

STAR TREK:

VOYAGER

ELSO ÉVAD

1. Caretaker - A gondviselés útjai

"Kevéssel azután hogy az Egyesült Bolygók Föderációja megállapodást kötött a cardassiai kormánnyal, új ero bukkant fel a határvidék politikai palettáján. A magukat 'Maquis'-nak nevező csoport azon telepesekből alakult, akik elveszítették otthonaikat ezen megállapodás következtében. Nem értve egyet a megállapodással, úgy határoztak, folytatják a küzdelmet a cardassiaiak ellen.

Vannak, akik hosként tisztelik őket.

De a Föderáció, és Cardassia számára csupán...

Törvényen kívüli bunözők."

A cardassiai könnyucirkáló úgy tornyosult a reményvesztetten menekülő hajócska mögött, mint egy macska a prédájával kiszemelt egér fölé. A menekülő pajzsai szinte folyamatosan izzottak a cardassiaiak lövéseitől, s bár idonként vissza- visszalott az üldöző cirkáló felé, nem sok eredményt érhetett el.

"Kárjelentést!" kiáltja egy kefehajú, bal halántékán különös tetoválást viselő, komor tekintetű férfi a vezérloboz gomolygó füstbe. "Pajzsok hatvan százalékon." válaszolja az elsoként szólótól balra ülo, sötét boru vulcani. "Eltört egy üzemanyag-vezeték. Megpróbálom áthidalni valamivel." mondja a kefehajú mellett ülo, félig klingon származásúnak látszó, sima fekete hajú no. A hajó a következő pillanatban újra megrázkódik, mire a fél-klingon kifakad: "A fenébe! Elveszítjük az impulzusmeghajtást!" "Találjon ki valamit!" pillant rá a tetovált férfi. "Ugyan mit?! Mi az ördögöt kezdjek egy harminckilenc éves, toldozott foltozott roncsalmazzal?!" Az egyik monitor ekkor életre kel, és egy cardassiai jelenik meg rajta: "Maquis hajó, Gul Evok vagyok, Cardassia Negyedik Rendjéből. Állítsák le a hajtóműveiket és adják mg magukat, vagy..." A tetovált arcú kikapcsolja a monitort, mire a fél-klingon meglepetten pillant rá. "Omega menekülomanover!" kiáltja a tetovált. A Maquis hajó élesen kitör jobbra lefelé, de nem tudja elkerülni a következő találatot. "Pajzsok ötven százalékon." jelenti a vulcani. "Több energiára van szükségünk ha el akarunk jutni a Badlandsig." pillant a tetovált arcú a fél-klingonra. "Kapcsoljuk ki a fegyverzetet, akkor átirányíthatunk némi energiát a hajtóműbe." javasolja a no. "A jelen helyzetben ezt nem javasolnám..." veti ellen a vulcani, mire a klingon dühösen fordul felé: "Ugyan mit veszíthetünk? Még csak egy horpadást se tudtunk lőni a pajzsukra! Arról volt szó, találjak ki valamit. Nem?!" "Tuvok, kapcsolja ki a fézereket." fordul a vulcani felé a tetovált, majd a klingonra pillant: "Ha még harminc másodpercig üzemben tudja tartani a hajtóműveket, eljuttatom a hajót a Badlandsbe." "Fézerek kikapcsolva." jelenti Tuvok. "Loje ki a maradék fotontorpedókat, aztán irányítsa át a vetorendszer energiáját a hajtóműbe." utasítja a tetovált. A hajó hátsó vetocsöveiből két torpedó indul útnak a cardassiai hajó felé, de ártalmatlanul robbannak fel annak pajzsán. "Van a közelben plazmavihar?" kérdezi a tetovált. "Csak egy. Koordináták: 171.43." válaszolja a vulcani. "Berepülünk! Kapaszkodni..."

A Maquis hajó beleveti magát a határozatlan határvonalú narancsos-vörös plazmafelhőbe, s vadul kanyarogva igyekszik elkerülni a felhő két szomszédos rétege között kialakuló energiatölcséreket. A cardassiai hajó egy kicsit lemarad, de nem veszíti el prédája nyomát. Azonban nem elég mozgékony az ide-oda cikázó plazmatölcserekhez képest. Az egyik forgatag hirtelen irányt változtat, és belemar a cardassiai bal oldalába.

"Jelentős sérüléseket szenvedtek. Vészjelzést küldenek minden cardassiai frekvencián." jelenti Tuvok. "Össze tud állítani egy útvonalat ami keresztülvisz ezen a plazmarétegen?" kérdezi a tetovált arcú. "A plazmaaktivitás a térségre jellemző eloszlást mutat. Megoldható a dolog, de valószínűleg kell majd néhány nagyobb kitérőt tennünk." "Az időt felhasználhatjuk a legfontosabb javítások elvégzésére." adja áldását a dologra a tetovált arcú, és mivel a hajó a cardassiai lövöldözés véget értével már egész stabilan repül, feláll a székéből. Az ablakokon át ekkor egy pillanatra vakító fény

ragyogja be a helyiséget. "Ez meg mi volt?" kapja fel a fejét a tetovált. "Különös. Egyfajta koherens thetrionáramon repültünk keresztül az imént." válaszolja a vulcani. "Forrás?" "Ismeretlen. De úgy látom, egy komolyabb hullámfront is mozog felénk." mondja Tuvok az elotte levo monitorra bökkve. "Egy másik vihar?" "Nem plazmabázisú jelenség. Ha a hullám tartja a jelenlegi sebességét, kevesebb mint harminc másodperc múlva elér minket." "Maradt még valami az impulzusgenerátorokból, B'Elanna?" ül vissza a székbe a tetovált arcú, a klingon félvérhez intézve szavait. "Mindjárt meglátjuk." "Teljes energiát!" szól a tetovált arcú. "A hullám sebessége növekszik. Nyolc másodperc múlva eléri a hajót." jelenti Tuvok, "Öt..." Az ablakokon beömlő sárgászörös fény egyre erösebbé válik, az árnyékok eltűnnek, s végül már nem létezik más csak a vakító ragyogás...

"Tom Paris..." hallatszik egy erot sugárzó noi hang valahonnan felülrol, mire a húszas évei közepén járó fiatalember hunyorogva a vakító kék ég felé fordítja tekintetét, abbahagyva eddigi munkáját. A nyitott oldalú muszerszekrény mögötti dombon egy vörös vállrészu egyenruhát viselo, kontyba fogott barna hajú, harminc körüli nő áll, csípore tett kezekkel. "Kathryn Janeway. Együtt szolgáltam az apjával az Albotany-n. Beszélhetnénk valahol négy szemközt?" "Ugyan mirol?" áll fel mosolyogva a szürke zubbonyt viselo fiatalember. "Egy munkáról, amit el kellene végeznie nekünk." "Itt is dolgozom. És képzelje, a Föderációnak." jegyzi meg a fiatalember gunyorosan, hiszen a beszélgetés a Csillagflotta Új-Zélandi fegyintézményének egyik részlegében zajlik. "A Rehabilitációs Tanács elégedett a viselkedésével. Ezért is engedélyezték hogy beszélhessek magával." "Ha így van, avasson be mielőbb..."

"Az apja sok mindenre megtanított. A tudományos tisztje voltam a Rias-expedíció alatt." mondja Janeway, miközben nála jó egy fejjel magasabb Parissal az oldalán, hatalmas fák árnyékában sétálnak. "Akkor nagyon képzett lehet. Az apám csak a legjobbakkal, a legokosabbakkal foglalkozott." "Hamarosan egy új megbízatásra indulok. Egy Maquis hajót kell felkutatnom, ami úgy egy hete tűnt el a Badlandsben." mondja Janeway, nem reagálva Paris iménti megjegyzésére. "Ettől inkább eltanácsolnám. A Csillagflottának nincs olyan hajója ami képes navigálni az ottani plazmaviharokban." "Még nem ismeri a Voyager-t." mondja erre büszkén Janeway, "Azt szeretném ha velünk jönne." "Csak nem azt kéri tolem hogy elvezessem az egykori társaimhoz?! ... Csak pár hetet töltöttem a Maquiskkal mielőtt elfogtak. Nem ismerem a menekülési útvonalait." "De még mindig jobban ismeri a szóban forgó területet mint mi." "Miért olyan fontos ez a hajó?" "A biztonsági fonököm a fedélzeten tartózkodott, beépült ügynökként. Az elmúlt hat napban már kétszer jelentkeznie kellett volna. De nem tette." "Lehet hogy csak a maga biztonsági fonöke tűnt el." jegyzi meg Paris halványan elmosolyodva. "Meglehet. ... A hajó egy valamikori Csillagflotta-tiszt, bizonyos Chakotay vezetése alatt áll. Ha jól tudom, ismeri." "Igen, így van." "De nem kedvelték egymást különösebben. Legalábbis ezt beszélik." "Chakotay bizonyos... Elvek miatt hagyta el a Csillagflottát. Hogy megpróbálja megvédeni az otthonát a cardassiaiaktól. Engem meg... Kényszerítettek hogy tegyem ugyanezt. Mindig azt vetette a szememre hogy tulajdonképpen zsoldos vagyok, aki azért küzd, aki jobban megfizeti. ... És elismerem, igaza volt." mondja Paris, kihívón Janeway szemébe nézve, "Semmi ellenvetésem az ellen hogy feladjam Maquis barátaimat. De azt tudni szeretném, mi esik le nekem ebből az egészből." "Ha a segítségünkre lesz a kutatásban, szólnunk pár jó szót az érdekében a Tanácsnál." "Aha..." bólogat Paris elégedetlenül. "Hivatalosan a Csillagflotta megfigyelőjeként vesz részt a küldetésben." "Megfigyelő?!" méltatlankodik Paris, "Ez hihetetlen. Én vagyok a legjobb pilóta akit csak kaphatnának!" "Megfigyelőként jön. És ha a dologgal végeztünk, újra szabad ember."

A távolsági sikló lassan ráfordul a Deep Space Nine külső dokkológyurujére. A fedélzeten két Csillagflotta-egyenruhát viselo utas tartózkodik, egyikük gallérjáról azonban hiányzanak a rangjelzések. "Stadi... Ön miatt kezdem teljesen átértékelni a betazoidokról alkotott véleményemet." ereszkedik le Paris a pilótaüléshöz ülo hadnagyhoz melletti székbe. "Helyes." "Ez nem dicséret volt. A múltban mindig melegszívűnek és barátságosnak tartottam a népüket. De most..." "Tudok melegszívű és barátságos is lenni." mondja erre a nő halványan elmosolyodva. "Csak a jelek szerint

nem hozzám..." sóhajt Paris elégedetlenül. "Maga mindig görbületi sebességgel rohanja le a nokedt, Mr. Paris?" "Nem mindig. Csak ha már látótávolságban vannak." "Az ott a hajónk..." mondja Stadi, kipillantva a sikló elülso ablakán. Paris is felnéz, és a látvány egy pillanatra szemmel láthatóan még a mellette ülo betazoid no szépségénél is jobban lenyugözi. Az állomás egyik felsö dokkolókarjához csatlakozó hajó valóban figyelemre méltó mérnöki remekmu: karcsún elnyúló keresztben félbevágott ellipszoid alaprajzú parancsnoki egysége alatt a Galaxy osztályéhoz valamelyest hasonló deflektoremitter izzik halvány fénnel, a deflektorszekció ellaposodva 'T' alakban kétfelé ágazik, a 'T' keresztzárának két végén a hajtómugondolák nyugszanak nagyjából a hajó középvonalában. A dokkolókar végén piheno hajóból sugárzik a benne rejlo energia és dinamizmus, mint ugrásra kész ragadozó várakozik arra a pillanatra, mikor az egymásnak feszülo szubtérmezo-rétegek hajtóerejétöl gyorsítva a fényt megszégyenítő sebességgel vetheti magát a csillagok közé. "A Voyager! Intrepid osztály. Legnagyobb sebesség kilenc egész kilencszázhetvenöt ezred görbület. Tizenöt szint, száznegyvenegy fos legénység. Bio-neurális hálózat." "Bio-neurális...?" kérdezi Paris, szemét egy pillanatra sem levéve a Voyager nyújtotta fenséges látványról. "A hagyományos alprocesszorokat bio-neurális gélt tartalmazó tasakokra cserélték, amelyek összeköttetésben állnak az elektro-optikai továbbítórendszerekkel. A tasakok hatékonyabban dolgozzák fel a bejövo jeleket, és javítják a hálózat válaszüdejét." A sikló eközben lassan felkapaszkodik a dokkolókarhoz csatlakoztatott Voyager-hez, és Stadi körbeirányítja a kis jármüvet nagy testvére mellett. Mikor szuk ívben elfordulnak a parancsnoki egység felsö része fölött, Paris az oldalablakon át jól láthatja a csillaghajó nevét büszkén hirdeto feliratot: "USS Voyager NCC-74656"

"Ha szabad ezt mondanom, mindig öröm magához hasonló fiatal tisztet belépni látni azon az ajtón. A szülei nagyon büszkéek lehetnek magára, fiam." mondja az állomás legkedveltebb bárjában Quark, közelebb lépve a bárpult mellett üldögélo fiatalembernek. "Tudja, egy ilyen ajánlatot mint ez..." folytatja Quark behízélgo modorban, de az ázsiai arcvonásokkal rendelkezo fiatalember lehati lelkesedését: "Nem érdekel a dolog. ... Mert hogy eladni akarna valamit, nem igaz?" "Csak azt szerettem volna hogy meglephesse a szüleit valami apró ajándékkal, elso küldetése emlékére." "És gondolom véletlenül van is valamije a számomra." "Valóban. Épp van itt egy kisebb gyujtemény ékkövekböl és mutárgyakból, amelyek eröl a környékrol valók." mondja Quark, majd elindul a bárpult másik végébe, hogy elokeresse a holmikat. A zászlósi rangjelzést viselo fiatalember beletörödo sóhajjal néz utána. Quark hamarosan visszatér egy kis dobozkával, és odamutatja a tartalmát a zászlósnak: "Ezeket a különös kristályokat, egy Morn nevu furcsa idegentöl szereztem." "Az akadémián figyelmeztettek bennünket a ferengikkel kapcsolatban." jegyzi meg a zászlós, mire Quark elképedten pillant rá: "Figyelmeztették?!" "Pontosan." "Szóval ostoba pletykákat terjesztenek a népemrol az Akadémián?!" húzza ki magát az önérzetében sértett ferengi. "Ezzel csak azt akartam mondani..." "Én megpróbálok segíteni egy fiatal zászlósnak aki elso küldetésére indul, hogy aggódó szüleinek méltón fejezhesse ki szeretetét, és mi lesz a vége?! Alaptalan vádaskodás!" tajtézkzik Quark a bárpult mögött járkálva, "Hát ennek meglesznek a következményei. Mi is a neve, fiam?!" "A nevem?" kérdezi meglepetten a zászlós. "Van neve, nem?" "Kim. Harry Kim. De nem tudom hogy..." "És ki figyelmeztette a ferengikre az Akadémián?" "Talán... Mégsem olyan rossz ötlet egy emléktárgy a szüleimnek." próbál a zászlós megszabadulni a ferengitöl, de Quark elemében van: "Ó, nem!" "De tényleg. Ebböl..." emel ki egy követ Kim a dobozból, "...Fülbevalót készíttethetnék az anyámnak." "De sajnos nem eladó! ... Tájékoztassa a felettesét, hogy a Föderációs Tanács hamarosan hivatalos tiltakozásra számíthat!" "Mennyit kér az egész készletért?" emeli fel Kim a dobozt. "Kézpénzzel vagy csekkel fizet?" vált hangnemet azonnal Quark. "Milyen szépek..." lép közelebb Tom Paris, aki egy ideje a közelböl figyelte az eseményeket, és kiemel egy követ a dobozból, "Ragyog mint egy koledoniai gyémánt." "Annál sokkal szebben." fordul felé Quark annyi idöre míg kikapja a kezéböl az ékkövet. "Ilyesmit nemigen találni ennek a rendszernek a bolygóin." jegyzi meg Paris. "Ez azért egy kicsit túlzás." tiltakozik Quark. "Tudja..." fordul Paris Kim felé, "Van egy bolt a Volnar-kolónián, ahol egy tucat ilyet kaphat egy cardassiai lek-ért. Maga mit kér a

kövekért?" "Épp most akartuk megbeszélni az árat." mondja a ferengi. Kim lecsapja a doboz fedelét, majd szúrós pillantást vetve az ott karon ragadó Paris után indul, Quark pedig lelombozódva néz utánuk egy darabig. "Köszönöm." mondja Kim, mikor kilépnek a bár kapuján. "Hát magát nem figyelmeztették a ferengikre az Akadémián?" kérdezi Paris elvigyorodva, miközben a legközelebbi turbólift felé veszik az irányt a sétatfedélzeten.

"Segíthetek valamiben?" pillant a gyengélkedő bejárata felé a Voyager főorvosa, mikor Kim és Paris belépnek. "Tom Paris szolgálatra jelentkezik." "Ah, igen. A megfigyelo." mondja furcsa hangszíjjal a főorvos. "Pontosan. ... És a jelek szerint máris találtam egy megfigyelni való problémát. Doktor." "Sebész voltam a Koldic Prime kórházában, mikor maga ott állomásozott. De soha nem találkoztunk. Az orvosi adatai megérkeztek a legutóbbi állomáshelyéről, minden rendben levőnek látszik. ... A kapitány már kereste. Haladéktalanul jelentkeznie kellene nála." mondja a főorvos, megállva Paris előtt. "Még én sem jelentkeztem a kapitánynál." mondja ekkor Kim, megpróbálva oldani a feszültséget. Ám épp ellenkező hatást ér el, a főorvos rosszalló pillantást vetve rá, így szól: "A többi vezénylotisztnek érdekes módon ez volt az első dolga." Ezzel faképnél hagyja őket. "Miért viselkedett ilyen furán?" kérdezi Kim, miközben Parissal a hídra igyekeznek. "Hosszú történet, bocsássa meg ha nem mesélem el. De valaki hamarosan örömmel ki fog pakolni magának róla."

"Felhívott az orvos." hallatszik Janeway készenléti helyiségének asztali termináljából egy férfi hangja. "És?" kérdezi izgatottan a kapitány, kezében egy csésze tejeskávával letelepedve a terminállal szemközt kanapéra. "Igazam volt. Terhes. Hét héten belül várhatók a kicsik." "Mark... Ez nagyszerű. Haza kell vinned őket." "Hozzám?" kérdezi meglepetten a férfi, "Csak most cseréltettem ki a szonyegot." "De hát a kölykök... Nem hagyhatjuk őket egy kutya..." "Ez most olyan 'ha engem szeretsz, a kutyámat is szeretned kell' dolog?" "Igen." mondja Janeway elmosolyodva. "Esetben hogyan is utasíthatnám vissza." "Köszönöm, kedves." "Mikor indultok?" "Amint megkapom az állapotjelentéseket." válaszolja Janeway, fél szemmel egy jegyzetfüzetet tanulmányozva. "Akkor... Nem is zavarlak tovább." Erre Kathryn az asztalra dobja a jegyzetfüzetet, közelebb hajol a terminálhoz, és meleg hangon így szól: "Te soha nem zavarasz. Már azt a módot leszámítva ahogy a szerelmedet kifejezed... Érted? ... Pár hét múlva találkozunk." Janeway hamarosan bontja a kapcsolatot, néhány pillanattal később pedig megszólal az ajtócsengo. "Szabad!" szól ki a kapitány, mire Paris és Kim lépnek be a kabinba. Kim feszes vigyázzba vágja magát, Paris pedig valamivel mögötte mag előtt összekulcsolt kézzel várakozó álláspontra helyezkedik. "Uraim, üdvözlöm önöket a fedélzeten." fordul feléjük Janeway. "Köszönöm, uram." mondja Kim, mire Paris nagy szemeket mereszt rá, mintha sejtene mi következik. Janeway meglepett pillantást vet Kimre, majd komor arccal eléje lép: "Pihenj, mielőtt még görcsöt kapna." Paris a kapitány szavainak hallatán elvigyorodik, Janeway pedig így folytatja: "Zászlós, a Csillagflotta protokoll ellenére nem kedvelem ha 'uram'-nak szólítanak." "Bocsánatot kérek... Asszonyom." "Az 'asszonyom'-ot vészhelyzetben még úgy ahogy elviselem... De leginkább a 'kapitány'-t részesítem elonyben." mondja Janeway, immár mosolyogva, "Hamarosan útra készek leszünk. Jöjjenek, megmutatom a hidat." Ezzel a kapitány a kijárat felé indul, Kim és Paris pedig követik. "Volt valami nehézsége az ideúton, Mr. Paris?" "A legcsekélyebb sem." válaszolja Paris mikor kilépnek a hídra. "Az első tiszt, Cavit korvettkapitány. ... Kim zászlós, Mr. Paris." mutat be Janeway egy deressedo halántékú tisztet. Az kezét nyújt Kimnek, majd végül vonakodva elfogadja Paris jobbját is. Janeway eközben a híd bal oldali emelt részéhez megy: "Kim zászlós, ez lesz az ön posztja. Legyen kedves átvenni." A zászlós végigtekint a kijelzőkön, majd a kapitány felé fordul: "Igenis, asszonyom." "Jelenleg nincs vészhelyzet. Ha lesz, időben tudatni fogom önnel." jegyzi meg Janeway, majd leereszkedik a híd közepére, a kapitányi szék elé. Az első tiszt a kormányospultnál ülő Stadi felé fordul: "Hadnagy, kérjen indulási engedélyt, és táplálja be az útvonalat." "Útvonal betáplálva, az engedélyt megkaptuk." "Hajtóműveket előkészíteni." "Hajtóművek készen." jelenti Kim. Paris eközben a híd hátsó részén, gondolataiba merülve mered maga elé. "Indulási eljárást megkezdeni." szól Cavit.

"Eljárás folyamatban." nyugtázza a parancsot Stadi. Janeway körülpillant a hídon, majd leereszkedik a kapitányi székbe, "Jóváhagyva!"

A Voyager teste fényárba borul, ahogy kigyúlnak a szürkésfehér burkolatot megvilágító irányfények és reflektorok, majd a csillaghajó eloldalaz az állomás dokkolókarjától, és impulzushajtómuveit aktiválva egyre gyorsuló tempóban maga mögött hagyja a Deep Space Nine-t.

Paris nagy levegot véve lép be a hajó étkezdéjébe, majd az egyik replikátorhoz sietve paradicsomlevest rendel. "A replikátor recepttárában tizennégy féle paradicsomleves receptje áll rendelkezésre: zöldséges, boullioni..." kezdi sorolni a fedélzeti számítógép fiatalos, noi hangja. "Sima paradicsomlevest." "Melegen vagy hidegen kívánja?" "Melegen! Egy egyszerű, meleg paradicsomlevest!" mondja Paris bosszankodva, majd mikor végre megkapja a tányér levest, elindul az egyik asztal felé, ahol a foorvos, az első tiszt és Kim üldögélnek. "Erre jön." mondja halkan a foorvos. "És akkor mi van?" pillant rá Kim összevont szemöldökkel. "Viszlát később." mondja Cavit felállva. A foorvos szóltanul követi, és mindketten gyors ütemben hagyják el az étkezőt. "Mondtam hogy nem fog túl sokáig tartani." jegyzi meg Paris, leülve az elnéptelenedett asztalhoz, Kimmel szemben. "Igaz?" "Igaz, a baleset az én bunöm, muhiba. Csak eltartott egy darabig míg beismertem." bólint Tom belekanalazva a paradicsomlevesbe. Az első kanál után elégedetlenül a tányérba mered, majd félretolja az ételt: "Tizennégy különféle recept? Hát ha mind olyan borzasztó mint ez..." "Meghamisította a jelentést." "Így van." "Miért?" "Mit számít? Hazudtam és kész." "De... Akkor később mi készítette arra hogy mégis beismerje a bunösségét?" "Megmondom én miért. ... Baj nélkül kikeveredhettem volna az egészbol ha tartom a számat. De nem voltam képes rá. Annak a három tisztnek a képe éjszakáról éjszakára kísértett álmomban... Úgyhogy beismertem. A legnagyobb hiba volt eddigi életemben, de még nem az utolsó. Miután elbocsátottak a Csillagflottától, felkerestem a Maquiskat. És az első nekik végzett bevetésen elfogtak." "Egy admirális fiaként elég nehéz lehetett átélni mindezt." "Én azt hiszem az apámnak nehezebb volt mint nekem." mondja Paris komoran, majd felkapva tányérját a replikátor felé veszi az irányt, azonban Kim mellett megállva visszafordul: "Nézze... Tudom hogy a többiek azt tanácsolták, tartsa magát távol tolem. Jobb ha hallgat rájuk. Nem igazán hozok szerencsét." "Olyanokra nem is lenne szükségem, akik mindenáron a barátságomat keresik." szól Paris után Kim, mire az meglepetten visszafordul. A következő másodpercben Janeway hangja szólal meg az interkomból: "Mr. Paris, kérem jöjjön a hídra. Közeledünk a Badlandshez." A bejelentést hallva Kim is a kijárat felé indul. "A cardassiaiaktól megkaptuk a hajó utolsó ismert pozícióját." mondja Janeway Cavitnek egy csillagtérkép-részletet tanulmányozva, mikor Paris csatlakozik hozzájuk. Szemügyre veszi a térképrészletet, majd így szól: "Azt hiszem a Teregov-öv egyik 'M' osztályú planetoidjára próbáltak eljutni." "A Mariah rendszer mindenestre útba esik." mondja Cavit. "Induljunk arrafelé." határoz Janeway, mire Cavit intézkedni kezd. "A cardassiaiak azt állítják hogy a Maquis hajó egy plazmaviharba menekült eloluk, és ott elpusztult. Csakhogy a szondáink nem találtak roncsokat." mondja Janeway Parisnak, miközben visszatér a kapitányi székhez. "Egy ilyen vihar nem sok nyomot hagyhat." "Legalább a hajtóműmagjuk rezonancia-lenyomatát fel kellett volna fedeznünk." "Kapitány, összefüggo thetrionsugarat észleltünk, ami letapogatott minket." jelenti Kim. "Forrás?" "Nem vagyok biztos benne. És van itt egy hullámfront ami egyenesen felénk mozog." "Képernyőre!" szól Janeway. A foernyon megjelenik a két plazmaréteg között elogomolygó fénylo hullámfront. "Miből áll?" kérdezi a kapitány. "Polarizált mágneses hullámmás." "Egy gravitonrészcseke-mezovel talán eloszlatjuk." veti fel Cavit. "Csinálják. Vörös készültség, tunjünk el innen, zászlós!" szól Janeway. A Voyager menekülni kezd a nyomába érő hullámfronttól, Cavit ötlete sem válik be. "A hullám tizenkét másodperc múlva beér bennünket." jelenti Kim. "Görbületi sebességre gyorsíthatunk?" kérdezi Janeway. "Csak miután elhagytuk a plazmafelhot, kapitány." válaszolja Stadi. "Öt másodperc." jelenti Kim. "Ütközésre felkészülni!" szól Janeway, visszaindulva a székéhez. A hídon tartózkodók igyekeznek megkapaszkodni valamiben. Legtöbbjüknek sikerül.

A vakító fényu energiafal pehelyként ragadja magával a Voyager testét, a burkolatot narancsszínűre festi a rajta végigfutó plazmatuz.

Paris a híd hátsó, emelt része előtt végigfutó korlátba kapaszkodva talpra küzdi magát a füsttel teli hídon. Megkerül egy, a mennyezetről alálógó szakadt kábelköteget, és a híd elülső része felé veszi az irányt. A kapitányt Cavit mozdulatlan teste mellett térdelve pillantja meg, Janeway épp a férfi pulzusát keresi. "Jelentést!" szól hátra Kim felé. "Burkolati sérülés a tizennegyedik szinten. A gépteremmel nincs kapcsolat. Megpróbálom helyreállítani." "Javítóosztagot a sérüléshez. Foltozzák be valahogy!" szól Janeway. "Kapitány, az elsősegélycsapatok nem felelnek." mondja valaki, mire Janeway az egyik terminálhoz lép: "Híd a gyengélkedőnek, helyzetjelentést! ... Gyengélkedő, hallanak?" mikor nem kap választ, a nem messze térdelő Paris felé fordul: "Hogy van Stadi?" "Meghalt." pillant fel Paris a mellette heverő testről. "Kapitány, van valami odakint." jelenti Kim. "Örülnek egy pontosabb meghatározásnak, Mr. Kim." fordul felé a kapitány. "Nem tudom. Az észlelések szerint... Fogalmam sincs mi ez." "Ellenorizze hogy a képernyő működik-e." "Utánanézek." A fomonitronon látható statikus zajban valami kezd testet öltetni. A kép eloször csak egy-egy pillanatra, aztán egyre hosszabb időre kitisztul, és mikor a rendszer végül stabilan működni kezd, egy hatalmas, szövevényes napelemtábla-félékkel ellátott urállomás válik láthatóvá rajta, mellette pedig egy aprócska hajó: a keresett Maquis jármű. Az állomás részekre tagolt henger alakú központi részének egyik végénél, fehér energiacsomó növekszik egy darabig, majd a fényfolt leválik, és csóvát húzva maga után elszárgul valamerre. "Kapitány, ha a szenzorok rendesen működnek, akkor hetvenezer fényévnnyire vagyunk a legutóbbi pozíciunktól. A galaxis másik végében." mondja Kim döbbenetben, miközben a többiek a foermyon látható idegen objektumot figyelik. "Nem észlelek életjeleket a Maquis hajó felől." jelenti Kim. "És az... Állomás? Megállapítható hogy miféle energiacsomagokat küldözget?" "A szenzorok nem tudnak behatolni a belsejébe. Sugárenergiát bocsát ki egy közeli, 'G' osztályú nappal rendelkező rendszer felé." "Hívja az állomást!" "Gépház a hídnak: komoly káraink vannak. A fonók meghalt. Fennáll a reaktormag-átszakadás veszélye." "Biztosítsák a magot! Úton vagyok magukhoz." indul a kapitány az egyik turbólift felé. "Nincs válasz az állomásról." mondja Kim az elötte elhaladó Janewaynek. "Nézzen utána mi van a gyengélkedővel. Mr. Rollins, öné a híd." Kim a másik lift felé indul, Paris a nyomába ered.

A gyengélkedőben sem jobb a helyzet mind bárhol máshol a hajóban. A foorvosi irodában tüz van, torokszorító a füst, Paris és Kim alig látnak el egy karnyújtásnyira. Kim felveszi a küzdelmet a lángokkal, Paris pedig megvizsgálja az áldozatokat.

"Figyelem. Mikrorepedések a hajtóműmagban. Átszakadás-veszély." jelenti be a számítógép, épp mikor Janeway megérkezik a gépházba. "Mekkora a nyomás a magban?" "Kétezer-egyszáz kilopascal." válaszolja egy technikus, miközben Janeway megvizsgálja a mag köpenyéből sziszegve szöke hutoközeget. "Mágneses eltérítőt kikapcsolni!" szól a kapitány. "Ilyen alacsony nyomásnál lehet hogy nem tudjuk újraindítani a reakciót." ellenkezik az ügyeletes. "Nincs más választásunk, csökkentenünk kell a teljesítmény-leadást mielőtt megpróbáljuk lezárni a repedést."

"Vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni!" szól Kim a gyengélkedőben. A következő pillanatban egy kék egyenruhás, erosen kopaszodó, harmincöt körüli férfi jelenik meg a felfordulás közepén. Nyugodtan körülpillant, majd Kim felé indulva így szól: "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." "Törések és égések." "Az orvosuk állapota?" kérdezi a hologram. "Meghalt." A hologram végigméri a vizsgálóasztalon fekvő sebesültet, majd így szól: "Nulla egész négy egység trianolint." "Trianolin?" mered rá Kim tanácstalanul. "A novéreket is elvesztettük." jegyzi meg Paris. A hologram bosszús pillantást vet rájuk, majd átsietve a helyiségen, betölti a szükséges szert egy oltópisztolyba. "Mikor várható a tartalék orvosi személyzet érkezése?" "Van egy kis gondunk, úgyhogy egyelőre minden lehetséges segítségtől túl messze vagyunk." mondja erre Kim, miközben a hologram a kezébe nyomja az oltópisztolyt, miután beadta a szert a sebesültnek, és a következő sérülthöz megy. "Trikordert." Kim a kezébe nyom egyet. A hologram egy pillanatig a muszerre

mered, majd bosszúsan félrerakja: "Orvosi trikordert!" Kim átsiet egy másik asztalhoz, ahol Paris a kezébe nyom egy megfelelő trikordert. "Amint lehet, gondoskodni kell orvosi személyzetrol." mondja a hologram, nem vagyok beprogramozva a gyengélkedo teljes létszámának helyettesítésére. "Elofordulhat hogy egy jó ideig önre kell hagyatkoznunk, doktor." jegyzi meg Paris. "Ne aggódjanak, képes vagyok bármiféle eset ellátására." nyugtatja meg oket a doktor, mire Kim és Paris összenéznek.

Janeway reménykedve szemléli a technikusok által a hajtómumaghoz szerkesztett nyomásleeresztot: "Nyissák meg a szelepet! ... Hogy áll a nyomás?" "Működik a dolog. Kétezer-ötszáz kilopascal, stabil." "Híd hívja Janewayt: az állomás letapogatott minket, kapitány. A letapogatás áttört a pajzson." hallatszik az interkomból, majd az adás hirtelen elnémul. "Miféle letapogatás? ... Híd? ... Janeway hívja a hidat!" Válasz nem érkezik, ellenben egy szürkésfehér fényoszlop jelenik meg a gépházban, és ahol elhalad, magába szippantja az embereket. "Vészleállítási folyamat!" szól Janeway.

A gyengélkedoben eközben valamelyest normalizálódik a helyzet, ám a különös fényjelenség ott is megjelenik, és mire a hologram körülpillant, az egész gyengélkedo kong az ürességtől. A doktor bosszankodva érinti meg a kommunikátorát: "Itt a holografikus orvosprogram: nem engedélyeztem hogy bárkit is elsugározzanak a gyengélkedobol." Mikor nem kap választ, aggodalmas arckifejezéssel folytatja: "Halló...? Gyengélkedo hívja a hidat! ... A jelek szerint valaki elfelejtett kikapcsolni. Válaszoljanak!"

A Voyager legénységének fölöttébb meglepett és tanácstalan tagjai óvatosan közelítik meg a zöld zsúpfedésű fehér farmházat. A ház teraszán egy idosebb nő álldogál tálcával a kezében: "Jöjjenek csak közelebb. Megkínálhatom önöket egy kis süteménnyel és limonádéval?" Janeway, Paris, Kim, trikorderrel a kezükben találkoznak a ház előtt, nyomukban sorra érkeznek a legénység tagjai. "Kapitány...?" pillant Paris kérdőn Janewayre. "Ne higgyen a szemeinek Mr. Paris. Csak száz kilométernyire sugároztak bennünket. Az állomás belsejében vagyunk." "Szilárd anyagnak semmi nyoma. A jelek szerint holografikus kivetítéssel van dolgunk." állapítja meg Kim. "Gondolom nagyon elfáradtak, üljenek le, fújják ki magukat. Biztos innának valami hideget." invitálja oket továbbra is a nő, a ház gazdája. "Köszönjük." lép előbbre a kapitány, "A nevem Kathryn Janeway, a Voyager nevé Föderációs hajó kapitánya vagyok." "Érezzék magukat otthon. A többiek hamarosan itt lesznek. ... De már jönnek is." mondja erre a nő, és integetni kezd egy népesebb csoportnak akik a közeli fák közül lépnek elő. A jövevények elvegyülnek a Voyager meglepett legénysége között, a vendéglátójuk pedig elégedetten mondja: "Végre nekikezdhettünk! Szeretettel meghívok mindenkit az üdvözlésükre rendezett ünnepségre!" Az újonnan érkezettek között van egy idosebb férfi is, aki egy bendzsóval érkezett, s aki most játszani kezd. Az itteniek táncra perdülnek, a Voyager legénysége pedig kisebb csoportokba tömörülve tanácstalanul álldogál közöttük. Paris rövid felderítés után a kapitányhoz siet: "A legénység meglehetősen szétszóródott ennek az... Érzékletnek a határain belül, de mindenki itt van." "Tapogassák le a környezetet. Valahol lennie kell itt egy hologramgenerátornak." mondja Janeway, mire Paris, Kimmel a nyomában, elindul hogy alaposabban megvizsgáljanak mindent. A legénységet fogadó nő eközben főtt kukoricát kínál körbe, s mikor megáll a kapitány mellett, az megkérdi: "Megtudhatnám miért vagyunk itt?" "Nem akarunk ártani maguknak. Sajnálom ha zavart keltettünk. De miért nem helyezi kényelembe magát míg várunk?" "Várunk? Mire?" kérdezi aggodalmasan Janeway, mire a nő gyorsan elfordul, és tovább kínálgatja a kukoricát. A kapitány végül maga is újra trikordert ragad, és a muszer jelzéseit figyelve útnak indul.

Paris és Kim megkerülve a házat a gazdasági épületek elé tartanak, mikor egy csinos lány penderül eléjük valahonnan: "Hello, körbevezethetem önöket?" "Arrafelé mi van?" mutat Kim trikorderével egy irányba, miközben a lány átöleli Paris derekát. "Burgonya, hagyma... De az magánterület." Kim visszafordul társa felé, majd bosszankodva megjegyzi a helyzetet egyre jobban élvező Paris láttán:

"Ez csak egy hologram." "Most miért ennyire udvariatlan?" kérdezi amaz vigyorogva, a lány karjaiból. Kim trikordere ekkor jelezni kezd, mire a zászlós sietve indul a jel irányába. Erre már Paris is felkapja a fejét, és a lányt otthagya Kim után ered: "Mit talált?" "Életjelek..." A lány is hamarosan csatlakozik hozzájuk, hármában érkeznek egy csurához. "Mi van odabent?" kérdezi Kim. "Semmi különös... Miért nem megyünk vissza a házhoz enni valamit?" próbálja oket eltéríteni a lány, de Kim hajthatatlan, és Paris is gyanakvóan pillantgat a lányra. Mikor az elállja a csurbe vezető utat, Tom magához rántja, mire a lány szeme felcsillan. De csalódnia kell. Paris félretolja, majd Kim után siet, aki már eltunt a sötét ajtónyílásban. "Látják, nincs itt semmi, csak egy kis szalma." mondja a lány utolérve oket az ajtón belül. "Itt van az élőlény." állapítja meg Kim. "Hol?" pillant körül Paris. "Mindenhol. És van itt egy hologramgenerátorra emlékeztető berendezés is." Kim tovább vizsgálódik, végül megáll a csur másik ajtajánál, ami zárva van, és a lécek közül erős fény szivárog át. "Humanoid élőlényeket észlelek mögötte. Az egyik egyértelműen vulcani." A lány az ajtóhoz fut, és eltorzult arccal, fenyegető hangon így szól: "Még nem állok készen rátok! Még nem!" A következő pillanatban kutyaugatás hangzik fel Kim háta mögött. Mindketten megfordulnak, és egy vicsorgó ebet pillantanak meg nem messze. Paris aktiválja kommunikátorát, és a kapitányt hívna, de a következő pillanatban egy, a lánytól kapott hatalmas pofon következtében több métert repülve ér talajt. Elso szavai azonban elérik Janewayt, aki trikorderét elkapva beméri oket, és maga mellé szólítva a legénység néhány tagját Kimék felé indul.

Mire Paris összeszedi magát, már több hologram áll körülöttük, mindannyian vasvillákkal felfegyverkezve, így jobbnak látja nem nagyon mocorogni. Janeway és társai ebbe a patthelyzetbe érkeznek, és miután beléptek a csurbe, az ajtó becsukódik mögöttük. "Hát jó!" mondja a legénységet érkezésükkor üdvözlő no, aki szintén vasvillát szorongat, "Mivel a fott kukoricát senki nem akarta megkóstolni, változtatunk egy kicsit az idorenden." Ezzel a szimulált épületbelső egy darabja eltunik, és mögüle egy hosszú, kékes fénnel megvilágított folyosó tunik elo. A folyosó két oldalán pedig, sötét színu anyagba csavarva, testek lebegnek egy jó méterrel a föld fölött: az eltunt Maquis hajó legénysége. Mindegyikük mellkasába egy-egy hosszú tu mélyed. Kim döbbsenten mered a hozzá legközelebb lebegő fél-klíngon nore. Néhány másodperc múlva mind a szimulált személyek, mind a Voyager legénysége eltunnek, ez utóbbiak azonban csak rövid idore. A végeláthatatlan folyosó falai mentén ugyanis hamarosan újabb testek jelennek meg, s a fölöttük nyugvó tuk megindulnak lefelé, hogy behatoljanak a Voyager legénységi tagjainak testébe.

Janeway, csak úgy mint körülötte mindenki, lassan talpra küzdik magukat a gépházban. "Janeway hívja a hidat: van ott valaki?" "Igen, kapitány." "Mennyi ideig voltunk az állomásban?" "A jelek szerint majdnem három napig. ... Kapitány, a Maquis hajó beindította a hajtómuveit." "Vonósugárra venni! A vezénylotisztek jelentkezzenek a hídon!" üzeni a kapitány, miközben a legközelebbi turbólift felé indul.

Paris a gyengélkedoben eszmél fel. "Bocsánat, meg tudná mondani mi történt?" kérdezi az eleddig türelmesen álldogáló hologram-doktor, de Paris egyelőre szóra sem méltatja. Gyorsan bejárja a helyiséget, majd így szól: "Számítógép, hol tartózkodik Kim zászlós?" "Kim zászlós nem tartózkodik a fedélzeten." "Paris hívja Janewayt: Kim nem tért vissza velünk. Még odaát kell lennie."

"Értettem." nyugtázza az üzenetet a kapitány, immár a hídról, "Számítógép, hány fo hiányzik a legénységből?" "Egy. Harry Kim zászlós." "Hívják a Maquiskat!" A foernyon hamarosan a tetovált arcú férfi jelenik meg a Maquis hajó vezérlofülkéjében, a háttérben a sötét boru vulcani is ott van. "Chakotay parancsnok." biccent a tetovált arcú fel Janeway. "Honnan tudja a nevem?" "Kerestük önöket, amikor az állomás ide hozott minket. Hiányzik a legénységünk egy tagja. Nem került tévedésből az önök hajójára?" "Nem. És nekünk is eltunt egy emberünk. B'Elanna Torres, a mérnököm." "Parancsnok, a jelek szerint hasonló problémával küzdünk. Azt hiszem hasznos lenne ha összefognánk." Chakotay kérdon Tuvokra pillant, az beleegyezően bólint. "Átsugározzuk három emberünket a hajójukra." mondja Chakotay, ezzel bontja a kapcsolatot. Néhány másodperccel

később Paris érkezik a hídra, épp mikor három szállítószugár ragyog fel nem messze Janewaytól. A sugarakból kibontakozó Chakotay, Tuvok, és egy harmadik férfi fézerrel a kézben, védekező pozícióban érkeztek. "Vigyázat, fegyver van náluk!" kiáltja a hídügyeletes elorántva fézerét, de Janeway leint: "Tegye el a fegyvert." majd a Maquis felé fordulva hozzáteszi: "Maguknak sem lesz rá szüksége. ... Örülök hogy újra látom, Mr. Tuvok." A sötét boru vulcani ekkor Chakotay felé fordul: "Tájékoztatom kell uram, hogy az utasításaim értelmében be kellett szivárognom a csapatába. Janeway kapitány biztonsági fonőke vagyok." Chakotay egy pillanatig döbbenetesen mered Tuvokra: "A Föderáció kezére akart adni, vulcani?" "A feladatom információgyűjtés volt a Maquis akcióiról. Hogy a Föderáció kezére adjam oket. Így van." "Úgy látom, segítségük is volt." fordul Chakotay a nem messze álldogáló Paris felé. "Én is örülök hogy látlak, Chakotay." "A vulcani Csillagflotta-tisztként végezte a dolgát, de te... Te miért árultál el minket? Szabadulásért a börtönből? Latinumért? Ezúttal milyen árat kértél?!" "A legénységem egyik tagjával beszél!" lép Janeway Chakotay elé, "Ezért elvárom hogy ugyanolyan tisztelettel kezelje, mint ahogyan én kezelem az ön legénységének tagjait!" Chakotay ekkor elfordul Paristól, és úgy helyezkedik, hogy az még véletlenül se kerüljön a látóterébe. "Nos, a feladatunk hogy megtaláljuk a hiányzó embereinket, és utána hazajussunk." summázza a helyzetet Janeway. "Az elsődleges vizsgálataim arra utalnak hogy csak egyetlen élőlény van az állomáson. Azt gyanítom hogy a megfelelő szimulált környezet megalkotásához a számítógépeinkből nyerte az adatokat. A szimuláció egyfajta várószoba volt, amelynek meg kellett volna nyugtatnia bennünket a vizsgálatok előtt." mondja Tuvok. "Megvizsgáltak minket?" kérdezi meglepetten Paris. "Ez a leglogikusabb magyarázat. Mi másért engedtek volna el bennünket sértetlenül?" "Ez azért nem mindenre igaz." jegyzi meg Paris komoran. "Gondoskodjon kompressziós fézerekről. A kettes szállítóhídon találkozunk." mondja Tuvoknak Janeway, majd egy időre Chakotayhoz fordul: "Visszamegyünk és két csoportra oszlunk. ... Mr. Tuvok, miközben Chakotay és én megpróbáljuk felkutatni Torrest és Kimet, önök szerezzenek minél több információt az állomásról. Az hozott ide, annak kell hazaküldenie is. ... Egyetért?" fordul a kapitány végül újra Chakotay felé, aki rábólint. "Akkor indulás. A vörös készség érvényben marad. Folyamatosan kövessenek minket nyomon a transzporterrel." mondja még Janeway, majd a csapat élén az egyik lift felé indul. "Kapitány..." szól utána Paris, mire Janeway megtorpan, és kérdőn néz a fiatalemberre. "Szeretném elkísérni." "Ha ennek ahhoz van köze amit Chakotay mondott..." "Ahhoz semmi köze." rázza meg a fejét Paris, "Csak... Szeretnék tenni valamit Harry megmentéséért." "Jöjjön." egyezik bele a dologba végül a kapitány.

"Nem találtam emberi élet nyomát." mondja Tuvok a kapitánynak, miután a szimuláció felderítése után találkoznak a farmház előtt, "Legalábbis a trikorder hatósugarán belül. Elképzelhető hogy nincsenek az állomáson." "O talán el tudja mondani hol vannak." mutat Chakotay a korábban látott öregre, aki egy padon üldögél a közelben. A felderítők újra két csapatra oszlanak, Chakotay, Paris és Janeway az öreg felé veszik az irányt. "Miért vannak itt már megint?" kérdezi bosszankodva az öreg, mikor megállnak előtte, "Magukban nincs meg amire szükségem van." "Nem tudom mire van szüksége, de nem is érdekel. Csak az embereimet akarom visszakapni, és azt hogy utána hazajuttasson bennünket." szól Janeway. "Nem mondom, maguk aztán eléggé határozottak, jelentéktelen kétlábú faj létükre." "Ezek a kétlábú, jelentéktelen lények nagyon rosszul viselik ha elrabolják oket!" "Szükséges volt..." legyint az öreg. "Hol vannak az embereink?" kérdezi Chakotay. "Nincsenek már itt." "Mit csinált velük?!" hajol közelebb a kapitány. "Magukban nincs meg amire szükségem van. De bennük talán... Itt kell hagyniuk oket." "Errol szó sem lehet." jelenti ki Chakotay. "Mi vagyunk a feletteseik, mi felelünk értük, a biztonságukért! De ezt maga talán meg sem értheti." mondja Janeway. "Dehogynem. Nagyon jól értem. De nincs más választásom. Egyszerűen nem maradt már elég idő..." "Elég idő? Mire?" "Meg kell fizetnem egy olyan bunért amit talán soha nem lehet helyrehozni. De a kutatásom nem volt túl eredményes..." Janeway a többiekre pillant, majd megenyhült tekintettel ereszkedik le az öreg mellé: "Mondja el nekünk, mit keres. Talán segíthetünk megtalálni." "Maguk?" kérdezi az öreg kuncogva, "Olyan eszközökkel kutattam át a galaxist amit

maguk még elképzelni sem tudnának. Maguk semmit sem tehetnek." "Hetvenezer fényévnire vagyunk az otthonunktól. A maga segítségével nélkül soha nem jutnánk vissza, de... Nem hagyhatjuk cserben a barátainkat." "De... Nagyon bonyolult lenne mindannyiukat hazaküldeni. Hát nem értik? Nincs elég idom rá! Nincs elég idom!" mondja az öreg, majd meglendítve karját, visszajuttatja a felderítőket a hajóra.

A hidra megérkezve Janeway gondterhelten tanulmányozni kezdi a fomonitronon látható állomást, ami fáradhatatlanul indítja útnak a fehér energiacsomókat valahová, a csillagok közé.

Ütemes, távoli morajlás. Ismeretlen, de valahogyan mégis emlékeztet valamire. Egy noi hang: "Magához tér..." Kim szemei felpattannak, egy no és egy férfi arcát pillantja meg maga fölött. "Hogy érzi magát?" kérdezi a csuklyás, fehér öltözetet viselő férfi anélkül hogy szóra nyitná a száját. "Mit keresek itt? Hol vagyok?" ül föl Harry egy vizsgálóasztalon, egy kör alakú, jól megvilágított helyiségben. "Ne mozogjon, még nagyon beteg." próbálja visszanyomni a no az asztalra, de Kim nem hagyja magát. "Beteg? Ez valami tévedés lesz." Ezzel megpróbál felkelni, ám ekkor megpillantja a kezein levo daganatokat és keléseket. "Ne!" kiáltja egy no jobb felol, és mikor Harry odakapja a fejét, egy hozzá hasonlóan fehér köntösbe öltözött, klingon félvér not pillant meg, amint épp arrébb lökve a csuklyás férfit, a helyiség egyetlen ajtajához fut. A kétszárnyú ajtó azonban nem tárul föl, és a csuklyás is újfent a nore veti magát. Noi társa eközben egy kapcsolópulton megérint néhány érzékelot. Torres újra odébb löki a csuklyást, ám ekkor e kinyíló ajtón át erősítés érkezik akiknek sikerül lefogniuk a vadul küzdö B'Elannát. Az eredetileg a helyiségben levo férfi egy kis, fekete dobozt nyom a no nyakához, mire Torres ernyedten rogyik az újonnan jöttek karjaiba. Azok visszacipelik a vizsgálóasztalra.

"A Voyager naplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48315.6. Nyomon követtük az állomás által kibocsátott energiaimpulzusokat a rendszer ötödik bolygójáig. Azt gyanítjuk hogy ezzel a rendszerrel transzportálták Kimet és Torrest a bolygóra."

Janeway a félhomályos készenléti helyiségben üldögél elgondolkodva. A megszólaló csengo hangjára nagyot sóhajtva fordul a bejárat felé: "Szabad." Tuvok lép be egy jegyzetfüzettel a kezében: "Kapitány, különös dolgot figyeltem meg ezekkel az impulzusokkal kapcsolatban. Egyre surubben követik egymást." "Surubben..." ismétli meg Janeway. "A két impulzus közötti ido az érkezésünk óta nulla egész negyvenhét század másodperccel csökkent. A jelenségre egyelőre nem találtam magyarázatot." "Ez csak egy azon rejtélyekbol amelyekkel itt szembesültünk. ... Vessen egy pillantást erre..." mondja a kapitány, Tuvok felé fordítva az asztali terminált, amelyen egy bolygó adatai jelennek meg. "Ez a bolygó gyakorlatilag egy hatalmas sivatag. Sem óceánok, sem folyók, még egy árva patakocskasincs. Pedig minden más tekintetben 'M' osztályú bolygó lenne, csak éppen nem találhatók nucleogén részecskék a légkörében." "Ez azt jelenti hogy a bolygó légköre nem képes esot produkálni." állapítja meg Tuvok. "Sok 'M' osztályú bolygót láttam már, de ilyet még soha. ... Azt hiszem, valami különleges környezeti katasztrófa zajlott le ott. ... A javítási munkák befejeztével útnak indulunk az ötödik bolygóra." mondja Janeway, miközben a helyiség hatalmas ablakaihoz sétál, egy darabig kibámul a csillagokra, majd leereszkedik az ablakok alatti kanapéra. "Kapitány... Aludnia kellene." lép közelebb Tuvok. "Kim anyja valamivel az indulásuk előtt felhívott a Földrol... Csodálatos asszony. És o az egyetlen fia. Otthon felejtette a klarinétját, és az anyja tudni szeretete volna, utána küldheti-e valahogyan. Nemet kellett mondanom. ... Tudta hogy egy fiatalokból álló szimfonikus zenekarban játszott?" "Nem volt még alkalmam komolyabb beszélgetést folytatni vele." "Én is alig ismertem. Úgy látom, kevés alkalom van arra hogy az ember jobban megismerhessen valakit. ... De idot kell szakítanom rá. Ez egy nagyszeru legénység. Haza kell juttatnom oket!" "A legénység nem fogja jó néven venni ha egy kimerült kapitány vezeti oket." jegyzi meg Tuvok, megpróbálva kissé felrázni a borongós hangulatba került Janewayt, aki halványan elmosolyodva pillant fel a vulcanira: "Igaza van, mint mindig. ... Hiányoztak a tanácsai, Tuvok." "Köszönöm hogy

idáig követtek. Így most újra tanácsokkal szolgálhatok." "Az indulásunk előtt kapcsolatba léptem a családjával." "Jól vannak?" "Igen. De aggódnak ön miatt." "Ez a megfigyelés nem lehet helyes. A vulcaniak nem éreznek aggodalmat." "Hiányzik nekik." pontosít a kapitány. "Ok is hiányoznak nekem." Janeway feláll, majd a vulcani elé lépve mélyen a szemébe néz: "Visszaviszem hozzájuk. Megígérem."

"A Voyager naplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. A Maquis hajó és a Voyager egy roncsfelhőre bukkant, a roncsok között pedig egy kisméretű hajóra. A hajón egy humanoid élőlényt észleltünk."

"Hívják a hajót!" szól Janeway, amint kilépett a hídra a készenléti helyiségből. A foernyon a csillagok látványát felváltja valami, amit első pillantásra elég nehéz fölismerni. Úgy tűnik, hogy az ismeretlen hajó képfelvevő berendezése félig eltemetve hever egy csomó mindenféle limlom alatt, az optikáját pedig valami ritkás szövésű anyag fedi. A hangcsatornából némi zörgés és pakolászás zajai hallatszanak, majd egy kéz ragadja meg a képfelvevőt, és irányba állítja. "Bármik is maguk, én találtam ezt a roncsmezt!" mondja a képernyőn megjelenő pofacsontjánál és fejének két oldalán barna foltokkal tarkított világos boru, viselkedésében némiképp a ferengikre emlékeztető, kissé ápolatlan külsejű humanoid. "Nem a roncsok miatt vagyunk itt, Mr..." "Neelix. ... Amennyiben nem a roncsokra utaznak... Örülök, hogy megismertem önöket." "Kathryn Janeway vagyok a Voyager nevű föderációs hajóról." "Hatásos cím. Fogalmam sincs ugyan, mit jelent, de nagyon hatásos." mondja Neelix, mire a kapitány elmosolyodik. "Ismeros az urnek ezen a tájékon, Mr. Neelix?" "Híres vagyok ezen ismereteimről. Miben lehetek a segítségére?" "Tud valamit arról az állomásról, amely energiáimpulzusokat küld a rendszer ötödik bolygójára?" "Eleget ahhoz, hogy igyekezzek távol tartani magam tőle amennyire csak lehet. ... Várjunk csak, hadd találjam ki. A galaxis egy másik részéből ragadta el magukat egy ismeretlen erő, és akaruk ellenére ideérangatta." "Úgy tűnik, mintha már hallotta volna ezt a történetet korábban is." "Sajnos igen. Több ezerszer, de legalábbis több százszor. ... De úgy ötvenszer mindenképp... De az biztos, hogy a Gondviselő hónapok óta hoz ide hajókat." "A Gondviselő?" "Az ocampák legalábbis így nevezik. Ők élnek az ötödik bolygón. ... Elrabolt talán valakit a legénységükből?" "Hogy szinte legyenek, igen." "Nem az első eset." bólogat Neelix. "Tudja, hová vitte őket?" "Általában az ocampákhoz küldi őket. Többet nem tudok." válaszolja Neelix, de a hangsúlyából kiérezni, titkolni próbál valamit. "Kérem, segítsen nekünk megtalálni ezeket az... Ocampákat." "Én... Én szeretnék... Bár segíthetnék. De önök is láthatják, mennyi roncs van még itt, amit át kell vizsgálnom. El sem hinnék, mennyi értékes holmit képesek kiszórni a szemébe egyesek." "Természetesen honorálnánk a fáradozását." "Nem is tudom... Nem nagyon van olyasmi, amit felajánlhatnának. De talán..." "Igen?" sürgeti Janeway a tétovázó Neelixet. "Ha lenne... Ha akadna számomra egy kis... Vizük..." Janeway egy pillanatra lehajtja a fejét, hogy tárgyalópartner ne lássa meglepett arckifejezését, majd újra felpillantva így szól: "Ha segít nekünk a kutatásban, annyi vizet kapunk tőlünk, amennyit csak akar." Neelix eltátott szájjal, hitetlenkedve mered a kapitányra, de gyorsan összeszedi magát, és igyekezve közömbös arcot magára öltetni, így szól: "Nos, a dolog számomra elfogadható." "Átsugározzuk a hajónkra, a hajóját pedig bevontatjuk a hangárunkba." mondja Janeway, majd elfordul a monitortól: "Mr. Tuvok, menjen a kettes szállítóhídra, és fogadja a vendégeinket." Neelix közben zavartan mered Janewayre, majd mikor az visszafordul a monitor felé, így szól: "Hogy mondta? Át... Sugározni?" "Rendelkezünk egy módszerrel, amellyel késlekedés nélkül a fedélzetre hozhatjuk. Az eljárás teljesen veszélytelen. Elkezdhetjük?" "Ööö... Rendben." mondja Neelix, aggodalmasan nézelődve mindenfelé. Tuvok hamarosan megérkezik a szállítóhídra, és késedelem nélkül parancsot ad az ügyeletesnek a sugárzásra. Az emelvényen felragyog az átvivosugár, amiből egy másodperccel később kibontakozik a meglepett Neelix alakja. A lény közepes termetű, kissé köpcös, hátra-fölfelé enyhén megnyúlt fején szokásbarna hajsáv, ami sörényszerűen lóg a hátára. A vendég gyorsan végigpillant magán, majd elragadtatva fordul Tuvok felé: "Hmm... Fölöttébb... Figyelemre méltó! Önök nyilvánvalóan egy igen fejlett kultúra." "A Föderáció több kultúrát foglal magába. Én például vulcani vagyok."

"Neelix." biccent oda Neelix Tuvoknak miközben elhagyja a transzporteremelvényt, majd hirtelen a vulcani előtt terem, és átöleli: "Örülök hogy megismerhetem!" Tuvok villámsújtottan áll az elszenvedett atrocitást követően, miközben Neelix körbejárja a helyiséget: "Érdekes... Fölöttébb... Mire... Mire kell ez a sok mindenféle?" "Ebben a helyiségben mindennek megvan a maga szerepe." válaszolja Tuvok, "Órákig tartana mindent elmagyarázni. Javaslom hogy menjünk a kabinjához." Neelix még egyszer körülnéz a szállítóhídon, majd az ajtó felé indul. "Talán szívesen venne egy fürdőt is..." jegyzi meg Tuvok, mire Neelix visszafordul: "Hogy mit?"

Kim a távoli morajlást hallgatva ül a számára kijelölt vizsgálóasztal szélén, s néha a másik asztalon fekvő Torresre pillant. Az egyszer csak felpattan, és támadó testtartásban Kim felé fordul. "Nyugalom, minden rendben." mondja Harry a no kétségbeesett arckifejezését látva. "Ki maga?" kérdezi Torres. "A nevem Kim. Harry Kim zászlós a Voyager-rol. Mint ahogy magát, engem is az állomásról hurcoltak ide... Bárhol legyünk is." "Mit akar a Csillagflotta az állomástól?" "Tulajdonképpen magukat kerestük. Egyik pillanatban még a Badlandsben repültük, a következőben pedig..." "El akartak fogni minket?! Igen, úgyhogy tekintse magát fogolynak. ... Lennie kell itt valahol egy fézernek is..." viccelodik Kim, végigtapogatva fehér köntösét, de Torres nem vevo a dologra: "Ezt egyáltalán nem találok viccesnek, flottatiszt." Ezzel a no a helyiség egyetlen ajtajához meg, és alaposan szemügyre veszi. "Semmi értelme. Az ajtó zárva van." Torres dühösen felmordul, és mindék kezét ökölbe szorítva többször keményen belevág az ajtószárnyakba, mire Kim mellette terem, és visszafogja a kezeit. "Hé... Mit akar ezzel elérni?" "Mit csinálnak itt velünk? Mik ezek rajtunk?" kérdezi dühösen Torres, Kim orra alá dugva kezeit, amiken a zászlóséhoz hasonló daganatok éktelenkednek. "Azt akarja hogy újra elkábítsák?" ragadja meg a no vállait Kim, mire Torres némiképp lehiggad, és arrébb lépve így szól: "Az a bennem szunnyadó klingon volt... Néha nagyon nehéz kordában tartani." Kim útban vissza az asztalokhoz, egy pillanatra megáll Torres mellett, aki tanácstalanul mered maga elé. "Hogy hívják, Maquis?" kérdezi végül, hasonló hangsúllyal ejtve a 'Maquis' szót, mint ahogyan a no a 'flottatiszt'-et. "B'Elanna. B'Elanna Torres." Az ajtó ekkor halk zúgás kíséretében kinyílik, és a Kim ébredésekor jelen levo férfi bukkan fel a nyílásban. Torres azonnal rávetné magát, de Kim visszafogja. "Remélem már jobban érzik magukat. Megértem, a helyzet fölöttébb ijeszto lehet az önök szemszögéből nézve... Hoztam néhány ruhát, ha át akarnak öltözni..." "Miért tartanak fogva minket?" kérdezi Torres dühösen. "Önök nem foglyok. Sot, tekintsék magukat a vendégeinknek. A gondviselo küldte ide önöket. ... Ameddig nem mutatnak ellenséges szándékot, szabadon elhagyhatják a helyiséget." "Mi történt velünk? Mik ezek?" kérdezi Kim, felmutatva a kezén levo daganatokat. "Ezt sajnos nem tudjuk. ... Gondolom megéheztek. Kitüntetnének a társaságukkal az étkezoasztalnál?"

Kim és Torres kíváncsian tekintgetnek körbe a tágas, világos tereken, amelyekben elhaladnak vendéglátójuk vezetésével, immár az itteniekéhez hasonlatos, szürke-barna ruhákba. "A felszín alatt vagyunk..." mondja elképedve Kim, mikor egy idore megállnak egy erkélyfélén, ahonnan egy hatalmas barlangban elhelyezkedő épületeket pillanthatnak meg a nappali fényben. "Társadalmunk a felszín alatt él... Immár több mint ötszáz nemzedék óta." "De korábban a felszínen éltek." mondja Torres. "Amíg a felmelegedés meg nem kezdődött." bólint vendéglátójuk. "Felmelegedés?" kérdezi Kim. "A felszín lassan elszivatagosodott. És akkor érkezett a Gondviselo, hogy megóvjon bennünket. A történeteink úgy tartják, hatalmas hasadékok nyitott a földben amelyen keresztül oseink ide érkeztek. És azóta is ellát bennünket minden szükségessel." Míg a férfi beszél, kisebb tömeg gyulik össze körülöttük. "Bocsássanak meg. Az emberek tudják hogy a Gondviselo küldte hozzánk önöket. Közülünk még senki sem látta ot. ... Erre parancsoljanak." A trió hamarosan megérkezik az étkezohöz, ahol vendéglátójuk egy-egy tányért nyújt át Kimnek és Torresnek. B'Elanna gyanakvóan nézegeti a tányér tartalmát, majd megkérdezi: "Ételrel is a Gondviselo látja el magukat?" "Igen, így van. A felmelegedés után felépítette számunkra ezt a várost. Az élelmiszer-előállítókat négy egész egytized ciklusonként tölti fel. ... Bizonytal nem olyan ízletes mint amit a mostani fiatalok követelnek, de tökéletesen fedezi az igényeinket." A férfi tovább vezeti oket néhány asztal felé,

eközben elhaladnak egy fal mellett, mely hatalmas kivetítokból áll. Az ernyökön természeti képsorok peregnek. "Ilyen módon kommunikál önökkel a Gondviselo?" kérdezi Kim. "Nem áll velünk közvetlen kapcsolatban, de megpróbáljuk az óhajait legjobb tudásunk szerint teljesíteni." "És miként értelmeznék azt hogy a Gondviselo idehozott bennünket?" "Úgy gondoljuk, a többiek védelmére szakította el önöket a társaiktól." "Az o védelmükre?" kérdezi meglepetten Torres. "A betegségüktől. Bizonyára meg akarta elozni a járványt." "Mielott találkoztunk vele, nem voltunk betegek!" "Gyakran kéri tőlünk azt hogy fogadjunk be olyanokat, akik megfertőződtek ezzel a betegséggel. Ez a legkevesebb amit tehetünk." "Tehát mások is vannak... Olyanok mint mi?" kérdezi Torres reménykedve. "Igen." "Hol?" A férfi nagyot sóhajt, és elkomoruló tekintettel pillant Torresre és Kimre: "Ez egy súlyos betegség. Nem igazán tudjuk hogyan lehet hatásosan kezelni. Sajnálom de a többiek... Soha nem épültek fel."

Tuvok megáll egy kabin ajtaja előtt, majd miután becsengetett, türelmesen várakozik, hogy bebocsátást nyerjen. Az ajtó kinyílik, s a vulcani meglepetten hallgatja a kiszurodo dudorászást és pancsolást, majd beljebb óvakodik. Az elso, amire a pillantása esik, négy egymásra állított teli vizespohár, egy boséges étkezés maradványait tartalmazó asztalon. Tuvok folytatja a felderítést, a fürdoszoba felé indul, amelynek nyitott ajtaján goz gomolyog ki, és ahonnan egyébként a dudorászás is hallatszik. "Uram...?" dugja be a fejét óvatosan a gozbe. "Ahh... Mr. Vulcani, kerüljön beljebb. Jöjjön csak!" szól ki a gozbol a fürdókádban pancsoló Neelix, mire Tuvok mereven maga elé nézve mozdulatlanra dermed. "Szeretném megköszönni a vendégszeretetüket. Meg kell hogy mondjam, korábban még soha nem volt alkalmam egy olyan repro... Izé, replikátort használni." "Ezt nem is gyanítottam." "És hogy nyakig merülhetek a vízbe... El sem tudja képzelni milyen nagyszeru is ez. ... Ezen a környéken senki sem pazarolja a vizet ilyesmire." "Örülök hogy kellemesen tölti az idot, de pályára álltunk az ötödik bolygó körül. Szükségünk lenne a segítségére." "Ó... Ideadná kérem a törölközőt?" Tuvok rezenéstelen arccal, de nyilvánvalóan nem túl nagy lelkesedéssel teljesíti a kérést, miközben Neelix így szól: "Ha letapogatják a nagyobbik déli kontinenst, találnak egy hegyláncot kialudt vulkánokkal. Onnan északra egy kiszáradt folyóágy van, amelyet a hajdani forrása felé követve egy tábornak találnak." "Úgy gondolja ott vannak az embereink?" "Nem lehetetlen. Valóban... Bár lehet hogy mégsem. De meg fogjuk találni oket! Viszont szükségünk lehet néhány vízzel töltött tartályra. Cserealapként. ... Mondja, készítenek ezek a replikátorok... Ruhákat is?" "Igen." "Talán még olyan egyenruhát is mint az öné?" "Nem. Ebben teljesen biztos vagyok." mondja Tuvok, mire Neelix boldogtalanul pillant rá.

A sziklakeménységűvé száradt sárgás talaj fölött öt kékesfehér fényoszlop jelenik meg, amelyekbol egy pillanat múltán Janeway, Chakotay, Tuvok, Paris és Neelix materializálódnak. Az érkezésükkel megegyező pillanatban egy fehér energiacsomó hasítja át sípoló hang kíséretében a légkört, és csapódik be egy távoli hegylánc lábánál. Az impulzusok bizonyos idoközönként követik egymást, a hosszúút után megérkezve kibocsátójuktól, az állomáson lakó Gondviselotól. A felderítok alig pillantanak körül, egy közeli sziklaformáció felol máris kiáltozás üti meg a fülüket: "Fegyverbe! Behatolók! ... Hívjátok az oröket!" "Fel nem foghatom miért akar valaki itt élni." jegyzi meg Paris, miközben a csapat elindul a sziklák felé. "A gazdag kovalit-telepek jó megélhetést biztosítanak." magyarázza a menet élén lépkező Neelix. "Az ocampák azzal kereskednek?" kérdezi Chakotay. "Nem az ocampák. A kazon-oglák." "A kazon-oglák?" lép közelebb Janeway Neelixhez, "Ok kik?" "Azok ott." bok a sziklákhöz tapasztott házak előtt gyülekező, némiképp a klingonokhoz hasonlatos humanoidokra Neelix, "Ezek a férgek uralják a kvadráns ezen tartományát. Egyeseknek élelmük, másoknak érceik, megint másoknak vizük van. Általában cserélnek, de ha épp olyan kedvük van meg nekik, lemészárolják érte a másikat. "Nem azt mondta hogy az embereink az ocampáknál lehetnek?!" kérdezi rosszallóan Janeway, de Neelixnek egyelőre nincs ideje válaszolni, ugyanis kisebb tömeg veszi körül, akik a vállukra kapják, és hurcolni kezdik az épületek felé. A kazon-oglák elso pillantásra barátságosnak tunnek, ám egy pillanat múltán a felderítok övében rejtőző fézerek már az o kezükben vannak. Míg Neelixet lelökik egy házfal előtt, a többieket valamivel távolabb

ültetik le egy szikla tövében. "Nagyon vicces..." morogja Neelix, miközben a kazon-oglák fegyvereket irányítanak rá. Egy kicsit messzebb épületből egy itteni férfi bukkan elő, mire Neelix felélénkülve fordul felé: "Jabin! Víz, Jabin! Van vízem. Azzal kiegyenlíthetem a tartozásomat! Ezek az emberek a semmiből is képesek vizet elovarázsolni! ... Mutassa meg nekik Mr. Paris." Tom leakaszt az övéből egy hengeres tartályt, és odanyújtja az eközben melléjük érkező Jabinnek. Az leveszi a kulacs kupakját, beleszagol, majd nagyot húz a benne lévő vízből. "Több is van?" fordul a földön ülő felderítók felé. Janeway válasz gyanánt megérinti kommunikátorát: "Janeway hívja a Voyager-t: energiát." Valamivel arrébb két teherszállító-sugár éri el a felszínt, egy-egy nagy urtartalmú tartályt hagyva maguk után. A kazonok a tartályok köré sereglenek a vezérük kivételével, aki Janeway szavait hallgatja: "Több vizet is hagyhatunk itt, ha segítenek." "Miért van szüksége segítségre olyasvalakinek, aki akkora hatalommal rendelkezik hogy vizet teremthet a levegőből?" kérdezi Jabin. "Ez az ember..." int Janeway Neelix felé, "Vezetett ide minket, azt állítva hogy találkozunk kell egy ocampa nevével. Tudja hogy merre találjuk őket?" Neelix, hogy a figyelem elterelődött róla, lassan elhagyja a falat ahová lökdösték. Azt nem látja hogy az épület sarka mögül egy törékeny termet a kazonokra nem hasonlító, szőke hajú lány óvakodik elő. A lány ruházata eléggé viharvert, arcát véraláfutások csúfítják. "Ocampo?" morogja Jabin, épp mikor Paris felfigyel a sarok mögül félénken kikukucskáló lányra. "Az ott egy ocampa." mondja undorodva Jabin a lány felé intve, "Miért érdeklik magukat épp ezek a jelentéktelen teremtmények?" Neelix eközben lassan a jelzett irányba fordul, és bár sem ő, sem a lány nem szólnak, de még csak nem is tesznek semmi erre utalót, tekintetük elárulja hogy ismerik egymást. "Kilenc évig élnek, és még szolgának se jók. Akkor fogdossuk össze őket mikor a felszínre jönnek." "A felszínre? A föld alatt élnek?" kérdezi Janeway. "Az a lény az urban..." int Jabin a légkört épp áttörő soron következő energiáimpulzus felé, "Az látja el őket energiával. És az hozta létre nekik a környék egyetlen vízforrását, két és fél mérföldnyire a felszín alatt." "Ugyanez a lény kevéssel ezelőtt elrabolta két társunkat. Úgy gondoljuk, az ocampákhoz küldte őket." mondja Janeway, mire Jabin leguggol a felderítók mellett: "Oda nem lehet lejutni. Megpróbáltunk bejáratot keresni, de az a lény egy áttörhetetlen energiafallal vette körül a városukat." "És ő hogy került ide?" int Chakotay az ocampa lány felé. "Néhányan a jelek szerint találnak járatokat amelyek a felszínre vezetnek. De az ocampák egy-egy ilyen szökés után lezárják a felfedezett nyílást." "Ezek az emberek talán segíthetnének lejutni." mondja Neelix Jabin felé fordulva. "Csak vesztegetnék az idejüket. Mi már mindent megpróbáltunk hogy rávegyük őket, mutassák meg az utat lefelé. Hasztalan!" morogja a kazon bosszúsan. "Akkor neki nincs semmi értéke a számukra. Cseréljük el vízért. Az többet ér ennél a száználmas jószágnál." ajánlja Neelix, fejével az ocampa felé bökve. "Engem inkább az a módszer érdekelné ami képes vizet teremteni a levegőből." mondja Jabin. "Ez elég nehéz lenne. A rendszer a hajónk szerves részét képezi." mondja Janeway. Miközben Jabin elgondolkodva a kapitányra pillant, Neelix egy villámgyors mozdulattal a kazon mellett terem, és a Jabin övéből kikapott fegyvert a férfi nyakához szorítja: "Mondja meg a többieknek hogy maradjanak nyugton, különben meghal!" "Csináljátok amit mond!" kiáltja Jabin, mire az eközben köréjük sereglett kazonok morogva a földre dobálják fegyvereiket. A felderítók közül elsonnekedik Chakotay mozdul, de a többiek is követik a példáját. Visszaszerzik fegyvereiket, és a döbbsen álló kazonokra irányítják őket. "Tunjetek elölem!" kiáltja Neelix, majd a szétszóródott kazonok között átlöve lyukat éget a víztartályok oldalába. Az értékes folyadékot mohón felissza a föld, de Neelixet ez cseppet sem izgatja. Az ocampa felé fordul: "Gyere... Gyorsan!" A lány Neelixhez siet, aki magához ölelve őt, Janeway felé fordul: "Azt javaslom tunjünk el innen de gyorsan." "Hat személy felsugárzásra!" érinti meg kommunikátorát Janeway, miközben a kazonok minden kezük ügyében kerülő tárolóeszközzel igyekeznek minél többet megmenteni a tartályokból ömlő vízből.

Miután a felderítók visszaérkeznek a Voyager-re, Neelix szólal meg elsoként, de nem a hajó legénységéhez, hanem a mellette álló lánynak intézi első szavait: "Ugye, kedves, megígértem hogy visszajövök érted." Janeway elképedve mered rájuk, de a többiek arca sem ragyog az örömtől.

Torres és Kim egy sötét átjáróban álldogálnak, a nő fáradtan dolgozik a falnak. "Figyeljen... Tudom hogy Janeway kapitány mindent megtesz hogy megtalálja minket." mondja Kim. "Miből gondolja hogy még egy is életben van közülük?" mondja lemondással telt hangon B'Elanna, majd fájdalmasan felszisszenve a nyakán éktelenkedő daganathoz kap. "Hívjak egy orvost?" lép közelebb aggodalmasan Kim, mire Torres ridegen felcsattan: "Ne!" Kim tanácstalanul járkálni kezd, miközben Torres összegörnyedve küzd a fájdalommal. Léptek koppannak a sötétben, és az ébredésükkor jelen levő bontakozik ki az árnyékból. "Fájdalmaik vannak?" kérdezi halkán. "Miért követnek bennünket?! Azt hittem, nem vagyunk a foglyaik!" sziszegi Torres szikrázó szemekkel. "Nem is követem magukat. Csak segíteni szeretnék. Ez gyógyszer... Hatni fog." mondja a nő, átadva egy kis dobozát Kimnek, "Néhányan a hagyományainkkal dacolva elhagyták a várost. A telepükön növényeket és gyümölcsöt termesztnek. Véletlenül felfedezték hogy egy bizonyos növény porított formában gyógyhatással bír. Nagyon sajnálom, de többet nem tehetek." "Ezt is nagyra értékeljük." mondja Kim, "De ha feljuthatnák a felszínre, jobbakké lennének az esélyeink. Akkor a mieink talán rájuk találhatnak." "A Vének azt mondanák, ez a Gondviselő akarata ellen való volna." "És maga mit mond?" kérdezi Torres. "Az utóbbi néhány hónapban a Gondviselő különösen viselkedett. Embereket rabolt el... Megnövelte az energiaellátást... Most a szokásosnak a háromszorosát küldi. A felesleget eltároltuk, abból öt évig tudnánk ellátni a városunkat." "És senki sem sejtí, miért?" kérdezi Kim. "Ha kérdezzük, azt mondják, bízunk kell a Gondviselő döntéseiben. ... Ismerem valakit aki feljutott e felszínre... De soha nem láttam többé." "Hogyan sikerült neki?" "A régi járatok amiken át őseink érkeztek, még megvannak. És idközben hasadékok nyíltak a védőfalakon is. Nem nagyok, de elég nagyok ahhoz hogy egy ember átsússzon rajtuk, ha egy kicsit kitágítja őket." "Tud szerszámokat szerezni?" kérdezi Torres reménykedve. "Napokig... Talán hetekig tartana áttörni. Pihenniük kellene. Takarékoskodni az erejükkel." "Kérem... Ez az egyetlen esélyünk." mondja erre Kim.

"Ha beavatott volna a tervébe, elejét vehettük volna irracionális cselekedeteinek." mondja Tuvok a gyengélkedőben Neelixnek, miközben az egyik kezelőben a hologram-orvos az ocampa sérüléseit látja el. "Irracionális?!" csattan fel Neelix, "Hiszen megszöktünk, nem igaz?" "Már megbocsássanak... De ne hibáztassák Neelixet." ül fel az ocampa a kezelőasztalon, mire a doktor elöbír rá, majd bosszúsan a vitatkozókra meredve kifakad: "Most aztán elég! Ez itt nem tanácssterem hanem a gyengélkedő. A látogatási időnek pedig ezennel vége! Úgyhogy a betegem kivételével mindannyian azonnal hagyják el a helyiséget!" "Számítógép, vészhelyzeti holografikus orvosprogramot leállítani." mondja Janeway, mire a doktor összevont szemöldökkel feléje fordul, de tiltakozni már nem marad ideje, a következő pillanatban eltűnik, a kezében tartott orvosi muszer pedig halkán koppanva landol a padlón. "Nem lett volna szabad felmennem a felszínre." mondja eközben a lány Neelixnek, "De túl kíváncsi voltam. Mindig mondták hogy ez a legnagyobb hibám." "Épp ellenkezőleg. Ez a legkedvesebb tulajdonságod." mondja meleg hangon Neelix. "Le tudna vezetni a föld alá hogy megtaláljuk a hiányzó embereinket?" kérdezi Janeway közelebb lépve. "Jámban sajnós igaz van. A folyosót, amin át feljöttem, lezárták." "Nincs szükségünk folyosókra. A technikánk segítségével közvetlenül oda juthatunk." "Kapitány... A szenzoraink semmiféle földalatti civilizációra utaló jelet sem találtak." jegyzi meg ekkor Tuvok, "Lehetséges hogy ezért a Jabin által leírt védőfal a felelős. Lehetséges hogy a transzportereinek is blokkolja." "Vannak hasadékok a falban... Én is egy ilyenén át jutottam ki." mondja az ocampa. "A szállítóhíd keressen ilyen nyílásokat, amiken átsugározhatnánk." fordul Janeway Tuvok felé, aki egy bólintással nyugtázva a parancsot, elsiet. "Kes elvezethetné ugyan oda önöket... De most hogy kiszabadult, azonnal elhagyjuk ezt a szektort." mondja ekkor Neelix, mire Kes rosszalló pillantást vet rá: "Neelix, hisz ok mentettek meg!" "Én mentettelek meg, kedvesem." "De segítettek. Fölöttébb hálátlan dolog lenne ha megtagadnánk tőlük a segítséget."

A felderítők valamivel később már mélyen a felszín alatt, egy zöldségeskert-félében járnak Kes vezetésével, meglepett tekintettel rájuk pillantó ocampák között. "Kapitány, az impulzusok tovább

surusódtak. A szünetek további nulla egész nyolctized másodperccel rövidültek." A felderítók mögött egyre nagyobb tömegben gyulnek az ocampa kísérok, mígnem egy nagyobb helyiségben Kes ragyogó arccal siet oda egy nála valamivel idosebb férfihez: "Daggin..." "Kes! Nem hittem hogy még egyszer látlak." mondja a férfi, magához ölelve a lányt, "Nem estél fogságba?" "Ok szabadítottak ki a kazonoktól. Segíték nekik megkeresni két társukat." pillant Kes a nem messze várakozó felderítókra. "Azt hiszem... A központi klinikán lehetnek." mondja Daggin elgondolkodva. "Oda tud vezetni minket?" kérdezi Janeway. "Nem, nem tudja." hallatszik egy különös hang, amit a jelek szerint csak az ocampák hallottak. "Nem képesek telepatikus kommunikációra, Toscat. Beszéljen hangosan!" csattan fel Kes, valahová Janewayék háta mögé nézve. A felderítók meglepetten fordulnak hátra, és egy szürke, valamint egy barna ruhás ocampát pillantanak meg maguk mögött. "Nem akartam udvariatlan lenni." lép közelebb a szürke ruhás, "De nem szabadna itt lenniük." "Szívesen távozunk, amint visszakaptuk az embereinket." mondja erre Janeway. "Ez sajnos nem lehetséges. Nem tehetünk a Gondviselo akarata ellenére." "Maguk talán nem, de mi igen!" szól Chakotay. "Ezt maguk nem érthetik..." "Így van. És nem is értik! Honnan is tudhatnák a kívülállók hogy annyira függové váltunk már a Gondviselotól, hogy nélküle képtelenek lennénk gondoskodni magunkról?" kérdezi Kes élesen, Toscat elé lépve, "Nem tudhatják hogy olyan nép vagyunk, amely hajdan teljesen birtokában volt mentális képességeinek." "Azok a történetek meglehetősen kétségbe vonhatók." mondja erre Toscat. "Elvesztettük azokat a képességeket, mert leszoktunk a használatukról!" "Nem azt kellene néznünk hogy mit veszítettünk, hanem hogy mit nyertünk helyette." "Teljes függőséget. Elfogadjuk azt amit adnak nekünk. Én segíteni fogok nekik, Toscat, akár tetszik magának, akár nem. És azt hiszem a barátaim is segíteni fognak nekünk." A férfi ekkor félrehúzza Kest, és halkan így szól: "A felszínre lépni ellenkezik a gondviselo akaratával. Tanulj ebből a tapasztalatból, és kövesd az utat amit elóírtak a számunkra." "Máris sokat tanultam, Többet mint gondolná. Láttam a nap fényét! És nem hiszem hogy a Gondviselo megtilthatná nekünk azt hogy felnézzünk a kék égre. ... Jöjjenek. Megkeressük a társaikat!" áll újra az élre Kes, és a néhány ocampával kiegészült csapat újra útnak indul.

Torres és Kim lámpákkal és ásókkal felszerelve beóvakodnak egy félhomályos tárnába, melynek oldalán lépcsősor kúszik felfelé. "Gyerünk." int a tárna sötétségbe veszo teteje felé Torres, és a fáradságtól botladozva kapaszkodni kezd felfelé a lépcson. Kim egy darabig követi, majd fáradtan lerogyik egy lépcsőfokra. "Szedje össze magát, flottatiszt." pillant hátra Torres. "Sajnálom..." rázza meg a fejét Kim, mire a no kikapcsolja a lámpáját, és maga is letelepszik: "Na jó... Pihenjünk egy percet." "Talán jobban bírnám ha lenne egy kis klingon vér is az ereimben." jegyzi meg csíposen Kim, mire Torres villogó szemmel válaszol: "Higgye el, több károm van belole mint hasznom." "Egész életemben arra készültem hogy a Csillagflottánál fogok szolgálni... Most itt vagyok az első küldetésemen... És meg fogok halni." "Még nem vagyunk halottak. ... És azért tanultam valamit a Vén Tüsszögös túlélési gyakorlatain." "A Vén Tüsszögös?!" kapja fel a fejét Kim. "Zakarian parancsnok." bólogat Torres, "Tudja, aki a jelek szerint mindenre allergiás volt." "Az Akadémiára járt?" "Aha... Még a második évfolyamig is sikerült eljutnom, de aztán közösen megállapodnunk abban hogy nem vagyok igazán odavaló." "Tudja, én sem kedveltem különösebben Zakariant." "Hallgassa..." pillant felfelé Torres, mikor a becsapódó energiaimpulzusok távoli dübörgése szaporább ritmusra vált, "Egyre gyorsabban jönnek." Ezzel talpra küzd magát, és tovább kapaszkodik felfelé a lépcson. Kim is követi hamarosan.

Az egyre surubben felhangzó morajlás hallatán a felderítók aggodalmasan nézelodnek út közben. A becsapódások az utolsó másodpercekben már szinte egymásba olvadnak, azután baljóslatú, néma csend ereszkedik a föld alatti városra. Mintha egy hatalmas szív szunt meg volna dobogni az imént. "Felderítók a Voyager-nek: mi történt az állomással?" érinti meg Janeway a kommunikátorát. "Nem bocsát ki több energiaimpulzust, kapitány." válaszolja a hídügyeletes, "És úgy tunik, új pozícióba áll." "Tájékoztasson a fejleményekrol." Az ocampák városa néhány perc múlva egy felbolydult méhkas képét kezdi felvenni, az ide-oda sieto lakosok között Janeway és csapata, valamint a

kórházból visszaérkező Kes és kísérei szigetként emelkednek ki. "Órákkal ezelőtt elhagyták a kórházat." mondja Kes. "Szólhatunk az embereinknek hogy kutassák át utánuk a várost." ajánlja fel Daggin. "Merre indulhattak, ha fel akartak jutni a felszínre?" kérdezi Janeway. "Valószínűleg arra amerre én is mentem. A régi tárnához." Janeway Neelixet és Parist Kessel a tárnához küldi, ok maguk pedig néhány ocampa kíséretében elindulnak a kórházhoz. Kis idő múlva a város váratlanul megrázkódik, és ugyanebben a pillanatban hívás fut be a Voyager-ról: "Kapitány, az állomás loni kezdte a felszín! A jelek szerint megpróbálja lezárni az energiafogadó rendszer bevezető nyílását." "Értettem. Hagyják nyitva ezt a csatornát." "Ha az állomás az ocampák egyetlen energiaforrása, miért akarja hirtelen lezárni a Gondviselő a nyílást?" kérdezi Chakotay, miközben idorol idore remegés rázza meg a várost. "Talán nem akarja használni többé, hogy ne vezesse az ellenséget az ocampák nyomára." találgat Tuvok, "És elegendő bizonyítékot látok egy másik feltevéshez is: a Gondviselő haldoklik." "Részletezze, Mr. Tuvok." szól Janeway. "Eloszor többtele energiával látja el a várost, amely tartalékok mintegy öt évig tarthatnak ki, azután lezárja az energiavezetékét. Ez arra enged következtetni hogy tudja, a jövőben már nem lesz képes Gondviselői feladatának ellátására." "Ez nem feltétlenül jelenti azt hogy haldoklik. Lehet hogy csak el akarja hagyni a rendszert." jegyzi meg Chakotay. "Valószínűtlen. Legalábbis annak tükrében hogy évezredekig gondjukat viselte ez idáig. Úgy vélem, a Gondviselő valamivel tartozik az ocampáknak. Olyasvalamivel, amit az o meglátása szerint soha nem lehet visszafizetni. És o maga mondta hogy már nincs sok ideje. Szerintem tudta hogy a halála előtt áll." "De akkor hogy az ördögben fogunk hazajutni?!" kérdezi Janeway.

"Ebben a tárnában vannak..." pillant fel Paris a kezében tartott trikorder kijelzőjéről, mikor Neelix és Kes nyomában belép a soron következő aknába, "Harry...?" Válasz egyelőre nem érkezik, így elindulnak fölfelé. "Paris hívja Janewayt. Megtaláltuk az aknát amin keresztül kijutni próbálnak. Még nem látjuk őket, de itt vannak."

"Sugározzák fel őket amint megvannak. A hajón találkozunk." válaszolja Janeway, majd csatornát váltva a Voyager-t hívja: "Három személy felsugárzásra. Nem lehetséges, kapitány. A szállítóhíd nem tudja bemérni a hasadékokat a védofalban a lövések okozta maradéksugárzás miatt." érkezik az ügyeletes válasza. "Akkor csak egy úton távozzhatunk!" pillant Janeway Chakotayre és Tuvokra, ezzel futásnak erednek.

"Janeway hívja Parist: a transzporterek nem működnek. Rést kell találniuk a védofalon ha ki akarunk jutni. Itt vagyunk pár perccel maguk mögött." "Értettem." nyugtázza a közlést Paris, miközben feszített tempóban kapaszkodnak fölfelé az akna oldalán felkígyózó végtelennek tűnő lépcsősoron. Paris egy időre megáll, és felbámul a félhomályos aknában. "Ott vannak!" mutat két lassan mozgó fényforrásra, Kim és Torres lámpáinak fényére. "Nem siették el a dolgot..." morogja Kim, mikor Parisék beérik őket. "Ez igaz. De nem szívesen felejténék itt egy barátot." "Barát? Azt meg honnan szedi hogy a barátja vagyok?" ironizál Kim, miközben Paris tovább támogatja felfelé, menet közben a másik csapatot hívva: "Megtaláltuk őket." "Ne várjanak ránk. Vigyék őket biztonságos helyre." üzeni Janeway, aki Tuvokkal és Chakotayval már szintén fölfelé kapaszkodik az aknában.

Kes a lépcső végéből induló folyosórendszerben az élre áll, és hamarosan meg is érkeznek a folyosót lezáró halvány fénnel parázsló energiafalhoz. A folyosó azonban az idők folyamán kissé kiszélesedett, így a fal és az energiamező között egy jó hatvan centis nyílás van. "Semmiképp se érjenek az energiamezőhöz. Azt mondták, leégeti az ember bőrét." mondja Kes, majd nagy levegőt véve átréseli magát a szikla és a védomező közti hasadékon. A másodikként sorra kerülő Torres átadogatja neki a magukkal hozott felszerelést, majd o is átcusszan a nyíláson. Hamarosan már mindenki a védofalon kívül van, és folytatják az útjukat a sziklafolyosóban. Paris a mennyezetet szemlélve egyszer csak megáll: "Azt hiszem, nem vagyunk messze a felszíntől... Neelix, fogja a fézerét!" Ezzel o is fegyvert ragad, és loni kezdik a sziklabiltozatot. Mikor az első kövek hullani kezdenek, gyorsan visszavonulót fújnak, és mikor valamelyest leülepszik a kövek által felvert por a helyükön keletkezett nyíláson át beragyog a napfény. Elsőként Paris kapaszkodik fel a felszínre,

majd mikor kihúzgálta a lyukból a többieket, a hajót hívja: "Voyager, most már észlelnék bennünket?" "Pozitív. De csak öt jelet regisztráltunk." "A többiek még... A földre!" kiáltja Paris, mikor megpillantja az égen zúgva közeledő zöld energialövedéket, amelyekkel a Gondviselő még mindig az energiatovábbító nyílások lezárásán dolgozik. A csapat hasra veti magát, a lövedék pedig becsapódik a közeli hegylánc lábánál, de ahhoz túl messze van hogy némi remegésen kívül bármi más hatása legyen.

Legalábbis a felszínen. Az osi fémszerkezet azonban a tárna oldalán alaposan megsínyli a legutóbbi becsapódást, a lépcsősor egyik eleme a túlterhelt fém sikolya kíséretében kifordul a mélység fölé, a rajta álló Chakotayval együtt, akire néhány kodarab is rázuhan a lépcsősor következő szintjének aljából.

Mikor a föld alá vezető lyukból sárgás porfelhő robban ki, Paris azonnal a másik osztagot kezdi hívni: "Paris hívja Janewayt. Chakotay...? Tuvok, hallanak?" mivel nem kap választ, a hajóval lép kapcsolatba: "Voyager, rajtam kívül sugározzák fel az ittenieket. "Értettem." "Csak nem akar visszamenni?!" mered rá Neelix hitetlenkedve. Paris nem válaszol, csak egyre surubban a nyílás felé tekintget, amiből még mindig dol a por. "Hát jó. De szüksége lehet segítségre. ... Viszlát, kedvesem, később találkozunk." búcsúzik Neelix Kestol, mire Paris lekapja Neelix kommunikátorát, és Kes ruhájára tuzi: "Voyager, három fő felsugárzásra." A földön hevero Torrest, Kimet, és a mellettük térdelő Kest körülfogják a szállító sugarak, Paris és Neelix pedig visszasietnek a nyíláshoz.

"Eltört a lábam. Nem tudok tovább menni." rázza meg a fejét Chakotay. "Pedig kénytelen lesz." fordul felé Janeway, miközben Paris és Neelix is megérkeznek. "Neelix, segítsen Tuvoknak." kapaszkodik fel az egyre instabilabbá váló lépcsőn Janeway. "Felhozom Chakotayt." indul lefelé Paris. A Következő becsapódáskor a meglazult lépcsődarab tovább mozdul. "Tunj el Paris, mielőtt az egész lezuhan!" "Szándékomban áll, de csak miután felhúztalak." mondja Paris, miközben azon mesterkedik hogy közelebb jusson Chakotayhoz. "Ha közelebb jössz, mindkettonknek vége." "Viszont ha kihúzlak a bajból, tartozni fogsz nekem egy szívességgel." Paris fáradozását hamarosan siker koronázza, kise nehézségek árán sikerül felrángatnia Chakotayt egy stabilabb szakaszra: "Már ha hagyod magad megmenteni." "Ha meghalunk, leszel szívés előttem menni, és elokészíteni a helyemet." vág vissza Chakotay. "Nincs valami indián varázsaltod amivel madárrá változol és kirepülsz innen? ... A francért vagy ilyen nehéz?!"

"Híd Janewaynek: két kazon hajó közeledik az állomáshoz." jelenti a hídügyeletes a gyengélkedőben levo kapitánynak, aki a nemrég érkezett Paris és Chakotay állapotáról érdeklődik. "Irány az állomás, azonnal a hídon vagyok." indul el Janeway. "Vissza kell mennünk a hajónkra!" ugrik le az időközben rendbe szedett Chakotay az egyik asztalról, Torres pedig a mellette levorol. "Nyugalmat rendeltem el a maguk számára!" méltatlankodik a hologram-orvos, "Nem vállalom a felelősséget az esetleges szövodményekért!" Ám a Maquisk ekkora már el is hagyták a helyiséget, így a doktor az egy harmadik asztalon ülo Kim felé fordul, aki szintén indulni készül: "Mondja, mindig ilyen nehéz kijönni a legénységgel?" "Fogalmam sincs, doki. Ez az első bevetésem." Ezzel ő is elviharzik. A doktor egy darabig ide-oda járkál a hirtelen kiürült gyengélkedőben, majd maga elé morogva megjegyzi: "A jelek szerint senki sem tudja hogyan kell kikapcsolni engem."

"Fegyvereket készenlétbe!" szól Janeway, amint megérkezik a hídra, "Vörös készültség!" "A kazon vezérhajó hív minket." jelenti Tuvok. "Képernyőre." "Kapitány, azért jöttek ide hogy az állomás különös viselkedését tanulmányozzák?" kérdezi a foernyon megjelenő Jabin. "Csak az érdekel, hogyan juthatunk haza, ezért átsugárzunk az állomásra hogy kiderítsük, lehetséges-e a dolog." válaszolja Janeway. "Attól tartok, nem engedélyezhetem a dolgot." "Nem áll szándékunkban harcolni önökkel." "Én mindenkivel harcra szállok, aki kihív." "Ez nevetséges. Nem akarom kihívni magát." "Én pedig nem akarom hogy egy olyan technikai fejlettségu faj mint a maguké, megszerezze az állomást." "Jabin, miért nem beszéljük ezt meg mint két..." próbálkozna Janeway, de a kazon bontja a kapcsolatot. "Elokészítjük a fegyvereiket." "Tehát nem beszéljük meg." állapítja meg a

kapitány, miközben a hajó megrázkódik az első találattól. "A pajzsok kitarthatnak." jelenti Tuvok. "Lövést viszonzni. Delta-négyes kitéromanover!"

A Voyager jobbra billenve húz el az állomás mellett, miközben a legfeljebb tizedakkora kazon hajó körülötte repked, és idonként megereszt egy-egy lövést. A másik kazon Chakotay hajója foglalkoztatja, bár ott az esélyek némiképp kiegyenlítettebbek, tekintve hogy a két hajó nagyjából azonos súlycsoportba tartozik.

"Janeway hívja Chakotayt. Tuvok és én átsugárzunk az állomásra. El tudják szórakoztatni addig a kazonokat?" "Azt hiszem, igen, kapitány." érkezik Chakotay válasza. Janeway az egyik lift felé indulva megáll Paris mellett: "Vegye át a kormányt." Paris egy pillanatig meglepetten mered a kapitányra, majd elégedetten elvagyorodva így szól: "Igenis, asszonyom."

A csurt csak néhány petróleumlámpa világítja meg, odakint beesteledett. Tuvok és Janeway egy-egy trikkorderrel a kezükben vizsgálódnak. "Az adatfeldolgozó egység a mögött a fal mögött van." fordul Tuvok a csur hosszanti fala felé. "Tudja mit kell tennie." bólint oda neki Janeway, mikor halk gitárzene üti meg a fülét. Tuvok elindul a mutatott irányba, Janeway pedig trikkorderét elrakva az egyik sarokban üldögélő öreg felé indul. "Egyet el kell ismernem: maguk aztán fölöttébb makacs népség." mondja felnevetve az öreg. "Vissza kell küldenie bennünket oda ahonnan elhozott." "Ez teljesen lehetetlen. Már ahhoz is alig van erom hogy... Befejezzem a művemet." "Mielőtt meghal, lezárja a lejárót." "Igen. Ha nem teszem meg, a kazonok elrabolnák a vizüket. ... Habár, pár év múlva, mikor az ocampák kifognak az energiából, ennek már nem lesz jelentősége. Fel kell jönniük a felszínre, ott pedig nem fognak életben maradni." "Tudjuk hogy ön csinált valamit, ami sivataggá változtatta a bolygót. Ez volt az a bun amiért törleszteni akart." "Mi... Egy másik galaxisból érkezett kutatók vagyunk. ... Nem sejtettük hogy a technológiánk ennyire... Rossz hatással lesz a bolygó légkörére. Ketten... Kettenket választottak ki arra hogy itt maradjunk, és a gondjukat viseljük." "Van valahol még egy olyan lény mint ön?" kérdezi reménykedve Janeway. "Nem. Már nincs. O... O továbbrepült, hogy megvizsgáljon néhány érdekesebb helyet." "Miért hozta ide a hajókat, és fertőzte meg az utasokat egy halálos betegséggel?" "Nem, nem... Nem a betegség miatt haltak meg, hanem azért mert... Nem voltak összeférhetők." "Összeférhetők?" "Átkutattam az egész galaxist egy megfelelő biomolekuláris mintáért. Néhány személynél találtam olyan sejtszerkezetet amely hasonlít... De..." "Utódot akart létrehozni?" "Igen. Szükségem van valakire aki meg tudja érteni, mekkora felelősség az ocampák gondviselőjének lenni. De csak az utódom lenne képes erre." "Arra soha nem gondolt hogy engedje az ocampákat gondoskodni magukról?" "Ok még gyerekek." "A gyerekeknek fel kell noniük egyszer. Mi is kutatók vagyunk. ... A legtöbb lény egész jól elboldogul bármilyen nehézséggel, gondviselő nélkül is. A kihívás, amit az önálló cselekvés jelent, elősegíti a fejlődést! Talán a... Gyermekei jobban elboldogulnának mint sejt." "Voyager hívja Janewayt..." szólal meg Kim hangja. "Mondja!" "Gondjaink vannak."

Kim egy cseppet sem túlozta el a dolgot. A Voyager idoközben üldözobol üldözötté vált, egy újabb kazon hajó csatlakozott ugyanis a csatához. Ez azonban méretben úgy viszonyul a Voyager-hez, mint az az iménti, kisebb kazon hajókhoz, nem csoda hát ha kétségbeesetten igyekszik kitérni az útjából. "A kazonok erősítést kaptak." folytatja Kim. "Tud még pár percet biztosítani nekünk?" "Megteszünk mindent. Kim kilép."

Chakotay és Torres a Gondviselő állomásának másik oldaláról figyelik a macska-egér játékot. "Találathoztunk a fegyverrendszerük. Nem csoda hogy gondjaik vannak." állapítja meg Chakotay. "Közösen sem lenne elég tuzeronk hogy legyőzzük azt a hajót." szól Torres. "Ütközopályára állunk. ... Csak az automatikus célkövető rendszer feladta, valakinek tartania kell az irányt. Készüljön fel a Voyager-re való átsugárzásra. ... Paris, a legénységem átszáll. Mondja meg kiváló transzporterfonóknak hogy tartson folyamatosan bemérve. Megpróbálom megszabadítani magukat egy problémától." "Rendben, ahogy akarod, Chakotay. De nehogy azt hidd hogy ezzel kvittek leszünk. Az életed még mindig az enyém. Paris kilép."

Torres hamarosan már a Voyager hídján van, épp mikor a transzporterfonók jelenti: "Rajta vagyunk, de lassan túl közel ér." "Most már kihozatlak, Chakotay!" üzeni Paris. "Még ne." A fomonitoron a kazon hajó épp szemből látható, hozzá képest a kicsiny Maquis jármű helyzetét inkább csak sejteni lehet, a felé eleresztett lövésekből. Az egyik sugár nyomán elnyúló tuzcsóva lobban a kazon hajó felé száguldván. "Teljesen széthullik a hajó. Sugárzásra készülj!" "Várj még!"

Chakotay megbabonázva figyeli a kazon hajó egyre közeledő, fénylo ablakokkal pöttyözött bronzbarna oldalát. A tüzelőállásokból elszakadó kék sugarak legtöbbje elvétí a pusztulásba rohanó Maquis hajót, amelyik pedig mégis talál, már nem sokat számít. Chakotay igazít még egy kicsit a hajó pályáján, megcélozva egy löveget, majd az utolsó pillanatot kívárva felkiált: "Most!" A szállítószalagba burkolózó alakján keresztül száguldanak a felrobbanó muszerpult maradványai, ahogy a Maquis hajó elkönyvelheti létezése utolsó győzelmét. A kazon hajó oldalán hatalmas tüzvirág nyílik, s a hirtelen elcsendesedő jármű az oldalára dőlve megkezd haláltusáját.

"Szállítóhíd, áthozták?" kérdezi Paris aggódalmasan. "Át bizony." veregeti meg Chakotay a transzporternél ügyelő no vállát, majd a híd felé veszi az irányt.

A pusztulásra ítélt kazon hajó közben irányíthatatlanná válva, lassan az állomás felé kezd sodródni.

"Kapitány, hamarosan aktiválni tudom a minket hazajuttató rendszert." jelenti a Janewayhez csatlakozó Tuvok, "De ehhez szükségem lesz néhány órára." "Sikerülhet, ha segít nekünk." fordul Janeway a Gondviselő felé. "Megtenném, de... Már nincs idom. És épp ezért aktiváltam az önmegsemmisítő programot." "Ha elpusztítja az állomást, soha nem jutunk haza." "Az ocampák ellenségei soha nem kaparinthatják meg ezt a helyet! ... Néhány percen belül megsemmisül. Menniük kell. Gyorsan, siessenek!"

A kazon hajó ekkor éri el az állomást, és becsapódik annak napelemszerű nyúlványainak egyikébe. A hatalmas panel, mivel a legkisebb átmérője, összekötő résznél érte a találat, leszakad a helyéről.

A csur falai villódzni kezdenek, mögülik elbukkan az állomás valódi belseje, végül a szimuláció végképp szertefoszlik. Azon a helyen ahol az imént még az öregember üldögélt, most egy áttetsző, csápok nélküli medúzára hasonlító lény lebeg. "A Gondviselő..." mondja Tuvok. "Voyager, jelentést!" érinti meg a kommunikátorát Janeway. "Az egyik kazon hajó összeütközött az állomással. Jól vannak?" érdeklődik Paris. "Álljanak készen." A Gondviselő testéből sugárzó fény lassan halványulni kezd, és maga a lény is egyre kisebbé válik. "Az önmegsemmisítő rendszer megsérült. Az állomás magától már nem fog elpusztulni. De meg kell történnie. A kazonok nem szerezhetik meg! ... Kiirtanak vele az ocampákat..." Ezek a gondviselő utolsó 'szavai. A lény teste tovább surusodik, a belső fény teljesen kihuny, s néhány másodperccel később már csak egy különös, koszerű képződmény hever a padlón. Janeway leguggol a kö mellett, és kinyújtja érte a kezét, de egy pillanatra elgondolkodva megdermed. Végül megragadja az egy másik galaxisból érkezett lény maradványait, s komoran nézegeti egy ideig. "Aktiváljam a hazatérő programot?" kérdezi Tuvok. "És mi fog történni az ocampákkal, ha mi elmegyünk?" "Kapitány... Bármit tennék is az ocampák védelmében, az felboríthatja az eregyensúlyt ebben a rendszerben. Tartanunk kell magunkat az Elsődleges Irányelvhez." "Valóban...?" kérdezi Janeway még mindig a követ forgatva a kezében, "Soha nem akarunk beavatkozni, Tuvok. És mégis megteesszük. Újra meg újra."

"A kazonok újramezdek a tüzelést!" jelenti a taktikai tiszt, mikor Janeway és Tuvok visszatérnek a Voyager hídjára. "Mr. Tuvok, készítse elő a tri-kobalt robbanófejeket. Csatornát a kazonokhoz!" "Figyelmeztetem, kapitány, újabb hajókat kérttem a térségbe." mondja a képernyőn megjelenő Jabin. "Akkor azt javaslom, parancsolja őket biztos távolságba. Hamarosan megsemmisítjük az állomást." "Ezt nem tehetik!" "Dehogynem. És megteesszük. Adás vége." A kazonok a bejelentés hallatán heves lövöldözésbe kezdenek. "A pajzsok kitartanak." jelenti Kim. "Távolodjunk négyszáz kilométerre az állomástól, Mr. Paris." adja ki a parancsot Janeway. "Mire készül?! Az az állomás az egyetlen esélyünk a hazajutásra!" csattan fel Torres. "Tudom hogy mindenki haza szeretne jutni a

családjához, az övéihez. Én nem kevésbé. ... De nem áldozhatom fel az ocampák életét a mi... Kényelmünk kedvéért. Keresünk majd másik utat hazafelé." "Miből gondolja hogy van másik út?! Hogy hozhat ilyen döntést a mi nevünkben is?" kérdezi dühösen Torres, és az arrébb lépo Janeway után sietne, de Chakotay visszafogja: "Mert o a kapitány." "A tri-kobalt töltetek készen állnak." jelenti Tuvok. "Pozícióban vagyunk." teszi hozzá Paris. Csend ereszkedik a hídra, amint minden szem a foernyon látható állomásra szegezódik. "Tuz." adja ki Janeway a parancsot kifejezéstelen arccal. A két elülő vetocsobol egy-egy kékes csóvát maga után húzó töltet indul útnak az állomás felé. Az egyik az alsó, a másik a felső felébe csapódik, s a Gondviselő otthona néhány másodperc múltán megsemmisül.

"A kazon vezérhajó hív bennünket." töri meg Kim hangja a híd csendjét. "Képernyőre!" "A mai napon ellenségekre tettek szert." mondja Jabin, ezzel bontja a kapcsolatot. "Visszavonulnak, kapitány." jelenti Tuvok.

A készenléti helyiség asztali terminálján egy fénykép látható, rajta Kathryn és Mark valahol a Földön, közöttük pedig egy labrador üldögél. Janeway a helyiség három ablaka közül a középső, a legnagyobb előtt állva fürkészi az ismeretlen csillagokat. Mikor a csengo megszólal, a kapitány az asztal felé indulva szól ki: "Szabad." Paris lép be a helyiségbe: "Beszélni akart velem, kapitány." "Mr. Paris... Van egy komoly gondja." mondja Janeway komoran, leülve íróasztala mögé, "Chakotaynak és a Maquis hajó legénységének felajánlottam hogy csatlakozzanak hozzánk. A jelen körülmények között ez tunt az egyetlen használható megoldásnak." "Ort szeretne állítani mellém, kapitány?" "Tulajdonképpen egy már jelentkezett is." "Valóban?" "Mr. Chakotay elmondta hogy ön felelős az életéért, ezért önként jelentkezett erre a feladatra." "Azt hiszem, ez tetszeni fog nekem." mondja ennek hallatán Paris elvigyorodva. "Ebben nem vagyok olyan biztos. Az első tisztként mindenki az alárendeltje lesz ezen a hajón. És ez persze arra a hadnagyra is vonatkozik, aki a hajót irányítja." Paris egy darabig emésztli a hallottakat, majd hitetlenkedve mered Janewayre: "Tessék?! Hogy én?" "A mai napon bevezettem a hajónaplóba, hogy Thomas Eugene Paris azonnali hatállyal hadnagyi rangot kap tolem." mondja hivatalos hangon Janeway, majd felállva elmosolyodik, és kezét nyújt Parisnak: "Gratulálok." Paris nyel egy nagyot, majd többször nagy levegot vesz, végül mégiscsak sikerül kinyögnie: "Életemben először vagyok képtelen bármit is mondani." "Kérdemelte, Tom. Csak azt sajnálom hogy az apja nem tudhatja meg." "Dehogynem tudja meg." mondja Paris a kijárat felé indulva, "Amint hazaértünk." A feltároló ajtóban Neelix és Kes jelennek meg: "Kapitány... Lenne egy kérésünk..." "Feltöltöttük a hajójuk víztartályait. Bármikor indulhatnak." mondja Janeway, miközben Neelix és Kes egymás kezét fogva elviharzanak mellette, majd megállnak a készenléti helyiség közepén. "Éppen arról szeretnénk beszélni önnel. Szeretnénk önökkel tartani." mondja Neelix. Janeway egy pillanatig szinte meghatottan áll, majd elmosolyodva így szól: "Sajnálom, de... Ez nem utasszállító." "Mi nem is utasok lennénk..." mondja erre Kes. "Hanem értékes munkatársak." veszi át a szót Neelix. "Munkatársak?" "Bármire legyen is szükségük, képes vagyok megszerezni. Kalauz kell? A kalauzuk lesznek. Ellátmányra van szükségük? Tudom mit hol szerezhetnek. Barátaim vannak olyan fajok között, amelyek létezéséről önök még nem is tudnak. És mindemellett még szakács is vagyok. Minden ujjukat meg fogják nyalni a remekműveim után. ... A feladatom az lesz teljesítem az igényeit, mielőtt azok egyáltalán még felmerülnének. Az első kívánságát már látom is. ... Be akar venni a csapatba." mondja Neelix lehengető mosollyal. Janeway szája sarka megrándul, de a kapitány egyelőre nem reagál a hallottakra. "Mindketten szeretnénk elkísérni önöket ezen az úton." mondja Kes, miközben Neelix átöleli. Janeway végül jóváhagyólag bólint.

"Egyedül vagyunk. A galaxisnak egy felderítetlen területén." mondja Janeway a hídon sétálva, "Máris szereztünk új barátokat..." ekkor Neelixre és Kesre pillant, "De új ellenségeket is. Elképzelni sem tudjuk még mindazon veszélyeket, amelyekkel szembekerülünk majd. De egy dolog biztos. A két legénységnek együtt kell működnie, ha életben akarunk maradni." Kim ekkor a mellette álló hajdani Maquisra pillant, akinek Csillagflotta-egyenruháján csak a szokásostól eltérő, hosszúkás

rangjelzője mutatja hogy nemrég még a Föderáció ellenfeleinek sorát gyarapította. "Ezért határoztunk úgy, Chakotay parancsnok és én, hogy a két legénységből egyet kell gyúrnunk. Egy Csillagflotta-legénységet. És mint az egyetlen Csillagflotta-hajónak, ami jelenleg a Delta Kvadránsban teljesít szolgálatot, tartani fogjuk magunkat eddigi alapelveinkhez. Új világokat keresünk fel, kutatjuk a világur titkait. ... De mindannyian tudjuk, mi az elsődleges célunk. Még teljes sebességgel is hetvenöt évig tartana eljutnunk föderációs területre. ... De nem fogunk ekkora utat megtenni. Valahol, odakint, van egy másik Gondviselő, aki hazajuttathat bennünket. Keresni fogjuk őt. Keresni fogunk wormhole-okat, térhasadékokat, és új módszereket tanulunk meg vagy fejlesztünk ki, amelyek segítségével hazatérhetünk. ... Valahol, valahogyan, megtaláljuk a hazavezető utat. ... Mr. Paris, állítsa be az útirányt. Hazafelé!"

2. Parallax - Pillantás a tükörbe

"Nem csak az önuralmát, de az eszét is elvesztette!" ül föl dühösen a technikus egyenruhát viselő férfi a gyengélkedő egyik vizsgálóasztalán. Orrából keskeny vérpatak szivárog lefelé, és alapjában véve meglehetősen gyurótnak látszik. "Mi történt, hadnagy?" kérdezi a nem messze álló Chakotay. "Megütött, az történt!" tájékoztatja a férfit, miközben a holo-doktor visszanyomja az asztalra: "Az orra három helyen eltört." Mikor a doktor arrébb lép, a hadnagy újra felül: "Összekülönböztünk az energiahálózaton. Újra akarta állítani az oldalsó plazmavezetéseket, ami szerintem túlterheléshez vezetett volna. De mint általában, most sem hallgatott rám. Erre megkértem hogy menjen odébb, és hagyjon dolgozni. Odébb lökött a konzoltól, én meg visszamentem. A következő pillanatban meg már a padlón hevertem, és éreztem hogy az arcomat elönti a vér." "És aztán mi történt?" kérdezi Chakotay. "Annyit mondott: bocsánat. Meg hogy jöjjenek a gyengélkedőbe." "Ez utóbbi bölcs tanács volt." mondja a visszaérkező doktor, és hanyatt lökve a hadnagyot, nekilát hogy rendbe hozza az orrát. "Ne aggódjon hadnagy, elintézzük a dolgot." szól Chakotay, és a kissé odébb várakozó Tuvokkal együtt a kijárat felé indulnak. "Tartsák távol azt a not a gépházamtól, kezd elegendő lenni belőle!" kiabál utánuk a hadnagy megint felülve. A doktor már gyakorlott mozdulattal nyomja vissza az asztalra.

"Hol van Miss. Torres?" kérdezi Tuvok a folyosón. "További utasításig a kabinjába küldtem." "A fogdába kell kísérnünk, amíg a hivatalos vádemelés meg nem történik." "Vádemelés? Tuvok, hetvenöt évnnyire vagyunk a legközelebbi bíróságtól! Hogy akarja annyi ideig vizsgálati fogságban tartani?!" "A kapitánynak jogában áll itt a hajón ítélni Miss. Torres fölött. Az enyhítő körülmények figyelembe vételével." "Jobb szeretném magam elintézni ezt az ügyet, a kapitány bevonása nélkül." "Megütött egy tisztet. Ezért haditörvényszék előtt kell felelnie." "O egy Maquis, és nálunk az embernek néha kissé keményebben kell fellépnie hogy menjenek a dolgok." "Miss. Torres többé már nem a Maquis tagja. És, már megbocsásson, parancsnok, de ön sem az. A büntetés elmulasztása pedig a szabályok megsértése lenne, valamit rossz hatással volna a legénységre. Egyesek pedig azt gondolhatnák, a volt Maquis-tagokat kivételes elbánás illeti meg." "Nem tartozom önnek beszámolási kötelezettséggel. Én magam járok el az ügyben. Elobb beszélek B'Elannával, és csak azután tájékoztatom a kapitányt. Ez a döntés magára parancsként vonatkozik!" mondja Chakotay ridegen, mire Tuvok tudomásulve bólint: "Ön a felettesem. De a jelentésemet elhelyezem a biztonsági naplóban." Chakotay végigméri a vulcanit, majd belép a liftbe, ami előtt már egy jó ideje ácsorogtak, de még visszapihent: "Tegye azt."

A legénységi szálláshelyek szintjén kilépo Chakotayra már várnak, két volt bajtársa csatlakozik hozzá. "Uram... Hallottuk mi történt. Mit szándékszik tenni?" kérdezi a páros férfitagja. "Majd meglátom." "Úgy hallottuk, Janeway kapitány két hónapra el akarja záratni, és az összes, éppen nem szolgálatban lévő Maquisnak a kabinjában kell maradnia." mondja a másik volt Maquis, egy bajori no. "Ez nem igaz." "Csak azt szerettük volna tudatni önnel, hogy mi ön mögött állunk. Ha esetleg úgy alakulna a dolog..." mondja újra a no. "Mit akar ezzel mondani?" "Ha esetleg át akarja venni a hajó irányítását, mi támogatjuk." mondja halkan a férfi. Chakotay végigméri őket, majd így szól: "Ha még egyszer bárkitől ilyesmirol hallok, személyesen vágom fogdába lázadásra való felbujtás miatt!"

Torres ketrecbe zárt vadként rója a köröket a kabinjában, s mikor a csengo megszólal, gondolkodás nélkül kapja fel az első keze ügyébe eső tárgyat, és hajítja az ajtó felé: "Mi van?!" Chakotaynak épphogy sikerül félrehúzódnia a feléje süvítő lövedék elöl, és hosszan néz utána, amint az végigpattog a folyosón. "Ez." dugja Torres orra alá Chakotay a kezében tartott jegyzetfüzetet. "És az mi?" "Az orvosi látlet Carey hadnagyról." "Carey hadnagy egy idióta! Ha még egyszer a kezem közé kaphatom..." kiabálja dühösen Torres. "Nem akarom hallani." inti le nyugodt hangon Chakotay, "De szeretném ha tudná hogy darabokra törte az orrát. Ha egy kicsit nagyobb üt, néhány szilánk

behatolhatott volna a kisagyba, és..." "Pedig egyáltalán nem ütöttem akkorát mit amit megérdemelt volna." "A lényeg az, hogy egy eltökélt vulcani minden áron hadbírótság elé akarja állítani, néhány Maquis pedig legszívesebben átvinné a hajó fölötti uralmat! Igazán szép munkát végzett Torres!" B'Elanna nagy levegot vesz hogy belekezdjen egy újabb kirohanásba, de Chakotay helytelenítő pillantását meglátva csak sóhajt egy nagyot, és beleveti magát a legközelebbi székbe. "Mikor hagyhatom el a kabinomat?" "Az út végén, hetvenöt év múlva." mondja komolyan a parancsnok. "Soha nem találtam különösebben viccesnek a humorát, Chakotay." "Visszakaphatja a mozgásszabadságát, ha bocsánatot kér Carey hadnagytól." "Bocsánatot?!" pattan fel Torres, "Hiszen o volt az aki..." "És nem csak hivatalosan, de magánemberként is." folytatja Chakotay, figyelembe sem véve Torres szavait, "Mondjuk egy pohár ital mellett, ahol megalapozhatják a barátságukat is." "Eszem ágában sincs!" "Pedig szüksége lenne az olyan emberek támogatására mint például o." "Téved. Nekem senkire sincs szükségem." "Dehogynem. Ha a hajó fomérnöke akar lenni." "Na persze..." mondja gúnyosan Torres. "Most nem a humoromat csillogtattam." Torres egy pillanatilag meglepetten mered Chakotayra. "Az eloléptetésre Careynek van esélye." "Maga sokkal jobb mérnök mint o." mondja erre Chakotay, ezzel elhagyni készül a szobát. "Mit szólt hozzá a kapitány?" szól utána Torres. "Még semmit. Mert még nem tettem javaslatot."

"A Voyager naplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48439.7. Miközben folyamatosan az Alfa Kvadráns felé tartunk, rutinellenorzéseket végzünk a hajón. Vagyis, rutinellenorzések lennének, ha egy urállomáson hajtánánk végre oket."

"A hajtóművek hatékonysága további tizennégy százalékkal csökkent. Ha üzemben akarjuk tartani a görbületi hajtóművet, sürgösen döntenünk kell." mondja Paris a tanácssteremben, az asztal mellett ülo vezénylotiszteknek. "Mi a helyzet az alternatív energiaforrásokkal?" kérdezi Janeway, "Kim zászlós? Tudott energiát elvezetni a holodeckek reaktoraiból?" "Még nem. Bekötöttük oket az energiahálózatba, de ettol a reléknek majd a fele kiégett. A holodeckek energiarendszere nem kompatibilis a többi energiahálózattal." "Ha a biztonsági személyzetet átköltöztetjük a hetes szintre, lezárhatjuk a teljes kilencediket, és az energiát átirányíthatjuk a hajtóműbe." javasolja Chakotay. "A megoldás elég kényelmetlen, de elfogadható." bólint Tuvok. "Helyes. És most beszéljünk néhány üres poszt betöltéséről. Itt van például..." Janeway az ajtó hangjára felnéz a jegyzetfüzetbol amit eddig tanulmányozott, és meglepetten pillant a beviharzó Neelixre és Kesre. "Bocsánat a késésért, de késon tájékoztattak minket hogy megbeszélés lesz. ... Nocsak, itt nincs elég szék." mondja Neelix. "Neelix... Ez itt a vezénylotisztek megbeszélése." mondja Janeway. "Értem. Nos, én vagyok a legmagasabb rangú talaxiai a hajón. Kes pedig a legmagasabb rangú ocampa. Ráadásul én többet tudok az urnek ezen térségéről, mint bárki ezen a hajón." "Lenne néhány jó tanácsunk is, kapitány." teszi hozzá Kes. Janeway felvont szemöldökkel hallgatja oket, majd így szól: "Legyen. Ez alkalommal szívesen látjuk önöket." Paris erre föláll hogy átadja székét Kesnek, Neelix pedig a lány széke mögé áll. "Javaslatoknak ugyanis valóban hasznát vennénk." ismeri el Janeway, mire Kes veszi át a szót: "Például át lehetne alakítani valamelyik alsóbb szint egy részét hidroponikus kertté, és ott élelmiszert termesztetni. Úgy hallottam, a replikátorok nem működnek, a tartalék élelmiszer pedig nyilván nem tart ki a végtelenségig." "Mit gondol a kettes raktérrol? Elég nagy tér, és szabályozhatók a környezeti feltételek." mondja Kim. "Mikor tudna hozzákezdeni?" kérdezi Janeway. "Kicsoda?" kérdezi meglepetten Kes. "Ön, természetesen. Ez az ön tervezete." "Azonnal." mondja Kes mosolyogva, a mögötte álló Neelix pedig kihúzza magát: "Csodás dolgokat tudok készíteni friss zöldségekbol!" "Rendben." bólint vidáman Janeway, majd újra kézbe veszi a jegyzetfüzetet, "Nos, transzporterfonökünk már van, de még mindig szükségünk lenne vezető térképészre, fomérnökre, és orvosi személyzetre." "Van egy listám azokról a Maquiskról, akik megfelelénének tisztnek." nyújt át Chakotay egy másik jegyzetfüzetet. Janeway tanulmányozza egy darabig, majd összevont szemöldökkel a parancsnokra pillant: "B'Elanna Torres?! Ha jól emlékszem, o volt a másik résztvevoje annak az ügynek Mr. Careyvel." "Így van." "És melyik posztra tartaná ot alkalmasnak?" "A fomérnökre." "Valóban?" kérdezi elképedve Janeway. "Igen." bólint komolyan

Chakotay. Janeway szemöldöke egy pillanatra a magasba szalad, majd a kapitány napirendre térve a dolog fölött, a következő üres poszt kérdésére tér át: "Hiányzik továbbá a főorvos." "És az az... Elektronikus ember aki ott szokott nyüzsögni?" kérdezi Neelix. "A programját kizárólag vészhelyzetekre tervezték, ezért képességei korlátozottak." magyarázza Tuvok, "És csak a gyengélkedő területén lehet megjeleníteni." "Fölöttébb modortalan viselkedéséről már nem is beszélve." jegyzi meg Paris. "Legalább valakire szükség lenne aki ápolóként segít a hologramnak." mondja Chakotay. "Jó ötlet." bólogat Janeway, majd felcsillanó szemmel Parisra pillant: "Hadnagy, ön tanult biokémiát az Akadémián..." "De... Csak két félévig." próbál tiltakozni Paris, rosszat sejtve. "Az pont elég. Nos, épp most jelentkezett betegápolónak. Amint itt végeztünk, jelentkezzen a gyengélkedőn." "De... De kapitány...?" dadogja Paris, miközben Neelix alig tudja megállni hogy ne nevéssen fel hangosan. Ám a következő pillanatban a dolog sokadrendű kérdéssé minősül vissza, mikor a hajó többször is erosen megrázkódik. "Mindenki a szolgálati helyére!" kiáltja Janeway, mire a jelenlevők a folyamatos rázkódás közepette kitámolyognak a hídra.

"Jelentést!" szól Janeway, a tanácssterembe vezető ajtóval szembeni korlátba kapaszkodva, miközben a többiek elsietnek mellette. "A jelek szerint beleszaladtunk egy... Egyfajta tértorzíóba." jelenti az a bajori nő, akivel Chakotay annak idején Torreshez menet beszélt. "Mr. Tuvok?" "A torzió egy helyileg jól behatárolható téridó-anomáliából indult ki. Távolsága kétezer kilométer a bal oldalon." "Minden gépnek állj!" parancsolja Janeway, mire a veszett rázkódás elcsendesedik. "Képernyőre." szól Janeway, majd a kapitányi székhez megy, és leülve egy pillantást vet a mellette lévő lekérdezőterminálra: "A gravimetrikus mezosűrűség kétszáz százaléka az átlagosnak... Ha nem tévedek, az ott kint egy négyes osztályú kvantumszingularitás." "Kapitány... Adást észleltem a szingularitásból." jelenti Tuvok. "Halljuk!" A hangszórókból megszólaló adás felismerhetetlenül torz, épp csak azt lehet kivenni belőle hogy valaki beszél, de hogy nő vagy férfi, és főleg hogy mit mond, rejtély. "Azt hiszem, megtaláltam az adás forrását." mondja Kim, majd megnöveli a fókusz nagyságát. A semmibe vezető liláskék tölcser, a szingularitás, peremétől nem messze egy fénylő tárgy lebeg az urben. "Látott már ilyen hajót?" fordul Janeway a mögötte lévő emelvényen álló Neelixhez. "Nem, legalábbis nem emlékszem." válaszolja az a szemét meregetve a nem túl részletgazdag kép felé, "Habár elég nehéz jól kivenni az alakját." "Az eseményhorizont fogságába eshettek..." mondja Janeway, majd Tuvokra pillant: "Nyisson egy csatornát. ... Kathryn Janeway vagyok a Voyager csillaghajóról. A kvantumszingularitás közelében lévő hajót hívom. Segítségre van szükségük?" "Eseményhorizont..." fordul kíváncsian Kes a mellette álló Neelixhez. "A szingularitás egy olyan csillag, ami hogy úgy mondjam, beleomlott saját magába. Az eseményhorizont pedig egy hihetetlenül erős energiamező, ami ennek a csillagnak a maradványát veszi körül. ... Tudod egyszer, egy különösen veszélyes utamon a Peluda ikercsillaghoz, hajsza hía volt hogy..." "Semmi válasz." jelenti Tuvok. "Ki tudjuk vontatni a hajót?" kérdezi Janeway. "Nem, kapitány, ahhoz túl erős az interferencia." válaszolja Kim. "Kapitány... Csak három fényévnnyire vagyunk az Ilidaria nevé bolygótól. A lakói fejlett technológiával rendelkeznének, amivel talán a segítségünkre lehetnek. És fölöttébb barátságosak is. Legalábbis a legtöbbjük." mondja Neelix. "Nem. Úgy látom a hajó a szingularitás foglya lett. Ki kell hoznunk az eseményhorizonton kívülre." "Híd hívja Torrest: van bármilyen ötlete hogyan menthetnénk meg a hajót?" üzeni Chakotay a gépterembe. "Megpróbálhatjuk úgy modulálni a vonósugarat, hogy illeszkedjen az szubtéri interferenciához. Azzal lenne esélyünk." "Egy szubtéri vonósugár?" "Pontosan." "Mikorra lenne bevethető állapotban?" "Két-három órán belül." "Lássanak neki. Irányítson át annyi embert erre a munkára amennyit jónak lát." "Mr. Carey, önnek mi a véleménye?" kérdezi Janeway, Chakotayra pillantva. "Megfelelő modulációval valóban sikerülhet, csak több energiára lesz szükségünk az emittereknél." "Nagyszerű. Kezdenek hozzá a munkához, és jelezzék ha a vonósugár készen áll." "Igenis, kapitány." mondja Carey a gépházban, majd Torresre pillantva elsiet hogy megszervezze a munkát.

"Beszélhetnék önnel négy szemközt?" lép közelebb Janeway Chakotayhoz, aki követi a kapitányt a készenléti helyiségbe. "Van itt egy kis probléma, és ezt most kell tisztáznunk." "Kapitány, megértem

a Torressel kapcsolatos aggodalmát, de biztosíthatom hogy..." "Nem Torresrol van szó. Maga az én gondom." "Hogyan?" kérdezi meglepetten Chakotay. "Oszinte leszek: amit odakint csinált, nem volt helyénvaló." "Miért, mit csináltam?" "Torres tanácsát kérte, ha még emlékszik rá." "Régóta dolgozom vele, és nagyra tartom. Javaslatokra volt szükségünk, és tudtam hogy neki lesz néhány." "Carey a gépház rangidos tisztje." "Ha maga így áll hozzá, az embereim soha nem fognak magasabb pozíciókba jutni." "Témánál vagyunk! Ok már nem a maga emberei! Még mindig úgy kezeli a Maquist, mintha a saját különbejáratú legénysége lennének." "Mindent megteszek hogy beolvassam a hajdani legénységemet a Voyager-ébe, de maga egyáltalán nem könnyíti meg a dolgomat, kapitány!" csattan fel Chakotay. "Nem is szabad megkönnyítenem. Hiányzik belőlük a szükséges fegyelem, és képzés!" "De egyeseknek, olyanoknak mint például Torres, megvannak a szükséges képességei." "A Csillagflotta tisztjei keményen megdolgoztak a posztjukért. Hogyan várhatnám el hogy vezetőjüknek ismerjenek el Maquist csak azért, mert éppenséggel úgy hozták a körülmények?!" "Azt viszont elvárja hogy engem elfogadjanak?" "Ön alkalmas a feladatra. Elvégezte az Akadémiát, és volt saját hajója is." "Hadd szabadjon oszintén beszélnem..." "Csak rajta." bólint Janeway. "Nem akarok az alibi Maquis-tisztje lenni!" "Nevezzen meg valakit aki elég képzett egy ilyen feladatra." "B'Elanna Torres." "Aki nem tud uralkodni magán, és kudarcot vallott az Akadémián?" "O a legjobb mérnök akivel találkoztam. Ha akarja, el tudta volna végezni az Akadémiát! ... És igaza van, kapitány. Valóban úgy kezelem őket mintha a saját embereim lennének, mert rajtam kívül senki más nem törődik velük ezen a hajón. És egyvalamiben biztos vagyok: több joggal kell felruházni őket, ha elvárja hogy lojálisak legyenek!" "Tőlük, vagy magától, parancsnok?" "Csak segíteni akarok, és sajnálom ha ezt ön nem látja. Azt javaslom, de hagyja Torrest figyelmen kívül, mikor kiválasztja az új főmérnököket. Távozhatok?" "Lelépni." biccent az ajtó felé ridegen Janeway, majd Chakotay távoztával engedi lehullani magáról az érzéketlenség álarcát, és tanácstalanul felsóhajt.

Kes átvág a gyengélkedő üres kezelőszélgén, egyenesen a főorvosi irodához, majd körülnézve így szól: "Számítógép, vészhelyzeti holografikus orvosprogramot aktiválni." "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." jelenik meg a doktor Kes háta mögött, kissé ráijesztve ezzel a lányra. "Hogy oszinte legyenek, nincs semmiféle vészhelyzet. ... Egy hidroponikus kertet szeretnék létesíteni, és azt mondták, öntől kaphatok nitrogéntartalmú talajmintákat." "Ez minden?!" vonja fel a szemöldökét bosszankodva a doktor. "Sajnálom ha..." "Így kezdődik..." emeli az égneke tekintetét a hologram, majd egy polcrendszerhez megy, "Mindenféle aprósággal nekem kell foglalkoznom, csöpögo orrok, elvágott ujjak, begyulladt pattanások... Minden az én nyakamban!" "Ön az egyetlen orvosunk." "Én nem egyszerű orvos vagyok! Mintegy kétezer orvosi referenciagyűjtemény anyagát, és negyvenhét élvonalbeli orvos tapasztalatait tartalmazom. Én vagyok a modern orvostudomány megtestesülése! ... Mennyi sárna van szüksége?" "Négy minta elég lenne..." A doktor nagyot sóhajtva kiválaszt négy tárológömböt, és miközben ellenőrzi a tartalmukat, tovább dohog: "Kezdem sejteni hogy érezhette magát Hippokratész, miközben egy király körmeit kellett levágnia." "Ön meglehetősen érzékeny... Ha jól látom." jegyzi meg Kes kedvesen, mire a hologramban bennakad a szó. "Orvosként... Szükségem van bizonyos mértéku... Érzékenységre." "Én úgy értettem, mint személy, érzékeny." "Én csak egy hologram vagyok." Kes ekkor összevont szemöldökkel alaposabban szemügyre veszi a doktort. "Mondja, változtatott a megjelenés formáján mialatt beszélgettünk?" "Nem. Miért?" Kes válasz gyanánt odasétál a doktorhoz, és lenéz rá: "Mikor idejöttem, a magassága nagyjából megegyezett ezzel a polcéval." mutat Kes egy nála valamivel magasabb tárolóra, "Most pedig legalább tíz centiméterrel alacsonyabb." A doktor erre az asztali terminálhoz siet, és elvégez egy gyors önellenőrzést: "A képmegjelenítő rendszerem ellenőrzése szerint tíz egész négytized centiméterrel csökkent a magasságom. ... Gyengélkedő hívja a hidat!" "Itt Kim, hallgatom." "Az itteni holografikus kivetítő működési rendellenességet mutat. Szükség lenne egy karbantartócsoporthoz." "Jelenleg nagyon elfoglaltak vagyunk, de amint lehet, küldök valakit. Kim kilép." "Hát... A jelek szerint van mit csinálni a hídon." mondja a doktor maga elé meredve.

"Köszönöm, és... Bocsánat a zavarásért." mondja Kes a kijárat felé indulva. "Szóra sem érdemes. Csak kapcsolja ki a programomat mielőtt elmegy." legyint a doktor. "Tulajdonképpen... Hogy hívják?" fordul vissza Kes az ajtóból. "Miért kellene egy hologramnak nevet adni?" kérdezi meglepetten a doktor. "Csak szerettem volna tudni hogy a 'doktor' helyett szólíthatnám-e másképp." "A tervezőim úgy gondolták, nem fogok elég hosszú ideig működni ahhoz hogy szükség legyen egy névre. És önt hogy hívják?" "Kes." "Kes... Örülök hogy segíthettem." "Számítógép, programot befejezni." mondja Kes, majd elhagyja a gyengélkedot.

"Carey a hídnak: a szubtér-vonósugár elkészült, bevetheto." "Értettem. Mr. Tuvok, mérje be a hajót." szól Janeway. "Vonósugár működésbe lép." bólint a vulcani. A fomonitoron is látható, amint a kéken vibráló sugár kinyúl a másik hajó felé, és megragadva húzni kezdi, el a veszedelmes szomszédságból. "Gépház, ellenorizzék az energiaszintet, komoly ingadozásokat észlelek." üzeni Kim.

"A mindenségit!" csattan fel Torres a gépházban egy rendszermonitort figyelve, "Az új relék nem bírják a terhelést!" Carey is szemügyre veszi a kijelzéseket, és kénytelen igazat adni Torresnek. "A szingularitás felé sodródunk." jelenti Paris, miközben a hajó megrázkódik. "Mi folyik itt?" kérdezi Chakotay. "A vonósugár teljesítménye tizenhét százalékkal csökkent, a szingularitás húz bennünket." jelenti Kim. "Impulzushajtóműveket! Vészmeghajtást! ... Gépház, vonósugarat kikapcsolni!" osztogatja a parancsokat Janeway. "Nem megy... Beragadtak a relék." üzeni Torres. "Növekszik a törzs szerkezeit feszültsége. Ha bekapcsolt vonósugárral vészmeghajtásra kapcsolunk, szétszakad a hajó." mondja Kim. "Hajtóművet kikapcsolni! ... Gépház, kapcsoljanak ki végre!" "Csak egyféleképpen lehet, ha a rendszer teljes energiaellátását megszüntetem." üzeni Carey. "Akkor tegye azt!" A rázkódás pár másodperccel később véget ér. "A vonósugarat kikapcsolták." jelenti Tuvok. "Vigyen bennünket biztonságos távolságba, Mr. Paris." mondja Janeway. "Felhagyunk a mentési kísérlettel?" fordul felé Chakotay. "Nem. Csak a jelek szerint segítségre lesz szükségünk. Irány az Ilidaria rendszer, teljes impulzusmeghajtás! ... Hívják a hídra Mr. Neelixet. A jelek szerint mégsem volt az olyan rossz ötlet."

"Beszélni akart velem, kapitány." lép be Torres a készenléti helyiségbe. "Foglaljon helyet." pillant fel Janeway az asztali terminálról. "Legelőször szeretném tájékoztatni hogy az összes emitterrelét ellenoriztem, és a legtöbbet magam javítottam meg korábban." "Senkit sem akarok felelősségre vonni a történetek miatt. ... Chakotay parancsnok igen jó véleménynel van önrol. Fomérnöki posztra javasolta önt." Torres ennek hallatán legondolkodva mered maga elé egy pillanatig, majd végre leülve a kapitány felé fordul: "Nos... Valóban megoldottunk együtt néhány nehéz helyzetet." "Felkészültnek érzi magát?" "Felkészültnek?" "Felkészültnek arra hogy egy hajó fomérnöke legyen." "Azt hiszem, eligazodom a gépházban. Már ha erre gondolt." "Részben." bólint Janeway felállva, "De foként arról van szó, képes-e másokat irányítani. Nem tudom, nem teszek-e szívességet azzal önnek ha kinevezem erre a posztra. Néhány Csillagflotta-tiszt valószínűleg nem lenne elragadtatva az ötlettől." "Kevéssé izgat hogy mit gondolnak rólam a többiek." "Ehhez a poszthoz a Csillagflotta-protokollok ismerete és az eljárásokban szerzett jártasság is szükségeltetik." "Kapitány, jobb ha nyíltan megmondja hogy nem tart alkalmasnak erre a feladatra." pattan fel Torres. "Akkor oszinte leszek. Nem vagyok meggyőződve arról hogy alkalmas rá. Ezért is akartam beszélni önnel. ... Tanulmányoztam az Akadémián önrol készült feljegyzéseket." "Honnan szerezte meg oket?" kérdezi bosszankodva Torres. "Tuvoknak köszönhetően a kezünkben volt a teljes legénységi listájuk, mielőtt még elhagytuk a Deep Space Nine-t." mondja Janeway, majd a kezében tartott jegyzetfüzetre pillant: "Négy függelemsértés, egyszer felfüggesztették. Elég mozgalmas év volt, nemde?" "Igen. Úgy is lehet mondani." "Mi volt a baj?" "Hogy mi volt a baj?! Az egész rendszer, ami még azt is szabályozni akarta, mikor vehet az ember levegot!" csattan fel Torres. "Ugyanez a rendszer van érvényben ezen a hajón is." "Akkor az o javaslata..." int a fejével a hídra vezető ajtó felé Torres, "Talán mégsem volt olyan jó ötlet!" Ezzel a kijárat felé veszi az irányt. "Miért hagyta ott az Akadémiát, B'Elanna?" szól utána Janeway. "Nem akartam hogy a továbbiakban bármi közöm

legyen a Csillagflottához. De sajnálom hogy erre a döntésre kényszerítettek." "Gyengélkedo hívja Janeway kapitányt." szólal meg a doktor hangja, alighogy az ajtó becsukódott Torres után.

"Hallgatom, doktor." "Bekapcsolná a képkapcsolatot?" "Természetesen." mondja Janeway, visszaülve az asztali terminál elé. A képernyőn megjelenő doktor elég különöse fest: mintha valaki szélteben megnyújtotta volna az alakját. Janeway félrebillentett fejjel tanulmányozza egy darabig, majd úgy gondolja, megtalálta a jelenség okát: "Azt hiszem, hiba van a közvetítővonalonban." "Nem. Ez a jelenlegi megjelenési formám. Én... Zsugorodom!" mondja kétségbeesetten a doktor.

"Zsugorodik?!" "Valamiféle zavar van a megjelenítő rendszeremben, a magasságom jelenleg óránként öt centiméterrel csökken. Már reggel óta várom a karbantartókat! ... De alapvetően nem ezért hívtam. Az elmúlt három órában a legénység több tagja jelentkezett nálam közel azonos tünetekkel: eros fejfájás, izomgörcsök, és hirtelen fellépő szédülésrohamok." "Meglehet hogy ez az egész a kvantumszingularitással van összefüggésben..." tunodik Janeway. "Kvantumszingularitás?" "Egy elég jelentős kiterjedésű. Lehetséges hogy ez van hatással a legénységre, és az ön rendszereire." "Kapitány, ha egy ilyen jelenség közelében tartózkodunk, értesíteniük kellett volna." "Igaza van." bólint Janeway, "Összekapcsoltatom a programját a hajó általános adattárolóival." A Voyager ekkor megrázkódik, mire Janeway felpattanva a hídra siet. "Halló... Kapitány? Halló?" nézelődik a doktor a monitoron, de Janeway ekkor már mesze jár.

"A jelek szerint egy újabb tértorzulás felé közeledünk." tájékoztatja Chakotay a hídra lépo Janewayt. "Korlátozott mérvű zavart észlelek a bal oldalon." jelenti Ki. "Képernyőre!" A foernyön a nemrég látott jelenség testvére válik láthatóvá. "Mr. Tuvok?" pillant Janeway a vulcanira. "Egy újabb négyes osztályú kvantumszingularitás. Fizikai és idomennységi jellemzői azonosak a korábban észlelttel." "Kapitány, a navigációs adatok szerint visszatértünk a korábbi pozíciónkra." jelenti Paris, "Ez nem egy másik szingularitás. Ugyanaz." Janeway döbbsenten mered a monitoron látható jelenségre, majd Kimhez fordul: "Ellenorizze a navigációs rendszert és az útvonalfeljegyzéseket." "A bejegyzések szerint egy egész négytized fényévnire távolodtunk el a jelenségtől. De a csillagtérkép szerint a korábbi helyzetünket foglaljuk el. Ennek így semmi értelme." "Valamelyik adat hibás. Vagy ott vagyunk a szingularitás mellett, vagy nem." mondja erre Paris. "Mivel látjuk a szingularitást, valószínű hogy a külső szenzorok helyesen működnek." mutat rá Janeway. "Tehát vagy a görbületi hajtómu, vagy a navigációs számítógép nem működik helyesen." állapítja meg Tuvok. "Mr. Paris, álljunk távozópályára, ezúttal maximális görbülettel! ... Kim zászlós, tartsa bemérve a szingularitást. Ellenorizze folyamatosan a hozzá képesti helyzetünket."

A Voyager hajtómugondolái nyugalmi pozícióból felemelkednek a helyi térszerkezeti sajátságoknak legmegfelelőbb szögbe, s felvillanásuk jelzi hogy a görbületimezo-rétegek kiterjedve megkapaszkodtak a különböző kvantumenergiaszintek között, a hajó pedig egy pillanattal később megteszi az előmenyiségi ugrást.

"Távolság tízmillió kilométer, növekszik." jelenti Kim. "Görbületi hajtómu működése stabil. Minden rendszer határon belül működik." teszi hozzá Paris. "Tizenegy millió kilométer... Tizenketto... Ezt nem értem. Mr. Paris, változtatott az útirányon?" "Nem, még mindig a korábbi vektoron vagyunk." "Akkor valami nincs rendben. Már megint előttünk van." "Megerosítem." bólint a tudományos tiszt, egy bajori no, egy hajdani Maquis, "Visszatértünk a korábbi pozíciónkra." "Minden gépnek állj. ... Kim zászlós, továbbítsa minden adatot a tértorzulásról a készenléti helyiségbe. Kiértékelem a helyzetet. ... Parancsnok, végezzenek el egy teljes körű rendszerellenorzést. A részlegekért felelős tisztektől mindenre kiterjedő jelentést kérek tizenöt nulla-nullára." mondja Janeway, ezzel a készenléti helyiség felé indul. "Ki fogja képviselni a gépházat?" szól utána Chakotay. "Carey hadnagy." "B'Elanna Torrest is meg kellene hívnia. Hacsak nem akarja teljesen figyelmen kívül hagyni erre a posztra vonatkozóan." "Tudomásul vettem."

"A kapitány azt szeretné ha ön is részt venne a vezénylotisztek megbeszélésén." áll meg Carey Torres előtt a gépházban. "Értem. Természetesen tájékoztatni fogom az elhangzottakról." "Én is ott leszek. Kérem ne felejtse el, Torres, jelenleg én vagyok a rangidos tiszt a gépházban. Már ha közben

elo nem léptették... Tizenöt órákor az egyes szinten. Legyen pontos." mondja Carey, majd faképnél hagyja Torrest. "Nem csak az orrát kellett volna eltörnöd." lép közelebb a bajori no B'Elannához, aki elmosolyodik a megjegyzés hallatán.

"Leellenoriztem az össze jelentosebb alrendszert, semmi." mondja Kim a folyosón a mellette lépkedo Tuvoknak. "Mi a helyzet a navigációs rendszerrel?" "A vizsgálati eredmények egy órán belül a kezemben lesznek. ... Úgy hallottam, a gépházban kissé feszült a helyzet." "Volt egy komolyabb nézeteltérés, de tisztázódott a dolog." "Én másképp hallottam. Hogy a Maquisk és a Csillagflotta-személyzet kölcsönösen egymás idegeit nyüvi." "Az emberi faj azon hajlama hogy mindig nehézségeket okozzon magának, újra és újra meglep. Elismerem, a helyzetet legalábbis feszültnek lehet nevezni. De attól még messze van hogy eroszakig fajuljon a dolog." "Remélem igaza van. Úgy értem, már most sem túl rózsás a helyzetünk." mondja Kim, majd felszisszenve a halántékához kap. "Minden rendben?" torpan meg Tuvok. "Igen, csak ez a fejfáj..." Kim térde ekkor megroggyan, és a vulcaninak épphogy csak sikerül elkapnia, mielőtt a padlóra zuhanna. "Jobb lesz ha felkeressük a gyengélkedot." állapítja meg a vulcani. "Hirtelen... Most alig látok valamit." kapaszkodik Tuvok vállába Kim szédelegve, miközben az a legközelebbi turbólift felé kezdi terelni a zászlóst.

"A legénység Huszonhét újabb tagjánál jelentkeztek a tünetek." mondja a tanácssterem egyik nagy monitorán látható, mármár aggasztóan összement doktor, "De nem találtam náluk semmit. Sem diagnózissal, sem előrejelzéssel, sem kezelési móddal nem szolgálhatok. ... Jelentkezem amint új információim vannak. ... És hadd szabadjon megjegyezmem hogy immár hatvannyolc centiméter zsugorodtam. Nagyon hálás lennék ha valaki megjavítaná a kivetítőrendszeremet, mielőtt annyira összemegyek hogy nem érem el a vizsgálóasztalokat." Ezzel a doktor bontja a kapcsolatot. "Megvizsgáltam a szingularitást körülvevo tértorzulást." kezdi a tájékoztatót Janeway, "Most elovezethetnék egy hosszas levezetést, de inkább rövide fogom: fogalmam sincs mi folyik itt. A jelenségek egymásnak ellentmondanak, az adatok nem egybehangzóak. A dolognak semmi értelme. Van valakinek valami építő jellegu javaslata?" "A hajószerte elvégzett ellenorizések nem derítettek fényt rendellenességekre." jelenti Tuvok. "Megpróbáltam letapogatni a szingularitást egy tachyonsugárral, de csak valami zajt kaptam vissza." mondja Carey. "B'Elanna...? Tudna segíteni Mr. Careynek a jelek értékelésében?" fordul Chakotay Torres felé. "Igen." mondja az kelleetlenül. "Helyes." bólint Janeway. "Csakhogy semmi értelme." folytatja Torres, "Jó ötlet volt megpróbálni, de nem működött a dolog." "Van jobb ötlete?" kérdezi Janeway. "A holografikus doktor kivetítőjének problémáját egy ideje nem tudom kiverni a fejembol... Nekem úgy tunik hogy a tértorzulás zavarja a kivetítő fáziskorrektációs rendszerét." "Én is gyanítottam valami hasonlót." bólint Janeway. "Ha pedig ez a helyzet, elképzelhető hogy ezt a zavaró hatást egy korlátozott hatósugarú szigetelomezovel hatástalaníthatjuk." "Valóban ennyire fontos ez a holodoktor-dolog?!" kérdezi rosszállóan Carey. "A következőre gondoltam: mivel a másik hajóról érkezo adást ugyanez a torzulás zavarja..." "Létrehozhatunk egy ilyen mezot a külső szenzoraink körül is!" veszi át a szót Janeway, "Ez semlegesíti a torzulás hatását, és kommunikálhatunk velük." "Pontosan. És ok talán többet tudnak a fennálló helyzetrol mint mi." "Megpróbáljuk. Lelépni." szól Janeway, mire a jelenlevok a kijárat felé indulnak. Chakotay kissé lemarad, és hálásan a kapitányra néz, aki elkapva pillantását, elmosolyodva bólint.

"Emitterek bekapcsolva... Átvezetem a szigetelomezot a deflektorhálózaton." mondja a hídon termináltól terminálíg siető Torres. "Csatornát a másik hajóhoz." szól Janeway. A hangszórókból megjelenik a korábban már hallott torz üzenet. "Müködni látszik. A jel átért a torzulásokon." jelenti Kim. "Változtasson az EM sáv modulációján." javasolja Janeway. "Folyamatban..." bólint Kim. Néhány másodperc múlva az adás megismétlődik, és a megszólaló hang hallatán a jelenlevok döbbsen pillantanak egymásra. "Kathryn Janeway vagyok a Voyager csillaghajóról. A kvantumszingularitás közelében levo hajót hívom. Segítségre van szükségük?" "Ez a mi adásunk..."

állapítja meg Chakotay. "Átírányítom a szigetelomezot a vizuális letapogatókra." mondja Torres, "Úgy valószínűleg tisztább képet fogunk kapni." A foernyo nagyítása megnő, és a szingularitás szájában lebegő homályos fényfolt kontúrjai lassan kitisztulnak. "Ez a Voyager! Mi vagyunk ott...?" pillant hátra Paris zavartan, mikor az egyre javuló minőségű képen egyértelműen azonosíthatóvá válik a másik hajó. "A szenzorok is megerősítik. Az ott a USS Voyager." fordul vissza Paris a kormányospult felé, látva hogy Janeway sincs kevésbé meglepve mint ő, vagy bárki más a hídon. "Minden frekvencián hívom a hajót. Nincs válasz." jelenti Tuvok. "Nem is hiszem hogy kaphatnánk bármilyen választ, hadnagy. Az üzenet amit fogtunk pontosan ugyanaz amit kilenc órával ezelőtt mi magunk küldtünk." mondja Janeway. "Talán visszacsúsztuk az időben, és találkoztunk önmagunkkal..." veti fel Kim. "Nem, nem erről lehet szó." rázza meg a fejét Torres, majd a mellette álló Chakotayra pillant, végül Janeway elé lép: "Azt hiszem, van egy lehetséges magyarázatom a dologra."

"Képzeld el a következőt..." mondja a tanácsteremben járkálva Torres, "Egy befagyott tó partján ülnék, és a jeget nézik. Mit látnak? A saját tükörképüket. Ez alapján akár azt is gondolhatnák hogy egy másik tavat látnak, amelynek partján egy másik énjük ül, és épp magukat figyeli." "Vagyis mi az eseményhorizont felszínét figyeljük, és a saját időben eltolt tükörképünket látjuk." mondja Janeway. "Ezzel azt akarja mondani hogy valójában mi magunk estünk a szingularitás csapdájába?" kérdezi Chakotay. "Attól tartok, így van." bólogat Torres. "Ez a megoldás. Csak ez az elmélet ad magyarázatot az összes jelenségre. Azóta vagyunk a szingularitás foglyai, mikor megéreztük a legelső rázkódást." szól Janeway. "Na várjunk csak, egy pillanat... Hetes görbülettel repültünk. Észleltünk egy vészjelzést, mire úgy döntöttünk, utánanézzünk a dolognak. ... Most viszont azt mondják hogy az a hajó a saját tükörképünk, és az adás amit fogtunk, valójában a kapitány üzenete volt. De a jelzést ezelőtt fogtuk hogy leadtuk volna a saját üzenetünket. ... Hogy létezhet olyasvalaminek a tükörképe, ami még be sem következett?!" kérdezi Paris némiképp gondterhelten, "Hát van ennek bármi értelme is?" "Nincs." bólint rá Janeway elmosolyodva, "Ennek ellenére mégis így áll a dolog. A temporális mechanika legzavarbaejtőbb sajátosága éppen ez, hogy az ember gyakran korábban találkozik valaminek a következményével, mint mielőtt megcselekedné azt, ami a szóban forgó következményt maga után vonja majd." "És hogyan szabadulhatunk meg innen?" teszi fel Kim a legfontosabb kérdést. "Még nem tudom. De egy biztos: minél mélyebben sodródunk a szingularitásba, annál erősebbek lesznek a fellépő anomáliák. Számításaim szerint a hajó mintegy kilenc órán belül megsemmisül." mondja Torres. "Ha az analógia igaz a mi helyzetünkre, hogyan juthatunk át a jégen?" áll fel Janeway. "Találnunk kell egy léket." fordul felé Torres. "Vagy nekünk magunknak kell vágni egyet..." "Egy pillanat, hiszen már vágtunk is egy léket..." "Mikor elször törtük át az eseményhorizontot." bólogat Janeway. "Azon keresztül talán távozhatunk is. Csak meg kell találnunk." mutat rá Torres. "Tehát szubtéri instabilitásokat kell keresnünk az eseményhorizonton. De hogy tegyük őket a szenzoraink számára észlelhetővé?" tunodik Janeway. "Görbületi részecskék!" kiáltanak fel mindketten néhány pillanattal később. "Ha megszórjuk velük az eseményhorizontot, talán észlelni tudjuk ahol visszaszóródnak az általunk keltett hasadék peremén." monda Janeway, miközben már a kijárat felé siet. A többiek egy kicsivel lemaradva követik a kapitányt a hídra.

"Mr. Tuvok, készítse elő a deflektoremittert! Mr. Kim, irányítsa át a jobb és baloldali plazmavezetékeket a deflektorhoz. Készüljenek fel egy irányított görbületi mezo létrehozására." osztogatja a parancsokat Janeway a hídon. "Deflektor készenlétben." jelenti Tuvok. "Hajtómuplazma átírányítva." szól Kim. "Engedjék el a mezot." bólint Janeway. "Letapogatók folyamatban." mondja Paris, "Van is itt valami... Egy egyenletlenség, akár a hasadék is lehet." "Képernyőre!" szól Janeway. "Igen, ez egy hasadék. Ötven méterszer tíz méteres." "A mindenségit! Az túl kicsi. Biztosan folyamatosan csökken amióta átjöttünk rajta." csattan fel Torres. "De ott van, és ez is valami. Hogy tárgítsuk ki?" kérdezi Janeway. "Jégcsákányt neki! Egy dechion-sugár pont megfelelő lehet." válaszolja Torres. "Megpróbáljuk. Mr. Paris, repüljünk közelebb!" "Kapitány... Ha közelebb megyünk, a görbületi hajtómu mezejének hatására még jobban bezáródik." tiltakozik a hadnagy.

"Innen elindíthatjuk a sugarat?" kérdezi Janeway. "A hasadék tizenötmillió kilométerre van. Nincs annyi energiánk hogy ilyen eros sugarat tudjunk létrehozni." "Akkor oda kell mennünk egy siklóval." "Erre a feladatra a legjobb pilótára van szükség." áll Paris Janeway elé, "Az pedig én vagyok." "Gyerekjáték odáig elrepülni, Mr. Paris. És olyasvalakire van szükség odakint, aki jártas a temporális mechanikában. A szolgálati lapja szerint pedig ön nem szakértoje a témának. ... B'Elanna, jöjjön velem. Parancsnok, öné a híd." Janeway távoztával Chakotay és Paris, igaz más-más okból, összenéznek.

"Pajzsok teljes töltöttségen." jelenti Torres, miután a távolsági sikló elhagyja a Voyager hangárját. "Négy és fél percnnyire vagyunk a hasadéktól. Készülünk fel a dechion-sugár kibocsátására." mondja Janeway. "Kapitány... Szeretnék bocsánatot kérni amiért a készenléti helyiségben... Megfeledkeztem magamról. De meg kell értenie... A legérzékenyebb pontomon érintett azzal amit mondott. Tisztelem Chakotayt, de ez esetben téved. Nem vagyok tisztnek való, és ezt mi ketten tudjuk is. ... Az igazság az hogy az Akadémiát is azért hagytam ott mert rájöttem: túl sokat vártam magamtól. És higgye el nekem, senki sem bántott azon hogy eljöttem." "Chapman professzor például igen." jegyzi meg Janeway, mire Torres meglepetten fordul felé: "Hogyan?" "Azt írta a személyi lapjára, hogy támogatni fogja ha esetleg vissza kívánna térni az Akadémiára. Úgy jellemezte, mint az egyik legígéretesebb kadétot akit valaha tanított." "Hiszen... Nap mint nap vitába szálltam vele. Folyton kritizáltam a... Módszereit, az elméleteit. O pedig mindig úgy bánt velem mint egy neveletlen kölyökkel. Azon csodálkoztam hogy nem segített csomagolni, mikor megtudta hogy elmegyek." "Tudja, egyes professzoroknak kifejezetten tetszik ha egy tanítványuk szembehelyezkedik velük, B'Elanna. ... És bizonyos kapitányoknak szintúgy." fordul Janeway Torres felé, sokat sejteto félmosollyal, "És tudja, Chapman nem az egyetlen volt. Sok oktatója volt azon a véleményen hogy nagyszeru tiszt vált volna önből. Több barátja volt az Akadémián, mint amennyirol tudott. ... Nos, a hasadék tizenöt kilométerre előttünk. Indítsa a dechion-sugarat." "Sugár..." a sikló megrázkódik, mintha beleszaladt volna valamibe, mire Torres egyelőre nem szól, nehogy elharapja a nyelvét a veszett rázkódásban. Mikor azonban a helyzet normalizálódik, már másról kell jelentést tennie: "Pajzs hatvankét százalékon." "Növelje a sebességet. El kell érnünk a hasadékot mielőtt a torzulások megsemmisítik a siklót. ... Tágítsunk még egy kicsit azon a léken. Újra a dechion-sugarat!" Torres kibocsátja a sugarat, mire a sikló ismét vad táncba kezd.

"Már mintegy harmincöt százalékkal megnövelték a hasadékot." jelenti Kim a Voyager hídján. "Legalább kétszer ennyit kell elérniük, ha át akarjuk préselni rajta a Voyager-t." állapítja meg Paris. A hajó ekkor megrázkódik, a hídon tartózkodók alig tudnak megkapaszkodni valamiben. "Mr. Tuvok, jelentést!" "A torzulások erosödnek." "A hajótörzs integritása nyolcvan százalékos." szól Kim.

"Már majdnem hatvanöt százalékkal növeltük meg a hasadékot. De jó lenne még vagy öt százalékot nyerni." mondja Janeway a Voyager-hez hasonló vadsággal rázkódó siklóban. "Energiát veszítünk, nem hiszem hogy ennél többet tehetnénk, kapitány." tiltakozik Torres, mire a rázkódás hirtelen abbamarad. "Akkor irány a Voyager!" adja ki a parancsot Janeway.

"A sikló útban van visszafelé, parancsok. Jelentős károsodást szenvedtek, többek között a kommunikációs rendszer is. Nem tudom elérni oket." jelenti Tuvok a beálló csendben. "A hasadék átméroe most mintegy százhusz méter. Ez legfeljebb két-két méter hibalehetőséget enged mindkét oldalon." mondja Kim. Chakotay leereszkedik a kapitányi székbe: "Mr. Paris, amint a siklót a fedélzetre vettük, irány a hasadék."

"Van itt egy aprócska probléma..." mondja Torres, mikor Janeway kérdon felé fordul. És valóban: a sikló ablakából két Voyager látható. "Az egyik hajó csak temporális tükrözodés. A kérdés csak az, melyik?" mondja Janeway a hajókat figyelve, "A mérések szerint teljesen egyformák." "Kapitány, a

hasadék újra kezd bezáródni. Ha a Voyager az elkövetkező öt perben nem halad át rajta, soha nem jut ki." "Csak egyszer próbálkozhatunk az igazi hajó kiválasztásával." mondja Janeway. "Az esély ötven-ötven százalék. A jobb-, vagy a baloldali?" "Jobb!" "Bal!" mondja egyszerre a kapitány és Torres, majd kétségbeesetten összenéznek. "Azt hiszem a baloldali az igazi Voyager. Az van közelebb a hasadékhoz, és..." kezdi magyarázni Torres, de a sikló megint megvonaglik, "...És ez azt jelenti, olyan közel várakozik a hasadékhoz amennyire csak lehet, hogy miután visszatértünk minél rövidebb utat kelljen megtennie. "Nem. Csak közelebb levonek látszik, de rossz irányban áll. A jobboldali hajó viszont tattal felénk van, hogy megkönnyítse a dokkolást." mond ellent Janeway. "Kell hogy legyen valami más mód is arra hogy kitaláljuk, melyik az igazi." "A jobboldali hajó hajtómuvei készenléti állapotban vannak, tartja a pozícióját. A baloldali viszont a hasadék felé mozog." állapítja meg Janeway. "Akkor mégiscsak igazam van. A bal oldali hajó lesz az." "Ne siesse el! Úgy húsz perce, mikor a Voyager felfedezte a hasadékot, errefelé repültünk. Mivel a bal oldali hajó most arrafelé tart, az csak annak az időben eltöltött visszatükröződése, ami húsz perccel ezelőtt volt. A jobb oldali hajó a valódi. És ránk vár!" "Ha téved... Lesz elég időnk beszélgetni róla." mondja végül Torres, majd irányba fordítva a siklót elindulnak a jobb oldali hajó felé. Rövidesen belebegnek a Voyager hangárjába. "Dokkolásra készen állunk." jelenti Torres. "Remek. Hajtómuvek ki. Lássuk mi történik." A meghajtását veszett sikló nagy zökkenéssel csapódik a hangár padlójához, de ez most nem igazán zavarja az utasokat. Mindketten megkönnyebbülten sóhajtanak fel. "Én elég valóságosnak éreztem. Úgyhogy irány a híd." mondja Janeway.

"Chakotay parancsnok, jelentést!" "Hamarosan a hasadéknál leszünk, és Mr. Paris bebizonyíthatja, mennyire tehetséges pilóta." fordul Chakotay Janeway felé. "A hasadék tovább szűkül, már csak száztíz méter." jelenti Kim. "Az túl kicsi... Nem férünk át." rázza meg a fejét Torres. "A kiképzésen sokszor hangsúlyozták hogy egy hajó kormányzása nem éppen a legegyszerűbb feladat. De a gyakorlat megtanított rá hogy néha elég... Ha megfelelő sebességgel próbálkozik az ember. Mr. Paris, teljes impulzusmeghajtás!" szól Janeway elszántan. A Voyager nekilódul, és néhány pillanat múlva a legénység úgy érzi, mintha egy csillagközi méretű falnak rontottak volna. "Elvesztettük a pajzsokat." jelenti Tuvok. "A bal oldali impulzushajtómu gyors ütemben energiát veszít!" kiáltja Paris. "Odairányítom a tartalékot." mondja erre Kim. "A hajótest terhelése kritikus..." mondja Tuvok. "Tartjuk a sebességet Mr. Paris." A rázkódás néhány másodperc múlva véget ér, mintha elvágta volna. "Elhagytuk az eseményhorizontot, kapitány." jelenti Tuvok. "Megfelelo sebességgel..." mondja Paris vidáman, "Ezt megjegyzem magamnak." "Távozópálya szeretnék legalább százmillió kilométernyire lenni ettől a szingularitástól." mondja Janeway, "Ott megkezdjük a javításokat."

"Nos, itt volnának..." lép be Chakotay a gépterembe, Torressel a nyomában, "A legénysége." "Megpróbálok nem betörni senkinek az orrát." pillant körül B'Elanna. "Az első parancs: a kapitány tizenhárom órára üzemképes görbületi hajtómuvet szeretne." "Tizenhárom órára?! Lehetetlen." tiltakozik Torres. "Akkor lehet hogy mégiscsak be kell törnie pár orrot. De legalábbis... Megbíznia bennük. ... Hadnagy." mondja Chakotay, majd a kijárat felé veszi az irányt. "Hát akkor... Hozzák rendbe az izo-lineáris szigetelöket! És kapcsolják be a plazma-reléket." mondja Torres, az egyik rendszerellenorzo pulthoz sietve. Majd az embereire pillantva hozzáteszi: "Kérem." A csapat szétszéled, B'Elanna pedig megkeresi Careyt: "Szükségem lesz a segítségére, hadnagy. Nem vagyok különösebben tájékozott a jelenlegi Csillagflotta-rendtartással kapcsolatban, és... Tudom hogy ön jobban ismeri ennek a görbületi hajtómunek az egyéni jellegzetességeit, mint én. ... Remélem számíthatok önre." "Biztosíthatom, a legjobbat fogom nyújtani." Torres zavartan álldogál még egy darabig, majd elfordulva távozni készül. "Hadnagy..." szól utána Carey, és mikor B'Elanna visszafordul, a férfi feléje nyújtott jobbájával találja szemközt magát: "Fogadja gratulációmát. És üdvözlöm a csapatban!"

"Ellenorzi az új fomérnökét?" kérdezi Chakotay egy szinttel feljebb, a keverokamrához vezető felső gyorsítópályát körülfogó galérián álló Janewayt. "Csak figyelek." "És?" "A legénység két tagja máris

alaposan megszenvedte ezt az eloléptetést. El fog tartani egy darabig míg elfogadják vezetőjükül. De azt hiszem, B'Elanna elonyére fog válni a legénységnek. A mi legénységünknek." "Kérdezhetek valamit? Nem hivatalosan..." "Ühüm..." bólint Janeway. "Ha a dolgok másként alakultak volna, és most egy Maquis hajón lennénk, nem a Voyager-en, akkor ön alattam szolgálna?" "Ha valaki kapitány... Van annyi elonye hogy bizonyos dolgokat nem kell elmondania." mondja erre Janeway, mire mindketten elmosolyodnak. "Gyengélkedo hívja Janeway kapitányt." "Hallgatom." "Mikor jön már valaki hogy megjavítsa a kivetítomet?!" kérdezi méltatlankodva a doktor, mire Janeway szemöldöke egy pillanatra összeszalad: "Jelenleg eléggé elfoglaltak vagyunk, de amint lehet, küldünk valakit." "Nagyon örülnék ha megsiettetné egy kicsit a dolgot!" "Értettem. Janeway kilép."

Paris, igyekezve nem elcsöpögtetni a kézsebéből szivárgó vért, vigyorogva érkezik a gyengélkedoben levo foorvosi irodába. "Sajnálom hadnagy, de bármi is a baja, el kell látnia magát." mondja a legfeljebb ötven centméter magas doktor boldogtalan ábrázattal, az íróasztal mögötti széken állva. "Semmi gond, csak egy karcolás." vonja meg a vállát Paris, majd hozzáteszi: "Hanem tudja mit? ... Így sokkal szimpatikusabbnak találom." A doktor arcára kiülo kifejezés sejtetni engedi, hogy tudna éppen mit mondani, ha programozói nem 'felejtették' volna ki szótárából az efféle megnyilvánuláshoz szükséges szavakat.

3. Time and Again - Kis kitérővel

Jelenlegi irányunk 358.10, sebességünk hetes görbület, hamarosan egy vörös kettoscillag mellett haladunk el. Egyelőre még nem megállapítható hogy a rendszernek van-e lakható bolygója." mondja Paris váltótársának, felállva a kormányospult mellől, majd miután a váltás átvette a szolgálatot, Kimhez siet: "Készen áll?" "Nem... Még lefuttatom ezt a teszt sorozatot." rázza meg a fejét a zászlós. "De... Egyedül biztos nem fog menni!" "Sajnálom." "Nagy hibát követ el." rázza meg a fejét Paris, "Tudja mi fog történni? Mi vagyunk az emberi faj egyetlen képviselői errefelé, Harry. Előbb-utóbb mindenki párt kell hogy találjon magának, és ha most nem csapunk le a Delaney testvérekre, valaki más megteszi helyettünk!" "Engem már vár otthon egy lány." "Képzeld, engem meg vagy őt. Na és?" "Csakhogy nekem szándékomban áll visszatérni hozzá." "Harry..." csóválja a fejét Paris helytelenítően, "Harry, Harry, Harry... Valóban azt hiszi hogy várni fog magára?" "Igen." "Én pedig azt hiszem, jobb ha elfelejti. Férjhez megy majd, gyerekei lesznek, boldogan éli az életét. ... Csakúgy mint mi, ha megszerezzük a Delaney testvéreket." "Már megmondtam, még meg kell csinálnom ezt a teszt sorozatot." fordul vissza a muszerei felé Kim. "Inkább magát kellene letesztelnie! Figyeljen, ok kettőben járnak mindenhová. Vagy egy kettős randevű, vagy ugrott az egész! Gyerünk... Már elokészítettem a terepet, mindent elmeséltem nekik önrol." "Mit mondott rólam?!" fordul Kim rosszat sejtve Paris felé. "Hát... Például hogy az Akadémián sebességrekordot döntött egyszemélyes géppel való repülésben..." "Sebességrekordot... Soha életemben egyetlen rekordot se döntöttem meg!" "És hogyan szerezhetnék ok errol tudomást?" Kim elhúzza a száját, és nekikészül hogy mondjon valami keresetlent, de a hajó a következő pillanatban megrázkódik, és vészjelzések szólnak meg több pult felől. A készenléti helyiségből épp ebben a pillanatban kilépo Janeway és Neelix alig bírnak megkapaszkodni valamiben. "Jelentést!" szól a kapitány. "Egy lökéshullámmal találkozotunk." mondja Tuvok.

Kes, aki ezidőtájt a kabinjában alszik, a remegésre riadtan ül föl az ágyban. Aggodalmasan mered kabinja sötétjébe, majd lassan, hitetlenkedve a halántékához emeli a kezét, mintha valami ismeretlen érzékszerve lépett volna működésbe egy pillanatra.

"Jelentéktelen burkolati kár a hármas szinten. Közvetlen veszély elhárítva, a pajzsok kitartanak." jelenti Kim. "A gépházban nincs károsodás, minden rendszer üzemkész." érkezik Torres hangja az interkomon keresztül. Paris gyorsan visszatér a kormányospulthoz, Janeway pedig hozzá siet: "Mr. Paris meg tudja állapítani a lökéshullám forrását?" "Nem vagyok egészen biztos... A letapogatás egy terjedő roncsfelhőt jelez a közeli ikercsillag rendszerében." "A felho főleg ellentétes töltésű poláris ionpárokból áll." közli Tuvok. "Ellentétes töltésű...? Ez pusztító erejű robbanásra utal..." tunodik Janeway, "Van tudomása intelligens életre ebben a rendszerben, Mr. Neelix?" "Van-e tudomásom? Közvetlenül... Nincs, vagyis hogy úgy mondjam... Oszintén szólva... Egyáltalán nincs." ismeri be zavartan Neelix, a tole nem messze álló Tuvokra pillantva. "Írányt változtatunk. Megvizsgáljuk a jelenséget." határoz Janeway.

"Átléptük a rendszer határát. További lökéshullámoknak nincs nyoma." jelenti Kim, mikor az egyik érkező liftből Kes lép a hídra. "Kes...? Mit keresel itt?" lép közelebb hozzá Neelix aggodalmasan. "Tudni szeretném..." mondja a lány, merev tekintettel maga elé bámulva. "Tudni? Mit?" "A lökéshullám forrása egy 'M' osztályú bolygó." jelenti Paris, "Látótávolságban van." "Képernyőre!" szól Janeway. A foernyon megjelenő bolygó azonban csak volt föld-típusú. Mielőtt az ismeretlen eredetű katasztrófa halott, szürke gömbbé nem változtatta. "A teljes növényzet elpusztult." jelenti Kim. "Sem muholdaknak, sem urhajóknak nincs jele." mondja Tuvok. "Életjelek?" kérdezi Janeway. "Nincsenek..." suttogja Kes, mielőtt még Paris válaszolhatna: "Nincsenek. De a sugárzás okozhatja az érzékelők működési zavarát." "Pályára állunk." szól Janeway. "A felszínen mesterséges építmények maradványai. Egy globális vízvezeték-hálózat vehető ki a legjobban." állapítja meg Chakotay, "Civilizáció létezik odalent." "Vagy létezet... Milyen állapotban van a felszín?" "A

sugárzás elviselhető mértéku. A légkör belélegezhető." válaszolja Tuvok. "Mr. Paris, Tuvok, velem jönnek. Miss. Torres, kérem a kettes szállítóhídra. ... Parancsnok, öné a híd."

Négy szállítószugár ragyog fel a magasléggörbe került por keltette nappali félhomályban. A felderítők fézereiket trikorderre cserélve elindulnak hogy bejárják annak az épületnek a maradványait, amelybe megérkeztek. "A bolygó egész felszíne megsüllyedt..." állapítja meg Torres. "Egy szubtéri láncreakció indulhatott be, valószínűleg egy vagy több poláris-berendezés felrobbanása után." feltételezi Janeway. "Bármi történt is itt, a lakóknak nem sok esélyük volt." jegyzi meg Paris. "Meghaltak. Atomjaikra hullottak. Mint minden élő szervezet a robbanás pillanatában." mondja Torres. "És gyorsan történt. A poláris detonáció másodpercek alatt pusztította el ezt a várost." szól Janeway. "Ez az egész a Chaltok IV-re emlékeztet." szólal meg Tuvok. "Chaltok IV?" kérdezi Torres. "Egy romulan kutatóállomást kis híján elpusztított egy ilyen berendezés. Ez is elmozdította volt annak hogy kétezer-kétszázhatvanötben betiltották az ilyen jellegű kísérleteket." "Tehát, így ért véget az itteni háború." állapítja meg Torres. "Nem vagyok biztos benne hogy háború zajlott..." mondja Janeway, valaminek a maradványai mellett guggolva, ami mintha egyfajta vezetérendszer lenne, "Vizsgálja csak ezt meg alaposabban, B'Elanna." "Akkora a poláris ionok koncentrációja, hogy az érték nem is mérhető." állapítja meg Torres. "Azt hiszem a robbanás részben ezen a vezetékszerken keresztül terjedt. Ön mit gondol?" kérdezi a kapitány. "Egy civilizáció ami poláris ionokat használ energiaforrásként?!" fordul felé hitetlenkedve Torres. "Nagyon úgy néz ki. Időzített bomba minden utca alatt... Vezetékek, melyek behálózák a házakat."

"Hogy érted azt hogy láttad...?" kérdezi Neelix kétkedve, "Hogyan láthattad egyáltalán?" "Nem tudom..." rázza meg a fejét a zokogó Kes. "Mégis... Mit láttál?" "Láttam őket... Lángolni. A testük... Hamuvá omlott, ott ahol álltak." "Aludtál mikor elkapott minket a lökéshullám." mondja Neelix a lány vállára téve a kezét, "Biztos csak egy rossz álom volt." "Nem hiszem..." "Akkor mégis mi történt?" "Majdhogynem telepátikus kapcsolat volt." "A telepátia valamiféle üzenet átadásáról szól... Egy szó, egy hang... Amit te elmondtál, az inkább olyasvalaminek hangzik, amit a Drakia bolygó lakói tapasztalnak néha." "Kik...?" "Egy érzékelésfölötti képességekkel rendelkező faj. Képzeld, bemennek egy üres terembe, és..." "Neelix... A szüleimről azt gyanították, különleges mentális képességekkel rendelkeznek." "Senki... Nem hisz az efféle mendemondáknak." csóválja a fejét rosszállóan Neelix. "Én elhittem..."

"Nézzék csak...!" fordul a többiek felé Paris, felemelve a romok közül egy korong alakú szerkezetet, melynek elején piros jelek világítanak, "Ez úgy néz ki mint valami idoméro szerkezet. Úgy látom, megállt, valószínűleg a robbanáskor." A többiek azonban nem igazán foglalkoznak vele, mire Tom visszateszi a tárgyat oda ahol találta. A következő pillanatban hátulról sárgás, lágy fény önti el, és egy forgalmas utca zajai vesznek körül. Paris meglepetten fordul hátra, de csak a félhomályban, a romok között keresgéző társait látja. "Mi volt ez?" "Micsoda?" fordul Torres Paris felé. "Nem hallották az előbb?" kapja elő trikorderét a hadnagy. "Mit?" lép közelebb Tuvok is. "A zajokat. Mint egy forgalmas utca. Gyerekek..." Paris egy lépést tesz előre, és egy pillanatra olyan érzése támad mintha egy láthatatlan akadályba ütközött volna. Egy másodperccel később döbbenet mered az elé táruló látványra: egy belső átriumban áll, melynek üvegtetején ragyogó napfény ömlik be. Nem messze tőle tarka ruhákba öltözött gyerekek labdázhatnak, távolabb pedig az átlátszó boltozattal fedett utcán járókelők sietnek dolguk után. Paris visszafordul oda ahol a szerkezetet találta, ám ekkor egy kéz nehezedik a vállára. A hadnagy megpördül, és Janewaytal találja magát szemközt, a katasztrófa utáni romok között. "Ezt... Ezt nem értem... Itt voltam. Ezen a helyen, de... Tele volt emberekkel!" "Mindvégig itt volt, Tom." mondja erre Janeway. "Pedig én láttam őket. Rengeteg ember, és játszó gyerekek... Sütött a nap, nyoma sem volt semmiféle robbanásnak!" "Van itt egy kisebb temporális fluktuáció, de gyorsan semlegesítődik." állapítja meg Torres, Paris felé fordítva trikorderét. "A robbanás komoly hatással volt a szubtérre, parancsnok." emlékezteti Tuvok Janewayt. "Mindenki maradjon ott ahol van!" parancsolja Janeway aggódalmasan körülpillantva, "Ha Tuvoknak igaza van,

szubtérhasadékok sodródhatnak mindenfelé, szerte a bolygó felszínén. ... Felderítőosztag a Voyager-nek: négy személy felsugárzásra." "Értettem." hallatszik Chakotay hangja, de kapitány elkésett a dologgal. Egy pillanattal később ő és Paris a hadnagy által már látott környezetben találják magukat, ám érkezésük ezúttal nem olyan zökkenőmentes, mint korábban. Egy gyerek éppen arrafelé néz ahol megjelennek, és meglátva őket ijedten felkiált. A hangra egy barna ruhás, övében hosszúka, fegyvernek látszó tárgyat viselő férfi érkezik sietve, de az erre sétálók is gyorsan tömegbe verődnek a tanácstalanul álldogáló Janewayék körül. "Miért kiabáltál?" kérdezi a barna ruhás a gyerektől. "Miattuk!" mutat a gyerek Parisékra, "Démonok! A semmiből bukkantak elő. A saját szememmel láttam!" "Sajnálom ha megijesztettük. Befordultunk a sarkon, és..." próbálkozik Janeway, de a gyerek nem hagyja magát. A szerencse azonban, a barna ruhás képében, melléjük szegődik: "Csitt, fiacskám. Nyugalom. Biztos sok rémtörténetet olvastál mostanában, fiatal barátom. Démonok valójában nem léteznek." "De mondom hogy láttam őket a semmiből elobukkanni." "Na most más indulás haza... Egyél valami édességet, és nyugodj meg végre. ... Hallgassanak ide, nincs itt semmi látnivaló! Oszoljanak, kérem!" A tömeg lassan szétszéled, a barna ruhás férfi pedig sajnálkozva Parisék felé fordul: "Bocsássanak meg..." "Nem történt semmi." rázza meg a fejét Paris. "Hogy mik járnak manapság a kiskölykök fejében..." "Talán az egyenruhánktól ijedt meg. Elég messziről érkeztünk." mondja Janeway. "A kontinensközi vonattal?" kérdezi a barna ruhás. "Ma reggel." bólint rá a kapitány. "Értem... De csak nem ezt hordják a Kaltur Tartományban minden nap?" "Nos, ez a ruha kissé elegánsabb mint a hétköznapi darabok. Tudja hogy van ha az ember hosszabb útra indul." magyarázza Paris, mire a barna ruhás megértően elmosolyodik. "Az igazság az hogy épp ruhaüzletet keresünk, szeretnénk valami kevésbé feltűnőt, és kényelmesebbet vásárolni." szól Janeway. "Van itt egy bolt nem messze. ... Arrafelé... Nos, további kellemes napot kívánok." mondja a barna ruhás, egy intéssel útba igazítva a felderítőket, majd feléjük biccentve elsiet. "Ezt egész jól megoldottuk..." pillant Paris a kapitányra, majd körülnézve megakad a pillantása egy közeli kirakaton. Közelebb megy, és valóban, a romok között talált szerkezetet látja viszont, csak az most még működőképes. "Idomérőre van szüksége?" érkezik készségesen egy narancs és piros sávokból álló ruhába öltözött középkorú férfi. "Elkelne a segítsége." bólint Paris, "Ma reggel érkeztünk a Kaltur Tartományból, és... Ez az óra kissé más mint amiket ott használunk." "Nem különbözhet olyan nagyon..." mondja a férfi, nyilvánvalóan a bolt tulajdonosa, miközben a kirakatot kinyitva kiemeli az órát, "Nézze csak: fordulatok, időközök, töredékek." mutat a különböző jelcsoportokra az eladó, "Tizennégy kelodras." "Kedvezo ár. Később visszajönnék érte, már ha tudok rá időt szakítani." mondja Paris, majd az eladó felé biccentve visszatér a nem messze várakozó Janewayhez: "Ha nem tévedek, ez a világ valamikor a holnapi nap folyamán megsemmisül."

"A Voyager hajónaplójába, Chakotay első tiszt bejegyzése. Kiegészítés. Mióta Janeway kapitány és Paris hadnagy eltűntek egy szubtérhasadékban, semmi hírünk nincs róluk."

"Ez itt azon hasadékok egyike, amiket a magnetonszkennelvel regisztráltunk a bolygó felszínén." mutat Kim a tanácssterem monitorán látható ábrára, amin egy hosszan elnyúló tölcserforma alakzat látható, "Itt van az a pont ahol a hasadék keletkezett a robbanásnak köszönhetően, és látható hogy a lökéshullámokkal együtt sodródva egyre szűkül. Azt gyanítjuk hogy a kapitány és Paris hadnagy a szűk végben ragadt." "A legtöbb robbanás a jövő felé terjedt ki, de az alapján amit Paris jelentett az eltűnésük előtt, úgy gondoljuk, ez a hasadék a múltba nyúlik vissza." teszi hozzá Torres. "Miért nem tudtak visszatérni úgy, mint Mr. Paris az első alkalommal?" kérdezi Tuvok. "Mert akkor még nem hatolt be teljesen a hasadékba. Mi még láttuk ott, mikor ő már a másik oldal jelenségeit tapasztalta." válaszolja B'Elanna. "Tehát feltételezhetjük hogy a kapitány és Mr. Paris jelenleg órákkal, esetleg csak percekkel a robbanások bekövetkezése előtt léteznek?" kérdezi Chakotay. "Nem lehetséges kideríteni, mennyire nyúlnak vissza a múltba a hasadékok." rázza meg a fejét Torres. "Hogyan juthatunk a nyomukra?" kérdezi az első tiszt. "Ismerem annyira Janeway kapitányt hogy bátran kijelenthessem: azon lesz hogy szubtéri tájolójelet küldhessen nekünk." jelenti ki Tuvok. "Reménykedjünk benne. Eloszor is azonban meg kell találnunk a hasadék nyílását, és le kell

tapogatnunk hogy megtalálhassuk a jelet." mondja Kim. "Amint megállapítottuk hol és mikor vannak, ki kell bovítenünk arrafelé a hasadékokat." teszi hozzá Torres. "Milyen módszert javasolnak?" kérdezi Tuvok. "Még nem vagyunk biztosak benne..." rázza meg a fejét Kim, mire a vulcani szemöldöke egy pillanatra megrándul.

"Hmm..." hűmmög a Doktor a gyengélkedőben, a vele szemközt ülo Kest vizsgálva, "Ühümm...!" "Mi van?!" kérdezi aggodalmasan a Doktor mellett álló Neelix. "Hmm?" fordul felé a Doktor. "Valami baj van?" "Igen. Még hozzá komoly baj!" válaszolja a Doktor összeráncolt homlokkal, "Semmi adatom nincs az agyszerkezetéről. Vagy a kormány feledkezett meg a 15501 szabványban foglalt legénységi alapadatok megküldéséről, vagy valaki a Csillagflotta Orvosi Központjában nagyon elszúrt valamit!" méltatlankodik a Doktor, tovább vallatva kezében tartott jegyzetfüzetet. "Mi nem vagyunk az eredeti legénység részem." mondja erre Kes. "Egy expedíció során csatlakoztunk." magyarázza Neelix. "És senki sem kérdezte ki önöket az eddigi kórtörténetükről?" Kes és Neelix egyszerre rázzák meg a fejüket, mire a Doktor bosszúsán emeli égnek a tekintetét: "Miért is tették volna?! ... Habár, ez a hajó főorvosának a feladata, vagyis... Az én feladatom. ... Persze ezt csak akkor tudtam volna megtenni, ha valaki tájékoztatott volna arról, hogy új utasok érkeztek a fedélzetre. De a jelek szerint én vagyok az utolsó, aki tudomást szerez arról ha bármi lényeges dolog történik. Na árulják csak el, hány fő érkezett a fedélzetre mostanában?!" "Csak mi..." tárja szét a karját Neelix. "Meg annak a megsemmisült hajónak a legénysége..." emlékezteti Kes. "Egy komplett... Legénység!" mondja elképedve a Doktor, "Na szép." Ezzel nagy levegot véve megérinti kommunikátorát: "Vészhelyzeti orvosi hologram hívja Janeway kapitányt!" "Nincs a fedélzeten." jegyzi meg Neelix, "Nyoma veszett egy ismeretlen bolygó felszínén." "Nyoma veszett..." mered rá a Doktor, "A kapitánynak... Miért van olyan érzésem hogy egy elátkozott hajóba építettek be?! ... Hát jó... Kérem továbbítsák a legmagasabb rangú, nem eltunt tisztnek, hogy amint lehetséges, keressen fel! És most kikapcsolhatják a programomat." "De... Még nem mondott semmit Kes állapotáról!" tiltakozik Neelix. "O az általam ismertek közül a legegészségesebb példánya a fajának. ... Az általam ismert egyetlen példánya a fajának. ... Igazán csodálatos agya van. Csinos kis kiegészítése lesz az adatbázisomnak." mondja a Doktor Kes elé lépve, "Ne aggódjon. Ha a szüleinek lappangó telepátikus képességei voltak, elképzelhető hogy ön eloször vette használatba szunnyadó képességeit. Az urben való élet komoly alkalmazkodást követel meg a szervezettől. Lehet hogy ennek az egyik mellékhatásaként ébredszik önben ez a képesség. ... Na menjen. Aludja ki magát, és... Igyon elegendo folyadékot." "Elegendo folyadékot?" kérdezi meglepetten Kes. "Persze. Ez mindenkinek nagyon ajánlatos. És most kikapcsolhatják a programomat." "Számítógép, programot befejezni." mondja Kes abban a pillanatban, mikor a Doktor újra megszólal: "És holnap reggel keressen fel újra..." A hologram ekkor szertefoszlik, Neelix pedig nagy szemeket mereszt Kesre.

"Biztos hogy a Voyager már keres bennünket..." mondja Janeway Parisnak, miközben kilépnek a ruhaüzlet ajtaján, immár helyi öltözékben. Az üzlet kirakata előtt többen állnak, két vörös-fekete egybeszabott öltözetet mustrálgatva. "Beállítom a kommunikátoromat hogy bocsásson ki szubtéri impulzusokat. Talán elcsípi a jelet." Paris nagyot fúj Janeway szavai hallatán. "Persze, tudom..." bólint a kapitány. "Talán el tudnánk érni valahogy..." "Ne is gondoljon rá, Tom. Az Elsodleges Irányelv egyértelműen kimondja: jelenlétünkkel nem befolyásolhatjuk a bolygó történetét." "Még akkor sem ha egyenesen a vesztükbe rohannak?" "Még akkor sem." "Az apám évrol évre előadást tartott nekünk az Elsodleges Irányelvről." "O az urkutató egyik alapveto princípiumának tekintette." "Nos, be kell vallanom, egy ido után már nem nagyon figyeltem a szavaira." "Remélem rám azért figyel. Egy dologban ugyanis teljesen egyetértek vele: felmérni sem tudjuk milyen következményei lehetnek ha akár csak egyetlen..." "Teljes pusztuláshoz biztosan nem vezetne a dolog!" "Nem figyelmeztetheti ezeket az embereket. Ez parancs!" mondja Janeway az összevont szemöldökökkel rámeredő Parisnak, majd oldalra pillantva felfedezi azt a kisfiút, aki tanúja volt ideérkezésüknek. "Na még ez is... Jöjjön!" ragadja meg a kapitány Paris karját, és elindulnak valamerre, csak el a gyerektől. Az azonban nem hagyja magát, utánuk siet, és elállja az útjukat: "Tudom hogy

hazudnak!" "Fiatalember, üzleti úton vagyunk, és nagyon sok dolgunk van még." mondja Janeway, miközben Paris karba tett kézzel, szúrós pillantásokkal méregeti a fiút. "Azt állították hogy a kontinensközi vonattal érkeztek..." "Igen, a Kaltur Tartományból." "Csakhogy én beszéltem a szerelvény felügyelőjével, és ő azt mondta, ma csak négyen jöttek Kalturból. Ketten sokkal öregebbek voltak maguknál, a másik kettővel pedig egy gyerek is volt." "Akkor az az ember tévedett. Mi voltunk azok." "És hol van a gyerek?" "Felfaltuk. Démonok vagyunk, és gyerekeket reggelizünk." mondja ekkor Paris, megelégedve a hasztalan vitát, "De azt hiszem, én még éhes vagyok!" ezzel kilép a gyerek felé, mire az rémülten elszalad. Janeway rosszálló pillantást vet Parisra. "Bocsánat. Csak gondoltam így legalább gyorsan megszabadulunk tőle." "Koncentráljunk inkább a visszajutás problémájára." legyint Janeway. Paris ekkor észreveszi, hogy egy energiavezető csatorna van nem messze tőlük. Leguggolva alaposabban szemügyre veszi a vezetékét, miközben így szól: "Azok a hasadékok még a közelben lehetnek... Ha valóban poláris energia robbanása okozta őket... Lehetséges lenne poláris energia használatával visszatérni?" "Ha hozzá tudnánk férni egy poláris-generátorhoz, akkor egy átalakított trikorderrel létrehozhatnánk egy stabil poláris mezőt. Legalább a hasadékokat le tudnánk tapogatni." "A kérdés tehát: honnan kapják ezek a vezetékek az energiát?"

"Átlagos körülmények között azt mondanám, jobb lesz ha holnap visszajövünk." jegyzi meg Paris, miközben egyre közelebb érnek egy sorompóval védett bejárat előtt tolongó tömeghez, amit barna egyenruhások próbálnak kordában tartani. Az egyik or fegyverét a magasba emelve többször a levegőbe lövi, miközben társai támadásba mennek át. A roham elsöpri a közelben nézelő Parisékat is, és mikor az egyik or ütésekkel osztogatva jobbra-balra, leüti Janewayt, a hadnagy úgy érzi, eljött az ideje hogy szétcsapjon közöttük. Néhány másodperccel később a kapitányt megütő barna ruhás már ott fetreng áldozata mellett, Paris pedig újabb áldozat után nézne, mikor egy férfi válik ki a tömegből, felsegíti Janewayt, és az időközben menekülésre kényszerített tömeg után támogatja, mire a hadnagy is elindul utánuk. Azt egyikük sem sejtí, hogy a fiú, akivel már kétszer is összetűzésbe keveredtek, egy közeli sövényfal mögöl végignézte az egész incidenst, s most futásnak ered.

"Ez a berendezés ugyanolyan poláris energiát bocsát ki mint ami a bolygót elpusztította." magyarázza Torres a gépteremben, miközben Kim bekapcsol egy hengeres tartóváz belsejébe rögzített szerkezetet. A berendezésből vibráló zöld fénysugár indul útnak, ám a tér egy pontján elakad, és azon a helyen különös jelenség veszi kezdetét: mintha a tér egy szabálytalan kör alakú foltban 'behorpadna', egy fehéres fényrétegekből álló tölcser kezd kialakulni lassan. "Megfelelo energiaszinten képes létrehozni egy szubtérhasadékot." mondja Kim. "Elég nagyot ahhoz hogy a kapitány és Paris átjussanak rajta?" kérdezi Chakotay. "Ha sikerül meghatározni a tartózkodási helyüket, vissza tudjuk hozni őket." bólint Torres. "Az lenne a leglogikusabb ha ott kezdenénk a kutatást, ahol eltűntek." jegyzi meg Tuvok, miközben a térbe mélyített tölcser szembántó fénnel felizzik, és a berendezés egy éles hang kíséretében kikapcsol. "A baj csak az, hogy a szükséges téronél a poláris generátor úgy harminc másodperc alatt kiég." mondja Kim a berendezésre pillantva. "Meddig tart feltölteni a berendezést, és újra próbálkozni?" kérdezi Chakotay. "Nem megy. Kétszer nem próbálhatunk hasadékot nyitni ugyanott, mert az első próbálkozás olyan sérüléseket okoz a szubtér szerkezetében, amelyek meggátolják a további próbálkozásokat." válaszolja Torres. "És azt hogyan akadályozzuk meg hogy valaki közölünk egy hasadék csapdájába essen?"

"Módosított trikorderekkel be tudjuk mérni a hasadék kiterjedését, és emellett mindenki kap majd egy ilyen eszközt." mutat fel Torres néhány bordázott oldalú, ökölnyi kockát, "Ezek antipoláris mezőt gerjesztenek, és jelzik ha valaki három méternél jobban megközelít egy hasadékot." "Szép munka volt." bólint Chakotay a kijárat felé indulva, de nem jut ki az ajtón, ugyanis Kes és Neelix lépnek be rajta: "Parancsnok... Újra a felszínre készülnek?" "Azonnal indulunk." bólint Chakotay. "Önökkel kell tartanom." mondja Kes elszántan. "Nem túl szíverítő látvány az ott lenni, Kes." rázza meg a fejét a parancsnok. "Én is ezt mondtam neki." ért egyet Neelix. "Én már mindent láttam ami odalent várhat ránk. Nekem is mennem kell!"

"Sajnálom hogy belekeveredtek a dologba." mondja Janeway megmentoje, leereszkedve annak az épületnek az emeleti lépcsőjén, ahová a kapitányt és Parist menekítették, miközben a hadnagy épp Janeway fejsebét látja el. "Genna Makul vagyok, o pedig a munkatársam, Nitot." "A jelek szerint véletlenül épp rosszkor tartózkodtak rossz helyen." mondja a Makul mellett álló férfi. "Én is épp erre a megállapításra kezdtem jutni." bólint Paris. "Mit kerestek ott?" "A Kaltur Tartományból jöttünk. Azt reméltük, tehetünk egy látogatást az eromuvükben. Össze szeretnénk hasonlítani a mieinkkel." mondja Janeway. "Nem láttam még kalturit, akinek olyan színu lett volna a haja mint a magáé." jegyzi meg gyanakvóan Nitot. "Akkor még nagyon sok mindent nem látott." "A barátom úgy véli, önöket a kormány küldte, hogy beépüljenek közénk." mondja ekkor Makul. "Beépülni?! Láttá mekkora ütést kapott?" mutat Paris hitetlenkedve Janeway felrepedt homlokára. "Talán így akartak jó benyomást tenni ránk." mondja erre Nitot. "És ugyan miért akarna bárki is beépülni önök közé?" kérdezi Paris. "Hát ez már kissé nehezen hiheto. Kalturban is vannak olyanok akik ellenzik a poláris energiaforrások alkalmazását." "Nem vagyunk kémek!" jelenti ki ridegen Janeway. "Mikor jártak utoljára valamelyik eromuben?" kérdezi Makul. "Tegnap, az ideutazásunk előtt." válaszolja Janeway. "Nem jártak véletlenül tegnap is az eromuben?!" "Akkor döntöttünk úgy hogy belátogatunk, mikor belebotlottunk magukba." jelenti ki Paris. "Tudjuk hogy nem mondanak igazat. Van néhány biztonsági monitorunk, amivel észlelhető a maradék poláris sugárzás." szól Makul, miközben társa egy kis szerkezetet fordít Janewayék felé. "Miközben idehoztuk magukat, öt ellenorzoállomás mellett haladtunk el, amelyek ötször akkora sugárzást regisztráltak, mint amennyi érhető lenne." "Ilyen eros szennyezettség eléréséhez vagy az eromuben kellett járnuk, mégpedig legfeljebb tegnap, vagy egy olyan poláris katasztrófa színhelyén voltak, amilyenre még nem volt példa ezen a bolygón." veszi át a szót Nitot, majd mondandója végén fegyvert vesz elo a ruhája alól, csakúgy mint egy melléje lépo másik férfi

A felderítok, Janeway és Paris helyett Chakotayval és Kessel kiegészülve, felállítják a magukkal hozott berendezéseket az első kísérlet helyszínén, az elpusztult bolygó felszínén levo romok között. Kes kissé távolabb áll a többiektől, és úgy tartja a fejét, mintha távolról érkezo hangokat hallgatna. "Mit érez?" kérdezi halkán Chakotay. "Az embereket, akik valaha itt voltak." "Igen. Mintha egy kriptában járna az ember." bólint Chakotay. "Nem... Ez több annál. Olyan erosen érzem, hogy akár meg is érinthetném őket. Chakotay egy darabig elgondolkodva figyeli a lányt, majd a területet átvizsgáló Tuvokhoz megy: "Mit talált?" "Szubtérhasadéknak egyelőre nincs nyoma." "Ez akár azt is jelentheti hogy a szubtér sérülései kezdenek helyreállni." veti fel Torres, "Ha nem sietünk, egyre nehezebb lesz Tomot és a kapitányt felkutatni." "Parancsnok, egy kommunikátor jelzéseit fogom!" kiált fel Kim kicsivel odébb. "Szubtéri jelzés?" kérdezi reménykedve Chakotay. "Nem. Nem a szubtéren át érkezik. Itt van. És most. ... Kim hívja Janewayt! ... Kim hívja Parist!" "Be tudja mérni a forrást?" kérdezi Chakotay. "Igen, uram. ... Erre..." A csapat a felszerelést hátrahagyva elindul a Kim által mutatott irányba.

"Hogy hívják?" kérdezi Makul egy asztal mögöl a vele szemben álló Janewayt. "Kathryn Janeway." "Elég különös név." "Ott nem, ahonnan érkeztem." "Mit is mondott, a Kaltur Tartomány melyik részéből...?" "Nem látom értelmét ennek a kihallgatásnak." "Pedig nagyon is sok van. Ezen áll vagy bukik az akciótervünk, hogy idoben végre tudjuk-e hajtani a tervünket. Végre tudjuk?" "Legnagyobb sajnálatomra, nem tudom." "Ismeri a tervünket?" "Fogalmam sincs róla." rázza meg a fejét Janeway. A helyiség ajtaja ekkor kivágódik, és Nitot érkezik a helyiségbe, magával vonszolva a tiltakozó fiút, aki a jelek szerint idáig követte Parisékat: "Nézzétek csak kibe botlottam... Itt szimatolt a ház körül!"

A felderítok lesorjáznak egy lépcsőn egy nagyobb helyiségbe. Kim megkerüli egy asztal maradványait, Chakotay és Tuvok pedig az onnan nem messze levo ajtó felé indulnak. "Még mindig nem észlelek életjeleket." jelenti a vulcani.

"A kölyöknek ehhez tényleg semmi köze." mondja Janeway. "A maguk gyereke?" kérdezi Makul. "Nem. Egy véletlennek köszönhetően ismertük meg itt." "Ne álljanak az útjukba! Nem azok amiknek látszanak!" kiabálja a fiú, mire Makul kíváncsian Janewayre pillant: "Valóban?" "Kösz, haver." pillant Paris a gyerekre, mikor az öt orzo férfi a kölyök szavainak hallatán szorosabban markolja meg a kezében tartott pisztolyt. "Figyeljenek... Ez egy egyszeri félreértés..." próbálkozik tovább Janeway, de a fiút lelóni se lehetne: "Az se igaz hogy a kontinensközi vonattal jöttetek! Magam beszéltem a vonat felügyelőjével!" "Mit csinálunk vele? Nem rohángálhat itt szabadon." mondja Nitot. "Ültesd le a másik mellé." böki Makul Parisra, mire Nitot odalökdösi a gyereket: "Leülsz és csendben maradsz!"

Kim a trikorderét figyelve járkal a romok között, majd egyszer csak lehajol, és két alig felismerhetővé torzul kommunikátort emel föl a földről: "Önmukódóan bekapcsolnak ha a burkolatot károsodás éri. Hogy megkönnyítsék a bajba jutottak felkutatását." "Ez azt jelenti, a robbanás meglepetésszerűen érte őket." mondja Torres. "Nem feltétlenül. Csak annyit, hogy a kommunikátoraik itt voltak a robbanás pillanatában. Minden további csak feltételezés. Azt javaslom, keressünk ennél egyértelműbb bizonyítékokat." mondja erre Tuvok. A csapat szétszóródik, Kes pedig odamegy, ahol Kim megtalálta a kommunikátorokat.

"Egyikünk sem látott még ilyen eszközöket." mutat Makul az asztalon heverő trikorderekre és fézerekre, "Nitot azt gyanítja, kémfelszerelés." "Földmérő felszerelés. Szeretnénk itt egy kis birtokot venni." mondja Janeway. "Nagyon érdekelne, hogy működnek. Megmutatná?" kérdezi Nitot, mire Janeway egykedvűen előbb rá, majd Makulra pillant, végül kinyúl az egyik fézerért. Makul az utolsó pillanatban fogja le a kezét: "Lehet hogy valamelyik ezek közül fegyver! Annak a működésére nem vagyunk kíváncsiak." Janeway visszahúzódik, és várakozó álláspontra helyezkedik. Paris eközben igyekszik szóba elegyedni a mellette ülő fiúval: "Tudod, tulajdonképpen igazad volt. Tényleg hazudtam, iga, csak egy dologban. Nem eszek gyerekeket." "Nem tud rám ijeszteni! Az apám a Médiairodánál dolgozik, és ha elmondom neki hogy mit láttam..." "Az apád újságíró?" "Igen! És én is." "Valóban?" "Igen. Az iskolaújságba írok cikkeket. ... Mindenki meg fogja tudni, kik maguk. Mert a következő számban mindenről részletesen be fogok számolni!" "Hogy hívnak?" "Atika." "Atika... Sajnálom." "Mit?" kérdezi a gyerek értetlen arckifejezéssel. "Csak... Sajnálom." "Nem tudom hogy ez számít-e magának, de én igazi hazafi vagyok." mondja Makul Janewaynek. "Hazafi?" "Felismertem hogy a polárenergia-eromuvek elpusztíthatják az egész bolygót." "De a népe nem igazán ért egyet önnel, nem igaz?" "A markovi baleset óta egyre többen támogatnak minket. Az üzemeltetők pedig félnek tőlünk. Tudjuk hogy megerősítették a védelmet az összes eromuvükben. De ez sem állíthat meg minket." mondja Makul felállva, majd Nitothoz lép: "Nem várhatunk még egy hetet. Cselekednünk kell. ... Tudjuk hogy nem mondanak igazat." fordul vissza Janeway felé, "Ezért azt kell feltételeznünk, a kormány küldte magukat. ... Holnap, négy nulla-nullakor megkezdjük az akciót."

Kes lehunyta szemmel, nagyokat lélegezve áll a romok között. Szemei hirtelen felpattannak, a lény megpördül, és a sötétségbe kiáltja: "Kapitány?!"

"Kes?" néz körül Janeway döbbenten a helyiségben. A jelenlevők mit sem értve forgatják a fejüket, Makul végül megkérdi: "Mondani akar valamit, Janeway? Már ha így hívják egyáltalán." "Így hívnak! Kathryn Janeway kapitány vagyok a Voyager nevű föderációs csillaghajóról." mondja Janeway, mire Paris meglepetten fordul felé.

"Érzem hogy itt van a közelben..." mondja halkán Kes. "Kérem fogalmazzon pontosabban." elégedetlenkedik Tuvok, "Hogyan képes érezni a jelenlétét?" "Nem tudom. Egyszerűen csak érzem. ... Itt voltak, ebben a szobában. Tudom!" "Van itt valahol a helyiségben egy hasadék?" kérdezi

Chakotay. "Pozitív." bólint Tuvok. "Hozzák a felszerelést!" mondja erre a parancsnok, majd bátorítón Kes vállára teszi a kezét.

"Az igazságot akarták hallani?! Ám legyen! Íme az igazság: a jövőből érkezünk. Egész pontosan egy napnyira a jövőből." mondja Janeway ridegen. "Vagyis igazam volt?" kérdezi Atika felvillanyozódva. "Ezt nem lett volna szabad elmondanunk. Legalábbis eddig azt hittem." jegyzi meg Paris Janewayre nézve. "Néhány órán belül szörnyű baleset történik ezen a bolygón. Egy poláris robbanás lesz a kiváltó ok. Az csalja ide a hajónkat, azért jövünk hogy megvizsgáljuk a robbanás okát. Az érkezésünkkor kaptunk poláris sugárdózsist."

"Egy szubtérhasadék közeledik." jelenti Tuvok, majd a trikorderrel olvasva megadja a pontos adatokat a poláris generátort épp összeállító Kimnek és Torresnek. "Rendszer üzemkész." mondja rövidesen Kim. "Megkezdem a hasadék felmérését." kapcsolja be Torres a berendezést.

"Nagyon valószínű hogy a katasztrófát pontosan az okozza majd amit tenni készülnek." folytatja Janeway. "És hogyan került a múltba, hogy figyelmeztessen minket erre?" kérdezi Makul. "A robbanásnak volt egy nem várt mellékhatása. Hasadékokat nyitott az időben, mi pedig egy ilyen hasadékon átjutva kerültünk ide." "Csillaghajók... Rések az időben... Talán el is kellene hinnünk mindezt a zagyvaságot?"

"Megvannak! Beállítom az áttörés koordinátáit!" mondja Torres, "Megpróbáljuk megnyitni a hasadékot." A generátor életre kel, és a zöld sugár nekilát hogy rést üssön a téridő szövetébe. Chakotay a kialakuló tölcsérhez lépve aktiválja kommunikátorát: "Chakotay hívja Janewayt!..." "...Kapitány, hall minket?" kel életre Janeway ruháján a kommunikátor. "Ezek biztos lehallgatókészülékek!" csattan fel Nitot, lekapva a szerkezetet a kapitány öltözkérel. "Nem azok. De kommunikációs célokat szolgálnak. A legénységem próbál kapcsolatba lépni velem." "A jövőből, persze." mondja gúnyosan Nitot, majd Parist is megfosztja a kommunikátortól. "Hozd a részecskeszórót!" szól Makul, mire Nitot egy szekrényhez lép, melynek ajtaja mögött egy széf rejtozik, kinyitja, és egy kék csomagot vesz ki belőle. "Magunkkal visszük őket, meg a gyereket is. Még jók lehetnek valamire." határoz Makul. Nitot az asztalra dobja a kommunikátorokat, majd követi a Parisékat kísérő fegyvereseket. Pár másodperccel azután hogy becsukódik mögöttük az ajtó, a tér egyhelyütt 'behorpad', félúton az asztal és a lépcső között. "Chakotay hívja Janewayt! Hallanak engem?"

"Ezt nem egészen értem, kapitány. Reggel még azt bizonygatta, semmiképpen sem árulhatjuk el nekik mi fog történni, most meg ön számol be mindenről részletesen?" kérdezi Paris Janewayt, miközben immár a szabadban haladnak az egyelőre csak fogva tartóik által ismert cél felé. "Csak azért mondtam el nekik az igazságot, mert rájöttem hogy az Elsodleges Irányelv ellen már így is komolyan vétettünk." "És mivel, ha megkérdezhetem?" "A pusztá jelenlétünkkel. Ha nem keressük fel ezt a világot, lehet hogy nem is semmisült volna meg." "Mi?!" "Gondoljon csak bele, Tom. Mielőtt felbukkantunk itt, egy héttel ezután akartak valamiféle szabotázszt végrehajtani, de a megjelenésünk a terveik módosítására kényszerítette őket miattunk hajtják végre ma négy nulla-nulla fordulatkor." "Na várjunk csak... Azt mondja, mi vagyunk a felelősek egy olyan robbanásért, ami a hajónk megérkezése előtt következett be?" "Most éppen egy, a robbanás előtti idopillanatban vagyunk. Vagyis, felelősek lehetünk a robbanásért." Paris gondolkodik egy sort, majd így szól: "És ha nem kerültünk volna ide... Ha nem változtatják meg a tervüket, nem lehet hogy a baleset egyszeruen csak a jövő héten következett volna be a mai nap helyett?" "Ki tudja mi történhetne addig. Lehet hogy letartóztatnák őket, vagy az eromube nem lehetne olyan könnyen bejutni... De a dolog most a mi problémánkká vált. És mindenképpen megoldást kell találnunk!"

"Fogy az időnk. A szubtérhasadékok sorra bezárulnak, már mintegy hetven százalékuk eltunt." mondja Kim a Voyager tanácstermében. "Azt javasolom, próbáljunk ezúttal a robbanás helyszínére

összpontosítani." szól Torres. "Milyen eredmény remél ettől?" kérdezi Tuvok. "Azt gondoljuk, a kapitány és Paris megpróbálják megakadályozni a robbanás bekövetkeztét." válaszolja Kim, mire Tuvok kétkedve fordul felé: "Ez fölöttébb valószínűtlen, legalábbis ha figyelembe vesszük az Elsodleges Irányelvet." "Ha én lennék ott, én is pontosan ezzel próbálkoznék." jegyzi meg Chakotay. "A kérdés az, mit tenne Janeway kapitány. Nem pedig ön, parancsnok." "Be tudják mérni a robbanás helyszínét?" fordul Chakotay Torres felé. "Már meg is találtuk." Chakotay Tuvok felé pillant, majd így szól: "Akkor indulás."

"Átjuttatnak bennünket a fegyvereseken. Mondják meg nekik hogy hajlandók vagyunk tárgyalásokat kezdeni az energiakonszernekkel." utasítja Makul Janewayt, de az elutasítja a kérést: "Nem fogok, és semmivel nem is tud rákényszeríteni arra hogy segítsék." "Gondolja át még egyszer. Nitot most már fegyvert fog a kölyökre, és biztosíthatom, ha lövöldözés tör ki, o lesz az elo áldozat." A csapat időközben megérkezett az eromu bejáratához, a sorompó felol egy gyanakvó tekintetu or érkezik: "Segíthetek valamiben?" "O a kormány képviseloje. Hivatalos ügyben jár itt." mondja Makul, Janewayre pillantva. A kapitány Paris felé fordul, aki odabólint neki. Janeway erre elobbre lép az orhöz, a szemébe néz, és határozott hangon így szól: "Túsz vagyok. Arra akarnak felhasználni, hogy bejuttassam oket az eromube." Az or egy pillanatig hitetlenkedve mered a kapitányra, majd futva indulna vissza az orbódé felé, de Makul fegyvert ránt, és hátba lövi. Atika, hogy a figyelem egy pillanatra elterelodik róla, menekülni próbál, de Nitot észreveszi, és ráemeli a ruhája alatt rejtetetett fegyvert. Parisnak csak annyi ideje marad hogy a lövés útjába álljon, felfogva a fiúnak szánt golyót. Makul és társai eközben végeznek a másik orrel is, és a sorompót felnyitva elindulnak az eromu belseje felé, de a terroristavezér még visszakiált: "Az o haláluk a maga lelkén szárad, Janeway!" A kapitány a földön hevero Paris mellé térdel. "Meg kell állítania oket, kapitány..." préseli ki magából a szavakat a hadnagy, mire Janeway Atikára pillant: "Itt maradsz vele míg megjön a segítség?" A gyerek hevesen bólogat, mire Janeway még egy aggodalmas pillantást vet Parisra: "Visszajövök magáért." Ezzel a terroristák után siet.

Az eromu egyik folyosóján éri be oket, miközben azok épp egy szerkezet elhelyezésével vannak elfoglalva. Janeway egy, az öröktol zsákmányolt fegyverrel a kezében, a folyosó egyik fala mellett levo berendezések takarásába húzódva próbálja megközelíteni Makult és társait.

Ugyanezen a folyosón, csak néhány órával késobb, ot szállításugár ragyog fel. "Itt jóval magasabb a sugárzásszint mint bárhol máshol ahol eddig voltunk." állapítja meg Kim. "Kétségkívül ez a robbanás központja. Bármí történt is, innen indult ki." bólogat Torres. "Van itt szubtérhasadék amit használhatunk?" kérdezi Chakotay. "Pozitív. Számos hasadékot regisztráltam." nyugtatja meg Tuvok. "Akkor állítsák össze a berendezést!"

Janewaynek sikerül egészen a terroristák háta mögé kerülnie, nem messzire a Makul által gondatlanul félrelökött csomagtól, amiben a felderítok fézerei vannak. Janeway kívárja a megfelelő pillanatot, majd mikor Makul a táska mellé guggol hogy kiemelje a szabotázs elkövetéséhez használni kívánt részecskeszórót, elolépve a fedezékbol, a terroristákra irányítja a fegyvert: "Azt a táskát szépen ideadják nekem!"

Kes lassú léptekkel sétál a folyosón, maga mögött hagyva a generátor üzembe helyezését végzo Torrest és Kimet. "Letapogatas folyamatban." jelenti Torres, "De nem úgy néz ki mintha itt lennének." "Továbbra is fölöttébb valószínűtlennek tartom hogy..." mondaná Tuvok, de Kes a szavába vág: "Nem. Itt volt. Ezen a folyosón. És itt is halt meg."

"Ha folytatják amibe belekezdtek, a bolygó összes lakója három percen belül halott lesz, Makul! ... Ott maradnak!" mondja Janeway, mikor Nitot és a csapat harmadik tagja megpróbálják lerohanni. "Mit gondol, mit akarunk csinálni?" "Feltételezem, szabotázszt akarnak elkövetni, valószínűleg valamiféle robbanószervezettel." "Nem vagyunk annyira ostobák hogy mindent a levegobe

repítsünk." "Még lehet. De valami nem úgy sül el, ahogy tervezik." "Minden a terv szerint fog lezajlani, feltéve ha maga nem kezd el lövöldözni egy polárisenergia-vezeték mellett. Mindannyiunk biztonsága érdekében jobban tenné ha elrakná a fegyvert." "Ide a táskát a tartalmával együtt!" mondja Janeway, mire Makul magához öleli a csomagot. "Ahogy óhajtják. Akkor várunk."

"Ha Kes jól érzi, a kapitány itt volt, kevéssel a robbanás előtt. Van mód arra hogy pár perccel a robbanás előttre nyissunk egy hasadékat?" kérdezi Chakotay. "Mivel a hasadék a robbanás pillanatában a legszélesebb, megoldható kell hogy legyen." mondja Kim. "Nem tudom... Túlságosan nagy pontosságot nem érhetünk el, de igyekezni fogok." néz rá Torres. "Kötelességemnek érzem elmondani, hogy nincs logikus okunk feltételezni azt hogy Kes megérzése helyes. De mivel a jelen pillanatban nem tudok kielégítő alternatívát javasolni. Azt mondom, próbáljuk meg." mondja Tuvok. "Parancsnok?" pillant Torres kérdőn Chakotayra, aki beleegyezőleg bólint, mire B'Elanna aktiválja a generátort.

"Mennyi az idő?" kérdezi Janeway, mire Nitot egy órát húz elő a zsebéből: "Négyszázegy fordulat, plusz huszonegy." "Huszonháromig várunk." mondja Janeway. "Huszonháromig? Mért pont huszonháromig?" kérdezi Makul, majd Janeway komor arckifejezését látva elvigyorodik: "Hát persze... Biztosan akkor pusztítjuk el magunkat. Na jó, várjunk. Majd meglátjuk, életben leszünk-e utána is." Ekkor Janeway mögött, nagyjából a kör keresztmetszetű folyosó közepén egy fénylő pont jelenik meg a levegőben, és a belőle kiinduló fehéres, koncentrikus körökben terjedő energiahullámok egy tölcser alakú horpadást kezdenek mélyíteni a tér szerkezetébe. "Hát ez meg mi?!" kérdezi döbbenten Nitot. "Utat vágnak a szubtérén át..." fordul Janeway döbbenet arccal a jelenség felé. "Az az izé... Pont a vezetékeket tartalmazó fal felé terjed..." mondja Makul elhulva. "A saját mentoakción... Ez okozta a robbanást." motyogja maga elé Janeway, majd a zsákmányolt fegyvert leeresztve Makul elé lép: "Az én fegyveremmel talán le tudom zárni a hasadékat. Ez az egyetlen esélyünk!" Makul egy pillanatnyi gondolkodás után odanyújtja Janewaynek a táskát, akik kikapja belőle az egyik fézert, és megfelelő energiaszintre állítva a hasadékba lövi vele.

"Ellenállásba ütköztünk a túloldalon..." mondja Torres. "Megnövelem a generátor teljesítményét." fordul Kim a berendezés felé, "De hamarosan túlterhelodik. "Ezt nem értem! Nem működik, nem tudjuk áttörni a hasadékat!" mondja Torres tanácstalanul.

Janeway oldalán a szubtér kitüremkedése lassan visszahúzódni látszik, de a kapitány a biztonság kedvéért továbbra is lenyomva tartja a fézer kioldógombját.

A levegőben függő 'horpadás' lassan kisimul, majd hirtelen egy többszörös lökeshullám vágódik ki a közepéből a generátor mellett álló felderítók felé. A felszabaduló energia pörölyként csap le rájuk, és végigtaszítja őket a folyosón, miközben a hasadékból áradó vakító fehér ragyogás mindent elborít.

"Harry, Harry, Harry... Valóban azt hiszi hogy várni fog magára?" kérdezi rosszállóan Paris Kimtól a Voyager hídján. "Igen." "Én pedig azt hiszem, jobb ha elfelejti. Férjhez megy majd, gyerekei lesznek, boldogan éli az életét. ... Csakúgy mint mi, ha megszerezzük a Delaney testvéreket." "Már megmondtam, még meg kell csinálnom ezt a teszt sorozatot." fordul vissza a muszerei felé Kim. "Inkább magát kellene letesztelnie! Figyeljen, ok kettesben járnak mindenhol. Vagy egy kettős randevú, vagy ugrott az egész! Gyerünk... Már elokészítettem a terepet, mindent elmeséltem nekik önrol." "Mit mondott rólam?!" fordul Kim rosszat sejtve Paris felé. "Hát... Például hogy az Akadémián sebességrekordot döntött egyszemélyes géppel való repülésben..." "Sebességrekordot... Soha életemben egyetlen rekordot se döntöttem meg!" "És hogyan szerezhetnének ok errol tudomást?" Kim elhúzza a száját, és nekikészül hogy mondjon valami keresetlent. Az első tiszt székében ülő Chakotay az interkomot aktiválva a kapitányt hívja, de az épp ebben a pillanatban lép ki a készenléti helyiségből a hídra, Neelix társaságában. "Igen, parancsnok?" "Annak a vörös

ikercsillagnak a rendszerében amely közelében elhaladunk, van egy 'M' osztályú bolygó. Irányt változtassunk hogy megvizsgáljuk?" "Van tudomása intelligens életrol ebben a rendszerben, Mr. Neelix?" kérdezi Janeway. "Van-e tudomásom? Közvetlenül... Nincs, vagyis hogy úgy mondjam... Oszintén szólva... Egyáltalán nincs." ismeri be zavartan Neelix, a tole nem messze álló Tuvokra pillantva. Ebben a pillanatban Kes érkezik a hídra sietve, s mikor Neelix megpillantja a lány feldúlt arcát, aggodalmasan lép közelebb: "Kes... Mit csinálsz itt?" "Tudni szeretném..." "Tudni? Mit?" kérdezi értetlenül Neelix, miközben Janeway összevont szemöldökkel feléjük fordul. "A bolygó... Mindenki meghalt. Egy borzalmas robbanásban." "Biztos... Biztos csak egy rémálom volt." mondja Neelix, de Kes nem hagyja magát: "Nem. Annál sokkal valóságosabb volt!" "Mr. Tuvok, észlel bármiféle rendellenességet azon a bolygón?" kérdezi Janeway. "Negatív, kapitány. "Lakott?" "A szenzorok humanoid élőlényeket regisztrálnak. Muholdaknak, urjármuveknek nincs nyoma. A jelek szerint egy 'görbület elotti' civilizációval van dolgunk." "Ami pedig számunkra csak egy dolgot jelenthet: nem avatkozunk az ügyeikbe." fordul Janeway Neelix felé. "Természetesen. Ez fölöttébb körültekinto nézőpont. ... Na gyere, Kes." "Csak egy pillanat még. ... Kapitány, láthatóvá tudná tenni a bolygót e képernyőn?" A kapitány bólint, Tuvok pedig kérés nélkül aktiválja a foernyot. "Íme." mondja Janeway a monitoron megjelenő, napfényben fürdő kék-fehér gömbre, ami akár a Föld is lehetne. Kes megnyugodva elmosolyodik a kép láttán, majd köszönetet mondja a kapitánynak, Neelixel együtt távozik. "Na gyerünk..." böki meg Paris Kimet. "De én..." "Gyerünk! Én megyek, maga pedig jön velem!" mondja Paris, és terelgetni kezdi a hevesen tiltakozó Kimet a híd másik turbóliftje felé. "Jegyezzék be a bolygó koordinátáit a naplóba, de tartsák a jelenlegi irány. Hatos görbület." mondja Janeway leereszkedve a kapitányi székbe.

4. Phage – Dögvész

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48532.4. Egy planetoid felé tartunk, amely Mr. Neelix szerint nyers dilithiumban gazdag. Ha valóban így van, az könnyíteni fog szukös energiahelyzetünkön."

"Attól függoen hogy mennyi dilithiumot találunk, elképzelhető hogy szükségünk lesz egy finomítóra a fedélzeten." mondja Janeway a sétatfedélzeten a mellette lépkedo Chakotaynak. "Torres hadnagy már engedélyt kért a kiségitó impulzushajtómu-reaktor átalakítására. Abból szeretne finomítót készíteni." "Az impulzus-reaktorból?! Miért van olyan érzésem hogy B'Elannának az a kedvtelése hogy olyan megoldásokat keres, amikkel minél több Csillagflotta előírást tud áthágni?" kérdezi Janeway vidáman. "Az érvei meggyozoeok, azt mondja, a kockázat nullához közeli." "Remélem is. Szeretnék rendszeres jelentést látni az elorehaladásról. Minden egyes lépésről. ... Mondja, nem lenne kedve velem reggelizni? Sonkás tojásra gondoltam, utána pedig tejszínhabos számócára..." kérdezi Janeway, megállva egy ajtó előtt. Chakotay az állát simogatva tunodik az ajánlaton, majd elmosolyodva pillant Kathrynre, aki így szól: "Kár hogy csak gondolhatok ilyesmire. Ha önnek is megfelel, együnk mondjuk egy ötös típusú fejadagot." "Köszönöm, kapitány, de ma reggel már legyurtem egy adag olyan vákuumba zárt borzalmat." "Akkor találkozunk a hídon." bólint a kapitány, majd megfordul, hogy belépjen az ajtón. Mikor az kinyílik, a kapitány első gondolata valószínűleg az hogy tuzriadót rendel el, és kárfelméző osztagot kér a helyszínre, a helyiségből ugyanis suru fehér füst gomolyog elő. Janeway beljebb óvakodik, és hamarosan megpillantja a különféle edények között sürgölodo Neelixet: "Mi folyik itt?!" "Kapitány... Meglep hogy itt látom." mondja Neelix, miközben egy teli tálcat nyújt át a helyiséget az étkezdétől elválasztó pult mögött várakozó zászlósnak. "Engem nem különben. Mégis, mit csinál itt?!" "Talán tudja hogy jó néhányan kissé... Elégedetlenek már az elore csomagolt élelmiszerrel, ezért úgy gondoltam, itt ez az üres helyiség... Hát hozok ezt-azt a hidroponikus kertből, és összeütök valamit." "Kifozdét csinált az étkezdéből?!" "Nem volt kis munka, annyit mondhatok." válaszolja Neelix ide-oda szaladgálva a különböző méretű és tartalmú edények között, "Egybe kellett nyitni a két helyiséget, gondoskodnom kellett egy külön energiavezetékrol, és mindenféle felhasználatlan eszközre vadásztam hajószerte. ... Elismerem a körülmények most kissé még rendezetlenek, de higgye el nekem, pár nap alatt ön is meg fogja kedvelni." "Neelix, kitől kapott erre engedélyt?!" ragadja meg Janeway a talaxiai karját, hogy egy idore megállásra kényszerítse, de az nem hagyja magát, lerázva magáról a kapitány kezét, egy odaéggéssel fenyegeto serpenyohöz siet. "Hogy ki engedélyezte...? Senki." "Legalább megkérdezhetett volna. Ez ugyanis az én privát étkezőm volt." "Hogy mi? Az ön étkezője?" "Ha vetett volna egy pillantást a hajó terveire, láthatta volna, hogy a az alfa kettes szint százhuszonötös helyisége a kapitány étkezdéje." "De... Csak nem azt akarja hogy ezt a rengeteg holmit kihurcoljam innen?!" Janeway a magasba emeli a tekintetét, a következő pillanatban azonban Chakotay hangja szólal meg az interkomból: "Híd hívja Janeway kapitányt." "Hallgatom..." mondja lemondó sóhajjal Janeway. "Közeledünk a planetoidhoz." "Azonnal megyek." nyugtázza a hívást a kapitány, majd Neelixre pillant: "Most jöjjön velem. Errol a felfordulásról meg majd még beszélgetünk."

"Mit találtak?" kérdezi Janeway, miközben leereszkedik a híd emelt hátsó részéről, ahová a turbóliftek ajtajai nyílnak, a kapitányi székhez. "Egyértelműen dilithiumra utaló jelek." válaszolja Kim, "A legerosebb visszhangokat a planetoid kérge alatti tíz-húsz kilométeres sávból kapjuk." "Abban a rétegben van egy barlanghálózat is, oxigén-nitrogén légkörrel." teszi hozzá Torres. "M típusú környezet. Nagybán meg fogja könnyíteni a kitermelést, ha nem kell urruhát használnunk." jegyzi meg Chakotay. "Mennyi dilithiumra számíthatunk?" kérdezi Janeway. "Nehéz felbecsülni. Ötszáz, talán ezer metrikus tonna." válaszolja Torres. "Pontosan ahogy mondtam." mondja elégedetten Neelix. "Parancsnok, egy felderítocsapattal vizsgálja meg a barlangrendszert, és végezzenek geológiai analízist." mondja Janeway Chakotaynak, majd Torres felé fordul: "Hadnagy,

fejezze be dilithium-finomítóját." "Három napon belül üzemkész lesz." bólint Torres. "Kim zászlós..." szól Chakotay az egyik lift felé haladtában, majd meglepetten pillant az utána induló Neelixre: "Ön hová készül?" "Elkísérem. Átnéztem a trikorderem használati utasítását, Torres hadnagy pedig ellátott a dilithium-geofizikáról elérhető legfrissebb ismeretekkel. ... Egész héten erre a feladatra készültem..." fordul Neelix reménykedve Janeway felé. A kapitány egy ideig megpróbálja a koszívut játszani, de végül beadja a derekát: "Menjen, Mr. Neelix." "Majd meglátják hogy a segítségükre leszek. Még nagyon is jól emlékszem, hogy mikor eloször repültem el emellett a planetoid mellett..." kezd hosszas magyarázatba Neelix, miközben Chakotay és Kim után beszáll a liftbe.

"Úgy látom, ezen a környéken több nagyobb réteg is van. Szétválunk, és megkezdjük a felmérést." mondja Chakotay, mikor Kimmel és Neelixel megérkeznek egy nagyobb barlangba, egy oldalfolyosóból, "Hagyják bekapcsolva a kommunikátoraikat, és ne távolodjanak el nagyon messzire, Maradjanak ennek a teremnek ötven méteres körzetében." Neelix találmásra elindul az egyik folyosóban, menet közben surun pillantgatva a kezében tartott trikorderre. Talán ezért nem figyel fel arra, hogy a sziklafal egy darabja, kevéssel azután hogy maga mögött hagyta, szertefoszlik, és egy gyengén megvilágított folyosó jelenik meg az eltűnt falszakasz mögött. A folyosóban pedig egy hosszú köpenyt viselő alak indul meg a sziklafalban lévő nyílás felé.

"Chakotay hívja Kim zászlóst: még mindig észlelek dilithiumot. De a kristályoknak semmi nyoma. Ön talált valamit?" "Épp egy rétegelemzést készítek, de dilithiumot eddig nem találtam." "Neelix hívja Chakotay parancsnokot..." "Hallgatom." "Azt hiszem, találtam valamit. Egy nagyobb termet, úgy húsz méternyire a jelenlegi helyzetemtől. A jelzések szerint egy nagyméretű dilithiumalakzat van arrafelé." "Ne menjen tovább, Neelix, maradjon a kijelölt területen belül. Mindjárt ott vagyok." "Már... Itt kell lennie valahol az orrom előtt..." nézegeti Neelix a trikorder kijelzőit, "Beléptem a terembe, parancsnok, de... Ezt nem értem." "Hadd találjam ki: nincs ott semmi." "Igen... Egy darabka dilithium sincs itt. Pedig a jelzések szerint minden azzal kellene hogy tele legyen." "Megszakítjuk a kutatást." határoz Chakotay, "Kim, Neelix, visszatérünk a hajóra. Találkozunk a..." "Egy pillanat...!" szól Neelix, "Valami különös dolgot találtam. E mögött a fal mögött szerves anyag van. Egyfajta bioelektromos mintázat. ... Azt hiszem valami élőlényre bukkantam. Két méternyire a sziklafal belsejében." "Neelix, azt mondtam térjen vissza." hallatszik Chakotay elégedetlen hangja a talaxiai kommunikátorából, "Neelix, hallotta?" "Csak még egy pillanat, parancsnok..." válaszolja Neelix, idközben felfedezve a sziklába vezető mesterséges folyosót. "Halló... Van ott valaki? Tudom hogy volt itt valaki...!" Válasz azonban nem érkezik, így Neelix megfordul, hogy elinduljon Chakotayék felé. Ám a visszavezető folyosó bejáratában egy magas, köpenyes alak áll. Az idegen felemeli a kezében tartott tárgyat, amelyből két, elektromos kisüléshez hasonlatos sugár vágódik Neelix testébe. A talaxiai felkiáltana, de nem jön ki hang a torkán.

"Neelix, mi történt? ... Neelix?" próbál Chakotay a talaxiai nyomára akadni, majd egy sarok mögül kibukkanva futásnak ered: "Kim, gyorsan hozzám!" "Máris, uram." csukja össze a zászlós a trikorderét, és Chakotay után siet. A földön heverő, fékezhetetlenül rángatózó Neelix mellett bukkan rá. "Chakotay hívja a Voyager-t: orvosi vészhelyzet, közvetlen sugárzást a gyengélkedőbe!"

A felderítők néhány másodperc múlva már a hajón vannak. A Doktor végighúzza orvosi trikorderének letapogatófejét Neelix teste fölött, majd így szól: "A vérgáz-infúziós egységet!" "Mit?!" pillant rá Chakotay. "Kettes tároló, balra a második polc. De mozogjon!" utasítja a Doktor, miközben ő maga egy közeli asztalról oltópisztolyt és félmaréknyi különféle töltetet kap fel, melyek közül többet azonnal bead a még mindig vergődő Neelixnek, aki erre lassan elcsendesedik. "Mi történik?" kérdezi Kim. "Kómába zuhan. A vérgáz-infúziós egység úgy egy óráig életben tudja tartani, de aztán vége. Eltávolították a tüdejét." mondja a Doktor, aktiválva a Chakotay által hozott berendezést, miközben a parancsnok döbbsen mered a doktorra, annak utolsó mondatát hallva. "Már eszméletlen volt mikor megtaláltuk..." mondja Chakotay halkan az idközben a gyengélkedőbe érkezett Janewaynek. "Hogyan távolíthatták el egy belső szervét?" "Az orvos úgy véli, valamiféle

transzportert használtak" A gyengélkedo ajtaja ekkor kinyílik, és Kes érkezik sietve: "Mi történt?" "A jelek szerint Neelixet megtámadták. Még nem tudjuk pontosan, mi történt, de... Valaki eltávolította a tüdejét." válaszolja Janeway, majd mikor Kes a vizsgálóasztalon fekvő Neelixhez indul, visszafordul Chakotay felé: "Találtak bármi, a Neelix által jelentett élőlényre utaló nyomot?" "Nem. De elemeztük a Neelix trikorderében rögzített adatokat." lép közelebb Kim, "És a jelek szerint egy hármastípusú humanoid élőlényről van szó." A Doktor eközben amennyire lehetett, stabilizálta Neelix állapotát, így jelentést tesz Janewaynek: "Még negyvenhét percig tudom életben tartani. Annál tovább csak akkor, ha visszakapja a saját tüdejét." "Nem lehetne egy mesterséges tüdőt alkalmazni?" "A légzőrendszere részben a gerincsigolyákhoz és a bordákhoz kapcsolódik, nehéz lenne egy kielégítő beültetést készíteni. A saját tüdejét még talán vissza tudnám helyezni sebészi úton... Igyekszem alternatívákat keresni." "Parancsnok... Egy felderítocsapattal lemegyek a felszínre, a visszatérésünkig ön a híd. Értesítse Tuvokot hogy kérek három nehézfegyverzetű ort kíséretképp." mondja Janeway Chakotaynak, a kijárat felé indulva.

"Itt vagyunk. Valahol itt állhatott Neelix mikor megtámadták." mondja a felderítőosztagot irányító Kim, megállva a barlangrendszer egy tágasabb pontján, "És épp ezt a falat tapogatta le mikor észlelte az életjelet." "Ha jól emlékszem, azt mondta, élőlényeket észlelt a fal mögött két méterre. De a trikorderem szerint a fal legalább ötven méter vastag." állapítja meg Janeway. "A jelek szerint a trikorderünk hibás adatokat szolgáltatnak..." mondja Kim. "Várjunk csak... A sziklafalnak ez a része melegebb." "Valóban. Majdnem két fok az eltérés." "Nem tapasztalok olyan geológiai jelenséget, ami indokolná a különbséget." jelenti ki Tuvok. "Akkor gerjesszünk mi is egy kis hot!" mondja Janeway elszántan, majd fézerét elovéve hátrébb lép. Kim is hasonlóképpen cselekszik, miközben a biztonságiak védekező pozícióba állnak körülöttük. Janeway elad egy lövést a falra, mire annak egy darabja semmivé foszlik, és egy kör keresztmetszetű, ívelt tartóbordákkal erősített folyosó nyílása válik láthatóvá mögötte. "Egy igen jó minőségű holografikus képről lehetett szó." állapítja meg Tuvok, miközben a felderítők besietnek a folyosóra. "A folyosó végén egy termet regisztrálok..." mondja Janeway.

"Hmm... Doki, azt hiszem, növekszik a sejtek mérgezőanyag-tartalma..." mondja Paris, a gyengélkedo egyik muszerpultját tanulmányozva. A Doktor odasietve egy pillantást vet a kijelzésekre: "Harminckét százalék... Meg kell próbálnunk itt stabilizálni. ... Keressen egy citoplazma-stimulátort." Paris átkutatja a szóba jöhető fiókokat, majd zavartan a Doktor felé fordul: "A jelek szerint nincs olyanunk." "Akkor készítsen egyet! Ott a replikátor..." "Persze..." bólint Paris, majd tanácstalanul körülpillant. "A terveket megtalálja az orvosi adatbázisban..." "Valóban..." mondja Paris, ezzel elsiet. "Ez az alak egy hétszázezer tonnás csillaghajót vezet, de a gyógyításhoz köze sincs..." dohogja a Doktor. "Egy tüdővel is élhetnék... Nem?" kérdezi Kes, rövid időre otthagya Neelixet, "Felajánlom az egyik tüdömet. Mit gondol?" "Nem lehetne elvégezni az átültetést. Nincs a talaxiai szervezettel biológiailag összeférhető személy a fedélzeten. ... Egy teljesen új eljárást kell kidolgoznunk arra hogy oxigént juttassunk a vérébe..." mondja a Doktor elgondolkodva, miközben elindul hogy megnézzé, hogy halad Paris, "Olyat amit a szervezet neuro-elektromos impulzusai vezérelnek." Paris eközben elkészül a kért muszerrel, és a Doktor felé fordul, de az ellép mellette. "A replikátoraink nem képesek megfelelő mesterséges szervet készíteni... De talán szimulálhatnánk a működését, és így helyettesíthetnénk a hiányzó szervet. ... Számítógép, elérhető Mr. Neelix legutóbbi sugárzásának naplóbejegyzése?" "Pozitív." "Kérem a négyes orvosi terminálra!" mondja a Doktor visszasietve a kezelőbe, mire Paris a nyomába ered. "Mit talált ki?" kérdezi a hadnagy, mikor utoléri a hologramot. "Az adatokból igyekszem rekonstruálni Mr. Neelix tüdejét." "Azt mondta, nem tudunk új tüdőt készíteni neki." "Nem is tudunk. De ha sikerül megfelelően átprogramozni a kivetítőrendszeremet, lehet hogy sikerülhet holografikus tüdőt készíteni Mr. Neelixnek." "Holografikus tüdő..." "Ha sikerül, a hologram el tudja végezni a normális légzőfunkciókat." magyarázza a Doktor, miközben megkezdí az elokészületeket. "De egy hologram csak... Kivetített fény, amit egy mágneses mező fókuszál a kívánt látvánnyá... Nem pedig

valódi anyag." A Doktor erre Paris elé lép, és arcul csapja: "Ehhez mit szól?" Paris hitetlenkedve mered a hologramra, aki eközben egy vezérlopulton elvégez pár beállítást, majd visszafordul a hadnagy felé: "Most maga jön." Paris meglendíti a kezét, de tenyere akadálytalanul siklik át a Doktor arcán. "A testem képét létrehozó mágneses mezókat be lehet állítani úgy hogy átengedjék az anyagot, de úgy is hogy visszatartsák. Egy ennek alapján létrehozott holografikus tüdő képes lehet arra hogy kiengedje a széndioxidot, és bejuttassa az oxigént a vérbe." "Szeretném tudni, mivel jár ez! Mit akar csinálni Neelixel?" kérdezi aggodalmasan Kes, aki fölöttébb meglepetten nézte végig a korábbi előadást. "Sokáig tartana a teljes eljárást elmagyarázni..." próbálja lerázni a Doktor, de a lány nem hagyja magát: "Türelemmel hallgatom. Nem engedhetem hogy bármilyen... Kísérleti műtétet hajtsanak végre Neelixen, ha nem tudom, pontosan mirol van szó. És milyen kockázattal kell számolni." A Doktor elgondolkodik, majd így szól: "A kockázat csak annyi, hogy nem működik a dolog. És akkor meghal. De egyébként is ez az egyetlen esélye a túlélésre. Ahhoz hogy a hologram működjön, a lehető legpontosabban illeszteni kell Neelix egyéb szerveihez, és ehhez teljes mozdulatlanságot kell elémünk." "Mennyi időre?" "Az élete végéig. Hacsak nem sikerül visszaültetnünk az eredeti szervet. ... Nem hagyhatja el többé a gyengélkedőt, mert a holo-tüdőt csak az én kivétőrendszerem tudja eloállítani." A Doktor ezzel elsiet hogy folytassa az elokészületeket. Paris lép oda a magába roskadva álló lányhoz, hogy vigasztalni próbálja: "Kes... Tudom hogy ez most elég borzasztóan hangzik. De jobb mint... Teljesen elveszteni. Így élni fog. És idővel talán... Találunk jobb megoldást. ... Neelix vajon mit szeretne?" "Nem tudom pontosan. Csak azt tudom, szeretném ha életben maradna..." mondja Kes, majd beleegyezően odabólint Parisnak.

A felderítók lassan elérik a végeérhetetlennek tuno folyosót lezáró ajtót. Tuvok áll az élre fézerrel a kezében, a biztonságiakat pedig az ajtó köré inti. Jelzésére Kim megérinti az ajtó oldalán levo szerkezetet, feltételezésük szerint a nyitószenzort, mire az ajtó feltárul, és a csapat beront a mögötte levo helyiségbe. Odabent azonban élőlényt nem találnak, pontosabban szólva, teljes, funkcionáló élőlényt nem. A helyiségben ugyanis, különböző méretu létfenntartó kádakban, szervek lebegnek tápfolyadékokban. "Innen érkezik a dilithiumra utaló jel." állapítja meg Tuvok, "A berendezések sugározzák." "Tehát nincs dilithium a bolygón." mondja Kim. "Nagyon úgy néz ki." "A jelek szerint valamiféle... Szervraktárra bukkantunk." mondja Janeway, körülnézve a helyiségben, "Van valami nyoma Neelix tüdejének?" "Negatív. Van viszont egy kazon-máj, és bár a többi szervet nem tudom egyértelműen azonosítani, úgy vélem, foként légzőszervekről, borszővetről, látóidegekről..." "Majd később leltározhat, Tuvok. A triorder szerint kevesebb mint tíz perce egy élőlény tartózkodott itt." állapítja meg Janeway. "Kapitány..." mutat az egyik biztonsági egy mélyedésre az egyik falban. "Nyissa ki az ajtót." bólint Janeway. A mélyedésben levo sima falszakasz félrehúzódik, Janeway pedig triorderét eloretartva benéz a mögötte levo sziklafolyosóba. "Élőlény, húsz méterrel előttünk. Jöjjenek!" A csapat besiet a folyosóba, Tuvok pedig a kapitányt megelőzve az élre áll. Hamarosan kiérnek egy elágazásba, ahol védekező pozíciót vesznek fel, hogy kitalálják, merre tovább. A kérdés azonban megoldódik, mikor az egyik járatból egy magas, sötét köpenyt viselő alak bukkan elo. A felderítók láttán gyorsan felemeli a kezében tartott tárgyat, de Tuvok gyorsabb nála, és megelőzi. A találattól az ismeretlen fájdalmasan felkiált, kiejti a kezéből a fegyvert, és visszamenekül a folyosóba ahonnan jött. Tuvok utána ered, de néhány méter múlva kénytelen megállni, hogy bele ne rohanjon a folyosót lezáró sziklafalba. Janeway néhány méterrel a biztonsági fonók mögött haladva felkapja a földről az ismeretlen elejtett fegyverét, majd megáll Tuvok mellett. "Egy változó fázisú erotérral zárta le a folyosót. Egykönnyen nem tudjuk áttörni." rázza meg a fejét a vulcani, a sziklafalra mutatva. "Voyager hívja Janewayt!" szólal meg Chakotay hangja a kapitány kommunikátorából, "Egy ismeretlen hajót észleltünk, ami elhagyni készül a planetoidot." "Vonósugarat! Kapják el!" "Sajnálom, kapitány. Épp most gyorsított görbületi sebességre." "Sugározzanak fel minket. Amint megérkeztünk, üldözöpalya, maximális görbület!"

"Rendben... A rögzítőrendszer kész. A teste nem tud két mikronnál jobban elmozdulni." mondja Paris, a Neelixet tartalmazó szürke henger fejrésznél megállva. "Egy mikron lenne az optimális, de

remélem kettővel is megoldjuk valahogy." szól a Doktor, "Elokészítem a kivetítorendszert."
"Növekszik a mérgeanyag-szint. Nyolcvankét százalék... Nyolcvanhat!" jelenti Paris. "Számítógép, a Neelix I jelzésu programot aktiválni!" mondja a Doktor, "Infúziós rendszer leáll!" "Infúziós rendszer leállítva... Mérgeanyag-szint tovább növekszik. Kilencven százalék... Kilencvenöt..." jelenti Paris, miközben a Doktor a tartály letapogatórendszerén keresztül a holografikus tüdő beilleszkedését figyeli. A következő pillanatban Neelix egy reszelos hang kíséretében lélegezni kezd. "A mérgeanyagszint csökken."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. A holdról felszállt hajó nyomában vagyunk. A hajó a hívásunka nem válaszol, és a jelek szerint sebességben felveszi velünk a versenyt."

"Holografikus tüdő...?" kérdezi az időközben magához tért Neelix. "Pontosan. És a jelek szerint tökéletesen működnek." bólint a Doktor, "Lélegezzen a megszokott módon." "Meddig maradhatok így életben?" "Még nem tudom. Ez egy példa nélkül álló orvosi megoldás. De folyamatosan figyelni fogjuk az állapotát." "Mikor kerülök ki ebből a csobol?" kérdezi Neelix, mire Kes a Doktorra pillant. "Ha Janeway kapitánynak nem sikerül visszaszereznie a tüdejét... Meghatározhatatlan ideig kell itt fekélnie." "Meghatározhatatlan ideig? Úgy érte... Az életem hátralévő részét itt kell töltenem?" "Igen." "Megpróbáljuk megkeresni az idegent aki ezt tette veled. A kapitány megesz mindent amit csak lehet..." mondja Kes. "Ha már egy ideig kénytelen leszek itt fekélni... Meg kell hogy mondjam önöknek... Borzasztóan néz ki a plafon!" szól Neelix elvigyorodva, mire mindenki a magasba pillant. "Nem én rendeztem be a helyiséget. Én csak dolgozom benne." jegyzi meg a Doktor. "Fel lehetne dobni ezzel-azzal... Faliszonyegek, néhány szép festmény... És, le tudnák kicsit tompítani a fényerőt?" "Orvos vagyok, Mr. Neelix. Nem lakberendező. ... Talán ő majd gondoskodik az ilyenfajta kívánságairól." pillant a Doktor Kesre. "Tulajdonképpen egy kis zenének is örülnék... Sőt még jobb lenne ha... Mondja csak, beprogramozták éneklésre?" folytatja Neelix faarccal, mire a Doktor helytelenítő pillantásokat lövellve felé, gyorsan eltunik a közelből. "Janeway hívja Paris hadnagyot: kérem jelentkezzen a hídon." "Máris ott vagyok, kapitány. ... Tudja hol talál meg ha szüksége lenne valakire." mondja Paris Kesnek, majd elsiet. "Na tessék... Egy kis balesetet szenvedek, odaszal a tüdőm... És Paris máris lecsap rád." zsörtölődik Neelix. "Te meg mirol beszélsz?" kérdezi vidáman Kes. "Hát nem hallottad milyen hangon mondta? Tudja hol talál meg ha szüksége lenne valakire..." Ha szüksége lenne valakire. Pontosan ezt mondta. "Neelix..." vet Kes rosszalló pillantást a féltékenykedő talaxiára. "Miért nem csapja le a fókácsolót hogy megszabaduljon tolem, és megszerezhesen magának?" "Neelix, rosszul látod a dolgokat. Tom nagyon segítőkész volt." "Ahh... Szóval már Tomnak hívod." "Nem kéne aggódnod emiatt. Barátok vagyunk, ez minden." "Én nem is miattad aggódom, hanem... Miatta. ... Hát nem láttad hogy nézett rád?!" "Ez nevetséges! Semmi kedvem pont most vitatkozni veled ilyen ostobaságokról, amik csak a fantáziádban léteznek! Ismerlek, Neelix. Tudom hogy félsz, neked pedig tudnod kell... Bármilyen történjék is, mindig melletted leszek." "Kes... Ha nekem életem végéig itt kell maradnom... Élned kell a saját életed. Ne aggódj miattam." "Neelix..." "Hagyatok inkább meghalni." "Hagyd már abba végre. Együtt csináljuk ezt végig." "A látogatási idő véget ért... Pihennie kell." lép közelebb a Doktor. "Mikor jöhetek ismét?" "Hét órákor. Egy perccel sem korábban." "Akkor... Viszlát holnap." mondja Kes, arcon csókolva Neelixet, ezzel távozik. A Doktor a tartályhoz lép hogy ellenorizzon pár beállítást, és eközben Neelix fölé kell hajolnia, mire megjegyzi: "Ne aggódjon, én nem fogom megcsókolni." "Megpróbálom leplezni a csalódottságomat." mondja Neelix, mire a Doktor tekintete egy pillanatra fennakad, majd a hologram gyorsan visszavonul.

"Kapitány, befejeztük az idegen eszköz vizsgálatát." mondja Torres a hídon, mire Janeway elindul felé és a mellette álló Tuvok felé. "A jelek szerint nem egy egyszerű fegyvert, hanem egyben egy precíz biológiai szkennert, és sebészesszköz is." Tuvok átadja a fekete, leginkább két hegyes nyúlvánnyal ellátott fézerre emlékeztető tárgyat Janewaynek, majd így szól: "Az áldozatot egy

neurális rezonátorral elkábítja, majd elvégez egy mikrocelluláris analízist." "Az eszköz annyi információt gyűjt össze, aminek a mi trikordereink a nyomába se érnek." veszi át a szót Torres, "Háralonek vele valakire, feltérképezi a teljes anatómiáját, egészen a DNS-ig." "Tehát egy olyan fajjal van dolgunk ami olyan eszközöket használ, amelyeket kimondottan arra a célra készítettek hogy velük más élőlényekből szerveket távolítsanak el. De miért?" nézegeti Janeway a fegyvert. "Kapitány...!" szól figyelmeztetően Chakotay, mire Janeway visszatér a híd középső részére. "Az idegenek hajója kiesett görbületből. Egy nagyobb aszteroida felé tart." "Képernyőre!" "Berepültek az aszteroidába." jelenti Paris. "Tartjuk a pozíciót. Mr. Kim?" "Nem tudom letapogatni a belsejét. A felszín főleg neutroniumból áll. Nem úgy néz ki mintha természetes képződmény lenne." "Azt akarja mondani hogy ezt az aszteroidát építették?!" fordul Chakotay a zászlós felé. "Nagyon úgy néz ki." "Védelmi rendszerre utaló jelek?" kérdezi Janeway. "Negatív." jelenti Tuvok. "Bemértem a helyet ahol berepültek. Egy nyitott kráter." mondja Paris. "Lássuk." szól Chakotay a foernyőre pillantva. Az aszteroida képe megnagyobbodik, egy sötét nyílás válik láthatóvá. "Az idegen hajó ionnyomai oda vezetnek." "Milyen méretű az a kráter?" kérdezi Janeway. "Kétszáz méter átlagos átmérője." "Kapitány... Ha szabadna javasolnom, gondolja át még egyszer." mondja Tuvok, megsejtve mire készül Janeway. "Miért gondolja hogy tudja, mit akarok csinálni?" "Négy év alatt volt szerencsém eléggé kiismerni a természetét, és megalkottam a saját pszichológiai profilomat önrol. És ez alapján most azt tartom a legvalószínűbbnek, hogy szándékában áll követni a hajót a kráterbe a Voyager-el." "Egy napon komoly meglepetést fogok okozni, Tuvok. De nem a mai lesz az. ... Átgondoltam a többi lehetőséget is. De Neelixnek csak akkor van esélye, ha kello határozottsággal lépünk fel az ügyben. ... Vörös készültség! Mr. Paris, irány az aszteroida belseje. Mr. Tuvok pajzsok teljes töltöttségre, füzereket tuzkészültségbe!" "Kapitány, csökkentem a tolóerőt." mondja Paris, megosztva figyelmét az előre néző képet adó foernyő, és a kormányospult kijelzései között, "Az én ízlésemnek ez a hasadék kissé túl szuk." "Az idegen hajóra utaló nyom?" fordul Janeway Tuvok felé. "Az ionnyomok megvannak, de elektromágneses interferenciák miatt csak mintegy ötszáz méter a szenzorok effektív hatótávolsága." "Valami jele ránk irányuló letapogatásnak, vagy kémsondákknak, Mr. Kim?" kérdezi Chakotay "Ez idáig semmi."

"Doktor... Doktor? Segítségre van szükségem." mondja Neelix a némiképp átrendezett, és kidekorált gyengélkedőben. "Mi történt, Mr. Neelix?" kérdezi a doktor valahonnan az iroda környékéről. "Kérem... Nagyon sürgös lenne!" "Mégis, miről van szó?" "Megcsípett egy szúnyog..." A Doktor elokerül, és kérdőn Neelixre pillant. "A bal szemöldököm fölött." A Doktor nagyot sóhajt, és megvakarja Neelix homlokát. "Egy kicsit magasabban... Igen, pontosan ott. ... Köszönöm." "Szívesen." mondja boldogtalan ábrázattal a Doktor, majd visszasiet az irodába. "Várjon, ne menjen el!" "Nem megyek el Mr. Neelix. Csak folytatom a munkámat." "Nem látom ha ott van. És ettől úgy érzem mintha teljesen egyedül lennék itt." "Mert hogy ez így is van. Én csak egy holografikus kivetítés vagyok. Egy kivetítés, aminek épp rengeteg a dolga." "Hát ez jó..." mondja nevetve Neelix, "De kezdem kicsit bezárva érezni magam. ... Lehet hogy klausztrófóbiás vagyok? Mi tehetnék." "Semmit, azon kívül hogy mozdulatlanul fekszik." "Itt fogok feküdni életem végéig, igaz? Nem vagyok biztos benne hogy sokáig el tudom majd viselni. Ki kell kerülnöm ebből a tartályból, amilyen gyorsan csak lehet! ... Doktor, azt akarom hogy azonnal eresszen ki innen!" "Tudja hogy ez lehetetlen." tér vissza a Doktor az irodából. "Én vagyok a beteg. Ismerem a jogaimat! Követelem hogy vessen véget a mozgásomat korlátozó tényezőknek! Azonnal!" "Mr. Neelix... Életben van. Lélegzik. ... És az állapota jelenleg stabil. Ez pedig nem kis dolog a maga helyzetében. De a gyógyulása érdekében fontos hogy ne izgassa fel magát feleslegesen. Próbáljon megnyugodni." "Ne mondja nekem hogy nyugodjak meg! Nem maga van bezárva ebbe a csobe! Egy holo.... Hol..." Neelix hangja elfullad, az állapotát figyelő biomonitor felől pedig vészjelzés hangzik fel. "Azt hiszem valami... Baj van. Nem kapok... Levegőt!" "Hiperventillál. Igyekezzen lassan, természetes

tempóban lélegezni." "Meg... Meghalok! Engedjen ki innen! ... Segítsen!" A Doktor felkap egy oltópisztolyt, és elkábítja Neelixet, majd tanácstalanul körbejárja a tartályt.

"A szenzorok egy nagyobb teret jeleznek előttünk." jelenti Tuvok a hídon. A Voyager hamarosan besiklik a jelzett kamrába, ahol azonban nincs egyedül. Számtalan szögből és irányból visszatükröződve, több tucat Voyager, és ugyanennyi idegen hajó válik láthatóvá. "Ez meg micsoda...?!" nézi Chakotay elképedve az eléjük táruló látványt. "A kamra falainak egy része visszaveri a Voyager és az idegen hajó képét." állapítja meg Kim. "Meg tudjuk állapítani melyik az igazi hajó?" kérdezi Janeway. "Nem, kapitány. A visszatükröződés nem természetes jelenség. Eros elektromágneses interferencia is észlelhető, ami elfedi a szenzoraink jeleit. A hajó lokalizálása nem lehetséges." "Ha az ember egy tükörlabirintusban sétál, előbb-utóbb nekimegy egy tükörnek..." mondja Janeway elgondolkodva. "A hajó ionnyomai még mindig észlelhetők. Talán azt tudjuk követni." veti fel Paris. "De lehet hogy hamis nyomokat hagytak, amivel egyenesen nekivezetnek minket egy falnak." jegyzi meg Chakotay. "Ezt el kell kerülnünk. Tuvok, terjessze ki teljesen a pajzsot. Ha hozzáér valamihez, így talán meg lesz idonk irányt változtatni. Mr. Paris, kövesse az ionnyomot. Lassan. Mr. Kim, folytassa a letapogatást."

"Megpróbálom megnyugtatni, Doktor." mondja Kes, az iroda üvegfalán át Neelix tartályát figyelve. "Helyes. Megkérhetem hogy maradjon itt addig míg magához tér?" "Természetesen. ... Mondja, minden rendben?" "Velem?" kérdezi a Doktor. "Ühüm... Látom hogy nyugtalanítja valami." "Hát persze hogy nyugtalan vagyok! Ez a helyzet kikerült az irányításom alól!" "Neelixre gondol, igaz?" A Doktor az asztalra dobja a kezében tartott jegyzetfüzetet, és nyüzött arccal sorolni kezdi: "Eloszor is: nincs orvos a hajón, ezért éjjel-nappal én vagyok szolgálatban. Másodszor: novérek sincsenek, ezért magamnak kell asszisztálnom." "Azt hittem Tom Parist beosztották ön mellé." "Amint látja..." néz ki az üres kezelőasztalra a Doktor, "Nincs itt senki aki segít nekem. ... És most ráadásul van egy betegem, aki az állapota miatt érzelmi nehézségekkel küzd, és nincs egy tanácsadónk sem a hajón! ... Orvosi vészhelyzetekre készítettek! Segítség gyanánt. Ez a legtöbb. ... Nem vagyok beprogramozva ilyen esetekre! Ez teljesen... Elfogadhatatlan!" "Semmit sem konyítok a holografikus technológiához." mondja Kes, megtámaszkodva az asztal szélén, "De a véleményem szerint ön nagyon jól végzi a dolgát." "Csak azt tettem amit a programom lehetővé tett." "Akkor meg miért ilyen elégedetlen? ... Megmentette Neelixet! Ön, nem pedig valami program." "Lehet hogy ezt ön így látja..." "Így látom, mert ez történt." "Ön nagyon... Kedves." "Hogyan tanul meg egy valódi orvos bánni a betegekkel?" "Tapasztalatok útján, gondolom." "És ön talán nem képes tanulni?" "Képes vagyok új adatokat gyűjteni, és ezeket feldolgozni." "Akkor azt hiszem, egyszerűen csak tanulnia kell. Mint ahogy mindannyiunknak." "Nem akart valaha is orvosi pályára lépni?" kérdezi a Doktor, de mielőtt Kes válaszolhatna, jelzés fut be a kezelőasztalra. "Neelix magához tér..."

"Hadnagy, kismértéku energiaingadozás a keverokamrában." ül le Seska egy rendszerellenőrző pulthoz a gépteremben. "Próbálja stabilizálni." lép közelebb Torres. "Nincs hatása. Energiát veszítünk." "Janeway hívja a gépházat: mi folyik odalent?" "Energiát veszítünk. Nem tudom lokalizálni a szivárgás helyét, de a helyzet gyorsan rosszabbodik." üzeni Torres a hídra. "Az energia valahová a kamrába távozik... A jelek szerint egy vezetomező hatására. Mintha egyenesen a görbületi mezőből vonná ki az energiát." jelenti Kim a hídon. "B'Elanna, állítsák le a keverokamrát. Tartalékenergiára állunk." határoz Janeway. "Semmi javulás, kapitány." üzeni Torres. "Tájékoztassanak. Híd kilép! ... Meg tudja határozni a vezetomező forrását?" fordul a kapitány Kim felé. "Azt hiszem. ... Irány 217.015, távolság ötszázhetvenöt méter." "Tuvok, mi lenne ha rálonénk a forrásra?" "A kamra falai visszavernék a sugarat. A visszaverődés iránya nem kiszámítható, ezért lehet hogy az irányt változtatott sugár végül minket találna el." "Na jó. Akkor ezzel nem próbálkozunk." "Talán mégis meg kéne próbálni..." mondja Chakotay, "Mi lenne ha minimumra csökkentenénk a fézer energiáját, és egy folytonos sugarat bocsátanánk ki?" "A sugár addig verodna vissza a falakról, míg valami nem tükröző felületbe nem ütközik." mondja a vulcani. "Egy nem

tükröző felületbe... Mint például az idegenek hajója?" kérdezi Chakotay. "Keresofénynek használhatjuk a fézert! Addig lövöldözzünk vele, míg meg nem találjuk azt a hajót." mondja Janeway elégedetten, "Csinálja!"

A Voyager alsó tüzivéből sápadt narancsvörös sugár indul útnak, és pillanatok alatt több százszorosan megsokszorozódva betölti a barlang terét. Azután a visszaveredések mintha megszűnnének.

"Azt hiszem, megvan..." mondja Kim. "Képernyőre!" A fomonitoron a mindent behálózó fézersugarak közül az egyik egyszer csak véget ér, és sziporkázva szóródik szét az idegen hajó páncélzatán. "Mr. Paris, közelítse meg transzportertávolságra a hajót!" szól Janeway. "Két élőlényt észlelek." mondja Kim. "Aktiválták a hajtóművüket." jelenti Tuvok. "Híd a hármas szállítóhídnak: a két élőlényt bemérni és átsugározni!" szól Janeway. "Biztonságiakat a hármas szállítóhídra!" tesz hozzá Tuvok, majd a liftek felé induló Janeway nyomába ered.

A transzporterügyeletos döbbsenten mered az emelvényen lassan alakot öltő lényekre, mikor Janeway, Tuvok és két or befutnak. A szállítószugárból kibontakozó lények sötét színu ruhát viselnek, mely csak kezüket és fejüket hagyja szabadon. A két lény úgy néz ki, mintha egymáshoz nem illo darabokból rakták volna össze oket, fejükön és kezükön különböző színu és jellegu borszövetfoltok keverednek kaotikusan. A két biztonsági elobbre lép, és nem túl finom mozdulattal leültetik a lényeket az emelvény szélére. "A Voyager csillaghajón vannak. A nevem Kathryn Janeway, az Egyesült Bolygók Föderációját képviselem." "Deleth vagyok. A Vidiiai Testvériségtol." mondja a magasabbik lény. "Megtámadták a legénységünk egyik tagját, majd csapdába csaltak ebben az aszteroidában. Miért?" "Létfontosságú hogy megfelelo szerveket, és biológiai komponenseket gyujtsunk. Ez az egyetlen dolog amivel a falósejtek ellen védekezni tudunk." "Egy vírus? Fertozo betegség?" kérdezi Janeway. "Igen." mondja az alacsonyabbik lény, "Egy betegség ami két évezrede pusztít már minket. Felfalja a testünket, elpusztítja a genetikai kódunkat, a sejtstruktúráinkat." "Ezért gyujtik más lények testeit. Hogy kipótolják tönkrement szerveiket. Miután ezek a... Falósejtek tönkreteszik oket." "Az immuntechnológiánk nem elég fejlett. A falósejtek minden eddigi kezeléshez alkalmazkodtak. A társadalmunk elpusztult, naponta ezrek halnak meg. Nincs más mód a túlélésre!" "Megértem, és... Sajnálom, ami a népükkel történt. De nem járulhatok hozzá hogy azt a szervet amit a legénységem egyik tagjából távolítottak el, megtartsák. Vissza kell szolgáltatniuk." A két vidiiai egymásra pillant, majd Deleth szólal meg: "Attól tartok, ez nem lehetséges. A légzőszervet már biokémiaiilag átalakítottam, és nemrég beültettem Motura testébe." Janeway ennek hallatán tanácstalan pillantást vet Tuvokra. "O az orzom..." mondja az alacsonyabbik lény, "Az a feladata hogy ellásson azokkal a szervekkel amikre szükségem van. Igyekszünk... Igyekszünk halottakból beszerezni oket..." "De néha... Ha már szorít az ido... Keményebben kell fellépniük." "Ezesetben..." lép közelebb Janeway, "Olyan döntés elott állok, mint nemrég önök. Vagy elveszem valakinek az életét, vagy hagyom hogy a legénységem egyik tagja meghaljon. ... Miközben maga az o tüdejével lélegzik." Motura lehajtja a fejét, és rövid hallgatás után így szól: "Gondolom, nehéz önöknek megérteni, hogyan lehet képes egy alapvetően civilizált faj ilyesmire. Mielott a falósejtek áldozatává váltunk, a környék legjobb tudósaiaként voltunk híresek. És művészként is elismertek bennünket. ... Én magam tehetséges festo voltam. A megértéséért könyörgöm... Ön mit tenne ha a túléléséről lenne szó?" "Nem kell magyarázkodnod, Motura." mondja Deleth. "Ha ennek a kezelési módnak egy haláleset a vége... Ám legyen. Legalább az én szenvedéseim véget érnek." Janeway a vidiiai szavainak hallatán megilletodve nézi a sorstól nem kímélt lényeket, majd érzelmeit leplezendo, elfordulva így szól: "Azt hiszem, nem érezhetem át teljes egészében, min megy keresztül a népük. Önöknek sikerült szemet hunyniuk az életüket megmento gyógymód morális aspektusai felett, de én erre nem vagyok képes. Nem ölhetem meg magát, csak azért hogy ezzel megmentsek valaki mást. Ez a mi értékrendünk szerint elfogadhatatlan lenne. Ha nem lennének ilyen távol az otthonunktól, letartóztatnám, és bíróság elé állítanám magukat... De még ez a lehetőségem sincs meg! Nem akarom egy cellába dugva magunkkal hurcolni magukat. ... Nincs más lehetőségem... Elengedem

magukat. ... De adjanak át egy üzenetet a népüknek: ha még egyszer találkozunk, mindent meg fogok tenni hogy megóvjam a legénységemet önöktől! A mi szerveinket nem fogják megszerezni. Bármiféle agresszív akciót a hajó vagy a legénység ellen, halálos ellencsapással fogunk megtorolni. Megértettek?!" "Azt hiszem, igen." bólint Deleth. "Egy pillanatra még... Szeretném látni a legénységüknek azt a bizonyos tagját." mondja Motura. "Azzal már senkin sem segíthetsz." ellenkezik a másik vidii. "Talán mégis, Deleth. A mi orvosi tudásunk lehet hogy fejlettebb az övékéénél." "Én is így látom. A vizsgálataink szerint ezen a téren előttünk járnak." mondja Janeway. "Megkímélték az életemet. Mindkettenk életét. Tartozunk nekik annyival hogy megnézzük, tehetünk-e valamit az emberükért." "Odakísérem magukat." mondja Janeway, mikor Deleth feláll. Neelix aggódalmasan mered a vidii fegyverre, ahogy Deleth végigmozgatja azt a talaxiai teste fölött. "Ezek a szimulált szervek eléggé... Primitívek. Csoda hogy még életben van." mondja a vidii, mire a Doktor bosszús pillantást vet rá, majd sértődötten elvonul. Deleth a nem messze álló Tuvok felé fordul, kezében a fegyverrel, mire egy fézerrel találja magát szemközt. Félrefordítja a szerkezetet, és így szól: "A berendezés kizárólag letapogatásra van beállítva." "Folytassa. De csak szép lassan." mondja Tuvok ridegen, leeresztve a fézert. Deleth nekilát hogy egyenként letapogassa a jelenlevőket, majd meglepetten megtorpan, mikor e fegyver a Doktor felé fordítva tiltakozó hangokat hallat. A vidii felvont szemöldökkel méregeti a fegyver kijelzőjét, majd a Doktorra mered: "Különös. A méréseim szerint maga nincs is itt." "Bár úgy lenne." morogja a Doktor. "A többiek egészségesek, és kivétel nélkül alkalmasak az átültetésre." "Na várjunk csak... Ezt én már ellenőriztem. Semmit nem találtam ezen a hajón ami összeegyeztethető lenne a talaxiai fiziológiával. Az immunrendszere azonnal kivetné bármelyikünk tüdejét." tiltakozik a Doktor. "Orvosi ismereteik valóban elég korlátozottak. Egyszerűen csak át kell hangolni az immunrendszerét, ez nem okoz semmi nehézséget. Készen állok. Kinek a tüdejét ültethetem át?" "Az enyémet." mondja Kes. "Nem! Megtiltom, túl veszélyes!" tiltakozik Neelix, "Legyen valaki más." "Nem. Én akarom megtenni, Neelix. Vállalom a kockázatot." mondja a lány odalépve Neelixhez, "Te már olyan sokat tettél értem. Engedd hogy valamennyit visszaadjak ebből. Most az egyszer..." "Hát jó..." Kes erre a Doktor után indul, hogy elokészítsék a műtetre, Janeway pedig Neelix hengeréhez megy: "Már alig várom hogy megkóstolhassam a foztjét." "Úgy érte... Maradhat a konyha?" "Hát... Igen. Legalább addig, míg a replikátorokat újra üzembe nem tudjuk állítani." "Köszönöm. ... És kapitány... Reggelinél találkozunk!"

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Az idegenek sikeresen átültették Kes egyik tüdejét Neelix testébe. Miután kikapcsolták a hajónkat megbénító mezőt, engedélyeztem nekik hogy visszatérjenek a hajójukra. Újra pályára álltunk, hazafelé."

"Minden rendben. A műtét sikerült." mondja a Doktor, a lassan feleszmélo Kesre mosolyogva, "Neelix alszik, és saját erejéből lélegzik. Az ön tüdejével." "Gyengének érzem magam..." "El fog múlni. Hozzászokik majd a lecsökkent tüdőképességéhez. ... Beszéltem önrel a kapitánnyal. Engedélyezte hogy betanítsam orvosi asszisztensnek. Paris hadnagy segítsége lesz. ... Vagy talán a helyettese. ... Persze csak ah érdekli ez a feladat." "Érdekel... Mikor kezdünk hozzá?" "Azonnal megkezdem a képzését, amint teljesen felépült." mondja a Doktor, majd az iroda felé indul. "Köszönöm, Doktor." szól utána Kes. "Én köszönöm. Elgondolkodtatott néhány dologról."

5. The Cloud - Ami legbelül rejtozik...

"Kathryn Janeway magánnaplójába. CsillagIdo 48546.2. Már több hete utazunk hazafelé, és egyre több változást kezdek észrevenni mind a magam, mind a legénység többi tagjának viselkedésében, ahogy kezdünk ráébredni helyzetünk súlyára. Itt, a Delta Kvadránsban tulajdonképpen olyanok vagyunk, mint egy nagy család. Több ez egy egyszerű hajózólegénységnél, és nekem módot kell találnom arra, hogy több legyek számukra annál a tisztánél akitől a parancsait kapják. De nem igazán tudom, hogyan kezdjek bele... Az Akadémián azt tanították, hogy egy kapitánynak tartania kell a három lépés távolságot. És mindezidáig jól is éreztem magam ennek a három lépésnek a védelmében."

"Kapitány... Nem tudtunk róla hogy ellenőrzésre készül..." pillant le Torres a görbületi hajtómu felső vezetőpályáját körülfogó átlátszó padlójú galériáról a központi helyiségbe, a keverokamrához érkező Janewayre. "Ez nem vizsgálat, hadnagy. Csak körséta." "Kilenc órára készen leszünk a görbületi hajtómu felülvizsgálatával, már csak az injektorok újraszabályozása van hátra..." magyarázza Torres, gyorsan leereszkedve a központi szintre. "Folytassák csak nyugodtan." bólint Janeway továbbhaladtában.

"Talán csak így működhet a dolog. Talán valóban szükséges ez a távolság. Talán a jelenlegi helyzetben emberfeletlinek kell látszanom a szemükben. Azt azonban csak remélhetem hogy emberfeletlinek is érezzem magam ennek eljátszásához. ... Számítógép, az utolsó bekezdést törölni!"

"Uraim..." üdvözlí Janeway az étkezoben a bejárathoz legközelebbi asztalnál reggelizí Kimet és Parist, mire azok felállnának. "Maradjanak csak... Hanem mondják... Mi jót főzött ki nekünk ma reggelre Neelix?" "Ööö..." pillant a tányérjára Paris tanáctalatul, Kim pedig így szí: "Van egy régi kínai mondás, kapitány: 'Az ég óvjon attól, hogy érdekes idokban élj.' Ami azt illeti, a dolgok igen érdekessé tudnak válni, ha Neelix beveszi magát a konyhába." "Azért nem kellene ennyire keményen ítélniük." mondja Janeway, miután mindhárman nevettek egy sort, "Segít nekünk takarékoskodni a replikátor-energiával." "És biztos vagyok abban hogy a gyomrunk is felhagy a tiltakozással... Elobb-utóbb, mikor hozzászokunk a feltálatl ínycségekekhez." "Nos... A reggeli értekezleten találkozunk." mondja Janeway megigazgatva egyenruháját, majd gyorsan odébbáll. "Megkérhettük volna hogy csatlakozzon hozzánk..." sűgja oda Kim Parisnak. "Ahh..." rázza meg a fejét amaz, "Egy zászlós nem szokta megkérni a kapitányát, hogy reggelizzen vele." "Miért nem?" "Egyszeruen mert... Nem szokás." "Mi abban a rossz ha kedves az ember?" "Egy kapitány nem kedvességet, hanem tiszteletet vár. Ezért nincs bizalmaskodás az 'alsóbb osztálybeliekkal'." "Ugyan már... Ki mással kerülhetne itt bizalmas viszonyba? Nincsenek a fedélzeten más kapitányok vagy admirálisok, akivel rangjához méltón beszélgethetne." "Akkor is, ha velünk akar egy asztalhoz ülni, o fogja kérni hogy menjünk az o asztalához. Ezek az íratlan szabályok." "Akkor önnek borzasztó régi szabálykönyve lehet, Paris." Janeway eközben a tálatópultnál egy kávéstermoszt vallat, nem sok eredménnyel. A kapitány türelmetlenül tekintget üres kávécsészéje mellí a pulat túloldalára, de Neelixnek se híre se hamva. "Neelix... Neelix?" A talaxiai azonban nem kerül elo, így Kathryn beóvakodik a konyhába és az alkalmat kihasználva körülnéz egy kicsit. Épp arra készül hogy megdézsmálja egy edény tartalmát, mikí a háta mögött megszízal Neelix hangja: "Kapitány...?" Kathryn erre úgy rántja vissza a kezét, mint valami rosszaságon ért kisgyerek, és hivatalos ábrázatot öltve fordul a talaxiai felé. Az azonban nem sokáig hagyja hogy Janeway az 'érzéketlen kapitány' szerepet alakítsa: "Meg kell mondjam, nagyon csinos ma reggel. ... Csak nem... Talán más színű rúzsat használ mint egyébként?" "Nem, ugyanaz mint máskor." válaszolja Kathryn szinte lányos zavarral. "Akkor biztosan csak a konyha megvilágítása miatt van, de most valóban csodaszép. ... Ezzel persze nem azt akarom mondani hogy máskülönben nem az..." Janeway aggídalmasan pillant körül, nincs-e véletlenül fül- és szemtanúja Neelix bókjainak. "Neelix... Nem maradt egy kis kávé?" "Nem. ... De van helyette valami sokkal

jobb!" "Nem szeretnék valami sokkal jobbat. Kávét szeretnék." mondja nyugósen Janeway, de a talaxiait lelóni sem lehetne: "Ugyan már, ez is egy koffeintartalmú növénybol készült, amit egy expedíciónk során fedeztem fel..." "Rendben... Akkor felhasználom a replikátor-fejadagomat, és kérek egy kávét." indul Janeway a kijárat felé. "Én ezt nem tartom túl jó ötletnek..." szól utána Neelix, mire a kapitány meglepetten fordul vissza: "Mit akar ezzel mondani?" "Hogy példát kellene mutatnia a legénységnek." "Köszönöm hogy emlékeztetett rá." "Szívesen." legyint Neelix, "Ha azt szeretné hogy a legénység elfogadja a természetes eredetu élelmiszert az energiakészlettel való spórolás érdekében, bátorítania is kell oket, mégpedig azzal, hogy ön is azokat választja." "Rendben..." adja be a derekát Janeway nagy sóhajjal, "Akkor kérek abból a 'sokkal jobb mint a kávé'-ból." "És mit szólna néhány takariai teknoctoijáshoz, reggelire?" "Csak... Egy kávét..." tiltakozik Janeway. "Lehet hogy egy kicsit erosebb lesz mint amihez hozzá van szokva, de garantálom hogy..." mondja Neelix, miközben igyekszik kikényszeríteni a kezében tartott kannából a benne levo suru barna masszát Janeway csészéjébe, miközben a kapitány aggodalmasan szemléli a gyanús kinézetu anyagot. A sors végül megkegyelmez neki, az interkomból ugyanis Chakotay hangja szólal meg: "Híd hívja Janewayt!" "Azonnal megyek! Janeway kilép!" mondja a kapitány, Neelix kezébe nyomva a csészét, és pánikszeruen távozik. Neelix belekortyol a kávépótlékba, és elégedett ábrázattal borzong meg az eros fozettol.

"Igen, parancsnok?" érkezik Janeway sietve a hídra. "Nem lett volna szükséges idejönnie, kapitány." "Dehogynem..." "Csak egy ködöt szerettem volna megmutatni, amit a távolsági szenzoraink fedeztek fel." "Képernyőre." szól Janeway, mire a fomonitoron egy lilászörös, kerekded köd jelenik meg. "Nagy mennyiségű omicron-részecske található benne." jelenti Tuvok. "Arra gondol hogy tudnánk belöle annyit gyujteni amennyivel egy kevés tartalék antianyagra tehetnénk szert?" "Pontosan." bólint a vulcani. "A vezénylotiszteteket kérem a hídra. Parancsnok, új irányra állunk. ... Ott van a reggeli kávém, abban a ködben..." "Ennek a ködnek a vizsgálata kissé megemelheti a legénység hangulatát, nem gondolja?" kérdezi Janeway a mellette ülo Chakotayt, épp mikor Kim és Paris megérkeznek a hídra. "Ennél már csak feljebb mehet." válaszolja Chakotay. "Ön közelebbi kapcsolatban van a legénységgel. Mennyire rossz a helyzet?" "Most éppen van egy kis nuanka... Mint a szerelmesek vitája... Természetes reakció." "Akkor is aggódom egy kicsit. Örölnék ha lenne egy tanácsadó a hajón, de ehhez a küldetéshez, már az eredetihez, nem volt rá szükség." "Mi az állatokkal beszélünk. Régi hagyomány ez az amerikai oslajosoknál..." "Állatokkal beszélnek?" "Ok a tanácsadóink. A tanácsadóállatok elkísérnek bennünket egész életünk során. ... Tulajdonképpen megfelel a dolog az aktív képzeleti technikának, amit bizonyos Karl Jung 1932-ben ismertetett. A mi népünk más évszázadokkal azelott használta ezt a technikát." "Mindenkinek más-más tanácsadóállata van?" "Igen." "Hadd találjam ki... Az öné egy medve." mondja Janeway, jól megnézve magának Chakotayt, mire az elneveti magát: "Ezt meg mibol gondolta?" "Valahogy olyan... Mackós kinézete van." "Köszönöm. ... A medve valóban eros állat, nagy pok'atha-ja van. De nem o a tanácsadóm. A teremtmény, ami megjelenik nekünk, nem azt reprezentálja, kik vagyunk. Egyszeruen csak mellettünk szeretne lenni." "Értem. De ha nem medve, akkor micsoda?" "Ezt sajnós nem árulhatom el. A tanácsadóm megbetegedne, ha felfedném a nevét valaki más előtt." "De azért jó tanácsokkal látja el." "Igen. Tudja, annyit azért elárulhatok, hogy nostény..." "És hogyan kereshet magának az ember egy tanácsadóállatot?" "Nos, ez azért nem olyan egyszerű..." "Kapitány... Közeledünk a köd határához." jelenti Paris. "Lassítás, egyharmad impulzusra." mondja Janeway, majd visszafordul Chakotay felé. "Ha érdeklí a dolog, megmutathatom hogyan léphet kapcsolatba a tanácsadójával." "Erre még visszatérünk..." mondja felvillanyozódva Janeway, majd eloresiet a kormányospulthoz. "Analízist, Mr. Kim." "Hét AU az átméroeje, periodikus gamma- és hokibocsátása van. A pajzsaink megfelelo védelmet adnak." "Mr. Paris, esetleges navigációs nehézség?" "Foleg hidrogén, hélium és hidroxilgyökök. Néhány helyi surusödés... Nem okozhat gondot." "Mr. Tuvok... Észlelhető valahol nagyobb koncentrációban

omicron-részecske?" "A határtól számított mintegy hatvannégy millió kilométerre van egy jelentősebb koncentrációjú terület." "Koordinátákat átadni. Egynegyed impulzus. Jóváhagyva." A Voyager befúrja magát a köd kékeslila tömegébe, Kim pedig, a foernyon megjelenő látványt csodálva megjegyzi: "Ilyet még soha nem láttam ezelőtt..." A híd másik oldalán álló Tuvok megérinti a kommunikátorát: "Tuvok hívja Kimet: az ilyesfajta megjegyzéseket a hídon nem fogadják túlzott örömmel. A kevéssé türelmes tisztok esetleg szóvá tehetik." "Értettem..." bólint a vulcani felé Kim. "A suruság negyvenkét százalékkal megnövekedett." jelenti Paris. "Oka?" kérdezi Janeway. "Nem tudom. Mintha valami csillagközi anyagot kezdenénk összegyujteni magunk körül." "Gépház, lehetséges hogy az impulzushajtómu mágneses mezeje port gyújt körénk?" érdeklődik Janeway. "Elképzelhető, kapitány. A méréseim szerint a sebesség egy impulzusra növelésével lerázhatjuk a port." üzeni Torres. "Értettem. Teljes meghajtást." "A suruság tovább növekszik. Most már hetven százalék..." mondja Paris. "Mr. Tuvok?" "A burkolatra nehezedő terhelés jelenleg veszélytelen, kapitány." "Milyen messze van még az omicronrészecske-mező?" "Tizenkétezer-négyszáz kilométerre." "Írányt tartani, és..." A hajó ekkor megrándul, mintha beleütközött volna valamibe. "Jelentést!" "A hajó megállt." mondja Paris. "Leállítom a hajtóművet." üzeni Torres. "Egyfajta energia-határrétege ütköztünk." állapítja meg Tuvok. "Mesterséges, vagy természetes?" "Idelentrol nem tapasztalunk energiaforrásra utaló jelet, kapitány. Szerintem természetes jelenség." üzeni Torres. "Milyen messze vagyunk a részecskéktől?" néz Janeway Tuvokra. "Valamivel több mint hétezer kilométerre." "Elképzelhető hogy a határretegnek van valami köze a részecskékhöz..." tunodik Janeway, "Mr. Kim, ha egy szállítószalag..." "Nem fog menni, kapitány. A határreteg toron-kibocsátása zavarja a transzportert." "Miss. Torres, van elég energiánk hogy átrepüljünk a rétegen?" "A réteg úgy ötven méter vastag lehet. Négy másodpercnyi teljes hajtóműterheléssel át kell hogy jussunk." "Rendben. Akkor lássuk. Pajzsok maximumra! Négy másodpercire teljes tolóero, utána egynegyed impulzus." "Értettem. Aktiválom a hajtóművet." nyugtázza a parancsot Paris. A határreteg koncentrikus körökben hullámot vet, ahogy a pajzs széttolja azt a hajó előtt, egyre táguló nyílást vágva benne, s a Voyager a következő pillanatban már az akadály túloldalán van: egy sötét térségben, melynek közepén zöldessárga fényforrás ragyog, és mindenfelé kisebb-nagyobb kék fényalakzatok lebegnek. "Mit gondol erről, Mr. Tuvok?" "Nem tudnám egyértelműen azonosítani a látottakat." mondja a vulcani, mire Kim úgy érzi, itt az ideje a visszavágásnak, így aktiválja kommunikátorát: "Kim hívja Tuvokot: Más szóval, fogalma sincs róla. Ígérem, nem árulom el senkinek." A vulcani összevont szemöldökkel mered Kimre, arckifejezésén látni, a zászlós ríposztja célba talált. "A hasadék amit az áttöréskor létrehoztunk, szinte teljesen bezárult." jelenti Paris.

"Kes... Most nézd csak meg, hova hoztak minket már megint!" int az étkező ablaka felé Neelix feldúltan. "Minden köd így néz ki belülről mint ez?" kérdezi a lány, elokerülve a konyhából, egy tál különféle zöldséggel a kezében. "Nem, tudom." vonja meg a vállát Neelix, "Én annál okosabb vagyok hogysem beléjük repüljek." "Ezek az emberek kutatóként jöttek a világra, Neelix." mondja erre Kes vidáman. "Hát szerintem inkább idiótaként születtek. Ha engem kérdezel... Nem tudják értékelni amijük van. Száz fényéven belül ez a legjobb hajó, és mihez kezdenek vele?! Lássuk csak, sikerül belepottyannunk egy szubtéri anomália csapdájába, ami darabokra szedi a hajót?" "Szerintem a kapitány nem ostoba. Nagyon is aggodik a legénysége miatt." "Ha valaki aggodik a legénysége miatt, nem teszi ki nap-nap után halálos veszélyeknek. És ezt a legénység tagjaként mondom. ... Egyáltalán nem biztos hogy velük jöttem volna, ha annakidején tudom hogy..." "Szerintem gyönyörű..." mondja Kes kipillantva az ablakon. "Gyönyörű?!" "Ha én volnék a kapitány, én is bekukucskálnék minden urhasadékon, ami csak az utamba kerül. Pont ahogy Janeway kapitány teszi." "Hát nem tudom... Én azért semmiképp sem nevezném csodaszépnek..." zsörtölődik tovább Neelix, mire Kes hosszan megcsókolja. "Bár ha jobban meggondolom... Pillanatról pillanatra csodálatosabb lesz..." "Nem csókoltam meg még senkit egy köd belsejében..." mondja Kes, majd közelebb hajol hogy megismételje a dolgot, de a hajó ekkor megrázkódik. "Na, mit mondtam?!" néz az ablakra Neelix, amin egy újabb csattan szét a kint kóborló kék alakzatok közül.

"Vörös készültség!" áll fel Janeway a kapitányi székből. "Bármik is ezek, simán átjönnek a pajzson." mondja Chakotay. "Próbáljuk meg változtatni a pajzsfrekvenciát! Mr. Tuvok?" "Egy azonosíthatatlan anyagból állnak, legalábbis a szenzoraink nem továbbítanak kiértékelhető adatokat." "Mit akar ez jelenteni? Támadás alatt állunk?" "Nem valószínű. A jelek szerint nem célzatosan mozognak felénk." "Torres hívja a hidat: ezek az izék rátapadnak a burkolatra... És fogy a tartalék energiánk." "Fogy? Mitol?!" "A jelek szerint a burkolati pajzsemittereken keresztül szívják el." "Elvesztettük a tartalék öt százalékát. Javasolom a nélkülözhető fogyasztók kikapcsolását." mondja Kim. "Csinálja." "A pajzsfrekvencia változtatása hatástalan." mondja Chakotay. "Energiavesztés nyolc százalék." szól Kim. "Hát ezt nem így képzeltem el." morogja Janeway lemondóan, majd a kormányospult felé fordul: "Mr. Paris, vigyen át bennünket a határreágen, aztán pedig ki a ködből." "Visszatérő pálya beállítva." "Teljes meghajtás!" A fomonitoron a kék fények rendezetten vándorolni kezdenek bal felé ahogy a hajó elfordul, néhány másodperccel később pedig megjelenik a határreáge halványan kivehető felszíne. A Voyager nekiront, de nem tudja áttörni az akadályt. "Ezúttal nem jártunk sikerrel." jegyzi meg Paris. "A határreáge külső oldalán változások mentek végbe." jelenti Tuvok. "Gépház, több energiára van szükségünk." "Nem kapcsolhatjuk be újra az impulzushajtóművet, az eddigi galibát is az okozta. Javasolom hogy használjuk a manőverező hajtóműveket, de az előírtnál nagyobb teljesítménnyel." "Csinálja." "Van harmincnyolc fotontorpedónk..." jegyzi meg Chakotay. "Ha elhasználjuk, nem tudjuk pótolni őket." rázza meg a fejét Janeway. "Továbbra sem tudjuk áttörni a határreáget. Mással kellene próbálkoznunk." mondja Paris. "Elülso fézereket, két másodpercre!" szól Janeway. A sugarak becsapódnak a határreágebe, de semmi eredmény. A kapitány végül odabólint Chakotaynak. "Fotontorpedót készíts!" szól a parancsnok, miközben Janeway a kormányospulthoz megy: "Mr. Paris, ha sikerül rést ütnünk a nyílásba, gyorsan be fog záródni..." "A torpedók nyomában leszek, kapitány." bólint a hadnagy. "Torpedók betöltve, kilövésre készen." "Tuz!" szól Janeway. A narancsvörösén ragyogó fényszilánk megjelenik a foernyon, de szinte alig látszik mozdulni, ahogy a hajó, Paris ígéretének megfelelően, szorosan a nyomában halad. A határreáge átszakad, a Voyager pedig kicsusszan a nyíláson. "Ötvenezer kilométer a köd határáig." jelenti Tuvok rövid idő múltán, miközben a hajó egyre erősebben rázkódni kezd. "Nehezedik a navigáció az örvénylés miatt." mondja Paris. "Huszonötezer kilométer a határig." szól Tuvok. "Az energiataralék tovább csökken." mondja Kim. "Tizenötezer kilométer." A foernyon látható liláskék gomolygás lassan ritkulni kezd, végül teljesen eloszlik. "Elhagytuk a köd fotómeget." jelenti Tuvok, mire Paris megkönnyebbülve fúj egyet. "Vörös készültség törölve. Vegyünk fel megfigyelo-pozíciót kétezer kilométerre a határtól. Vegyenek mintát abból az anyagból a burkolaton, Torres hadnagy lásson hozzá az elemzéshez. ... Tudni akarom, mi vette semmibe a védelmi rendszerünket. ... Mennyi energiát veszítettünk, zászlós?" fordul Janeway Kimhez. "Tizenkét százalékot, kapitány." "Le kell szoknom a kávéról." morogja Janeway, "Ezt jól megcsináltam."

Az ajtók nyílását jelző jellegzetes szisszenést követően eros fény vetül az ágyban alvó, szemtakarós alakra. A fényben egy sziluett jelenik meg, mely egyre nagyobbra nő ahogy gazdája közeledik az ágyhoz. Egy kéz nyúl ki a szemtakaróért, és felhajtja, felismerhetővé téve ezzel Harry Kim arcát. A zászlós szemei felpattannak, és Kim egy szempillantás alatt felül az ágyban. "Maga aztán elsötétített..." mondja vigyorogva az ágy mellett álló Paris. "Mi?!" "Felkelni! Ezt látnia kell!" "Látni? ... Egyáltalán hogy jutott be ide?!" "Meglepné, mit meg nem tanul az ember a börtönben." vonja meg a vállát Paris.

"McAllister. James Mooney McAllister. Az a fickó soha nem aludt. Hajnalig eljátszadózott az algoritmusával, én meg csak úgy tudtam aludni ha szemtakarót használtam." magyarázza Kim a mellette lépkedő Parisnak a hajó egyik folyosóján. "Miért nem költözött másik szobába?" "Ez vicc akar lenni? Több éven keresztül a passzírozott át a kvantumkémia-vizsgákon. Egyébként meg hozzá is szoktam a szemtakaróhoz. Valahogy... Arra az időre emlékeztet, mikor még az anyám méhében voltam." "Ahhoz hogy az ember emlékezzen, az kell hogy..." "Márpedig én emlékszem!" "Hát

persze..." "De tényleg! ... Szóval, mit akart mutatni?" "Semmi olyat ami kapcsolatban lenne az anyaméhvel." mondja Paris, miközben megállnak egy jellegzetes alakú, kétszárnyas biztonsági ajtó előtt. "Számítógép, a Paris III holodeckprogramot elindítani!" Az ajtószárnyak széthúzódnak, Paris pedig büszkén eloremutat, betessékelve Kimet.

'Chez Sandrine a Marseilles' hirdeti a hangulatos kisvendéglo cégére a utcát szegélyező kofalakhoz rögzített lámpások fényében. Paris belép a vendéglobe, Kim kíváncsian követi. A szimulált vendégek örömmel üdvözlrik Parist a biliárdasztal mellől. "Mi ez a hely?" kérdezi Kim. "Itt töltöttem a második félévem nagy részét, az Akadémia helyett. Eredetileg valami lokált kerestem Marseille külvárosában, ahol az ember... Megejthet némi testgyakorlást. Soha nem tudtam ellenállni a francia nőknek." "A franciák pedig soha nem tudtak ellenállni önnek, Monsieur Thomas. De hogyan is tudhatnának ellenállni egy olyan névnek, mint a Paris, és egy ilyen arcnak mint az öné..." mondja egy harminc körüli nő elolépve a bárpult mögül, miközben megcsókolja Parist. "Sandrine, bemutatom a barátomat, Harry Kimet." A nő csókra nyújtja a kezét Kimnek, aki azonban inkább csak megrázza. "Sandrine a tulajdonosa itt mindennek. A családja hatszáz éve él itt." "Tommy..." hallatszik egy női hang a helyiség másik feléből, "Ideje volt már. Kezdttem elunni a várakozást." Paris és Kim arrafelé fordulnak, és egy szolid, szürke kosztümöt viselő, ám még így is feltuno, gesztenyebarna hajú nő pillantanak meg. "O pedig Ricky... Minden holoprogramomba beépítem." mondja Paris, átvágva a helyiségen a nőhöz. Újabb csók következik, majd Ricky egy szürke öltönyt és fekete, kigombolt gallérú inget viselő humanoidra pillant, aki egy közeli asztal mellett üldögél: "A barátod ez a gigolo barátod már kezdett az idegeimre menni." "Tudod, én ilyen vagyok, Tom. Ne vedd a szívedre..." mondja a humanoid. "Francia apa, talibakai anya." pillant Paris Kimre, miközben Sandrine is megérkezik, és Rickyvel bóknak álcázott sértésekkel kezdik bombázni egymást. Sandrine végül feladja a szócsatát, és átpártol Kimhez: "Monsieur, hozhatok valamit inni?" kérdezi, átkarolva Harry nyakát. "Talán... Egy csésze teát kérnék." Sandrine úgy lép hátra mintha a zászlós arcul csapta volna, Tom pedig gyorsan félrevonja Kimet: "Harry, Franciaországban vagyunk! ... Bontsatok fel egy palackkal a '69-es évjáratból, amit a pult alatt tartogattok nekem." "Ilyen későn már nem szeretek inni. Égni szokott tole a gyomrom." próbált tiltakozni Kim miközben Paris egy asztalhoz vezeti: "Harry, ez csak szimulált bor, ettől aztán nem lesz semmi baja. Lazítson, szórakozzon egy kicsit. ... Annyit mondhatok, nagyon sok dolgot tanultam ebben a félévben..." mondja Paris, miközben Ricky befészkeli magát az ölébe, és Sandrine is megérkezik az itallal és a poharakkal. "Látja azt a pool-asztalt, Harry? Évszázadokon át a legjobb játékosok jártak ide Sandrinehez, az egész világból. Beprogramoztam közülük egy párat, hogy legyen kivel játszani." Az asztalnál épp egy fogpiszkálót rágcsáló, magas, szikár férfi tart bemutatót, fején egy fekete kalappal. "Gaunt Gary... New York City, 1953. Legyőzte a nagy Willie Mosconit." mondja Paris a férfire pillantva. "Mosconi... Híres biliárdjátékos volt?" kérdezi Kim. "Pool, fiacskám. A játék neve pool." mondja Gary, odalépve Parisék asztalához, "Gondolom alig várod hogy kiállhass ellenem." "Hát, veled még nem venné fel a versenyt, Gary. Elobb meg kellene tanítanom pár trükkre." mondja Paris. "Vigyázz vele, fiacskám. Mire észreveszed, még a ruhát is lenyeri rólad." "Na menjünk. Én elokészítem az asztalt, te meg szedj össze pár srácot." mondja Paris az asztal felé indulva. Kim kíváncsian követi őket. "Harry... Ez az én elképzelésem az otthonról. Egy talpalatnyi Föld, itt kint a Delta Kvadráns közepén." mondja Paris. "Elég könnyen veszi a dolgot. Legalábbis igyekszik azt a látszatot kelteni, hogy könnyen veszi. ... Pedig magának is hiányzik." "Mi?" "Az otthon."

Torres egy mobil laboregységet felállítva nem messze a keverokamrától, a burkolatról származó anyagot vizsgálja. Egy darabig szemléli a számos mintavevo kapszula egyikét, majd öklébe zárva a kis üveghengert, kiset a gépházból. A gyengélkedőbe megy, ahol aktiválja a Doktort. A szimuláció, jó szokása szerint aktiválója mögött jelenik meg, s mikor eloadja a vészhelyzet jellegének pontosítására vonatkozó kérését, Torres, sok elodjéhez hasonlóan, meglepődéssel vegyes ijedtséggel fordul a hang irányába. "Miért mondja ezt mindig?" kérdezi Torres, úgy-ahogy visszanyerve lelki békéjét. "Csak találgatni tudok a programozóm szándékát illetően. Talán arra gondolt, hogy esetleg...

Fontos esetekben fogják a segítségemet kérni." "Arra nem gondolt hogy a körülményeknek megfelelően megváltoztassa a programját?" "Ez egy érdekes elképzelés. Egy hologram, ami átprogramozza saját magát. Mit is kezdhetnék ezzel a képességgel... Családot programoznak? Vagy éppen hadsereget?" "Értek valamicskét a holografikus megjelenítők programozásához. Talán átalakíthatnám." "Ehhez sokkal több bizalomra lenne szükségem maga iránt." "Mondták már hogy kiállhatatlan alak?" kapja fel a vizet B'Elanna. "Ha nem kedveli a holografikus orvos viselkedését, írjon egy levelet annak az alaknak, aki a Jupiter-állomás Holoprogramozó Központjának egyik termináljánál ül." mondja a Doktor az irodájába menet, "A neve Zimmerman. És egyébként nagyon hasonlít rám. ... Szóval, nem mintha semmibe venném ezt a társalgást, de gondolom határozott céllal jött." "Szeretnék egy második szakvéleményt hallani erről." adja át Torres a kapszulát a Doktornak. "Kitol kapta az elstot?" "Magamtól. Ez az az anyag, ami egy ködben ragadt ránk." "Egy ködben? Mit kerestünk egy ködben?! ... Nem, meg ne mondja. Kutatunk. Ez minden, amit teszünk. Ahelyett hogy hazafelé tartanánk, itt időzünk, és alaposan megvizsgálunk minden köbcentiméternyi urt. ... Vagy talán nem így van?" "A molekulák izo-lineáris jellegűek." mondja kitérően Torres, "Poli-ciklusos vegyületeknek semmi nyoma. De..." "De ez az ami idehozta, ha nem tévedek." mutat a Doktor az elötte lévő monitoron megjelenő analízis-eredményekre, "Ezek a nucleogén peptidláncok." "Talán valamiféle lipidek maradványa?" A Doktor erre elégedetlen arcot vág: "Pedig eddig olyan jól csinálta... Nem, azt gyanítom, ez annál sokkalta érdekesebb." Torres elképedve mered a Doktorra, aki elindul a gyengélkedő másik részében lévő labor felé.

"Igen, tessék!" szól ki Janeway a készenléti helyiségből, egy jegyzetfüzetet tanulmányozva. "A javítóosztagok megtisztították a burkolatot." lép be Chakotay, egy állatörnek látszó csomaggal a kezében. "Nagyszerű." bólint Janeway fel sem pillantva, "Készüljenek fel, hát órákor indulunk. ... Mi az ott magánál?" fordul Janeway végre a parancsnok felé. "Ez a szent csomagom. ... Nem mutattam még meg senkinek, de a ma délutáni beszélgetésünk után úgy gondoltam, önnek megmutatom." "Ennek a segítségével találhatok rá a tanácsadóállatomra?" "Ahhoz önnek kell majd összeállítania a saját csomagját. Ezzel csak segíthetek a keresésben." "Most?" kérdezi meglepetten Janeway, mire Chakotay megvonja a vállát. "Most." mondja Janeway, az asztalra dobva a jegyzetfüzetet. Chakotay a helyiség másik részében lévő alacsony, kerek asztalhoz sétál, letelepszik mellé, és elkezd kibontani a magával hozott csomagot. Kisvártatva azonban abbahagyja, és kérden a még mindig az íróasztal mögött ülő Janewayre pillant. A kapitány gyorsan csatlakozik Chakotayhoz, aki folytatja a göngyöleg kibontását. "Egy holló szárnya... Egy kő a folyóból... Egy akuna..." "Akuna?" néz Janeway a kis dobozkára. "Az elodeim pszichoaktív szereket használtak a látomások előidézésére. Most már nincs rájuk szükség, mert a modern tudomány megkönnyítette a tanácsadó keresését. ... Tegye erre a kezét..." teszi le Chakotay a dobozt Janeway elé, "És koncentráljon a kőre." A kapitány a sötét kődarab felé fordítja tekintetét, amibe néhány ábrát karcoltak, miközben Chakotay így szól: "Bár messze kerültünk atyáink szent földjétől, s messze kerültünk népünk otthonaitól, talán van itt kint egy nagy hatalmú lény, ami elfogadja ezt a not, és megadja neki azokat a válaszokat amelyeket keres. ... Hagyja hogy lecsukódjanak a szemei." Janeway engedelmeskedik, Chakotay pedig így folytatja: "Lélegezzen, hogy a fény elfoglalhassa a testét... Hogy kiterjedhessen, eljusson mindenhová. ... Álljon készen elhagyni ezt a szobát, ezt a hajót, s eljutni egy olyan helyre, ahol nagyon boldog volt, és békességet érzett. ... Nézzon körül ott, azon a helyen. És fogadja be amit tapasztal."

"Ismerem ezt a helyet..." mondja Kathryn, arcán boldog mosollyal, lassan kinyitva a szemét. A lemeno nap fénye vonja aranyba a tengerpartot, melynek sziklái között térdel, csak a hullámok morajlása, és egy-egy sirály messze visszhangzó rikoltása hallatszik. "Ez a..." "Nem szabad beszélnie arról, hol jár." hallatszik Chakotay távoli hangja, "Különben elriasztja a tanácsadóállatot. ... Nézzon körül. Találni fog egy élőlényt, ami megosztja önrel ezt a helyet. Az első állat lesz az... Az lesz az, amelyik beszélni szeretne önrel. ... Lát valahol egy állatot?" Kathryn körülpillant, és hamarosan észrevesz egy, a lemeno nap utolsó sugarainál sütkérező gekkót egy közeli sziklán.

"Igen..." "Beszéljen vele." Kathryn közelebb hajol a kézfejnyi hosszú hüllőhöz, ami mintha kíváncsian felé fordulna. "Mit mondjak neki?" "O már tudja, mit szeretne kérdezni..." hallatszik Chakotay hangja a távolból, miközben Kathryn lassan a gekkó feje alá dugja egyik ujját, az állat pedig cseppet sem tiltakozik. A következő pillanatban mesterséges csengésű hang hasít a táj békéjébe, s Kathryn összerезzenve visszazuhan a Voyager valóságába. "Sajnálom..." rázza meg a fejét a kapitány, egyelőre az események hatása alatt állva, "Meg kellett volna mondanom a számítógépnek, hogy ne zavarjon senki. ... Tessék!" Torres siet be a helyiségbe, s az arcára egy pillanatra kiül a meglepetés, az egymáshoz félreérthető közelségben üldögélő Chakotay és Janeway láttán. "A parancsnok épp most mutatta be a tanácsadóállatot." magyarázza Janeway zavartan, gyorsan felállva a szent csomagját göngyölgető Chakotay mellől. "Remélem ön nagyobb szerencsével járt az önével, mint én annak idején." "B'Elanna az egyetlen az ismerőseim közül, akit a tanácsadóállata meg akart ölni." jegyzi meg vidáman Chakotay. "Bocsánat hogy így betörtem, de az orvos és én befejeztük a burkolatra tapadt anyag analízisét." mondja Torres, átnyújtva egy jegyzetfüzetet, "Szerves anyag." "Mikroszkopikus élőlények a ködből..." kérdezi-állítja Janeway. "Szerintem nem. Ezek egyértelműen ez nagyobb élőlény maradványai. Kapitány, azt hiszem hogy ez a köd valójában... Nem köd." Torres kijelentésének hallatán Chakotay és Janeway döbbsen összenéznek, majd még egyszer alaposan tanulmányozni kezdik a jegyzetfüzetet.

"Kíváncsi vagyok, kapitány, mit keresnek tulajdonképpen?" kérdezi a foerony látható Doktor, miközben Janeway, Chakotay, Torres és Tuvok a híd egyik oldalsó terminálja körül csoportosulnak. "Tudni akarom, nem ártottunk-e annak a lénynek." válaszolja Janeway. "Lássuk csak... Átrepültek rajta a hajóval, lotték fézerrel, végül egy lyukat robbantottak vele egy torpedóval. Azt mondanám, elég komoly az esély arra hogy..." Számítógép, hangot ki!" szól Janeway, mire a Doktor elnémul, bár a kép még tovább beszél egy darabig. Mikor aztán rájön hogy elnémították, bosszús pillantásokat vet Janewayekre. "Mérjük csak be azt a magas omicronrészcseke-koncentrációjú helyet..." mondja a kapitány Torresnek. "Ott van..." jelöli ki a területet a hadnagy ködnek a képernyőn látható letapogatási képén. "Mr. Tuvok?" "Sajnálom, de a koncentráció jóval kisebb mint korábban, és a részecskék egy része a jelek szerint kívül került a határregeen." "Lehet hogy az általunk ütött résen át távoztak?" kérdezi Janeway. A Doktor mindeközben boldogtalan ábrázattal járkal a gyengélkedoben, amit a fomonitor a hídra közvetít. "Logikus lenne ezt feltételezni." bólint Tuvok. "Akkor az a jelenség amivel találkoztunk, bizonynal a lény védekezomechanizmusa." mondja a kapitány. "Mivel a határrege elégge ellenálló volt, attól tartok, egy létfontosságú szervbe hatoltunk be." mutat rá Chakotay. "Nyilvánvaló hogy súlyos sérüléseket okoztunk egy élőlénynek. Hogyan hozhatnánk helyre a hibát?" A Dokornak ekkorra a jelek szerint elfogy a türelme, mert felhagy a gyengélkedo berendezési tárgyainak beható tanulmányozásával, és hevesen integetni kezd. "Ööö... Kapitány..." mondja Paris, mire Janewayék hátrafordulnak. "Számítógép, hangot vissza." "Fölöttébb kedves önöktől..." morogja a Doktor, "Talán érdekelheti magukat, hogy a szerves minták analíziséből az valószínűsítheto hogy lény képes regenerálódni. A folyamat talán csak kis külső segítséget igényel." "És hogyan segíthetnénk?" kérdezi Janeway. "Torres hadnagy tudja a választ." "Én?!" lép elöbbré Torres, miközben a mellette állók érdeklöde fordulnak felé. "Ön volt az aki felfigyelt arra hogy a lénynek nucleogéneken alapuló szerkezete van." "Ha a lény nucleogéneken alapuló szerkezetu..." tunodik Torres, "Akkor egy nucleogén-sugár gyorsíthatja a gyógyulását. Ha egy sugarat indítunk a sebbe, az gyorsabban fog begyógyulni..." "Bravó!" csettint elégedetten a Doktor. "Parancsnok, rendeljen el sárga készülséget, és tájékoztassa a legénységet hogy újra berepülünk a lénybe. ... Mr. Kim, léptessen életbe új biztonsági intézkedéseket, ezen ismeretek alapján. Tuvok, módosítsa úgy a pajzsokat hogy visszaverjék a lény védekezorendszerének támadását. Tizenhárom nulla-nullakor kezdünk. Munkára."

"Mindenki a harcálláspontokba. Sárga készülség!" hallatszik az interkom nyilvános csatornájából Chakotay hangja az étkezőben. "Na ne... Már megint? Hát ilyen nincs!" méltatlankodik Neelix, mivel épp két legénységi tagot próbál rávenni legújabb konyhamuvészeti muremekének

megkóstolására, akik azonban a felhívás hallatán figyelemre méltó sebességgel távoznak az étkezőből. "Neelix hívja Chakotayt: mi ez az ostobaság a sárga készültséggel már megint? Épp most akartam..." "Kiderítettük hogy a köd valójában egy élőlény és most sürgösen vissza kell mennünk hogy rendbe hozzunk néhány sérülést amit mi okoztunk. Chakotay kilép." "Hogy? Mit? ... Na most már elég, betelt a pohár! ... Panaszt fogok tenni a kapitánynál!" mondja Neelix, dühösen az ajtó felé indulva, hiába próbálja Kes csitíttatni.

"Igen, tessék." mondja Janeway a készenléti helyiség csengőjének hallatán. "Kapitány..." ront be Neelix, "Épp most hallottam hogy ez a köd valami... Szörnyeteg!" "Nem szörnyeteg, Neelix. De valóban élőlény." "Bocsásson meg kapitány, de gondolom csak rossz tréfát uznek velem. Ugye nem akarnak visszarepülni annak a bestiának a gyomrába?!" "Pedig ez nem tréfa." "Miért?!"

"Megsebesítettük a lényt, és most megpróbáljuk helyrehozni a dolgot." "Nem azért jöttem erre a hajóra hogy fofogásként szolgáljak..." "Pedig én azt hittem, ön sokoldalú ember." "Márpedig most értem képességeim határára. ... Ha megengedi, kapitány, én most szépen beülök a hajócskámba, és itt megvárom amíg visszajönnek." "Jelenleg a hajó teljes személyzete az előttünk álló feladatra készül, senkinek sincs ideje felkészíteni a hajóját. És nem áll szándékomban kitenni magát az út szélére minden alkalommal, mikor egy kicsit jobban kezd rázni a szekér mint általában. ... Ha mehetnékje támadt, az a maga dolga. De jelen pillanatban a legjobb amit tehet az az, hogy keres egy helyet ahonnan jó a kilátás. ... Mert hamarosan elnyelnek bennünket, mint Jónást a bálna." "Ez az utolsó szava?" kérdezi elképedve Neelix. "Lelépni!" "De... De..." "A Csillagflottánál így mondják: mars ki!" pillant Janeway a tanácstalanul álldogáló Neelixre, aki végül leforrázva elkullog. "Jónás... Meg a bálna?!" rázza meg a fejét Neelix a készenléti helyiség ajtaján kívül megállva, mire a nem messze álló Tuvok megemelt szemöldökkel a talaxiaira pillant.

"Közeledünk a határréteghez." jelenti Paris, miközben a Voyager egyre mélyebbre fúrja magát a ködben. "Impulzushajtómuvek állj!" szól Janeway, "Reaktív meghajtás, egyharmad tolóero. Vörös készültség!" "Pajzsok üzemben, az új modulációs mintázat beállítva." jelenti Tuvok. "A suruég kétszer olyan nagy mint legutóbb." mondja Paris. "A burkolati terhelés növekszik." "Mr. Kim?" kérdezi Janeway. "Ha az elméletünk helyes, pozitív ionok kibocsátásával eltaszíthatjuk magunktól az akadályozó anyagot." "Anélkül hogy még több kárt okoznánk?" "Úgy hiszem, igen, kapitány." "Akkor csináljuk!" "Ionkibocsátás folyamatban..." "A suruség csökken." jelenti Paris. "A burkolati terhelés úgyszintén." teszi hozzá Tuvok, "Negyvenezer kilométer a nyílásig." "Már lehet látni..." jelzi Paris. "Nagyítást! ... Gépház, a nucleonsugarat elokészíteni!" mondja a kapitány, mikor a foernyon láthatóvá válik a fotontorpedó tépte seb. "Készen állunk a parancsára várunk." jelenti Torres. "Mr. Paris, manoverezzünk megfelelő helyzetbe!" "A kibocsátási szögünk legfeljebb negyven fok..." mondja a hadnagy az optimális helyzetet keresve. A nyílás környékéről ekkor kékes energia-kisülések szakadnak le, és a hajó pajzsának rontva megrázzák a Voyager-t. "Jelentést!" "Multipoláris töltések érik a hajót. Ez eloször nem jelentkezett." mondja Kim. "Pajzsok nyolcvanhét százalékon. ... Gyorsabban sülnék ki, mintsem kompenzálhatnánk." jelenti Tuvok. "Elvesztettük a hátsó görbületekercs-szekciót!" üzeni Torres a gépházból. "A tehetetlenség tompító leállt! Irányíthatatlanok vagyunk!" kiáltja Paris. A hajó a következő pillanatban élesen kitör balra-lefelé, majd orsózni kezd. A tengelyforgás gerjesztette álggravitáció hatására elszabadul a pokol, az egyensúlyát veszett légénység hirtelen a hatvanfokos dolésu fallá változott padlón találja magát. Janeway, félig fejjel lefelé egy korlátba kapaszkodva a gépházat hívja: "Vészindítás! Hajtómuveket beindítani!" "Csak akkor lehetséges ha leürítjük a reakciótereket. Ki kell engednünk a deutériumot a hajtómuvekből, de ekkora veszteséget nem engedhetünk meg!" üzeni Torres, miközben igyekszik felkapaszkodni a ferde fallá változott padlón a magasban levo vezérlopultokig. "Nincs más választásunk! Csinálja!" "Tehetetlenségi tompító továbbra sem üzemel." jelenti Paris, némiképp feleslegesen, miután sikerült felkúsznia a kormányospult tartóállványán, és vethetett egy pillantást a muszerekre. "IDF alapeltérítést háromszáz fokra! Inicializálni!" kiáltja Janeway. "Mezogenerátorok működésben... Tehetetlenségi tompító újraindul... Kész." mondja Paris, miközben a padló lassan egyenesbe kerül. "Minden gépnek állj, kárjelentést!" "A tizennégyes szinten plazmaszivárgás,

javítóosztalag úton. ... Ettől eltekintve, egyben vagyunk." mondja Kim. "Úgy látom az ODN nem üzemel..." jegyzi meg Chakotay élesen. "Igen, uram. Utánanézek." "Tizennégy sebesültől érkezett jelentés. Könnyebb sérülések." szól Tuvok. "Van ötlete hol lehetünk, Mr. Paris?" kérdezi Janeway. "Úgy hetvenezer kilométerre a korábbi helyzetünktől. Mélyebben a lényben mint bármikor ezelőtt." "Reméljük hogy lassú az emésztése." jegyzi meg Janeway. "Na igen, asszonyom..." pillant felé Paris. "Vissza kell jutnunk a sebhez, de úgy hogy ne hozzuk működésbe a védekezőrendszerét. ... Javaslatok?" "Akkor leszállt rólunk, mikor leállítottuk a hajtómuveket. Talán azok vonják ránk a figyelmet. ... Ha beválik az amire gondolok, visszatérhetünk a sebhez anélkül hogy a hajtómuveinket kellene használnunk." mondja Chakotay, ezzel a kormányospulthoz megy. "Hajtómuvek nélkül?" fordul felé Paris. "Ezek az áramlatok..." mutat a parancsnok a kormányospult egyik oldalsó monitorára, "A kezdetek óta foglalkoztatnak. Mivel csak egy egyszeru ködnek tartottuk a jelenséget, nem kerestünk mintázatot a mozgásukban, véletlenszerűnek tartottuk oket. De most hogy tudjuk, mivel állunk szemben, arra gondoltam... Nem valamiféle keringési rendszert látunk?" "Mr. Kim... Észlelhetok omicronrészecskék az áramlatokban?" kérdezi Janeway. "Pozitív, kapitány." bólint a zászlós egy gyors letapogatás után. "Ha az áramlatok omicronrészecskéket szállítanak, valószínű hogy valamelyikük a seb mellett vezet el." mondja Janeway. "Akkor csak fejest kell ugranunk az egyikbe, és visszasodródni a sebhez." bólint Paris. "Kapcsolja az RCS fúvókákat sodródás módba." szól Janeway. "Megtörtént. Úton vagyunk. A sebesség... Kemény kétszáz kilométer óránként." "Itt az ideje hogy egyenek pár falatot!" érkezik Neelix és Kes, kezükben egy-egy tálccával. Nekiállnak körbekínálni a kis szendvicseket, aminek a híd hátsó részén állók szemmel láthatóan meglehetősen örülnek, kíváncsian kóstolgatják a kínálatot. "Elismerem Neelix, az ötlet nem rossz... Csak az időzítés nem megfelelő..." jegyzi meg Janeway, de a talaxiai nem hagyja magát: "Hangulatfelelősként azt kell mondjam, egy-egy szünet nem csak hogy jótékony hatású, hanem egyenesen szükséges! ... Parancsoljon Mr. Vulcani! Talán ez segít kissé finomabbá válnia." mondja Neelix, Tuvok orra alá dugva a kezében tartott tálcat. "Vagy mégsem..." veregeti meg Neelix a vulcani vállát, meglátva annak helytelenítő arckifejezését: "Megkérdezhetem, mikor nevezték ki hangulatfelelősné?" "Úgy pár perccel ezelőtt, mikor megéreztem hogy a légénység hangulata jócskán megzuhan. ... Az enyém legalábbis mindenképpen, mikor megkezdődött az a hullámvasutazás." "A fozés megnyugtatja Neelixet..." magyarázza Kes. "Igen. És mikor a hajó megnyugodott végre, nekem is ezt kellett tennem sürgösen. ... Csak két lehetőségem volt: vagy idejövök a hídra panaszkodni, de azzal már próbálkoztam, és nem lett semmi foganatja..." folytatja Neelix, miközben a hevesen tiltakozó Parist kínálgatja, "Vagy hasznossá teszem magam, és megpróbálok segíteni önöknek... A magam módján. ... Ezt kóstolja meg, kapitány." Janeway alaposan megszemléli a tálca tartalmát, majd nagy levegot véve elvesz róla egy falatkát, és elszánt arccal beleharap. "Most pedig, mint az új hangulatfelelő, javaslok hogy énekeljünk pár vidám nótát." "Azért ne vigye túlzásba..." pillant rá Janeway, örömmel tapasztalva hogy még életben van, pedig az első falat már rég lecsúszott. "Kapitány..." szól figyelmeztetően Paris, mire Janeway a foernyó felé fordul, ahol újra megjelent a határrétegen szakított seb. "Nagyszeru. Lassan lavírozzunk ki az áramlatból, RCS továbbra is sodródás üzemmódban. ... Miss. Torres, készen áll a sugár?" "Nucleonsugár kibocsátásra kész." érkezik az üzenet a gépházból. "Remek. Kezdjünk elsonék két lövéssel, két másodperces szünetet a ketto között." Két liláskék sugár villan fel a hajó két oldalán, és megérinti a seb széleit, majd az előírt két másodperc elteltével még ketto követi. "Analízist!" szól Janeway. "A sérülés gyógyulási sebessége csak mintegy nulla egész négy század százalékkal nőtt. Ha ez a legtöbb amit tehetünk, nem lesz sok eredménye. Talán túl nagy a seb ahhoz hogy begyógyíthassuk." "Itt a vészhelyzeti orvosi hologram. Kérem kapcsoljanak a gyengélkedő csatornájára, lenne néhány javaslatom." Torres a gépterem egyik oldalsó pultjához lép, és a csatornát megnyitva érdeklődve fordul a Doktor felé. "Ha már voltak olyan kedvesek, és elfelejtettek kikapcsolni a legutóbbi konzultáció után, volt alkalmam megfigyelni az elorehaladásukat. Vagyis hogy pontos legyek, az egyhelyben topogásukat. ... Úgy gondolom, meg kellene változtatniuk a kezelés jellegét, mégpedig egy 'varrás' nevu osi orvosi módszer alkalmazását javaslok." "Varrást

mondott?" kérdezi Janeway a fomonitronon látható Doktort. "A lézertechnológia elterjedése előtt sebészeti módszereket alkalmazta a sebek lezárására, hogy segítsék a gyógyulást." "És hogyan segíthet ez rajtunk?" kérdezi Torres. "A hajó energiarendszere összeférhető a lény omcironrészecskéivel, nem?" "Így van." bólint Torres. "Akkor a hajó szolgálhatna egyfajta varratként a lény sebére. Ha a hajót beviszik a sebbe, energiavezetéként gyorsíthatja a gyógyulást." "És hogyan repülünk be a sebbe anélkül hogy újabb kárt okozunk?" kérdezi Paris. "Ez már a maguk baja. Doktor kilép." Paris elképedve fordul a többiek felé: "Hát ez valami olyasmi lesz, mint egy kutyát arra kérni, ne harapjon amíg rendbe szedjük a sebt." "Szereti a kutyákat, Mr. Paris?" kérdezi Janeway. "Igen asszonyom. Mindig volt kutyám." "Én nem különben... Mikor el kellett látnom egy-egy kisebb sebet, előbb eltereltem a figyelmét... Mr. Kim, készítsen fel egy IV osztályú mikroszondát!" "Igenis, kapitány." "Hadnagy, meg lehetne oldani hogy egyetlen hajtómuimpulzussal tíz másodpercen belül bejussunk a sebbe?" kérdezi Janeway Paris mellé lépve. "Én inkább húsz másodpercet mondanék." "A szonda indítása után legfeljebb tíz lesz, de inkább kevesebb." "Akkor tíz másodperc..." fordul Paris a pult felé. "Mr. Kim, hogy áll?" "A szonda betöltve, indításra kész." "Ötszáz méterrel a kilövési ponttól kapcsolja majd ki az energiarendszerét. Nem akarok további sebeket ejteni. ... Gépház, szeretnék egy egy másodperces hajtómuimpulzust." "Készen állok." üzeni Torres. "Szondát kilöni! ... Hajtómuvet!" miközben a kék kisülések üldözni kezdik a határreteg felé haladó szondát, a Voyager besiklik a nyílásba, amelynek széleiről zöld energiaszálak szakadnak el, és nyúlnak ki egymás felé. A hajó rázkódni kezd. "Pajzsok hetvenöt százalékon, kitartanak." jelenti Tuvok. "Gépház, pozíciót tartani! ... Két nucleonsugarat indítani a hajó két végéről, a gerinccel párhuzamosan." "Aktíválom a sugarat... Kapitány gyors ütemű regenerációt tapasztalok." "A regenerálódó anyag mindkét irányból közeledik, sebesség ötszáz kilométer óránként." jelenti Tuvok. "Pozíciót tartani!" "Kapitány, a pajzsok csak..." "Tudomásom van róla, Mr. Tuvok. Pozíciót tartani!" "Regenerálódó anyag tovább közeledik, orrál és tatnál egyaránt harminc kilométer a távolság, csökken." "Gépház, teljes tolóerőre készülj! ... Mr. Paris." "Csak szóljon, mikor..." szól Paris. "Regenerálódó anyag húsz kilométerre. ... Tizenöt. ... Tíz." "Nucleonsugarakat ki! Teljes tolóerő. Most, Mr. Paris!" A Voyager kifordul az egyre szűkülő nyílásból, és a köd határa felé veszi az irányt. "Negyvenezer kilométer a határig." "A lény regenerációs sebessége ötven százalék fölött maradt. A jelek szerint a műtét sikerült." állapítja meg Chakotay. "Elhagytuk a fotómeget." jelenti Paris.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Megpróbáltuk megnövelni energiataralékainkat, de ehelyett fel kellett áldoznunk a húsz százalékát. Jelenleg egy tizennégy fényévnnyi távolságban levo rendszer felé tartunk, ahol Neelix szerint alkalmas energiaforrást találhatunk. Nem esik éppen utunkba, de a körülmények nem hagytak számunkra más lehetőséget. Ennyit a hangulat javításáról."

"Aludni indul, kapitány?" kérdezi Kim, miután Janeway megállt mellette a turbólift kabinjában. "Előbb még beszélnem kell egy állattal. De azután valóban lefekszem." mondja a kapitány, mire Kim meglepetten fordul felé. "Chakotay parancsnok tanított meg rá. Fölöttébb jótékony hatása van. ... Ha gondolja, beszéljen vele ez ügyben." "Meg fogom tenni." mondja Kim, majd hogy a lift megérkezett az általa választott szintre, kiszáll de néhány lépés után visszafordul: "Kapitány..." "Mondja csak, zászlós." "Nos... Nem akarok tolazkodó lenni, de... Ha gondolja, csatlakozhat hozzánk." "Önökhez? Hol?"

"Gyere Tommy... Lépjünk le innen." mondja Ricky nyugősen, Sandrine vendéglojének pool-asztala mellet. "Ne olyan gyorsan drágám... Akkor is megmutatom ennek az indiánnak!" válaszolja Paris, miközben Chakotay aggasztó sebességgel takarítja le az asztalt. "De hát mindjárt legyőz." "Persze. Legalábbis ezt hiszi. De ez is része a tervemnek." A szimulációban egyébként nem ok a hajó legénységének egyetlen képviselői, számosan beszélgetnek itt-ott, kisebb csoportokba verodve, vagy egy-egy asztal mellett űlve. Az ajtó ekkor feltárul, és Kim félreállva előre engedi Janewayt. Az ajtóhoz legközelebb állók a kapitány láttán kihúzzák magukat, mire Janeway odaint nekik: "Csak nyugalom. ... Nos, ez... Igazán figyelemre méltó. ... Mr. Kim elmondta, hogy ez az ön munkája, Mr.

Paris." "Csak egy kis... Időtöltés, hogy úgy mondjam, kapitány." "Azonnal megérezem ha egy igazi no lép a helyiségbe..." lép közelebb a szürke öltönyös félvér Janewayhez, mire Kim aggódalmas arckifejezéssel arrébb húzódik. Kathryn azonban mosolyogva fogadja a 'gigolo' kézcsókját. "Mondja, mi a legkedvesebb dala, mert szeretném táncba vinni, mielőtt feltárom önnek vágyakozó szívem mindent titkát..." "Tűnés!" érkezik Tom sietve, mire a szimuláció rávigyorogva félrehúzódik, Kathryn pedig kuncogva figyeli az összetűzést. "Sajnálom... Ha valaki is szólt volna hogy idejön..." mentegetozik Paris. "Akkor gyorsan átprogramozza, és ugrott volna a jókedvem." mondja erre Kathryn. "Nem értem, mit esznek ezen a gigolón a cicusok. ... Én egész másképp állok a dologhoz." áll meg Gary a poolbajnok B'Elanna mellett, "Egy hölgygel bánj úgy mint egy csitrivel, egy csitrivel pedig mint egy úrinovel... Ez mindig beválik..." "Paris... Maga a felelos ezért az alakért?" fordul Torres Tom felé. "Igen. Miért?" "Mert egy disznó. Csakúgy mint maga." Paris összevont szemöldökkel mered Torresre, aki sértődötten faképnél hagyja Garyt, aki így szól: "Na jó... Majdnem mindig." "Ez pool vagy biliárd?" kérdezi Janeway, közelebb lépve az asztalhoz. "Pool." válaszolja Paris. "Persze... A poolnál vannak a lyukak... Nincs ellenükre ha megpróbálom? ... Chakotay parancsnok, ideadná azt az... Izét?" "Dákónak hívják, kapitány." "Na és most... Mit csináljak?" kérdezi Kathryn, átvéve a dákót Chakotaytól, "Kezdhettek?" Paris az asztal felé int, mire Janeway nekikészül, és lök. A gúla felbomlik, és a golyók egymás után záporoznak a zsebekbe, mire Paris és a többiek döbbenten merednek hol az asztalra, hol a kapitányra. "Most pedig lássuk a maradékot..." vizsgálja meg Kathryn az asztalt. "Akár elhiszi, akár nem, én tudtam hogy ez lesz..." mondja Sandrine odasimulva Kimhez, mire az határozatlanul mordul egyet. "Sokat kell még tanulnia... Sok mindenre kell még megtanítanom." mondja Sandrine, és megcsókolja a zászlóst. "A nyolcas az oldalsó zsebbe." mondja eközben Kathryn, az asztal helyett a hitetlenkedve bámuló Parist figyelve, majd útnak indítja a jelöletlen golyót, a nyolcas pedig a zsebben végzi.

"Bár messze kerültünk atyáink szent földjétől, s messze kerültünk népünk otthonaitól, talán van itt kint egy nagy hatalmú lény, ami elfogadja ezt a nagyszeru legénységet... És megadja neki azokat a válaszokat amelyeket keres..."

6. Eye of the Needle - Korai hírvivo

A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48579.4. A legénység fáradhatatlanul kutat olyan anomáliák után, amelyek lerövidíthetnék a hazautazásunkat. Kim zászlós nemrégiben ígéretes felfedezést tett: egy szubtéri zavart észlelt, ami akár egy wormhole-t is jelezhet."

"Hadd lássam, mit talált..." siet Janeway kilépve a liftből Kim pultjához, ahol Chakotay és Tuvok már a kijelzőket tanulmányozzák. "Nézze... Csak a szubtérsvonon észlelhető, a normál szenzorok nem is regisztrálják." mondja Kim. "Verteron-részecskék... Másodlagos sugárzás... Valóban úgy néz ki mint egy wormhole." "A kérdés csak az, elég stabil-e ahhoz hogy átrepüljünk rajta, és hová nyílna a másik vége?" kérdezi Chakotay. "Hetvenöt százalék az esélye annak hogy a wormhole nem az Alfa Kvadránsba vezet." jegyzi meg Tuvok. "Meglehet. De egy a háromhoz az esélye annak hogy odavezet. Szerintem nem is olyan rossz." pillant Janeway a vulcanira, "Van már valami?" "Még túl messze van. Csak úgy ezer kilométernél közelebből tudok részletes adatokkal szolgálni." válaszolja Kim, "Ahhoz pedig komoly iránymódosításra lenne szükség." "Nos, Mr. Kim, ha csak az esélye is fennáll hogy egy wormhole-ra bukkantunk, megéri a kitérőt." határoz Janeway, "Hadnagy, állítsa be az új irányt!" mondja a kapitány, a híd közepére menve. "És ha szabadna javasolnom, hogy amennyiben elfogadható, a Föderáció csillagászati rendelkezéseinek értelmében, a jelenségnek hivatalosan adjuk a 'Harry Kim wormhole' elnevezést." mondja Paris. Janeway és Chakotay a zászlósra pillantanak, aki önkéntelenül kihúzza magát kissé.

"Közeledünk a wormhole koordinátáihoz." jelenti Paris. "Képernyőre!" szól Janeway, ám a fomonitoron semmi különös nem bukkan fel. "Biztos hogy látótávolságban vagyunk?" "Igen, kapitány. És továbbra is észlelem a rendellenességeket a szubtérsvonon." válaszolja Kim. "A szenzorok szerint is ott van." erősíti meg Paris. "Nagyítást." A csillagok kissé széjlebb húzódnak, de ezen kívül nem sok minden változik. "Folyamatos nagyítást a maximális értékig." A csillagok fénylo pontjai közül az egyik lassan mégiscsak növekedni kezd, és egy kicsiny, zöld örvénylés közepén ragyogó nyílássá változik. "Hát ha ez wormhole, akkor a legkisebb amit valaha észlelték." mondja Chakotay. "Mr. Kim, most már analizálható a jelenség?" "Igen. Valóban szinte mikroszkopikus méretű. A nyílás átmérője mintegy harminc centiméter." Janeway megállva a kormányospult mellett, Parisra pillant, aki lemondó sóhajjal jegyzi meg: "Azt hiszem, egy kicsit kicsi ahhoz hogy csak úgy átrepüljünk rajta." Janeway komor arccal sétál vissza a székéhez, mire Tuvok így szól: "Viszont ahhoz tökéletesen megfelelő, hogy üzenetet küldjünk rajta keresztül." "Valóban! Néhány perc alatt átjuttathatunk rajta egy adatmodult a Föderáció területére." bólint Kim. "Ahhoz eloszor tudnunk kellene hogy valóban az Alfa Kvadránsba vezet-e egyáltalán." mondja erre Janeway, "Próbáljon befogni egy szubtéri tájolójelet!" "Nincs kiértékelhető adat. Túl kicsi a nyílás..." rázza meg a fejét Kim rövid próbálkozás után. "Javaslom, küldjünk egy mikroszondát a wormhole-ba." mondja ekkor Tuvok. "Nagyszerű ötlet! Csinálják!" A szonda rövidesen útnak indul, és eltunik a wormhole szájában. "Érkeznek a telemetriás adatok...." jelenti Kim. A fomonitoron megjelenik a szonda által látott kép, egy zöldes fényből szőtt, egyenetlen falú folyosó. "Hát ilyen fura wormhole-t még életemben nem láttam..." csóválja a fejét Paris. "Mikroszkopikus gravitációs örvények... Lokális dimenziótorzulások... A csatorna alig valamivel szélesebb mint a szonda." mondja Kim. "Azt hiszem, ez egy haldokló wormhole... Időtlen idők óta létezhetett itt. Talán már évszázadokkal ezelőtt összeomlott." tunodik Janeway. "Ez azt jelenti hogy nem tudunk rajta keresztül üzenetet küldeni?" kérdezi Paris. "Nem, az még menni fog. Lehet hogy egy kicsit lassú lesz, de egy ilyen átvitelhez még elég stabil." nyugtatja meg Kim. "Van már valami ötlete, hová tudunk üzenni rajta keresztül, zászlós?" kérdezi Chakotay. "Most elemzem a verteronáramlás vektorát. ... Nem akar összejönni... Van itt egy furcsa fázisremegés a sugáráramban. ... Jobb ha megvárjuk míg átér a szonda." "Nem tarthat túl sokáig." bólint Janeway. "Kapitány... Kissé

összezavarodtak a jelek." mondja Paris. "Kihagy a telemetria." teszi hozzá Tuvok. "Beszorult." állapítja meg Kim. "Beszorult?!" "Elkapta egy gravitációs örvény. ... A szonda nem tud többé elmozdulni. Soha nem tudjuk meg, hová nyílik a wormhole." "Várjunk még egy kicsit. Talán valahogy mégiscsak kiszabadul." mondja Janeway reménykedve. "Kapitány... Valaki... Letapogatta a szondát! Van valaki a wormhole másik végén!"

Kes és a Doktor mindeközben épp egy kisebb sérülést látnak el a gyengélkedoben, ám a paciens a jelek szerint nem bízik igazán a hologramban: "Ez az alak mindent tud amit egy igazi orvos?" kérdezi Kestol. "Igen, ez az alak mindent tud..." morogja a Doktor, egy muszerrel visszatérve. "És ha valami komolyabb dologról lenne szó? Mondjuk egy mutétrol? O váгна fel?" "Természetesen." válaszolja újfent a Doktor, "Még hozzá nagyon körültekintően." "Hát, nem tudom... Azért ezt én alaposan meggondolnám." "Ha akarja. De ha nincs szerencséje, meghal, mire végiggondolja a dolgot." A beteg végül gyógyultan távozik, Kes pedig hitetlenkedve néz az irodába visszatérő Doktor után: "Észrevette milyen udvariatlan volt az a tiszt?" "Nem udvariatlanabb mint a többiek." "Mások is így bánnak magával?" "Mondjuk úgy, hozzászoktam már hogy úgy bánnak velem mint egy oltópisztollyal. ... Nos, összeállítottam az elsősegély-teendőket égések esetére." mondja a Doktor, egy jegyzetfüzetet nyújtva Kes felé. "Doktor... Szívesen tanulnék az elsősegélynél komolyabb dolgokat is. Anatómiát, fiziológiát..." "Érdeklik a dolgok... Ez tetszik. ... Nos ezek a humanoid anatómiával foglalkoznak..." vesz elő a Doktor néhány újabb jegyzetfüzetet, "De nem éppen könnyű olvasmány." "Értem. Igyekezni fogok. ... És még valami, Doktor. Igazán nagyra értékelem a segítségét." mondja végül Kes, mire a Doktor meglepetten néz utána.

"Befejeztük az elő adatok analízisét. Ez idáig négyszer tapogatták le a szondát, és a sávszélességet minden alkalommal keskenyebbre vették. Akárki van is odaát, nagyon érdekli a szondánk." mondja Kim a tanácsteremben. "Nem szabad kizárnunk annak a lehetőségét sem, hogy egy mikroszkopikus méretű élőlény lakik a wormhole-ban, és az vizsgálja a betolakodót." jegyzi meg Tuvok. "Elképzélhető." bólint Kim, "De az ilyesmit nagy valószínűséggel észleltük volna." "Milyen állapotban van a szonda?" kérdezi Janeway. "Nemrég ellenőriztem a gépteremből. Még mindig fogva tartja a gravitációs örvény, és legfeljebb hetvenkét órán belül darabokra hullik." válaszolja Torres. "De addig tud adatokat továbbítani." jegyzi meg Kim. "Észlelni tudtuk a letapogatást a másik oldalról... Ez pedig azt jelenti, hogy átjátszóállomásként tudnánk használni a szondát, és a segítségével megpróbálhatunk üzenetet küldeni annak, aki letapogatta a szondát." mondja Janeway, mire Kim már tervezni is kezdi a következő lépést: "Olyan szubtéri vivofrekvenciát kell alkalmaznunk, amit a szonda erősítő jelként észlel..." "Próbáljuk meg, Mr. Kim." "Én is megyek..." követi Torres a híd felé induló zászlóst. Tuvok megvárja míg távoznak, majd így szól: "Attól tartok, Mr. Kim jelenlegi lelkesedése hamar a visszájára fog fordulni, ha a kísérletek kudarcra zárnak." "Igaza lehet. De addig miért ne reménykedhetnénk abban hogy sikerrel jár?" "Pár perc és készen vagyunk." mondja Torres a gépházban, mikor Kim megáll a pult mellett, aminél a hadnagyok dolgozik. "Muködni kell! Az otthon maradottak fellelgezhetnek ha megtudják hogy élünk, és úton vagyunk hazafelé." mondja Kim. "Nem tuntünk még el olyan régen, hogy máris feladták volna a reményt. Talán azt gondolják, alaposan eltévedtünk." "Akik engem várnak, azok számára ez is elég. Hetente többször beszéltem velük. Még akkor is ha valahol a semmi közepén voltam gyakorlaton. ... Soha nem voltam még ilyen hosszú időre elszakítva tőlük." Torres elgondolkodva bámulja a muszerpultot egy ideig, majd Kimre mosolyog: "Ne aggódjon, flottatiszt, muködni fog a dolog. Bepótolhatja az elmaradt üzeneteket." "Önök is... Van családja?" kérdezi Kim, mire B'Elanna tekintete egy pillanatra elfelhosödik, de Torres úgy tesz, mintha a dolog nem lenne különösebben fontos: "Az apámat nemigen ismerem... A szüleim elhagyták egymást mikor úgy öt éves lehettem, és ő visszament a Földre. Ez minden amit tudok róla." "És az anyja?" "Azt hiszem, ő az Anyabolygón van." "Azt hiszi?" "Nem jöttünk ki egymással valami jól. ... Készen vagyok. A szondának most már el kell fogadnia a jeleket." "Nincs otthon senki, aki várna önre? Senki, aki aggódik ön miatt?" "A Maquis volt az én családom. És a legtöbb barátom most itt van.

Ezen a hajón. ... Ezért hát... Nincs... Nincs senki, akit érdekelne odahaza, hogy élek-e még egyáltalán. ... Megkezdhetjük a próbaadást." "Kim hívja a hidat: elkészültünk a módosításokkal. Elsoként egy előre összeállított mérojelet fogunk továbbítani." "Rendben, kezdjük." üzeni Janeway a hídról. "A szonda vette a jeleket... Továbbítja oket." mondja Chakotay, a telemetriás állapotjelentéseket tanulmányozva. "És honnan tudjuk hogy fogja valaki az adást?" kérdezi Paris. "Csak akkor tudhatjuk biztosan... Ha válaszol rá valaki." mondja erre Janeway, majd súlyos csend ereszkedik a hídra.

"Semmi válasz..." rázza meg a fejét Kim. "Korai még. Nem tudjuk, milyen messze van a szonda a wormhole másik végétől." mondja Torres.

"Van valami, Mr. Tuvok?" kérdezi Janeway. "Semmi, kapitány. Semmi válaszként értékelhető jel."

"Még ha át is jutott az adás, eltarthat egy darabig mire rájönnek, mit kezdenek vele." jegyzi meg Chakotay. "Igaz. Janeway hívja Kimet: adjanak folyamatosan." "Értettem. Meddig folytassuk a továbbítást?" "Amíg más parancsot nem adok! ... Öné a híd, parancsnok." mondja Janeway a készenléti helyiség felé indulva. Tuvok pultjáról ekkor jelzés hallatszik, és a vulcani Janeway után szól: "Kapitány... Fogtam valamit." "Én is!" szól Paris, "Egy szubtérjel, amit a szonda továbbított." "A miénkkel megegyező frekvencián és amplitúdóval. ... Valaki vette a jelzésünket, és most visszasugározza. A jel forrása... Az Alfa Kvadráns." mondja Tuvok.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Az Alfa Kvadránssal történt sikeres kapcsolatfelvételnél köszönhetően Kim zászlós jelenleg azon dolgozik, hogy informatív jellegű kapcsolatot építsen ki azokkal, akik vették a korábbi jelzésünket."

"Igen, tessék." kapja fel a fejét Janeway a készenléti helyiségben, a csengo hangjára, "Kes, micsoda meglepetés..." "Remélem nem zavarok." néz körül a lány. "Egyáltalán nem. Mit tehetek önért?" "Ha lenne valaki a hajón, akivel nem bánnánk tisztességesen... Szeretne tudni róla?" "Természetesen! ... Kes, úgy érzi, semmibe veszik önt, vagy Neelixet?" "Nem, nem rólunk van szó. Mi nagyon jól érezzük itt magunkat. ... A Doktorról beszélék." "A Doktorról?" "Igen. Nem értem, miért bánnak vele a legtöbben olyan furcsán." "Miért, hogy bánnak vele?" "Minta nem is létezne. A jelenlétében is úgy beszélnek róla, mintha ott sem volna. Teljesen figyelmen kívül hagyják!" "Oszinte leszek önhöz. Ennek az éremnek két oldala van. ... Gondolom ön is hallott már panaszt arra vonatkozóan hogy a Doktor modortalan, udvariatlan, hogy hiányzik belőle az együttérzés. Egyesek már arra is gondoltak hogy átprogramozzák." "Képesek lennének ilyesmire?! Ezt nem tartom helyénvalónak!" "Kes... Az csak egy hologram." "O a hajó főorvosa, és élőlény!" "Nem, nem az." "Öntudata van. Kommunikál... Képes a tanulásra!" "Pontosan erre programozták." "Én mégis azt hiszem, akár hologram, akár nem... Nem lenne szabad ilyen tiszteletlenül bánni vele. Megérdemelne egy kis tapintatot... Ön nem így gondolja?" Janeway elgondolkodva nézi a lányt egy darabig. "Igaza van. Utánnanézek a dolognak." "Köszönöm, kapitány."

"Na lássuk... Pár perc és kiderül." mondja Kim, megállva a hídon az egyik mérnöki pult mellett, ami előtt Torres dolgozik. "Még mindig kétségeim vannak amiatt a gravitációs interferencia miatt. Nem vagyok biztos benne hogy lehetővé teszi a beszédátvitelt." "Próbáljunk meg leszurni belőle amennyit lehet..." "Hogy állnak, zászlós?" áll meg mögöttük a készenléti helyiségből érkező Janeway. "Elkészültünk az első kísérletre, "De borzasztó mértékű a gravitációs interferencia. Nem garantálom a kristálytisztá hangzást." "Majd meglátjuk, mi lesz. ... Itt Kathryn Janeway, a Voyager Föderációs csillaghajóról. Hallanak engem?" A hangszórókból egyelőre csak különféle zajok hallatszanak. "Keskenyebbre veszem a sáv szélességet. ... Próbálja még egyszer, kapitány." mondja Torres. "Itt Kathryn Janeway, a Voyager föderációs csillaghajóról. Fogja valaki az adásomat?" Az immár sokkal halkabb zajból egyszer csak hangok bontakoznak ki. A szavakat ugyan nem érteni, de egyértelmű hogy beszédrol van szó. A hangok hallatán egy pillanatra mindenkinek elakad a lélegzete. "Csökkentsen tovább a sáv szélességet. ... Próbálja meg még egyszer, kapitány." mondja Kim. "Itt

Janeway kapitány beszél. Kérem ismétlje meg a legutóbbi adást." "Itt a Talben teher... Az Alfa Kvadránsból, kérem ... A helyzetüket." hallatszik egy torz hang, valamivel a zajhatár fölött.

"Teherhajó, a legutóbbi adása túl zajos volt. Kérem ismétlje." "A Talben teherhajó kapitánya vagyok. Helyeztem: Alfa Kvadráns, egyes hármas nyolcas ötös szektor. Mi az önök jelenlegi pozíciója?" "A Delta Kvadránsban vagyunk. Mivel ezt a területet még nem térképezték föl, nem tudok pontos helyzetet megadni." "Megerosítést kérek: Delta Kvadránst mondott az imént?"

"Pontosan." "Egy föderációs hajó?" "Igen. Akaratunkon kívül kerültünk ebbe a kvadránsba."

"Hogyan?" "Ez egy hosszú történet. Ha ellenorzik az adásunk fáziseltérését, megbizonyosodhatnak róla." "A méréseink szerint az Alfa Kvadránsban vannak. Mi a pontos helyzetük?" "Biztosíthatom, igazat beszélek. A Delta Kvadránsban vagyunk, hetvenezer fényévnnyire önöktől." "Ez képtelenség. Nyilvánvaló hazugság. Befejeztem a beszélgetést." "Várjon még...! ... Kim, hívja oket újra!" "Nincs válasz, kapitány." rázza meg a fejét a zászlós, mire Janeway reményvesztetten hajtja le a fejét.

"Miért szakították meg az adást?" kérdezi Chakotay értetlenül. "Talán szolgálhatok válasszal. Az adás elemzése alapján arra a következtetésre jutottam, hogy egy romulan hajóval léptünk kapcsolatba. Az általuk megadott szektorban nincs föderációs hajózóútvonal. A jelek analízise alapján pedig azt feltételezem, egy kutatóhajóról van szó." "Akkor miért mondta azt hogy egy teherhajó kapitánya?" kérdezi Paris. "Ha esetleg titkos kutatásokat folytat, valószínűleg megpróbálja ezt eltitkolni előlünk." mondja Chakotay. "És mivel azt állítottuk hogy a Delta Kvadránsban vagyunk, ami az o ismereteik szerint lehetetlen, valószínűleg attól tartanak föderációs felderítők vagyunk." teszi hozzá Tuvok. "Ekkora szerencsét..." méltatlankodik Torres, "Sikerül elcsípnünk egy hajót az Alfa Kvadránsban, erre... Hát persze hogy romulanok!" "De ezek a romulanok eljuttathatnának egy üzenetet a Csillagflottához. ... Mr. Kim, hívja folyamatosan a Talben-t. Jelezze ha a kapcsolat helyreállt. ... Öné a híd!" int Janeway Chakotay felé, majd elsiet.

A kapitány a gyengélkedobe megy, ahol mélységes csend fogadja. Janeway bejárja a helyiséget, majd megáll a foorvosi irodában. "Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni." A hologram menetrendszeruen érkezik meg Janeway mögé, a kapitány is a szokásos meglepetéssel fordul meg, mikor a hologram belekezd a szokásos monológjába: "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." "Nincs vészhelyzet." "Aha... Akkor jó." mondja a Doktor, majd elindul az irodával szomszédos labor felé: "Éppen egy kultúratenyésztést végeztem Hargrove hadnagy aridiai náthájából, mikor Kiroto zászlós kikapcsolt." "Biztos nem tudta hogy éppen dolgozik valamin." "Mit óhajt, kapitány?" kérdezi a Doktor nagyot sóhajtva. "Hogy szinte legyenek, úgy gondoltam... Beszélgethetnénk egy kicsit." "Éspedig mirol?" "Doktor... Eredetileg arra programozták hogy csak rövid idore kell ellátnia a hajóorvos teendoit. De most ennél sokkal többet várunk el öntől." "Ami azt illeti, ez valóban így van. A teljes legénységnek én nyújtok orvosi segítséget, bármirol legyen is szó. Egyben vagyok orvos és ápoló, és most ráadásul még oktatóként is funkcionálok." "Azt hiszem, több mint igazságos ha ezentúl nem vészhelyzeti orvosi hologramnak tekintjük. Idoközben a legénység teljes értékü tagjává vált." A Doktor meglepetten hagyja abba a munkát egy pillanatra: "Értem... Ezzel azt akarja mondani, hogy az elvárásoknak megfeleloen átprogramoznak." "Nem. Azt szeretném megkérdezni... Tehetek-e bármit, amivel segíték önnek?" "Segít?!" "Ha szüksége lenne valamire... Szeretne valamit... Gondoskodom róla hogy megkapja." "Csak annyit szeretnék hogy az emberek kikapcsoljanak, ha elmennek. Különben órákat kell itt eltöltenem anélkül hogy bármit csinálhatnék. Ha viszont kikapcsol valaki, nem kérdezi meg hogy nem szeretnék-e bekapcsolva maradni, mert mondjuk épp dolgom van. Nagyon bosszantó tud lenni." "Mit szólna ahhoz ha megoldanám hogy vezérelhesse az aktivációs rendszerét?" "Vagyis?" fordul meglepetten a Doktor Janeway felé. "Ez lehetővé tenné hogy kikapcsolja magát, vagy éppen megakadályozza hogy valaki alkalmatlan idopontban kikapcsolja." "Nos a dolog... Kedvemre való volna." "Megbízok valakit a feladattal. ... Más valami?" "Én... Nem is tudom. Gondolkodnom kell a dolgon." "Rendben." bólint Janeway, majd még egyszer szemügyre véve a mármár meghatottan álló Doktort, távozik.

A csillagok fénye folyékony ezüstként csorog be a kabin hatalmas ablakán, halvány fénybe vonva az ablak alatti ágyban alvó Kathryn-t. "Kim hívja Janeway kapitányt." szólal meg a zászlós hangja az interkomból, mire a kapitány szemei felnyílnak. "Itt Janeway." mondja Kathryn álmosságon. "Sikerült megint elérnünk a romulanokat." "Szép munka volt. Kapcsolják a kabinomba." mondja Janeway, majd felkelve járkálni kezd a kabinban. "Itt Kathryn Janeway." "Itt a Talben teherhajó." "Köszönjük hogy válaszoltak a hívásunkra. ... Elárulja a nevét? Hogyan szólíthatnám?" kérdezi Janeway a csillagfény járta kabinban. A hangszórókból sokáig csak a háttérzaj sercegése hallatszik, végül a romulan kapitány újra megszólal: "Inkább nem fedném fel a nevem." "Ahogy óhajtja. Megértem hogy kétségek fogták el, mikor elmondtuk hol vagyunk. Remélem azóta sikerült ellenőrizniük a helyzetünket." "A hívójelük frekvencia-eltolódása arra utal hogy a Delta Kvadránsban vannak. De nem zárjuk ki annak a lehetőségét hogy csak sikerrel keltik ennek a látszatát." "Miért tennék ezt?" "Nem tudom. De a lehetőség nem kizárható." "Hogyan nyerhetném el a bizalmát?" "Azt állítják, Föderációs hajó. A Csillagflottában szolgálnak?" "Igen." "Mi a feladatuk a Delta Kvadránsban?" "Az eredeti feladatunkat az Alfa Kvadránsban kellett végrehajtanunk. Akaratunk ellenére kerültünk a jelenlegi helyzetbe, és most a hazavezető utat keressük." mondja Janeway az egyik ablakhoz sétálva. "Nem a Csillagflotta kémei, akik felderítést hajtanak végre?" "Kapitány... Megértem az aggodalmát. Érthető hogy a Romulan Birodalom nem szeretné ha a Csillagflotta a kutatóhajói után szaglászna. De hetvenezer fényévyire vagyunk a Romulan Birodalomtól, és egy, a Csillagflottának küldött szubtérüzenet évekig utazna hazafelé. Csak azt szeretném ha belátná, nem jelentünk fenyegetést önökre nézve. Nem kell tartaniuk tőlünk." "Meggyőző szavak, kapitány. De csak szavak." "Ha kémeink volnánk, nem kérnénk arra, amire én most megkérem önt. Nincs lehetőségünk a kommunikációra a Csillagflottával, sem a barátainkkal, és családjaikkal. ... Abban reménykedünk, hogy továbbítani tudnának egy üzenetet... A legénységünk nem túl népes. Mindannyian írnának egy néhány soros üzenetet. Ellenőrizhetik őket, mielőtt továbbküldik. De amit látnak, azok csak pár kedves szó lesz néhány... Nagyon magányos embertől." "Kapitány, csökkenthetné az aggodalmamat ha láthatnám hogy valóban azok, akiknek kiadják magukat. Van egy szélessávú erősítőnk, és az embereim már dolgoznak hogy összehangolják a wormhole-ból érkező adással. A berendezés segítségével azt hiszem, képkapcsolatot tudnánk létesíteni." "Nincs ellenvetésem. Ha sikerül, segítenek nekünk?" "Nem ígérek semmit. Haladjunk lépésről lépésre. A tisztjük maradjon velünk kapcsolatban. Megpróbáljuk kialakítani a vizuális kapcsolatot. ... Jó éjszakát." "Jó éjszakát..." mondja Kathryn, majd reményteljes mosollyal ajkán, az ablakokon túl ragyogó csillagokra függeszti tekintetét.

"Hamarosan megkíséreljük létrehozni a képkapcsolatot a romulan hajóval." tájékoztatja Tuvok a hídra érkező Janewayt. "Azonban a fáziseltérések kompenzálásával gondok vannak. Torresnek a gépházban folyamatosan után kell állítania." mondja Kim. "Rendben... Megcsíptük a kommunikációs frekvenciát." mondja Paris elégedetten. "Képernyőre." szól Janeway. A foernyon egy darabig csak a vivozaj látható, majd hirtelen megjelenik a romulanok adása. "Feltételezem, ön Janeway kapitány." mondja a képernyőn megjelenő romulan Janewayre pillantva, miután egy pillanatra tanulmányozta a hozzá érkező képet. "Igen." bólint Janeway előre lépve, "És szeretném megköszönni önnek, kapitány, hogy kapcsolatban maradt velünk. Nagyon sokat jelent ez a legénységemnek." "Nem ismerem ezt a hajóosztályt..." mondja a romulan, szemügyre véve a híd berendezését. "Új hajó, még nincs osztályba sorolva. De meglep hogy a titkosszolgálatuk még nem értesült a dologról." "Egy éve vagyunk már úton, kapitány. A legfrissebb információink is rég elavultak. De biztos vagyok benne hogy az ügynökeink tájékoztatták a kormányunkat az új hajótípusról." "Minden bizonnyal. ... Kapitány, meg tudta tanácskozni a kormányukkal az üzeneteink továbbításának kérdéséről?" "Igen. Egyelőre megfontolás tárgyát képezi a kérdés." "Értem. És mikorra várható a döntés?" "A Romulan Szenátus időterve nem előre látható. Amint döntésre jutnak, tájékoztatni fognak róla." "Sajnos csak meghatározott idő áll rendelkezésünkre. A szonda, amin át ez a beszélgetés zajlik, negyvennyolc órán belül üzemképtelenné válik." "Kapitány... Én tudós vagyok,

más szempontból jelentéktelen valaki. Nem áll módomban arra kérni a szenátust hogy gyorsítsák meg határozathozatali munkájukat." "Azt mondta, egy éve járják már az urt... Mondja, van családja?" A romulan hosszan gondolkodik, kifejezéstelen maszkja alól egy pillanatra elobukkannak érzelmei. "Igen." "Gondolom, nem kísérték el az útra." "A feleségem és a... A lányom, a Romuluson van." "Egy kislány... Milyen idős?" "Hét hónapos." mondja maga elé meredve a romulan kapitány. "Tehát még nem is látta..." "Sajnálatomra, nem. Két éves lesz, mire hazatérek." "Biztosan nagyon hiányzik önnek a családja." "Mikor elfogadtam ezt a megbízatást, tudtam, milyen árat kell fizetnem érte. ... De talán akkor még nem értettem, milyen magas ár lesz is ez valójában." "Kapitány... Mind, akik itt vagyunk ezen a hajón, barátokat, családokat hagytunk magunk mögött, szívünknek kedves embereket. Akiket még hosszú évekig nem láthatunk. ... Vagy talán soha többé. ... És azt hiszem megérti, mennyire magányosak vagyunk. ... Nagyon hálásak lennénk ha meg tudná győzni a kormányt hogy továbbítsa az üzeneteinket." "Nem garantálhatom hogy sikerrel járok. De kérni fogom a feletteseimet, hogy gyors döntést hozzanak. És ha lehet, kedvező döntést." "Köszönjük." "Hívni fogom önöket." mondja a romulan, majd bontja a kapcsolatot. "Parancsnok... Reméljük hogy sikerrel járnak. Kezdjék meg az üzenetek elkészítését." fordul Janeway Chakotayhoz, majd a liftek felé indul, hogy elhagyja a hidat. Az egyik liftből azonban Torres ront ki meglehetősen feldúltan: "Kapitány, beszélünk kell!" "Hallgatom." "Nem! ... Úgy értem, négy szemközt." Janeway meglepetten méri végig B'Elannát, majd a készenléti helyiség felé int. "Azt hiszem, működni fog a dolog, de nem akartam a legénység előtt beszélni róla!" mondja Torres, mikor becsukódik mögöttük az ajtó, "Helytelen lenne hamis reményeket táplálni ha mégsem sikerül. ... De azt hiszem működni fog!" hadarja Torres izgatottan "Nyugalom... Mondja el szépen, miről van szó." "A frekvenciataromány, amit a romulanok a képkecsolat létrehozására használnak... Csak néhány megahertzzel tér el a transzporterek által használt továbbítási tartománytól!" "Azt akarja mondani..." néz Janeway elhulve a hadnagyra. "A képvivőre ráültethetünk egy transzporter-vivojelet... És átsugározhatjuk a legénységet az Alfa Kvadránsba!" "Át kell állítani az anyagtovábbítási sebességet, különben minden odalesz amit átsugárzunk..." mondja Janeway, mire Torres bólint. "Azonnal megkezdjük a tesztek." "Csinálják, hadnagy!" "Emberekre lenne szükségem..." "Szabad kezet kap minden erőforráshoz. Ez a legmagasabb prioritású feladat! És ne aggódjon a titoktartás miatt. Ezt nem lehet titokban tartani." Torres szinte futva távozik, Janeway pedig a közeli asztalhoz megy, ahol egy fénykép áll Markról, és a labradorról. Kathryn felemeli a képet, és elérzékenyülve nézegetni kezdi.

"Ezekkel végeztem. Van még?" adja vissza Kes a valamivel korábban a Doktortól kapott jegyzetfüzeteket. "Mindet megtanulta?!" kérdezi hitetlenkedve a hologram. "Az anatómia nagyon érdekes... Szeretnék egyszer részt venni egy boncoláson. ... Tudja, gondolkodtam. Miután megérkeztünk a Föderáció területére, azt hiszem, orvosi tanulmányokat kezdek!" "Ha továbbra is ilyen szorgalmasan fog tanulni, mire odaérünk, képzetebb lesz egynémely orvosnál." "Hát még nem hallott róla?" kérdezi ekkor meglepetten Kes. "Miről?" "Hogy talán hamarosan ott lehetünk." "Hah... Arra fogadást köthet hogy ha valami fontos dolog történik a hajón, én fogom megtudni utoljára." "Mindenki erről beszél. Lehetséges hogy mindannyian visszasugározhatunk az Alfa Kvadránsba! Torres főmérnök jelenleg is ezen dolgozik." "Értem... Akkor azt hiszem ideje búcsúznunk. Én nem megyek a többiekkel." "Átmásoljuk a programját egy adatmodulba, és magunkkal visszük." mondja Kes. "A programom a gyengélkedő különböző alrendszerének együttes működéséből jön létre. Nem lehet az egész rendszert lemásolni." Kes mosolya lassan eltűnik az arcáról, és a lány szomorúan néz az íróasztal mögött ülő Doktorra. Majd gyorsan elorehajol, és arcon csókolja: "Köszönök mindent." A Doktor zavartan mered maga elé, majd az ajtó felé induló lány után szól: "Várjon... Szeretnék... Megtenne egy szívességet?" "Bármit." "Mielőtt elmennek... Ellenorizné hogy kikapcsoltak-e?" "Megígérem." bólint Kes komolyan, majd magára hagyja a Doktort az egyelőre még élettel teli hajó már kihalt gyengélkedőjében.

"A fomérnökünknek sikerült egy transzporterjelet ültetnie a köztünk élő képkapcsolatra." mondja Janeway a foernyorol figyelő romulannak. "Ez azt jelenti hogy hozzáigazították az átviteli rendszerüket a kommunikációs jeleinkhez?" "Pontosan." "A jelek szerint az ügynökeink elég silány munkát végeznek." mondja erre a romulan, "Mert amint látom, a miénknél fejlettebb technikával rendelkeznek. Legalábbis ami a szubtér-mechanikát illeti." "Ha minden jól megy, megpróbálnánk egy próbahengert átsugározni önökhöz." mondja Chakotay. "Próbahengert? Milyen felépítésű?" "Egy szokványos berendezést, a belsejében egy változó molekuláris mátrixszal, amely megfelelő szimulációja az ismert szerves és szervetlen kötéseknek." magyarázza Tuvok. "Igen... Ismerem a módszert, és a hozzá szükséges eszközöket. Mi is használunk ilyesmit." bólint a romulan, "Engedélyezem a sugárzást." "Híd hívja az egyes szállítóhidat." szól Janeway. "Itt Torres. Készen állunk." "Rendben, akkor... Próbáljuk meg!" A foernyon, kevéssel a romulan kapitány mellett, felragyog a Voyager szállítószugara, a benne formálódó próbahengerrel. A folyamat azonban nem akar kiteljesedni, így Janeway így szól: "Vissza tudják hozni?" "Megnövelem a fáziskiegyenlítő táplálását." üzeni Kim. A próbahenger hirtelen stabilizálódik, a transzporterciklus véget ér. A romulan megbabonázva nyújtja ki a kezét a hetvenezer fényévnyi távolságot megtett eszköz felé, majd közelebb húzza magához, és szinte barátságos pillantást vet a Voyager hídján tartózkodókra: "Gratulálok! Sikerrel jártak." "El kell végeznünk egy teszt sorozatot. Nincs már sok időnk a szonda leállásáig." "Értem." "Hamarosan próbát kell tennünk egy személy átsugárzásával is. Ha megengedi, átküldենék valakit a legénységünkbol." "Ezt a kérést sajnos vissza kell utasítanom. A kormányunk semmilyen körülmények között nem járulna hozzá hogy a Csillagflotta bármely tagja ennek a hajónak a fedélzetére lépjen." "Mit javasol ehelyett?" kérdezi Tuvok. "Megengedem hogy... Engem átsugározzanak a hajójukra. És vissza." "De kapitány... Ha nem léphetünk a hajója fedélzetére... Nem jutunk haza." mondja Janeway. "Ha az eljárás sikeresnek bizonyul, azonnal ide fogok rendelni egy csapatszallítót, ami felveszi a legénységüket." "Értettem." bólint Janeway, "Kapcsolatban maradunk."

"Kim és Torres húsz próbahengert küldtek át. Bár némelyik sugárzás hosszabb volt mint általában, mindegyik sikeresen zárult." tájékoztatja Chakotay a mellette a folyosón haladó Janewayt. "Remélem hogy a romulannal is ilyen jól megy majd a dolog." "Kapitány... Folyamatosan mellette leszek, amíg a fedélzeten tartózkodik." szól a Janeway másik oldalán haladó Tuvok. A csapat hamarosan megérkezik a szállítóhídra. "Bemértük, és az engedélyére várunk." jelenti Torres. "Rendben. Próbáljuk meg. Energiát!" A sugárzás legalább olyan lassan megy, mint az első kísérletkor, Janeway egyre aggodalmasabban figyel a széttöredező mintát: "Mi a baj?" "A fáziseltérés. Mindjárt korrigálom." válaszolja Torres, a romulan pedig néhány másodperccel később megjelenik az emelvényen. "Üdvözlöm a Delta Kvadránsban, kapitány." lép előbbre Janeway. A romulan elképedve álldogál az emelvényen, miközben Janeway bemutatja a jelenlevőket. "Fogadják elismerésemért ezért a figyelemre méltó teljesítményért." mondja a romulan. "Mr. Tuvok, hozzákezdhet a kiürítés megszervezéséhez." mondja Janeway. A vulcani aki közben trikorderével a romulánt vizsgálta, különös hangsúllyal szólal meg: "Azt javaslom, ettől egy rövid időre tekintsünk még el. Azt hiszem, megtaláltam a fáziseltérés okát." "Éspedig?" kérdezi Janeway. "Kapitány, milyen évet írunk?" fordul Tuvok a romulan felé. "Milyen évet?" "Megmondaná, kérem?" "Az önök idoszámitása szerint kétezer-háromszázötvenegy." A romulan szavaira szinte megfagy a levegő a helyiségben. "Hiszen... Most kétezer-háromszázhetvenegy van..." mondja Chakotay. "Pontosan. Romulan vendégünk a múltból érkezett. ... A jelek szerint ez a wormhole nem csak tér-, de időhasadék is. És amit fázisletérésnek hittünk, az a temporális távolság megnyilvánulása volt. A húsz évvel ezelotti múltból sugároztuk ot előre." "Újra ellenőriztem a transzporternaplót." mondja Torres a tanácssteremben, "És a dologhoz nem férhet kétség. Ha átsugárzunk azon a wormhole-on, a múltba kerülünk. Húsz évnnyire." "Akkor oda! Még mindig jobb mint a következő hetven évet úton tölteni!" csattan fel Kim. "Nem tehetjük. Akkor abba az időbe kerülünk, mikor maga úgy két éves lehetett." mondja erre Paris. "Tudom hogy

csalódott. Mind azok vagyunk. Már úgy látszott, sikerülhet. De abba az idobe nem térhetünk vissza. Komoly változásokat idéznénk elő az idovonalon." fordul Janeway az asztal túloldalán ülo romulanhoz, "A következmények elképzelhetetlenek lennének. Azt hiszem, gyedül kell önt visszaküldenünk, és arra kérünk, ne tegyen hivatalos jelentést errol a részletrol." "Biztosíthatom, kapitány, semmi olyat nem szándéksom tenni, ami megváltoztathatja a történelmet, és esetleg kárt okozhat a Romulan Birodalomnak. De... Húsz év múlva... Figyelmeztethetem a Csillagflottát, hogy ne kezdjen bele abba a küldetésbe, ami ide juttatja önöket." "Attól tartok, ez sem járható. Már túl nagy hatással voltunk erre a kvadránsra. És egy ilyen változásnak szintén drasztikus hatása lehetne." mondja Chakotay. "Tehát már csak az eredeti kérésünk jöhet szóba." mondja Janeway nagyot sóhajtva, "Eljuttatná a személyes üzeneteinket húsz év múlva a Csillagflottához?" "Természetesen. Át fogom oket adni a megadott idoben. ... Ha megtalálják a hazavezeto utat az én életem során... Öreg leszek már. De szeretnék hírt kapni önökröl. Telek Remor vagyok, a Romulan Asztrofizikai Akadémiáról." "Megígérem hogy hallani fog felölünk. Mert hazajutunk!" mondja Janeway, a többiek nevében is beszélve.

"Az üzeneteink." adja át az adatmodult Tuvok Remornak a szállítóhídon. "Sok szerencsét kívánok az útjuk során." fordul a romulan Janeway felé. "Én pedig köszönöm a segítségét." A romulan fellép az emelvényre, Janeway pedig engedélyt ad a sugárzásra. "Sugárzás befejezve, kapitány. Biztonságban visszaérkezett." jelenti Torres kisvártatva. "Tájékoztatom a legénységet, hogy az üzeneteik célba fognak érni." indul Janeway a kijárat felé, de Tuvok utánaszól: "Kapitány... Nem akartam elmondani míg a vendégünk a fedélzeten tartózkodott. Utánanéztem, van-e az adatbankunkban említés Telek Remor nevu romulan tudósról." "És?" "Sajnálattal kell közölnöm hogy Dr. Remor kétezer-háromszázhatvanhétben elhunyt." "Négy évvel ezelott..." mondja Janeway. "Így van. Mielott útnak indíthatta volna az üzeneteinket." Kim magába roskadva támaszkodik meg a transzporter vezérlopultján, a mellette álló Torres pedig a vállára teszi a kezét. Janeway, hogy ne lássák szomorúságát, az emelvény felé fordul, mintha csak a romulan távozásának helyét akarná megemlékezni. "Talán hagyott végrendeletet. Amiben gondoskodott arról hogy elküldjék az üzeneteket. Vagy átadta a modult a romulan kormányoknak..." mondja Torres reménykedve. "Lehetséges. De sajnos, errol nem bizonyosodhatunk meg." szól Tuvok. Janeway sokáig hallgat, majd összeszedve magát, a többiek felé fordul: "Akkor ideje továbbindulnunk. Hosszú út áll még elöttünk."

"Új gyakorlatot próbáltam ki." mondja nemrégiben a gyengélkedoben járt tiszt, aki a jelek szerint újra idekényszerült, "És lehet hogy kissé túlzásba vittem. De ez az egyetlen dolog ami el tudja velem feledtetni egy idore, hol vagyunk." A Doktor eközben a hadnagy térdét vizsgálja, aki folyamatosan Keshez intézi a szavait. "Hadnagy... Én vagyok a hajó foorvosa. Ha az állapotával kapcsolatos mondandója van, kérem hozzám intézze a szavait." mondja a Doktor kissé morózusan. "Nos... Meg kell értenie... Muszáj edzenem." fordul a hadnagy a Doktor felé, aki eközben egy orvosi muszerért indul. "Ezt senki sem tilthatja meg önnek. Csak arra kérem, ne ész nélkül tegye. Ha még egyszer elofordul hogy edzés közbeni túlterheléses panaszokkal fordul hozzám, jelentenem kell a dolgot a felettesének." "Értem... Uram." "Rendben vagyunk, elmehet." "Igen, uram. Köszönöm, uram." mondja a hadnagy, majd egy gyors pillantást vetve Kesre, távozik. "Azt hiszem, o már nem fogja semmibe venni többé." jegyzi meg a lány vidáman. "Janeway kapitány a tudomásomra hozta hogy ezentúl nem csak vészhelyzeti orvosként funkcionálok, hanem... A legénység tagjának kell tekintenem magam." magyarázza a Doktor. "Ebben teljes mértékben igaza van." "Összeállítottam egy listát azokról a dolgokról, amikre szükségem lenne." mondja a Doktor az irodába menet, majd egy jegyzetfüzetet ad át Kesnek: "Ha megkérhetem... Adja át ezt a kapitánynak." "Szívesen." "És lenne még egy kérésem, de az... Jóval személyesebb jellegu. ... Nagyon szeretnék... Egy nevet."

7. Ex Post Facto - Tanúm csak a halál

Mit lát, Mr. Paris?" hallatszik egy kissé távolinak tuno hang. "Egy pár cipot..." mondja a hadnagy, letekintve virágtartó mellett levo cipokra, amelyek, mint minden más, fekete-fehérben látszanak. A nézőpont elmozdul, áthalad egy kinyíló ajtón, és egy pillanatra elidőzik egy kistermetű dühösen ugató kutyán. "Egy kutyát..." hallatszik Paris hangja. "Helyes. Pontosan azt kell látnia." mondja a férfi. A nézőpont tovább vándorol, egy gyertyatartó úszik be a képbe, melyet egy nappali szoba teljes berendezése követ. A szoba túloldalán egy kétszárnyú ajtó látható, rajta egy hosszúkás ablak, A nézőpont lassan közeledni kezd ehhez az ablakhoz, melyen át egy üvegház válik láthatóvá, a kint tomboló vihar villámainak fényétől megvilágítva. Az üvegházban pedig Tom Paris látható, amint hevesen csókolózik egy fiatal, humanoid novel.

"Hiszen ez... Lehetetlen..." hallatszik újfent Paris hangja. "Tudom, nehéz megszokni hogy egy másik személy szemein keresztül látja a világot." "Nem, én..."

A kétszárnyú ajtó idoközben kinyílik, és a lány riadtan pillant arra, akinek szemein keresztül az események láthatók: "Tulem..." "Most már minden tértek." hallatszik egy harmadik hang. "Jobb ha elmegyek..." mondja Paris, eltolva magától a lányt. "Maradj, Tom. Neki semmihez sincs joga többé." mondja a lány. "Nincs jogom? Hiszen ez az én házam! Maga betört az otthonomba, és elrabolja tolem a feleségemet! És még azt mondják, nincs jogom?"

"De nem így történt! ... Nem így történt!" tiltakozik az a Paris, aki most újraéli a valaki más által tapasztaltakat. "Nincs értelme tagadnia, a bizonyítás megtörtént." mondja a férfihang.

"Ismerem magát Paris! Tudom hogy börtönben is ült." hallatszik a másik férfi hangja. "Ennek az egészhez az égvilágon semmi köze." tiltakozik Paris. "Majd meglátjuk, mit szól ehhez a kapitány. Garantálom, miután beszéltem vele, az életben nem viselheti többé ezt az egyenruhát!" Ezzel a nézőpont elfordul, és a kijárat felé indul. "Nem lesz ideje megtenni..." hallatszik paris hangja, utána pedig a nő: "Ne, Tom! Ne tedd!" A szemlélo visszafordul, és Parist pillantja meg maga mögött, egy késsel a kezében. Paris meglendíti a kezét, a penge a szemlélo mellkasába mélyed. A kép meginog, végül elsötétül.

"Az ítélet ezzel végrehajtottnak tekintheto. Az élete hátralevo részében Thomas Eugene Paris tizennégy óránként újra át fogja élni áldozatának haláltusáját. ... Legyen önhez kegyes a sors." A levego után kapkodó Parist egy fiatal, humanoid férfi felsegíti a fekvohelyrol, közben a hevero melletti fotelban ülo másik férfi is feláll.

A Doktor és Kes a gyengélkedobeli foorvosi irodában ülnek, a hologram épp tanítványát vizsgáztatja különböző orvosi ismeretekbol. Miközben Kes épp egy tesztet tölt ki, megkérdezi a Doktort: "Kigondolt már valami nevet?" "Már kértem egyet a kapitánytól." "Miért nem választ egyet magának?" "Hogy válasszak? Én? Nos ez nem... A hologramokat beprogramozzák... Nem ok választanak." "Miért nem?" kérdezi Kes. "Mert... Nem is vagyok képes bármit is kiválasztani." "Hiszen... Azt is ön választja ki, milyen kezelést alkalmaz." "Több mint ötmillió orvosi eljárást tartalmaz a programom, elemzo, és összehasonlító szubrutinokkal kiegészítve. De ezek is csak programok, amelyek más programokat irányítanak. Nem hozok igazi döntéseket." "Nem látom a különbséget..." erosködik Kes. "A különbség az..." "Én az agyamban tárolt adatok alapján hozok döntéseket... Miért lenne annyira ettol különböző, mikor ön elemzi a programjának változóit?" "Tulajdonképpen ha így nézzük..." "Vannak nevek az adatbázisaiban?" "Természetesen. A Csillagflotta orvosai... A betegek... Különböző orvosi vagy irodalmi szempontból jelentos személyek..." "Válasszon egyet a neveik közül." "Egyszeruen... Válasszak?" "Amelyik tetszik önnek. Amelyik ösztönzi önt." A Doktor hosszan gondolkodik, majd Kesre pillant: "Doktor... Dr. Galen...? Dr. Salk... Dr. Spock!" "Mind jól hangzik... Melyiket tudná elképzelni a sajátjaként?" A Doktor a szemöldökét megemelve Kesre pillant, majd megrázza a fejét: "Nem igazán..." "Ne siesse el. Hiszen ha döntött, ezt a nevet fogja hordani egész életében." "Eddig nem volt tudomásom arról hogy

egyáltalán élek." jegyzi meg erre a Doktor. "Janeway hívja a gyengélkedot: vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni!" "Már üzemelek, kapitány." üzeni a Doktor, "Mit tehettek önért?" "Egy sikló érkezik hamarosan a legénység egyik sebesült tagjával." "Tud részleteket mondani?" "Vagy Kim zászlós, vagy Paris hadnagy az." válaszolja Janeway, a fomonitoron egyre nagyobbnak látszó távolsági siklót méregetve, "Még nem tudunk kapcsolatba lépni velük." "A szenzorok szerint több alrendszerük meghibásodott." jelenti Tuvok. "Biztos hogy csak egy élőlény van a hajón?" "Megerosítem, kapitány." "Sugározzák a gyengélkedobe! Odamegyek." fordul Janeway Chakotay felé, majd a turbóliftre indul, "Mr. Tuvok..."

"Arra kényszerítettek hogy szálljak fel nélküle..." mondja erotlenül Kim a gyengélkedo egyik vizsgálóasztalán fekvő, miközben a Doktor egy orvosi trikorderrel vizsgálja. "Jelentős folyadékhiány..." pillant a Doktor Kes felé, miközben Janeway és Tuvok megérkeznek. "Meg tudja mondani mi történt Parissal, Mr. Kim?" kérdezi Janeway közelebb menve. "Rákényszerítettek hogy hagyjam ott. Azt mondták... Megölt valakit." "Van elképzelése, ki volt az áldozat?" "Az a fizikus, akivel együtt dolgoztunk. A neve Tulem Ren... A beneai tudományügyi miniszter valamivel a megérkezésünk után mutatott be minket egymásnak..."

"Tehát a galaxis másik végéből..." mondja a hosszú, szürke köpenyt viselő, szakállas, középkorúnak látszó humanoid, az öt követő Parisnak és Kimnek. "Legalábbis úgy hetvenezer fényévi távolságból." bólogat Kim. "Elég hosszú út, egy sérült hajóval." jegyzi meg a szakállas, mire a másik, ugyanabból a fajból származó férfi, aki a helyiség bejáratánál áll, így szól: "Ha van valaki a mi világunkon aki segíteni tud, akkor Ren professzor az. Ő fejlesztette ki a hajóink navigációs rendszereinek több generációját." "És ki kell jelentenem, jóval előbbre járunk ezen téren mint közvetlen szomszédaink, a numirik. ... Hoztak tervrajzokat a hajójuk rendszereiről?" "Igen, itt van minden." bólint Kim, felmutatva egy jegyzetfüzetet. "Mit szólnának ahhoz ha egy kellemes vacsorát követően beszélne meg a részleteket? Bemutatom a feleségemet is." "Nem volt semmi okunk nemet mondani, pedig ha ezt tettük volna, ez az egész nem történik meg." "Ugyan, Neeka, hagyd már abba..." mondja Ren, belépve házuk előterébe, ahol egy kistermetű, bozontos kutyaféle dühödten ugatja a belépő Kimet és Parist, "Ezek a barátaink. ... Drágám, itt vagy valahol? Vendégeink jöttek!" kiált a professzor az emelet felé, majd bocsánatkérvén Parisék felé fordul: "Fel kellett volna hívnom hogy jövünk. ... Meg kell mondanom, meglep hogy még nem szökött meg mellőlem. Nem is értem hogy képes elviselni a rigolyáimat." "Valóban... Szóval már megint kitaláltál valamit?" érkezik egy egyszerű, fehér ruhába öltözött, a professzornál jóval fiatalabb, csinos, nonemu humanoid. "Igen... Lidell, bemutatok Paris hadnagyot és Kim zászlóst. A galaxis másik végéből érkeztek." A nő nem tűnik különösebben lenyugózottnak a bejelentés hallatán, szinte ügyet sem vet a vendégekre. "Valóban...?" "Örülünk hogy megismerhettük." lép előbbre Paris. "Felhívhattál volna..." mondja a nő mindenkinek háttal. "Teljesen igazad van. ... Vacsorázhatnánk itt, vagy menjünk el egy étterembe?" kérdezi Ren. "Nem szükséges. Összeütök valamit." válaszolja a nő, végre a vendégek felé fordulva. "Nagyszerű!" szól Ren megkönnyebbülten, "Uraim, érezzék otthon magukat, egy perc és itt vagyok." Ezzel a professzor elsiet. "Megkínálhatom önöket egy itallal?" kérdezi Lidell, s hogy Parisnak egyelőre komoly nehézséget jelent megszólalni, tekintve hogy egyelőre szemmel láthatóan a nő egzotikus arcvonásainak lenyugózó szépségének hatása alatt áll, Kim válaszol: "Köszönjük, igen." Lidell ekkor elsétál közöttük, a Parisék háta mögött lévő bárszekrényhez, s az ajtókat kinyitva így szól: "Válasszanak kedvükre valót." Ezzel egy időre magukra hagyja a vendégeket. Kim meglepetten pillant a még mindig feltűnően szótlan Parisra, mire az megkérdi: "Mit bámul ennyire?" "Semmiképp sem azt amit ön, ez már biztos." "Nálunk nem találhatnak semmi különösét vagy egzotikusát. Egyszerű emberek vagyunk." mondja Ren valamivel később, a vacsoraasztalnál. "Nagyon kedves hogy az otthonába hívott minket bennünket vacsorázni." szól Kim. "Mindig örülünk a vendégeknek. ... És azt hiszem Lidell örülne ha több vendég tisztelné meg bennünket. Ő inkább társasági lény mint én. Attól tartok, néha talán unatkozik is, de... Engem nagyon leköt a munkám." "Most pedig még több munkát hoztunk a házhoz, és egész

éjszakára elraboljuk öntől a férjét..." mondja Paris, Lidellre pillantva. "Nem nagy különbséget jelent hogy itt vannak. Tulem egyébként is dolgozott volna." "Sajnos igazad van. ... De mégiscsak háborúban állunk... Igaz is, hogyan jutottak át a numiri orjáratokon?" fordul Ren Kim felé. "Paris hadnagy a legjobb pilótánk." "Janeway kapitány úgy döntött, nem állunk pályára a hajónkkal a bolygó körül. Nem szeretnénk beleártani magunkat az önök konfliktusába, ezért érkezünk egy siklóval. Az elég kicsi ahhoz hogy viszonylag észrevétlenül átsusszanhassunk vele. Azért egy darabig rejtőzködnünk kellett az egyik holdjuk árnyékában, mire sikerült lejutnunk. ... Azt hiszem, mire a szenzoraik észleltek bennünket, már a felszínen is voltunk." magyarázza Paris. "Szép munka volt." veregeti meg Ren a hadnagy vállát. Lidell ekkor feláll az asztaltól, és a tányérját nem messze a földre helyezve, távozni készül. "Már be is fejezted?" kérdezi Ren. "A hús nem sikerült valami jól..." válaszolja Lidell hidegen, mielőtt elhagyná az étkezőt. "Nos... Sok dolgunk van még..." mondja zavartan Ren, "Talán hozzá is láthatnánk." A valahonnan elokerült kutya eközben elkezd eltüntetni a Lidell által a földre tett tányér tartalmát.

"Ezután átmentünk a dolgozószobába, és megismertettük a professzort a navigációs rendszerünkkel. Elég fárasztó, és száraz téma volt... Mi nekiláttunk átdolgozni az alapprogram néhány részletét, Tom pedig... Főleg unatkozott. ... Azután egy időre eltűnt, azt hiszem, felkereste Mrs. Rent. ... Az viszont biztos hogy másnap reggel találkoztak. Aznap este gyilkolták meg Ren professzort." "Beszélte Paris hadnaggyal, miután letartóztatták?" kérdezi Tuvok, közelebb lépve a vizsgálóasztalon fekvő Kimhez. "Nem találkozhattam vele. ... Majdnem két álló napon keresztül hallgattak ki engem is. ... Rengeteg kérdést tettek fel a numirikról, talán azt hitték, az ő ügynökeik vagyunk. ... Re, professzor ugyanis egy új módszert dolgozott ki, amivel..." "Nagyon kimerült." jegyzi meg rosszállóan a Doktor, "Nem várnának a kérdezősködéssel, míg egy kicsit összeszedi magát?!" "Kiderítjük mi történt Parissal..." mondja Janeway, megnyugtató pillantást vetve Kimre, majd a hidat hívja: "Chakotay parancsnok, irány a beneai anyabolygó."

"Kéretett, kapitány..." lép be Neelix a készenléti helyiségbe, mire Janeway az íróasztal előtti szék felé int. A talaxiai letelepszik, és kérdőn a kapitányra pillant. "Paris hadnagy... Bajba került. Körpályán maradunk a bolygó körül, amíg nem sikerül tisztáznunk a helyzetet." "Számolniuk kell azzal hogy a numirik esetleg megpróbálnak csapdát állítani. ... Szívesen zargatják a beneai bolygókra tartó utazókat." "Ezúttal egy sikló nem lesz elegendő. Szeretném a tudtukra adni hogy velünk nem játszodozhatnak." "Értem..." bólogat Neelix. "Mire számíthatunk? ... Mit gondol, hogyan próbálnak bajt keverni a numirik?" "Oszinte legyenek? Minden alkalommal, mikor numiriket vettem észre a közelemben, leléptem jó előre, mielőtt még megkezdheték volna piszkos kis játékaikat..." válaszolja Neelix nevetésben törve ki, amit Janeway nem díjaz különösebben. A talaxiai ennek láttán kissé visszafogva magát, így folytatja: "Mégpedig eszeveszett gyorsasággal! ... De azt biztos forrásból tudom hogy olyan energiafegyverekkel rendelkeznek, melyeknek rombolóereje vetekszik az önökével. Akarom mondani... A miénkkel. És gyors regenerációra képes pajzsokkal, amelyek harcban az elonyükre lehetnek." "De mégis, miféle faj? Agresszívek, technokraták? Az érzelmeikre, vagy inkább az eszükre hallgatnak? Mondjon róluk valamit." "A numirik és a beneiaiak fölöttébb különböző beállítottságúak, még akkor is ha korábban ugyanazon a bolygón éltek is. ... Azért javasoltam előbb a beneiaiakkal való kapcsolatfelvételt, mert a numirik elég zárkózott társadalomban élnek." "A kapitányt kérem a hídra." hallatszik ekkor Chakotay hangja az interkomból, mire Janeway az ajtó felé indul.

"Egy numiri hajó közeledik, harckészültségben." jelenti Chakotay a hídra lépo Janewaynek, aki Neelixel együtt érkezik. "Pajzsokat fel. Képernyőre." szól Janeway, mire a fomonitoron egy vaskos, lándzsahegy alakú, szürke hajó jelenik meg. "Mr. Neelix?" "Szokványos járőrhajónak nézem. ... Különös..." "Micsoda?" fordul Janeway a talaxiai felé. "Egy ekkora hajóhoz mint a miénk, több hajót szoktak kiküldeni ebből az osztályból." "Ez talán jó jel. ... Hívják a hajót!" szól Janeway. "Válaszolnak." jelenti Tuvok, majd beadja a képet a foernyőre. "Miért vannak ebben a rendszerben?" kérdezi a képernyőn megjelenő humanoid férfi, aki valóban erosen hasonlít a beneiaiakra, csak

öltözéke tér el jelentosen. "Az egyik emberünket fogságban tartják a beneai anyabolygón. Ez ügyben kívánunk vizsgálatot indítani." "Hivatalos kötelességem tájékoztatni önöket, hogy háborús terület határához érkeztek. Tovább haladhatnak, de csak a saját felelősségükre." "Értem." "Bármilyen kísérletet a beneaiak megsegítésére, legyen az akár technikai, akár felszerelésbeli, a numirik elleni támadóakciónak minősítünk." "Biztosíthatom hogy semlegesek kívánunk maradni ebben a konfliktusban. Minket kizárólag a legénységünkbe tartozó személy érdekel." "Folytathatják az útjukat, de figyelni fogjuk a tevékenységüket." mondja a numiri kapitány, majd bontja a kapcsolatot. "Nagyon... Nagyon különös." csóválja a fejét Neelix, "Egy numiritól ez fölöttébb barátságos üdvözlés volt." "A biztonsági készség érvényben marad. A távolsági szenzorok folyamatosan kutassanak numiri járőrök után." mondja Janeway, leereszkedve a kapitányi székbe, "Kezdjék meg a körpályára állást."

Janeway és Tuvok, szerszámöveiken fézerrel és trikorderrel, egy irodafélében várakoznak, valahol a beneai anyabolygón. "Kapitány... Sajnálom hogy ilyen körülmények között kell megismerkednünk." lép be egy beneai a helyiségbe, kezét nyújtva Janewaynek. "O a biztonsági fonököm, Tuvok hadnagy." "Örvendek. ... Foglaljanak helyet." mondja a beneai, a helyiségben levo íróasztal mögé lépve. "Mirol van szó pontosan, miniszter? Csak annyit tudunk, hogy egyik emberünket gyilkossággal vádolják." "Attól tartok, ez már nem csak vádemelés. A tettet a törvényeink szerint elítélték, a büntetést végrehajtották." "Miféle büntetésrol van szó?" hajol közelebb Janeway fenyegetően. "A gyilkosok büntetése az, hogy újra és újra át kell élniük áldozatuk életének utolsó pillanatait." "Hogyan teszik ezt lehetővé?" kérdezi Tuvok. "Ha óhajtja, hívatok egy szakértőt aki pontosan elmagyarázza az eljárás folyamatát. Röviden összefoglalva arról van szó, hogy képesek vagyunk kiválasztott emlékképeket észlelni az agyban. Jelen esetben az utolsó pillanatok emlékeit, amelyeket aztán bejuttatunk a tettes agyába. Miután bizonyítottuk velük a tett elkövetését." "Tehát... Bizonyítékként használják ezeket a képeket?!" kérdezi Janeway hitetlenkedve. "Az emlékek másolatát egy mesterségesen előállított élőlény kapja meg, o tanúskodik az ügyben. ... Ebben az ügyben Mr. Parist a vallomás alapján tetten érték egy... Meglehetősen intim helyzetben Mrs. Rennel. Verekedés kezdődött, végül Mr. Paris áldozata szemein keresztül láthatta, hogyan öli meg áldozatát. ... A bizonyíték támadhatatlan."

Janeway az iroda ajtajának kinyílására megfordul, így láthatja, amint két zord ábrázatú or bevezeti a kissé gyurött Parist. "Kapitány..." "Jól van, Tom?" "Voltam már jobban is." "Beszélhetnénk vele a jelenlétük nélkül?" kérdezi Tuvok a miniszter felé fordulva. "Természetesen." bólint az, majd az oröket egy intéssel elküldve maga is távozik. "Az az Új-Zélandi börtön ezek után egészen kellemes helynek tunik..." ironizál Paris, de Janeway és Tuvok nem veszik a lapot. Ehelyett a vulcani komoran kérdezi: "Hadnagy, ön ölte meg Ren professzort?" "Nem." "De az áldozat önt látta amikor..." "Nem kell felvilágosítania mit látott az áldozat!" vág Janeway szavába Paris, "Én sem értem. ... De nem én öltem meg!" "És mi a helyzet a feleségével fennálló viszonyával?" kérdezi Tuvok. Paris erre nagyot sóhajt: "Már rég nem volt igazi házasság. A halála napján tudta meg hogy vége..." "Ez nem válasz a kérdésemre." "Nem történt semmi." mondja Paris, majd Janeway helytelenítő pillantásának hatására hozzáteszi: "Vagyis semmi komoly." "Tom... Nagyon fontos hogy mindent elmondjon. ... Harry azt mondta, egy ideig együtt voltak, ön és a professor felesége, miközben ok dolgoztak." "Unatkoztam..." bólogat Paris, "Tudják milyen az amikor két tudós belemerül a munkába... Átmentem a másik szobába, körülnézni... Aztán megláttam ot az üvegházban. A csillagokat bámulta a teton keresztül..."

"A dohányzás elég rossz szokás. ... Az én népem már évszázadokkal ezelott felhagyott vele." mondja Paris, belépve az üvegház ajtaján, miközben Lidell nagyot szív a kezében tartott hosszú cigarettafélébol. "Rájöttünk ugyanis hogy szép lassan megöl bennünket." "Ez azt hiszem azért van, mert maguk egy magasabb rendű fajta." válaszolja a no, nem is pillantva Parisra. "Nem így értettem..." "Talán azért gyilkolom magam lassan, mert egyszerre megtenni nem vagyok elég bátor." "Nem értem, hogyan mondhat ilyet olyasvalaki mint ön." mondja erre Paris, közelebb lépve. "Ne

tegye..." "Mit?" "Megégeti az ujját, hadnagy..." "Csak megpróbáltam..." "Sajnálni fogja." "Lassan kezdtem magam halálra unni, azt reméltem, elbeszélgethetünk." A no becsukja az üvegház ajtaját, majd kihívón paris felé fordul: "Rajta hát, kérdezzen." "Mégis mit?" "Ami egész este a fejében járt. Amit mindenki meg akar kérdezni tolem. ... Hogy miért mentem feleségül egy olyan emberhez, aki az apám lehetne." "Elismerem, kissé... Csodálkoztam ezen." "Mert o jó volt hozzám. Sok más férfival ellentétben." "Azt hiszem, ez éppen elég ok." "Nagyon jó ember. Semmit sem tennék amivel ártanék neki." "És ez jó feleségévé teszi önt." mondja Paris, megállva a falnak támaszkodó no mellett. "Jónak lenni néha... Nagyon... Nagyon unalmas." hajol közelebb Lidell Parishoz, majd az utolsó pillanatban elhúzódik.

"Nem, ezt ne..." rázza meg a fejét Paris. "Mi történik?" kérdezi aggodalmasan Janeway, de a hadnagyot egyelőre lekötik a beültetett emlékek. "A jelek szerint épp újraélt a gyilkosságot." mondja Tuvok. Paris teste ekkor megfeszül, s egy ideig levegővételre képtelenül, eldől az üloalkalmatosságon, amin az örök távozása után nem sokkal helyet foglalt. Janeway ezt látva feltépi az ajtót, és behívja az öröket, miközben Paris magatehetetlenül hever a fotelben. "Ez normális jelenség?" kérdezi a kapitány az örökkel érkező beneaitól, aki egy muszerrel megvizsgálja Parist. "A jelek szerint gondok adódtak a beneai idegi lenyomatoknak egy idegen idegrendszerbe történő integrálásával. De mindeddig nem veszte el az eszméletét." "Szeretném magunkkal vinni, hogy a mi orvosunk is megvizsgálhassa." mondja Janeway. "Sajnálom, de ezt nem engedhetem." tiltakozik a miniszter. "Talán át kellene gondolnia, miniszter." fordul felé az itteni orvos, "Fennáll a veszélye hogy a szinapsziszai súlyosan károsodnak. Az o orvosainak lehet hogy megfelelő felszerelésük van az állapotának stabilizálására." "Hát legyen. De nem hagyhatják el az orbitális pályát." "Miniszter..." mondja Janeway fagyosan, "Addig nem megyünk el, amíg be nem bizonyítjuk az ártatlanságát." "Felderítok a Voyager-nek: három fo felsugárzásra." érinti meg Tuvok a kommunikátorát, és néhány pillanattal később mindhármutukért megérkezik a szállítószugár.

"Ez egy olyan beavatkozás, ami teljesen ismeretlen előttünk." mondja a Doktor Janewaynek, az idegrendszeri letapogatás eredményét tanulmányozva, "És ami a leginkább aggasztó, azok azok a sérülések, amelyeket a folyamat az idegpályákban okozott. Amelyek a jelek szerint terjednek." "Tehát a büntetés komoly agykárosodást okozhat." szögezi le Janeway. "Hogy mennyi ido telik el addig, míg visszafordíthatatlan károsodások következnek be, nem tudom megmondani." mondja a Doktor. "Hálás lennék egy másolatnak az analízis teljes eredményéről." mondja ekkor Tuvok. "A vizsgálat eléggé részletekbe meno, egy laikus számára attól tartok, nem igazán kiértékelhető." jegyzi meg a Doktor. "Mindennek ellenére, mégis szeretnék kérni egy másolatot." mondja erre Tuvok, mire a Doktor megvonva a vállát, elsiet. "Felhasználhatjuk ezt az alkalmazott büntetés elleni tiltakozás benyújtásának alapjaként, igaz?" kérdezi Janeway. "Talán. Azonban ennek a módszernek az alkalmazása előtt a gyilkosságot halállal büntették. Fennáll a lehetősége annak, hogy ez esetben ezt az alternatív büntetést fogják alkalmazni." "Magához tér?" kérdezi a Paris mellett álló Kes a visszatérő Doktort. "Több mint valószínű. De a beültetett emlékek minden egyes aktiválódásakor újra károsodás éri az agyát." válaszolja a hologram, átadva egy jegyzetfüzetet Tuvoknak. "Ha felébred, szeretném ha elvégezne egy autonómválasz-tesztet, miközben én kikérdezem." "Gondolja hogy hazudna nekünk?" kérdezi hitetlenkedve Kes. "Egy alapos vizsgálat esetén nem zárhatom ki ennek a lehetőségét sem. Mr. Paris azt állítja, ártatlan. Azonban megdönthetetlennek látszó bizonyíték szól ellene, és az áldozat felesége is Mr. Paris ellen vallott. Valaki tehát nyilvánvalóan hazudik, és az AVT ki fogja mutatni hogy Mr. Parisról van-e szó." "Megteszem az elokészületeket." bólint a Doktor. "Én pedig eközben engedelmevel szeretnék visszatérni a felszínre, kapitány." mondja Tuvok, mire Janeway kérdőn fordul felé: "Mire lenne az jó, Tuvok?" "Szeretném megvizsgálni a tett helyszínét, és beszélnék Mrs. Rennel is."

"Mrs. Ren?" kérdezi Tuvok a kinyíló ajtóban megjelenő Lidellt. "Igen." "Tuvok hadnagy vagyok, a Voyager csillaghajóról. Feltehetnék néhány kérdést?" "Ön Tom barátja?" "A hajó biztonsági fonöke

vagyok, és szeretném megismerni az esemény körülményeit." Lidell visszahúzódik az ajtóból, így Tuvok beljebb mehet. "A jelentés szerint a gyilkosság itt történt." néz körül a nappaliban a vulcani. "Igen. Pontosan itt. Takarítókat kellett hívnom hogy eltüntessék a vérfoltokat." "Egy ilyen eroszakos esemény után mégis úgy döntött, ebben a házban marad?" "Ez a ház tíz éve az otthonom, Mr. Tuvok. Ennek fényében is ilyen különösnek tunik a döntésem?" "Vulcani vagyok, Mrs. Ren. A mi népünk természetétől fogva meglehetősen érzelemmentesen viselkedik. De ritkán találkozom olyanokkal, akik hozzánk hasonlóan viselkednek." "Érzelemmentes...? Valóban annak tunok az ön számára?" kérdezi Lidell, elnyúlva a nappaliban levo kanapén, "Azt hiszem errol Tom Paris másképp nyilatkozna." A vulcani rezzenéstelen arccal figyel a no 'eloadását', aki megkérdi: "Kér valamit inni?" "Nem, köszönöm." "Magamnak viszont hozok valamit." "Csak tessék." bólint Tuvok, mire Lidell a bársekreányhez vonulva válogatni kezd az italok között. "A tanúvallomásában azt mondta, ön és a férje vitakoztak egymással a halálát megelőzo éjszakán." "Veszekedést sosem említettem, hadnagy. Mondja, fejezett már be ön házasságot?" "Nem." "Házas ember egyáltalán?" "Hatvanhét éve." "Biztos vagyok benne hogy a felesége megfeleloen... Érzelemmentes. ... Remélem önnek sosem kell ilyesmit átélnie, de meg kell hogy mondjam, egy házasságot fölöttébb békés úton is fel lehet bontani. ... Ha az embernek már régóta nincs mondanivalója a másik számára, nem sok vitakoznivalójuk akadhat." mondja Lidell leülve egy fotelba, majd cipoit lerúgva a közeli asztalkára emeli formás lábait. Tuvokra azonban nem hat a figyelemelterelési akció. "Megkérdezhetem miért pont most döntött úgy hogy felbontja a Ren professzorral kötött házasságát?" "Mert másvalaki iránt kezdtem vonzalmat érezni, és nem akartam megcsalni a férjemet." "Ez a másik férfi Paris hadnagy volt." kérdezi-állítja Tuvok, mire Lidell bólint. "Paris hadnagy néhány napon belül elhagyta volna a bolygót. Mégis hajlandó lett volna feladni egy tíz éves házasságot, miatta?" "A Tommal való találkozás csak az utolsó csepp volt a pohárban. Régóta éreztem már hogy itt az ideje új életbe kezdeni." "Mikor találkozott Mr. Parissal a gyilkosság napján?" "Miután beszéltem a férjemmel, a Technikai Intézetbe mentem. Tudtam, hogy Tom találkozni szeretne velem, amint ráérek." "Honnan tudta?" "Egy no megérzi az ilyesmit, hadnagy. ... A technikai részletek elintézését a barátjára, Harryre hagyta, és hazakísért. Útközben elkapott bennünket egy felhoszakadás."

"Borig áztam..." mondja Lidell nevetve, mikor Parissal együtt futva érkeznek a ház bejárata elotti fedett részre. "Vízállásjelentés: a cipomben pont egy centiméter." mondja Paris vidáman. Miközben igyekszenek megszabadulni elázott lábbelijeiktől, fél lábon állva egymást támogatják. A dolog hamarosan heves ölelkezésbe, majd csókokba torkollik, de Paris rövidesen elhúzódik: "Nem szabadna ezt tennünk..." "Semmi baj... Már úgyis tudja hogy vége." "De még házások vagytok." "Évek óta nem vagyok már a férje, Tom. Legfeljebb a barátja... A bajtársa ha úgy tetszik. ... Nem bánt velem igazi feleségként már... Egy jó ideje." "Azt hiszem, akkor is rossz idopontot választott." "Néhány nap múlva elmegy... Vagyis nincs sok idonk. ... Most pedig készíték valamit, ami felmelegíti majd..." mondja Lidell a bejárati ajtó felé indulva.

"Foztem egy teát, beszélgettünk egy darabig... Aztán átmentünk az üvegházba, és néztük a vihart. ... A többit pedig már tudja." "Elhagyta a helyiséget, mikor Paris hadnagy és a férje küzdeni kezdtek?" kérdezi Tuvok, mire Lidell arckifejezése megkeményedik, miközben a no a vulcani elé sétál: "Végignéztam, ahogy Tom megöli a férjemet, Mr. Tuvok. Megpróbáltam megakadályozni, de nem sikerült." "Voyager hívja Mr. Tuvokot." szólal meg Chakotay hangja a hadnagy kommunikátorából. "Itt Tuvok." "Tájékoztatni szeretném hogy Paris hadnagy magához tért." "Hamarosan visszatérek. Tuvok kilép. ... Köszönöm a segítségét, Mrs. Ren." "Hadnagy... Kérem mondja meg Tomnak, amint találkozik vele, hogy... Megbocsátok neki."

"Minden amit elmondott, igaz." mondja a gyengélkedoben fekvő Paris, "Csak arra nem emlékszem, mi történt azután hogy átmentünk az üvegházba." "Mi az utolsó emléke?" kérdezi az ágy mellett álló Tuvok. "Ott álltunk, teáztunk, és beszélgettünk. Aztán pedig... Talán elaludtam. És egy cellában tértem magamhoz." "Az igazat mondja." állapítja meg a Doktor, a biomonitor kijelzéseit figyelve.

"Talált valamiféle nyugtatóra utaló jelet, amikor felhoztuk a fedélzetre?" kérdezi Tuvok. "A beneaiak is megvizsgálták. Ok nem találtak semmit. És a legtöbb nyugtató vagy kábító anyag akkor már egyébként is felszívódott volna, mikorra idekerült." Ebben a pillanatban a hajó, a pajzsot ért találat jellegzetes hangja kíséretében, megrázkódik. "Chakotay hívja Tuvokot: szükségünk van önre a hídon. Numiri járőrhajók támadása alatt állunk!" "Úton vagyok, parancsnok." indul a kijárat felé a vulcani.

A Voyager-hez képest negyedakkora hajók, szám szerint ketto, hátulról repülnek rá a hajóra, és az orr-részüik felső részén elhelyezkedő lövegtoronyokból folyamatosan tüz alatt tartják a Voyager-t. Az is viszonyozza a lövéseket a parancsnoki egység hátsó részén lévő fézerütegekből, és egyelőre úgy tunik, kiegyenlített a küzdelem.

"Béta egy-négy-nullás kitéromanover, kétcélpontos tüzvezetoprogram." mondja Janeway a kormányospultnál ülo Chakotaynak. "Megpróbálnak vonósugárral befogni minket." jelenti Kim. "Szokásos numiri taktika, arra az esetre ha a hajó elfoglalására készülnek." jegyzi meg Neelix, "Most már legalább tudja, hogy igazat mondtam róluk." Majd mikor a hajó újra megrázkódik, hozzáteszi: "Habár nem örülök hogy állításaim ilyen módon nyertek bizonyítást." "De miért pont most? Miért támadtak meg ok nélkül? Mit akarnak?" "A numiriknek nem kell ok ahhoz hogy megtámadjanak valakit." "Pajzsok kilencven százalékon, kitartanak." jelenti Kim néhány találattal később. "Parancsnok, kappa nulla-egy-nulla támadómanover!" szól Janeway. "Kapitány... Van egy régi Maquis trükk ilyen üldözékes helyzetekre..." jegyzi meg Chakotay. "Próbálja meg." bólint Janeway, mire Chakotay a híd jobb oldalán a gépházszekciónál ülo Torres felé fordul: "B'Elanna, emlékszik még arra a két Csillagflotta-siklóra a Telluridian IV-nél?" "Sejtem mire gondol..." jegyzi meg gonoszka félmosollyal Torres, majd a gépház hívja: "Hagyjanak egy kis anyagot a felső emitterek leszelozokamráiban. Úgy teszünk mintha komoly gondjaink lennének." "Értettem." "Minden gépnek állj!" vezényel Chakotay, "Tuvok, fézereket a navigációs deflektoruk generátoraira." "Cél befogva. A numiri hajók közelednek. Négyezer kilométer..." "Nem akarom lebecsülni a Maquist taktikai érzékét, de ez egy elég régi trükk." jegyzi meg Janeway. "Az ellen a két sikló ellen bejött." mondja Chakotay. "Csak az volt a szerencsénk hogy nem én irányítottam az elfogást." vág vissza Janeway. "Kétezer kilométer..." jelenti Tuvok. "És különben is. Itt a Delta Kvadránsban még egy ilyen szakállas trükk is a meglepetés erejével hat." folytatja Chakotay. "Ezerötszáz kilométer." "Újra próbálkoznak a vonósugárral." jelenti Kim. "És íme a végszó! Fézerekkel tüz, impulzushajtóművet be!"

A mozdulatlanul, kihunyt kabinfényekkel lebegő Voyager, a hajtóműgondolák elülső részéből szívárgó gyorsan oszló gázpamacsokkal, könnyű prédának tunik. A numirik pedig elkövetik azt a hibát, hogy bár hátulról közelednek, lassan olyan pozícióba kerülnek ahonnan a két hátsó fézerüteg mellett már az alsó és felső tüzívek is be tudják fogni oket. A Voyager hagyja hogy a két hajó elérje a hajtóműgondolák vonalát, majd ösztözet zúdít a támadókra, ahogy azok elhaladnak mellette. A hajó fényei egy pillanattal később felragyognak, a Voyager meglódul, és a két numiri hajó között elhúzva tovább lövi azokat. Az egyik hajó pár lövéssel később, itt-ott olvadt fémcseppeket szórva az urbe, lemarad, néhány másodperc múlva társa is irányíthatatlanná válva sodródni kezd.

"Mindkét numiri hajó harcképtelen, kapitány." jelenti Tuvok. Janeway Chakotay mellé lép, és a vállát megveregetve vidáman megjegyzi: "Ezzel a trükkel ellenem most már ne is próbálkozzon, miután hazaértünk." "Ismerek még egy párat..." nyugtatja meg Chakotay. "Vörös készültség törölve. Álljunk magas orbitális pályára." szól Janeway. "Kapitány... További numiri hajók érkeznek hamarosan. Ebben biztos lehet." jegyzi meg Neelix. "Mr. Tuvok, jutott valamire a vizsgálataival?" kérdezi a kapitány. "Az AVT alapján kijelenthetem hogy Mr. Paris igaznak véli amit elmondott. De nem tudok egyértelmű bizonyítékot felmutatni a védelmében. ... A fennálló körülmények miatt már csak egyetlen logikus lehetőség maradt kihasználtnak. Magamnak is meg kell tekintenem a gyilkosságot." "Magának? Hogyan?" kérdezi meglepetten Chakotay. "Tudatösszeolvasztást szeretnék végrehajtani Paris hadnaggyal. "Egy kicsodát? ... Mit mondott? Tudati... Micsodát?" kérdezi Neelix zavartan, miközben Janeway döbbsenten mered a vulcanira.

"Akár hiszi, akár nem, valamit el kell mondanom. Többet tudok a tudat-összeolvasztásról, mint ön." mondja a Doktor Tuvoknak a gyengélkedőben, az aggodalmasa arccal figyelő Janeway mellől, "Ismerem az összes vulcani orvos ezzel kapcsolatos tapasztalatait, de ennek ellenére nem tudom megmondani, mi lesz a következménye annak amit tervez. Annak figyelembe vételével hogy mit tesznek azok a beültetett emlékek egy ember agyával, fel sem merem becsülni, micsoda károk érhetik egy vulcani elméjét." "Áttanulmányoztam a vizsgálatok eredményét, és a kockázatot elfogadhatónak ítélem." "Tuvok..." mondja Janeway szinte könyörögve, majd mikor a vulcani ellenszegül, haragosan összevonja a szemöldökét. "Kapitány, a válaszok amiket keresünk, csak a halott szeméi által látottakból születhetnek. Valószínűleg csak így bizonyíthatjuk Paris hadnagy ártatlanságát." Paris ekkor fészkelődni kezd a vizsgálóasztalon, mire a jelenlevők köréje sereglenek. Janeway még egyszer félto pillantást vet Tuvokra, majd alig észrevehetően bólint. A vulcani a kontaktpontokra igazítja ujjait Paris homlokán és arcán, majd szemét lehunyva megkezdi az utazást egy másik ember tudatába.

"Tulem..." mondja Lidell, mikor Ren belép az üvegházba. "Most már minden tértek." hallatszik a professzor hangja. "Jobb ha elmegyek..." mondja Paris, eltolva magától a lányt. Tuvok Paris és Lidell egy magasságban lévő arcára fókuszálja tudatát, majd eltávolodva újra az egész látóteret kezdi tanulmányozni. "Maradj, Tom. Neki semmihez sincs joga többé." mondja a lány. "Nincs jogom? Hiszen ez az én házam! Maga betört az otthonomba, és elrabolja tolem a feleségemet! És még azt mondják, nincs jogom?! Ismerem magát Paris! Tudom hogy börtönben is ült." hallatszik újra Ren hangja. "Ennek az egészhez az égvilágon semmi köze." tiltakozik Paris. "Majd meglátjuk, mit szól ehhez a kapitány. Garantálom, miután beszéltem vele, az életben nem viselheti többé ezt az egyenruhát!" Tuvok ekkor a látvány alsó részén sorakozó idegen írásjelekre koncentrálnak, amelyek valószínűleg az emlékek kinyerésekor kerültek az érzékletfolyamba. A látómező körbefordul, és mikor Paris újra megjelenik, ott a fegyver a kezében. Paris meglendíti a kezét, a penge a szemlélo mellkasába mélyed. A kép meginog, végül elsötétül.

Tuvok egyensúlyát veszítve támaszkodik meg az asztal szélében, mire Janeway megragadva a karját, támogatni kezdi. A Doktor körbepásztáz Tuvok feje körül egy orvosi trikorder szondájával, majd egykedvűen közli: "Idegrendszeri sérülésnek nincs nyoma." "Kapitány... Azonnal beszélnem kell Kim zászlóssal." mondja Tuvok. "Kimmel? Mirol?" kérdezi Janeway meglepetten. "Információkra van szükségem Ren professzor munkájáról. Az ugyanis nem csak arra deríthet fényt, miért vádolták meg Paris hadnagyot alaptalanul gyilkossággal, hanem arra is, miért támadtak meg bennünket a numirik, látható ok nélkül."

"Tovább rosszabbodott az állapota, és komoly agykárosodás fogja érni ha nem távolítják el a beültetett emlékeket." mondja Janeway az asztali terminálon látható beneai miniszternek, és a mellette álló orvosnak. "Mi nem vagyunk barbárok, kapitány. Az eljárást büntetésnek, nem pedig kínzásnak szántuk. Nem látok más megoldást, csak az emlékek eltávolítását. Önnek van ellenvetése?" fordul a miniszter az orvos felé. "Mivel erre még nem volt jogi precedens, össze kell hívnunk a tanácsot." "Nem vagyok meggyozodve arról hogy egy esetleges alternatív büntetés nagyobb meglegedésükre szolgál." mondja a miniszter Janewaynek. "Jelenleg is azon vagyunk, hogy tisztázzuk Mr. Parist a vád alól." "Mikor juttatják vissza a bolygóra?" "Attól tartunk, az állapota a transzportálástól rosszabbodhat, ezért siklóval fogjuk lejuttatni. Egy órán belül indulnak." "Addig mi megteesszük a szükséges elokészületeket." mondja az orvos, majd a beneaiak bontják a kapcsolatot. Miután a monitoron megjelent a készenléti állapotot jelző Föderációs embléma, Tuvok lép Janeway elé, aki beleegyezőleg bólint.

"Maga a felelos az egészért." dohogja Paris a távolsági sikló másodpilótájának a helyén, a mellette ülo Kimre pillantva. "Hogyhogy én?!" "Mert úgy tekintek magára mint a lelkiismeretemre, ami belólem hiányzik. Távol kellett volna tartania a csapdától." "Én figyelmeztettem..." jegyzi meg Kim.

"A vicc az, hogy még a no is." "A maga helyében olyan távol maradtam volna tole, amennyire csak lehet." mondja Kim. "Egy napon magával is történni fog valami hasonló, Harry. Találkozik vele... És az első pillanattól kezdve érzi hogy itt a vég. De nem tud majd ellene védekezni." "Itt vannak..." mondja Kim a megszólaló hangjelzés hallatán.

"Numiri járórhajó közeledik." jelenti Tuvok a Voyager hídján. "Vörös készültség. Képernyőre." szól Janeway. "Távolság százezer kilométer, csökken. ... Irányt változtatnak, kapitány." "A sikló felé tartanak, pontosan ahogy mondtam, hadnagy." bólint Chakotay elismerően. "Sikló hívja a Voyager-t, befogtak a szállítószalaggal." üzeni Kim. "Ne tanúsítsanak ellenállást, Harry." "Értettem, kapitány." "Ööö... Tuvok, tudom hogy most már kicsit késő emiatt aggódni, de remélem jól átgondolta ennek a dolognak a logikáját." hallatszik Paris hangja. "Ha a feltevéseim helytelenek volnának... Nos, hamarosan meg fogjuk tudni."

"Ettől máris sokkal jobban érzem magam..." morogja Paris. "Meg is érkezünk." állapítja meg Kim. A sikló ajtaja hamarosan kinyílik, és három marcona kinézetű, egyenruhás numiri masírozik fel a rámpán. "O az." bólint a különítmény vezetője Parisra. A hadnagy és Kim vidáman egymásra pillantanak, és a következő másodpercben elragadják őket a Voyager transzporterének szállítószalagjai.

"Itt Kathryn Janeway, a Voyager nevű Föderációs hajó kapitánya. Eltulajdonították az egyik siklónkat." mondja Janeway a foeranyon látható numirinek, aki a járórhajóban lévő sikló fedélzetén van. "Figyelmeztettük magukat hogy csak saját felelősségre hatolhatnak be a háborús zónába." "Igen. Hálásak is vagyunk a figyelmeztetésért, mert így megtehettük a kellető ellenlépéseket. Ha szemügyre vesszük a muszerek kijelzéseit, láthatjuk hogy a siklóban negyven tonnányi talerit robbanóanyag van. Ami boven elég a hajójuk megsemmisítéséhez. Harminc másodpercen belül felrobbantam az anyagot, ha nem adják vissza a hajónkat. Adás vége." Kim és Paris hamarosan megérkeznek a hídra, és valamivel az ultimátum lejártá előtt Chakotay így szól: "Kitették a siklót. Visszavonulnak." "Vegyük fedélzetre a siklót, és álljunk alacsony keringési pályára. Vörös készültség törölve. Mr. Paris, mikor bukkannak fel újra az emlékek?" fordul Janeway a hadnagy felé. "Hét óra múlva." "Annyinak elégnek kell lennie hogy tisztázzuk a dolgokat. Mr. Tuvok, innentől ön a pálya." "Engedelmelemmel, szeretnék minden érintettel találkozni két óra múlva a tett helyszínén." "A miniszternek én magam fogom átadni a meghívást. Személyesen." bólint Janeway.

"Nem Paris hadnagy volt az akit Ren professzor a halála előtt látott." jelenti ki Tuvok, a professzor házában nappalijában állva, a helyiségben összegyűlt népes társaságnak. "Hogy nem ő? Pedig a bíróság számára a dolog egyértelműen bizonyítást nyert." jegyzi meg a miniszter. "A bíróság számára bizonyítékként benyújtott emlékekben valóban Paris hadnagy látható. De csak azért, mert valaki módosította a professzor agyából származó emlékmintát." "Ez ennél az eljárásnál teljességgel lehetetlen." rázza meg a fejét a beneai orvos. "Én viszont meg vagyok győződve arról, nem létezik olyan eljárás, amelynek lefolyásába nem lehet beavatkozni." fordul felé Tuvok. "Megfeledeznek valamiről..." szólal meg Lidell, "Én ott voltam, és láttam a gyilkosságot." "Errol szó sincs, Mrs. Ren. Csakhogy az ön vallomása nem felel meg a valóságnak." "Hogy is volt azzal a teával, ha megkérdezhetem?!" áll fel Paris kissé ingerülten. "Amit hallottam, mindezidáig csupán elmélet. Van esetleg bármiféle bizonyítékuk is?" kérdezi a miniszter. "Mr. Paris, odaállna kérem Mrs. Ren mellé?" kéri Tuvok. "Ugyan minek?!" csattan fel Lidell. "Megvan az oka." válaszolja Tuvok kimérten. Paris közben odasétál a vonakodva felálló nohoz, és kiderül hogy egy jó fejű magasabb nála. "A férfi akit Ren professzor a feleségével látott, pontosan olyan magas volt mint ön..." fordul Tuvok Lidell felé, "De amint láthatjuk, Paris hadnagy valamivel magasabb." "Honnan tudná maga, mit látott a férjem?" kérdezi Lidell. "Egy vulcani képes telepátikus úton összeolvadni egy másik ember tudatával. Mikor Mr. Paris újra átélte az eseményeket, megfigyeltem az általa látottakat. ... Megfigyelhettem azt is, hogy a gyilkos a nyolcadik, és a kilencedik borda között döfte a kést a professzor testébe. Pontosán ott, ahol az önök szíve található. A tettes tehát ismerte a beneaiak anatómiáját. Mr. Parisról ez nem mondható el." "És azt gondolja hogy mindez elég?" kérdezi a

beneai doktor. "Vannak további bizonyítékaim is. Például az, ami alapján biztonsággal kijelenthetjük hogy egy numiri kém ölte meg Ren professzort." "Hogy mi?!" hajol előre ültében a miniszter. "Paris hadnagy, észrevette azokat a jeleket, amelyek az emlékképek alsó részén észlelhetők?" kérdezi Tuvok. "Azok a jelek? ... Igen. Fogalmam sem volt róla mit jelentenek, azt gondoltam, az eljárás részét képezik." válaszolja Paris, odaballagva a vulcanihoz. "A kutatásaim során semmiféle utalást nem láttam erre a jelenségre vonatkozóan. Nemrégiben azonban meggyozodhattem arról hogy azok a jelek különböző formulák Ren professzor legutóbbi munkájának egyes fázisaiból. Valaki továbbítani akarta azokat a numiriknek." "Azt akarja ezzel mondani, hogy valaki az o agyát akarta felhasználni hogy titkos adatokat csempésszen át az ellenségeinknek?!" kérdezi a miniszter, Parisra mutatva. "Ideális szállító lett volna. A numiri kém jól mérte fel hogy o elhagyhatja a bolygót anélkül, hogy ez bárkinek is felkeltené a gyanúját. A numirik kétszer is megpróbáltak Mr. Paris közelébe férközni. Eloszor röviddel a visszatérése után, másodszor pedig nemrégiben, mikor a siklóval lefelé tartott a bolygóra." "Valakinek a felszínrol kellett tájékoztatnia a numiriket Paris hadnagy mozgásáról." kapcsolódik az okfejtésbe Janeway. "Tudják ki volt az?" kérdezi a miniszter. "Önök tudomása volt arról, mikor hová tart Mr. Paris, miniszter." mondja újra Tuvok, "Az orvos javasolta önnek hogy engedje vissza hozzánk, és o volt az is, aki elvégezte a beültetést. Rajta kívül nem jöhet számításba senki akinek alkalma, és megfelelő ismeretei lettek volna a tett elkövetésére." "Én ezt nem vagyok hajlandó tovább hallgatni!" csattan fel a beneai doktor, majd a kijárat felé indulna. "Én viszont azt akarom, hallgassa csak tovább." néz rá a miniszter fenyegetően. "Lenne szíves még egyszer felállni, Mrs. Ren?" kéri Tuvok, mivel a doktor épp Lidell ülohelye mellett torpant meg. Lidell feláll, feje pont egy magasságban van a doktoréval. "Véletlenül épp egyforma magasak vagyunk. Ez nem bizonyít semmit! Nem láttam ezt a not a férje halála előtt! És most járok eloszor ebben a házban!" tiltakozik a doktor. "Van még egy tanúnk, aki jelen volt a gyilkosságnál. Lenne olyan kedves beengedni?" int Tuvok az egyik ajtó felé. A doktor odamegy, és kinyitja az ajtót, ami mögöl a korábban már többször látott kutya rohan elo, és kitöro örömmel ugrálja körül a doktort. "Amint látom, ön nem idegen Neeka számára, doktor." jegyzi meg Tuvok, mire Lidell odasiet a doktorhoz, de a mellette álló beneai örök távol tartják oket egymástól. "Nem így kellett volna lezajlania, Tom. ... Senkinek sem lett volna semmi baja..." fordul Lidell Paris felé, "Nem tudnék tenni semmit amivel ártanék magának..." "Pedig megtette." mondja ridegen Paris, miközben az örök elvezetik Lidellt és a doktort. Tuvok felvont szemöldökkel pillant körül a helyiségben, Janeway pedig elégedetten szemléli biztonsági tisztjét.

Paris, miután bezárult mögötte az étkezo ajtaja, kíváncsian pillant körül. Hamarosan meglátja akit keresett, így elindul az egyik ablak melletti sarokasztalnál egyedül ülo vulcani felé: "Tuvok..." "Mr. Paris...?" pillant fel a vulcani a kezében tartott jegyzetfüzetbol, amely, és egy tányér étel között oszlik meg figyelme. "Vannak akik azt mondják, egy négy lábú szemtanútól tette függővé a sorsomat." mondja Paris, letelepedve az asztalhoz. "Szükségesnek láttam egy minden szempontból megfelelő megoldással szolgálni." "Nos... Köszönöm hogy segített rajtam. Ezért tartozom önnek." "Biztosíthatom, ha a tények ön ellen szóltak volna, akkor is ilyen lelkiismeretesen folytatom le a vizsgálatot. Nem tartozik nekem semmivel, Mr. Paris." Tom egy darabig elképedve méregeti a vulcanit, majd napirendre térve az iménti kijelentés fölött, megkérdi: "Hogy lehet az hogy mindig egyedül látom itt önt?" "Inkább olvasgatok, ahelyett amit az emberek... Hogy is neveznek? ... Csevegnék." "Nem szemrehányásként mondom... De így nehéz barátokat szerezni." "Igen, meglehet." bólint a vulcani. "Nos... Akár tetszik, akár nem, ma szerzett egyet, Mr. Tuvok." mondja Paris, majd feláll és magára hagyja a vulcanit. Az egy darabig felvont szemöldökkel néz utána, majd újra felemelve a jegyzetfüzetet, visszatér olvasmányához.

8. Emanations - A következő élet

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48623.5. A Föderáció tudósai előtt jelenleg kétszáznegyvenhat kémiai elem ismeretes. A jelek szerint felfedeztük a kétszáznegyvenhetediket, mégpedig egy 'D' osztályú bolygó gyururendszerében."

"Az elem atomsúlya a vártank megfelelő. És az elem a jelek szerint stabil." mondja Kim a híd tudományos pultja előtt állva. "Egy stabil transzurán elem... Természetes állapotban..." tanulmányozza az adatokat Janeway hitetlenkedve. "Sok dologra használhatjuk... Nagy hoellenállású szondaburkolatok, reaktorburkok..." sorolja a lehetőségeket Torres. "Amennyiben sikerül kitermelnünk. Zászlós, keresse meg a legmagasabb koncentrációt." mondja Janeway. "A mérések szerint majdnem minden aszteroidában van belöle. Bemérhetek egy mintát hogy a fedélzetre sugározzuk." "Jobb lenne a természetes előfordulási környezetében megvizsgálni." javasolja Torres, "Néhány aszteroidának létfenntartásra alkalmas légköre is van." "Jó ötlet." bólint Janeway, "Parancsnok, nézzenek körül." "Igenis. ... Kim zászlós? Nincs kedve velünk tartani?" kérdezi Chakotay a liftek felé indulva. "A világért sem hagynám ki."

"A méréseim szerint hamarosan elértünk egy helyet ahol megfelelően magas a koncentráció." mondja az élen haladó Kim, kézilámpájával a sziklafalakat világítva. "Egy nagyobb terem van előttünk." állapítja meg Chakotay, majd a trikordere kijelzéseit figyelve beleszalad egy pókhálózóhoz hasonló szövedékbe, ami több helyütt csüng a barlang tetejéről, "Mi az ördög ez?!" "Szerves anyag. Valami biopolimer maradványa." mondja Torres, megvizsgálva a szövedéket. "Na lássuk mi van ott elöl." indul tovább Chakotay, félrelebbentve a fonadék egymás utáni rétegeit. Egy ideig csendben keresgél az új elem nyomait, majd Torres szólal meg: "Egyre erősebb a jel, de még mindig nem tudom bemérni a pontos forrást..." a hadnagy ekkor hátrahököl, és a lámpáját a föld felé irányítva a többiek felé fordul: "Parancsnok..." Chakotay és Kim a lámpa által vetett fénykör felé fordulnak, és egy fehér szövedékbe burkolt testet pillantanak meg a földön. Alakjából ítélve akár emberi test is lehet. "Ötös osztályú humanoid. Halott." A felderítők kissé szétszóródva körülnéznek, és hamarosan kiderül hogy Torres felfedezése nem egyedülálló eset. A Chakotay által előre jelzett terem ugyanis tele van az elsoként felfedezetthez hasonló, fehér szövedékbe burkolt testekkel.

"Kapitány, tizenhét holttestet számoltunk össze, mind humanoid. Tizenegy férfi, hét nő." üzeni Chakotay a Voyager-re, "Amennyire megállapítható, a bomlás különböző fázisaiban vannak a burkon belül. Van amelyik több éve hever itt, egyesek csak néhány napja. A legfrissebb legfeljebb tizenkét órája került ide." "De honnan?" kérdezi Janeway. "Egyelőre nem tudjuk. De ez kétséget kizáróan valamiféle temetkezési hely." "Az új elemmel mi a helyzet? Megtalálták?" "A jel a testekből ered. Valószínűleg a bomlási folyamat mellékterméke." üzeni Torres. "Azt javaslom, ne háborgassuk ezeket a testeket." mondja Chakotay, "De úgy látom Mr. Kim más véleményen van." "Ez az első kapcsolatunk ezzel a fajjal. Érdemes lenne minél több információt szerezni róluk." üzeni a zászlós. "Valóban elképzelhető hogy érdekes felfedezéseket tennénk, de... Bármiben hisz is ez a nép, biztosan azt szeretnék ha halottaik békében nyugodhatnának. És ezt tiszteletben kellene tartanunk." "Osztom a nézeteit Chakotay parancsnok. Kapcsolják a trikordereket passzív letapogatásra. Nem változtathatunk meg semmit a testeken vagy körülöttük." üzeni Janeway, de Chakotay ezt még nem tartja elegendőnek: "Kapitány, tiszteletben kell tartanunk a testeket. Azt javaslom, szorítkozzunk kizárólag vizuális megfigyelésekre." "Rendben. Tájékoztassanak ha van valami. Janeway kilép." "Nos, az egyetlen érzékünk a szemünk. Jegyezzenek meg minden részletet, megfelelő jelentést kell adnunk a látottakról visszatérésünk után." fordul Chakotay két társa felé. "Parancsnok, köszönöm hogy figyelembe vette a véleményemet." mondja Kim, miközben óvatosan lépkednek a testek között. "Emlékszem arra, mikor annak idején részt vettem egy sír feltárásában a Kitaria VII-en. ... Szerettem volna valami emléket arról a megbízatásról, így magamhoz vettem egy követ a sírból. Később derült csak ki hogy az nem egy egyszerű kodarab

volt." "Hanem?" "Egy szent ko. Több ezer hevert a sírban meghatározott rendszerben, mindegyik egy imát jelentett. ... Én pedig anélkül hogy tudatában lettem volna, megszenstelenítettem annak az embernek a sírját." "Nos, azt hiszem én mindent megjegyeztem, amit szabad szemmel láthat az ember..." érkezik Torres a barlang másik részéből. "És, mit tudott meg erről a népről?" fordul felé Chakotay. "Hogy... Aszteroidákba temetik a halottaikat? Mást nemigen mondhatok. Sem tárgyak, sem írásos információk nem találhatók. Csak néhány meztelen holttest." "Pedig van itt jó néhány fontos momentum." mondja erre Chakotay, "Például hogy a testek meztelenek, és nincsenek mellettük tárgyak, ami arra utal hogy úgy vélik, a halottaiknak semmi ilyesmire nincs szükségük a halál utáni életben." "Miből gondolja hogy egyáltalán hisznek a halál utáni életben?" kérdezi Kim. "Nézzék a testek elhelyezkedését, a karok és kezek helyzetét. És vegyék figyelembe hogy mindegyiküket ugyanaz a biopolimer burkolja be, amit a barlangrendszerben is találunk. Ez arra utal hogy ez a nép szertartásos módon válik meg halottaitól, ez pedig főleg azokra jellemző, akik hisznek a halál utáni életben." "Azonban a klingonok is hisznek benne, de nincsenek temetési szertartásaik." jegyzi meg Torres, "Egyszerűen és minden ceremónia nélkül szabadulnak meg a halottaiktól." "Jó ellenpélda." bólogat Chakotay, "De a Klingon Anyabolygón végzett ásatások alapján..." kezd újabb magyarázatba a parancsnok, de ekkor valami zümmögo-dübörgő hang kezdődik, és fény árasztja el a barlangot. "Trikordert!" szól Chakotay. "Egy dimenzióközi hasadék van kiépülőben. ... Olyan mint egy szubtér-zárvány." állapítja meg Kim. "Chakotay hívja a Voyager-t: sugározzanak fel minket azonnal!" "Gondjaink vannak a bemérésükkel... Álljanak közelebb egymáshoz, megpróbálom a kommunikátoraikat bemérve áthozni magukat." üzeni a szállítóhídon ügyelő Seska. "Megtörtént. Energiát!" szól Chakotay. A következő pillanatban felragyognak az átvivosugarak. "Híd hívja a hármas szállítóhidat: megvannak?" üzeni Janeway. "A szubtértorzulások továbbra is zavarokat okoznak. Megpróbálom kiegyenlíteni. ... Azt hiszem megvannak." Seska aggodalmasan szemléli az emelvényen kibontakozó alakokat. A két álló, sötét ruházatú alak mellett egy harmadik, fekvő test érkezik. A transzporterciklus befejeztével Chakotay és Torres állnak az emelvényen, egy fehér szövetekbe burkolt holttest mellett. "Chakotay parancsnok és Torres hadnagy itt vannak. De Kim zászlós helyett a barlangban lévő testek egyike érkezett meg." üzeni Seska. "Tapogassa le az aszteroidát." fordul Janeway Tuvok felé. "Életjeleknek nincs nyoma. ... Kiterjesztem a keresést. ... Semmi. Nem található az aszteroidamezőben." Seska, aktiválja a huszonkilenc-alfa vésztranszport eljárást. "Már hozzá is fogtam, kapitány. De eredménytelen, a mintázata eltűnt. A szubtértorzulás sem észlelhető. Ellenőrzöm a transzporternaplót, de több mint valószínű hogy a torzulás ragadta magát. "Várjunk csak... Ez a test nem volt a barlangban." állapítja meg Torres. "Lehet hogy a torzuláson át érkezett, ami elvitte Kimet. "Még észlelhető elektromos aktivitás az agyban. ... A no csak az elmúlt percben halhatott meg! Újjá tudnánk élesztetni, és akkor kaphatunk néhány választ!" mondja Torres. "Nem avatkozhatunk be az életükbe, főként nem a halálukba." rázza meg a fejét Chakotay. "Van jobb javaslata, parancsnok? ... Kim eltűnt és talán ő az egyetlen aki meg tudná mondani, mi történt." "Sugározzon át a gyengélkedőbe." fordul Seska felé Chakotay.

"A halál a befejezése ennek az életnek, de egyben egy új utazás kezdete. Pterá most a lélek útjának következő szakaszába lép, ami mindannyiunk kötelessége, és egyben kiváltsága is lesz majdan." mondja az aranyos csillogású, díszes öltözetet viselő humanoid az előtte lévő tartályt körülálló fajtársainak. "Most, hogy eltávozott közülünk..." A temetési szertartás vezetőjének elakad a szava, mikor a tartály felől dühödő dörömbölés, majd kiáltozás hallatszik: "Eresszenek már ki végre!" "Még él... Kapcsolják ki a cenotaph-ot! Gyorsan!" A tartály fedele felemelkedik, és Kim ül föl belőle, döbbenten meredve a nem kevésbé meglepett gyászolókra. "Feküdjön le ide... Minden rendben lesz." mondja a Kimet a szomszédos helyiségbe kíséző aranyszínű ruhás, egy ágyra mutatva. A szobában egy itteni férfi üldögél egy másik ágy szélén. "Ki ez?" kérdezi ez utóbbi férfi. "Még nem tudjuk pontosan. De úgy gondoljuk, a következő szakaszból érkezett." fordul felé a díszes ruhás. "A következő szakaszból? Úgy érti, visszatért?" "Visszatértem? Honnan?" kérdezi Kim értetlenül. "Már elküldtünk a tannatológusért. Azonnal itt lesz." mondja a díszes ruhás

Kimnek, majd a másik férfihez megy: "Azt javaslom, inkább nem beszélgesse vele, mielőtt meg nem érkezik." Ezzel a díszes ruhás távozik, Kim pedig felülve a fekhelyen, a halántékát kezdi masszírozni. "Hogyan érkezett ide?" kérdezi az itteni férfi, rövid tétovázás után. "Nem vagyok biztos benne... Egyszer csak magamhoz tértem abban a fura dobozban. ... Éppen egy vizsgálatot végeztünk egy aszteroidán... Ahol a holttesteket találtuk. Aztán hirtelen egy szubtéri rendellenesség alakult ki..." "Hogy érti hogy... Ahol holttesteket találtak?" kérdezi döbbenet a férfi, de ekkor egy idosebb, oszülő hajú férfi lép be: "A nevem Dr. Neria. Én vagyok ennek az intézménynek a... Fotannatológusa." "Harry Kim zászlós a Voyager nevű Föderációs csillaghajóról." "Értem... Milyen... Fajból származik?" "'Ember'-nek nevezzük magunkat. Egy Föld nevű bolygón élünk, ami a galaxis egy távoli pontján van." "Az imént azt mondta, egy aszteroidán holttesteket látott." mondja a fiatalabb itteni férfi a tannatológusnak. "Meg tudnák mondani, hol vagyok?" kérdezi Kim. "Doktor... Mi ez az egész?!" "Nyugodj meg Hatia. Nincs okod az aggodalomra." mondja Neria, félretolva a másik férfit, majd közelebb megy Kimhez: "Beszélhetek önnel négy szemközt, Harry Zászlós?" "Csak Harry. Az éppen elég." "Mi venarik vagyunk, ez pedig a mi bolygónk." "A bolygójuk körüli gyuruben levo aszteroidákat vizsgáltuk." magyarázza Kim. "A világunk körül... Nincsenek gyuruk." "Akkor a torzulás messzebbre vitt. Mondja csak, vannak csillagtérképeik, amiken megkereshetem, hol vagyunk?" "Ahol most van, az az élok világa. ... Azt gyanítom, egy másik dimenzióból érkezett." "Egy másik dimenzióból?" "Igen. Visszatért a következő szakaszból. A halál utáni életből."

"Hogyan sikerült visszahoznia?" pillant fel Janeway a gyengélkedő mutoasztalán fekvő venari norol. "Nem volt túl nehéz dolgom. Agydaganat vitte el. Eltávolítottam a daganatot, regeneráltam a sérült idegszövetet, majd elvégeztem a szokásos újjáélesztési eljárást." magyarázza a Doktor. "Miért volt rajta az a biopolimer?" "Nem rajta volt... Ezt az anyagot a teste termelte." "Ezt nem értem..." "Mikor meghalt, a sejtjei elkezdtek kiválasztani ezt az anyagot, ami kiült a bőr felszínére. Gondolom, ez ennél a fajnál természetes." "Tehát akkor a többi ilyen anyag amit a barlangban találtunk..." mondja Chakotay. "Korábbi holttestekből maradt vissza. Vagyis, parancsnok... Holttestekben járkáltak." Chakotay szégyenkezve mered maga elé, miközben Janeway megkérdezi: "Fel lehet már ébreszteni?" "Természetesen. Kes...?" A lány ott terem, és egy oltópisztolyt nyom a Doktor kezébe, aki beadja a szert a venarinak. Az rövidesen megmozdul, majd lassan kinyitja a szemét. "Hello..." hajol fölé barátságos arccal a Doktor, mire a nő védekezve kapja maga elé a karjait. "Tudom hogy össze van zavarodva... De ne aggódjon, minden rendben." mondja Janeway mosolyogva, "A nevem Kathryn Janeway." "Én Ptera vagyok... Hol van a testvérem?" "A testvére? Attól tartok... Sajnos nincs itt." "Pedig itt kellene lennie. Mindannyiuknak itt kellene lenniük!" "Ptera, sikerült eltávolítanunk a daganatot az agyából. Most már újra egészséges. Újjáélesztettük..." "Ez a következő szakasz... A halál utáni élet?" "Nem. Nem az. Egy urhajón van." magyarázza Janeway. "Ez lehetetlen! Nekem nem szabadna itt lennem, ez így nem helyes!" "Hadd magyarázzam meg..." "Nem! Engedjenek... Engedjenek el, ez így nincs jól!" kiabálja a nő, megpróbálva elszabadulni az asztalról, mire a doktor egy nyugtatótöltettel újra eszméletlen állapotba hozza, Janeway és Chakotay pedig tanácstalanul néznek egymásra.

"Azt mondja, itt egy nő feküdt, mielőtt én megérkeztem..." mondja Kim, megszemlélve a tartályt, amibe érkezett. "Így van." bólint az őt kísérő Neria, "Ptera volt a neve. Egy beteg terület volt az agyában..." "Vagyis... Még nem volt halott?!" "Persze hogy nem. Akkor halt meg, mikor a cenotaph működni kezdett. Ez a berendezés feladata, megszüntetni valakinek az életét, mielőtt a színeképhasadék magába fogadja, ezáltal eljuttatva őt a következő szakaszba." "Színeképhasadék?" "Igen. Jöjjön, megmutatom." mondja Neria, egy muszerpulthoz vezetve Kimet. "Mi ezt a jelenséget szubtér-zárványnak nevezzük. Ez a berendezés hozza létre?" mondja a zászlós, áttanulmányozva a szerkezet kijelzéseit. "Nem. Hat óránként nyílik meg a hasadék, eköré épült ez az egész épület. ... De nincs ebben semmi különös, ezerszám vannak ilyen helyek a világunkon. ... Bocsássa meg hogy megkérdem, de... Ön az első aki visszatért a halál utáni életből. Jól emlékszem, azt mondta, holttesteket látott ott?" "Így van. Hét not és tizenegy férfit. Volt test ami már évek óta feküdt ott, de

volt olyan is ami csak pár napja." "Ez azt jelentené hogy a halálunk után egy... Aszteroidára kerülünk, ahol elporladunk?" "Nos... Mindenesetre úgy néz ki a dolog." "Ezek a holttestek... Megvizsgálták őket? Emlékszik bármilyen részletre velük kapcsolatban?" "Doktor... Azt hiszem jobb lenne ha ez most befejeznénk. Ez a helyzetet mi 'kapcsolatfelvételi szituáció'-nak nevezzük, és ilyen esetekre azt tanították hogy az embernek nagyon oda kell figyelnie, mit mond el az ismeretlen faj tagjainak." "Szeretnék egy teljes kivizsgálást elvégezni önön. Volna olyan szíves követni Dr. Neriát?" A helyiség másik ajtajában ekkor felbukkan a díszes ruhát viselő venari. "Kivizsgálást?! Én csak vissza akarok jutni a hajómra, és azt hiszem, a hasadék segítségével meg is tudom oldani!" "Nem mehet innen sehová. Bepillantást fog nyújtani számunkra abba, mi történik az emberrel a halál után!" mondja Neria, "Nem hagyjuk kihasználatlanul ezt az egyedüli lehetőséget!"

"Befejeztük a gyururendszer vizsgálatát, és különböző aszteroidákon mindegy kétszázezer holttestet regisztráltunk." mondja Chakotay a hídon a mögötte álló Janewaynek, "A méréseink szerint úgy két óránként megnyílik egy szubtér-zárvány, kitesz egy testet, aztán bezáródik." "Ezekre a zárványokra kellene koncentrálnunk. Próbáljon ki rajtuk egy nagyfelbontású szubtér-leképezést. Talán találunk valami nyomot arra vonatkozóan, hol lehet Mr. Kim." mondja Janeway. "Gyengélkedo hívja Janeway kapitányt: a vendégünk újra magához tért, és ezúttal sokkal nyugodtabbnak tunik."

hallatszik a Doktor hangja. "Azonnal ott vagyok!"

"Ez minden amit tudok. Sajnálom hogy nem mondhatok többet." mondja Ptera a figyelmesen hallgató Janewaynek. "Ez is sokat segített. Most már legalább nagyjából tudjuk, mi történt Mr. Kimmel. ... Van valami kívánsága?" "Igen, lenne... Lenne néhány kérdésem." "Mivel kapcsolatban?" "Mi történik az enyéimmel, mikor meghalnak?" "Ebben mi sem vagyunk biztosak. Csak azt tudjuk hogy a zárványok a testeket ebben a gyururendszerben teszik ki." "És aztán?" "Nem egészen értem, mire kíváncsi." "A tanítás szerint a halálunk után egy magasabb tudati szintre jutunk, megismerjük az univerzum titkait... Választ kapunk minden kérdésünkre..." sorolja Ptera kétségbeesetten. "Ptera... Tudom hogy ez elég félelmetes lehet az ön számára. De meg kell értenie... Az hogy én nem tudok válaszolni a kérdéseire, nem azt jelenti hogy nincsenek is válaszok." "A testvérem... Azt reméltem, itt újra találkozom vele." mondja venari könnyekben kitörve, "Annyit szerettem volna mesélni neki a gyerekeiről... A barátairól. ... De nincs itt, igaz? ... O már... Mit tehetnék most? Talán éljem le az életem hátralevo részét ezen... Ezen az urhajón?!" "Ptera... Minden tolem telhetot meg fogok tenni hogy kiderítsem, hogyan került ide. És amint megtudok valamit, el fogom mondani önnek. Rendben?" "Rendben..." "Mi lenne ha... Sétálna egyet, és közben végiggondolná a történeteket?" jön közelebb Kes, aki mindeddig valamivel odébb dolgozott, "Talán szeretne enni is valamit... Nem éhes?" "Igen, azt hiszem..." bólint a venari. A hajó a következő pillanatban megrázkódik, mire Ptera rémülten pillant Janewayre: "Mi volt ez?" "Janeway hívja a hidat: jelentést!" "Egy dimenzionális torzulás van kialakulóban a gépházban, kapitány." üzeni Paris, "Nagyon úgy néz ki mint egy szubtér-zárvány." "Janeway hívja a gépházat: B'Elanna, mi történik?" "Bemértük a zárvány helyét, ide nyílt a közelbe... Várjon egy kicsit." üzeni Torres, majd a Jeffries-folyosók bejáratához siet, és kinyitja az ajtót. Mögötte egy fehér szövetébe burkolt holttestet pillant meg.

"Hatia... Mi baj van?" kérdezi egy no Kim korábbi 'szobatársát', aki magába roskadva üldögél az egyik ágy szélén. "Nem vagyok már biztos abban hogy felkészültem. Ez minden..." "Attól tartok, nem értem." "Én sem. ... Folyton csak az jár a fejemben, mi történik velünk valójában, mikor átlépünk a halálba? Hogy valóban elérünk-e egy magasabb tudatállapotot..." "Az az idegen... O mondott valamit?" "Csak rákényszerített arra hogy újra átgondoljam azt, amit eddig egyértelműnek hittem. ... És most már nem várom annyira a véget." "Hatia... Semmit sem tudunk róla. Sem azt hogy miért jött, sem hogy miért hazudik. Hogy miért tagadja a következő szakaszt. De egyben biztos vagyok... Nem dobhatod félre miatta azt amire egész életünkben készülünk. Nem lenne értelm!" "Nem látok már tisztán semmi. Félek, Lo'Laia..." "Minden rendben lesz. Gondolj az apádra... Már vár rád. ... Az átadási szertartáson találkozunk." mondja a no, majd átmegy a helyiség másik részébe, ahol Kim komorlik. "Nem tudom ki maga, vagy honnan jött... De tartsa távol magát a férjemtől!"

"Sajnálom, nem állt szándékomban..." próbál mentegetőzni Kim, de a nő meg sem hallgatva őt, kiviharzik a helyiségből. "Harry... Kérem bocsásson meg a feleségemnek." mondja Hatia, "Nehezen értem meg a halál utáni étellel kapcsolatos kétségeimet. Ugyanis ezért vagyok itt... A halálra készülök." Kim elhulve fordul a venari felé, aki így folytatja: "Bocsássa meg hogy folyton kérdésekkel zaklatom, de... Mondana még valamit a következő szakasról?" "Mindenki folyton erről kérdez, és én csak ugyanazt a választ adhatom: nem tudok róla semmit." "De... Ön a halál utáni életből jött közénk." "Csak egy másik... Valóságból, vagy egy másik dimenzióból. Meglehet hogy az ott a halál utáni élet. Nem tudhatom. Csak azt tudom hogy ott élőlények megszámlálhatatlan milliárdjai élnek, születnek és meghalnak, csakúgy mint önök." "De látott ott embereket az enyéim közül. Azt mondta... Halottak." "Igen, de... Hallgasson ide, azt hiszem a tannatológusnak igaza van. Hiszen én csak testeket láttam. A tudat attól még elérhet egy magasabb állapotot." "De ugyanúgy..." kezdi Hatia, megigazgatva a jobb lábát mozgató külső vázat, mielőtt elhagyná az ágyat, "Ugyanúgy lehetséges az is, hogy nem létezik semmiféle magasabb létezési forma. Hogy a létünk egyszerűen csak véget ér... Mikor meghalunk." "Ezt... Én igazán nem tudom megmondani. Nem tudom mi történik a népével a haláluk után. Mint ahogy azt sem, mi történik velünk." "Önöknek nincsenek tannatológusai? Olyanok akik a halált kutatják?" "De, legalábbis valami hasonló. Orvosok, filozófusok, teológusok... Akik sok időt töltöttek azzal, hogy a halál utáni élet kérdésén vitatkoztak. De mindeddig nem találtak megnyugtató választ." "Az én népem azt vallja hogy a halál csak az élet egy újabb állomása. Vannak olyanok is, akik alig várják a halált. És ha szomorúak, vagy nagyon egyedül érzik magukat... Egyszerűen továbblépnek a következőbe." "Ezért van itt? Mert elégedetlen az életével?" "Tudja... Volt az a baleset. Az életem azóta nehezebbé vált. De... Tulajdonképpen a családom ötlete volt." "A családjáé?" "Nagy terhet jelentek a számukra, sok idő és fáradtság hogy gondozzanak. Én pedig nem sokat adhatok vissza ebből. Összehívták a családot, és úgy döntöttünk hogy... Cserélnem kell a következő szakasszal. ... Látom hogy undorodik..." "Nincs jogom ahhoz hogy megítéljem a szokásaikat. De az én nézőpontomból ez kissé... Megdöbbentő." "Bár a családom ezt azért teszi mert szeret, és... Boldogságot kívántak... És azt mondják, találkozunk majd a következő szakaszban... Be kell ismernem, egy kis rész bennem borzasztóan fél a haláltól. És mióta önnel beszéltem, ez a kis rész növekedni kezdett."

"Itt jön a következő zárvány. Tuvok, állítsa át a pajzsfrekvenciát." mondja Janeway a gépház egyik terminálja előtt ülve, a háta mögött, neki háttal dolgozó vulcaninak. "Nincs hatása. A zárvány tovább növekszik." A Voyager néhány másodperc múlva megrázkódik, majd a gépterem fényárbab borul, és a felső vezetőpályát körülvevő galérián, két döbönt technikus között egy holttest marad vissza a vakító fénycsomóból. "Különös..." mondja Janeway az elotte lévő muszereket tanulmányozva, "Eddig három test érkezett a hajóra, és mindhárom esetben... Egy energiaimpulzus hatolt át a burkolaton, kifelé. A gyuru felé. ... Az impulzus frekvenciája megegyezik az aszteroidamezoben észlelhető környezeti sugárzással. A hajó ekkor újra megrázkódik. "A zárvány a szigetelomezoben akar kinyílni! Mindjárt megszunik a kamraintegritás!" jelenti Torres. "A zárványok a hajtóműmag húsz méteres körzetében nyíltak fel... Lehet hogy vonzza őket." tunodik Janeway, "Janeway hívja a hidat: Mr. Paris, vigyen minket legalább egy fél fényévnnyire a rendszertől, hetes görbület!" "Értettem. ... Megtörtént, hattized fényévnnyire vagyunk a bolygótól." "Észlel újabb zárványt?" fordul Janeway Torres felé. "Nem. A szigetelomezo helyreállt, jelenleg biztonságban vagyunk." "Próbáljanak valami védelmet találni a keverokamra számára." indul Janeway a kijárat felé. "Igenis, kapitány."

"Van úgy hogy csak azért jövök ide, hogy a csillagokat bámuljam... Órákon át." mondja Kes az étkező egyik asztalánál a mellette ülo Pterának, kipillantva a legközelebbi ablakon. "Úgy tanították, a következő szakaszban csodás dolgokat látunk majd. És a dolgok új értelmet nyernek. De most... Mi történhetett a többiekkel? A testvéremmel? Az apámmal? És mindenkivel, aki elottem halt meg? ... Naponta meghal valaki a bolygón. Kihult, élettelen testként végzik vajon?" "Ha valaki meghal a mi világunkon, a földbe temetjük. És úgy gondoljuk hogy a kohm'ra-ja felszabadulva a túlvilágra

költözik." "Kohm'ra?" "Léleknek is mondhatjuk. Az énünk lényege. Talán önöknél is hasonlóképpen van." "Nem érti pontosan... Mi nem hiszünk a lélekben, vagy bármi ilyesmiben. Ha meghalunk is, ugyanolyan fizikai lényekként jutunk a túlvilágra, mint amilyenek most vagyunk. Ezért küldjük át a haldoklókat a színeképhasadákon. Hogy önmagunkként érkezzünk a következő szakaszba, és ott találkozhatunk azokkal, akik előttünk mentek el. ... DE ez az egész nem igaz... Ugye? ... Senki sincs itt a családomból... Egyedül vagyok. ... Ez nem az én világom. Itt nem tudok létezni... Kérem... Vissza tudna juttatni vissza oda ahová tartozom?" "Azt hiszem... Csak egyvalaki lehet képes megválaszolni ezt a kérdést."

"Mindent meg fogunk tenni hogy hazajuttassuk, amint csak lehet." mondja Janeway, a tanácssteremben álló Ptera, Kes és az asztal körül róva a köröket, "Amint sikerül meghatároznunk az eltunt tisztünk tartózkodási helyét, remélhetőleg információkat kaphatunk..." "Egy pillanat, kapitány... Lehet hogy van egy mód arra hogy hazaküldjük Pterát, és ezzel együtt megtaláljuk Kim zászlóst." mondja Torres. "Hallgatom." "Ismételjük meg a transzporterbalesetet. Ha igaz hogy Harryt a zárvány ragadta magával, lehet hogy újra eloállítva azokat a körülményeket, ahhoz az esethez hasonlóan visszajuttathatjuk Pterát is." "Elláthatjuk egy szubtéri jeladóval, remélve hogy a jele átjut a szubtérhatáron." teszi hozzá Chakotay, "Így bemérhetjük Kimet a transzporterrel." "Vagyis visszatérhetek a világomba?" kérdezi Ptera. "Tudnia kell hogy a sikert nem garantálhatjuk..." fordul felé Janeway. "Tudom. De egyszer már meghaltam, és ha szükséges... Kész vagyok még egyszer meghalni. Ha ezáltal lehet esélyem hazakerülni, vállalom a kockázatot." "Rendben. Parancsnok, készítsen elo egy szubtéri jeladót, és igazítsa el Pterát a használatát illetoen." határoz végül Janeway.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Visszatértünk a gyurus bolygóhoz, és felkészültünk hogy visszaküldjük Pterát a saját világába. Torres hadnagynak sikerült idoleges védelmet biztosítania a keverokamra számára, de abban nem biztos, meddig lesz ez a védelem hathatós."

"Megjegyezte a Mr. Kimnek szóló utasításokat?" kérdezi Janeway a nyomában a szállítóhídra lép Pterát. "Igen."

"Itt van egy, parancsnok. Tíz méterrel alattunk, a tizenhármas szinten." mondja Torres a mellette álló Chakotaynak a gépházban. "Most tehát kiderül, megvési-e a szigetelomezo a hajtómumagot..." "A mezo egy kicsit ingadozik, de stabil maradt." "Gépház hívja a hármas szállítóhidat: egy zárvány van kialakulóban a tizenhármas szinten." "Értettem." nyugtázza a közlést Janeway. "Észlelem a zárványt. ... Bemértem." jelenti a transzportervezérlo mögött álló Seska. Janeway felkíséri a venarit az emelvényre: "Sok szerencsét, Ptera." "A körülmények megfelelők, megkezdem a sugárzást..." mondja Seska, "Továbbítom a jelet a zárványba... Baj van! A zárvány eltunoben van, nem érnek át rajta a jelek!" "Hozza vissza!" parancsolja Janeway. "Azon vagyok, de elég veszteséges a jel." "Erosítse a pufferben maradt mintát!" "Megvan. A mintaminőség kielégítő." mondja Seska reménykedve. Az emelvényen felragyog az átvivosugár, amibol lassan kibontakozik Ptera alakja. A venarit finom fehér fonadék borítja, és mikor a szállítószugár kikapcsolva már nem tartja, a magatehetetlen test összerogyik. "Meghalt..." mondja Kes. "Idegi aktivitás? Újjáélesztheto?" kérdezi reménykedve Janeway, de Kes csak a fejét rázza. "Janeway hívja Torres: mikor kell eltunnünk innen?" "Még vagy két óráig biztonságban vagyunk." érkezik a válasz. "Tehát van két óránk hogy megtaláljuk Mr. Kimet. ... A távolsági szenzorok hatósugarában maradunk. Végezzen szubtéri letapogatást tíz csillagászati egység sugarú körben. Rövidesen ott leszek a gépteremben. Janeway kilép." "Értettem, kapitány." "Sugározza át valamelyik aszteroidára." mondja Janeway, Ptera testére pillantva. "Igen, kapitány." szól Seska. "Az volt az eredeti úti célja." mondja a kapitány szomorúan, majd a kijárat felé indul. "Remélem, megtalálod a halál utáni életet, Ptera..." búcsúzik Kes a venaritól.

"Miért?!" mered Kim kerdon Neriára. "Mert részletes letapogatást akarunk csinálni a sejtszerkezetéről, az idegi kémiájáról, de nem vagyunk felkészülve az ilyenfajta vizsgálatokra. De a

pathrai intézmény mindennel rendelkezik aminek mi híján vagyunk." "Na figyeljen... Ha a hajóm egyáltalán még keres engem, nem maradnak a végtelenségig. Úgyhogy minél előbb vissza kell küldeniük!" "Hiszen azt sem tudjuk hogy hogy került ide!" "Akkor talán én találok egy módot a visszajutásra Szeretném megvizsgálni a cenotaph-ot." "Erre nincs idők. A híre futótüzként terjed, nem csak a tudósok, de az egész társadalom körében. Amit képvisel, sokakat félelemmel tölt el, egyesek egyenesen fenyegetésnek tartják az élet utáni halál gondolatára nézve. Egy biztonságos helyre kell vinnünk. Ez az ön érdeke is!" mondja Neria, majd elhagyja a helyiséget. "Várjon még!" "Sajnálom Harry. Ez már kívül esik az én hatáskörömon." Kim feldúltan áll a Neria mögött becsukódott ajtó előtt, majd 'szobatársa' felé fordul, aki épp szürke mintás fehér szövetsíkokkal tekergeti be magát. "Mit csinál?" "A szertartásra készülök. Ez a holttest-fedo öt generáció óta van a családom birtokában." "Az embernek magát kell becsavarnia ebbe az ízébe a halála előtt?!" "Öröm számunkra ez a készülődés... Még jól emlékszem, mikor apám használta ezeket a szalagokat. ... A különbség csak annyi, hogy az apámat nem gyötörték kétségek afelől, hová viszi majd ez az utazás." "És ha ellenszegül? Ha azt mondja, meggondolta magát?" "Gondoltam már rá hogy egyszerűen elmegyek, és nyom nélkül eltunök. Van néhány barátom a karali hegyekben, akik magukhoz vennének. ... De a családom aggódna amiatt, mi történhetett velem. ... Nem. Elvárják tolem hogy megtegyem, és én senkinek nem akarok csalódást okozni." "Mit szólna ha azt mondanám, mégiscsak elindulhat a hegyekbe? És a családja mégis halottnak tudná? ... Mert ott lennének a szertartáson." "Tisztában van azzal, mit javasol?" "A legjobb megoldást. Ez a ... Cenotaph oda küldi a testeket, ahová jutni szeretnék. A társaim talán még ott vannak, és engem keresnek. Amint felbukkanok ott, észlelni fogják a jeleimet és felsugároznak. ... Ön pedig... Egyszerűen eltunhet. A családja úgy tudja majd hogy meghalt, ön pedig boldogan élhet a hegyekben." "Harry... Ha befekszik a cenotaphba, és lezajlik a folyamat, halott lesz." "Ha a barátaim elég gyorsan megtalálják, újra tudnak éleszteni. Elég fejlett az orvostudományunk. Eloffordult már olyan is hogy valaki több órája halott volt, és mégis sikerült újraéleszteni." "De nem biztos..." "Nem. Nem az. De ez az egyetlen esélyem arra hogy hazajussak." Hatia töpreng egy darabig, majd elkezdifejteni magáról a már a helyükre került szalagokat: "Egy meghatározott rendben kell feltekerni oket, megmutatom hogyan. De sietnünk kell... Egy órán belül megkezdodik a szertartás."

"Kellemes utat Hatia." mondja Lo'Laia, a cenotaphban ülo, szalagokba tekert alak kezét fogva, "Néhány év múlva találkozunk." A tartály hamarosan lecsukódik utasa fölött, Neria pedig beszélni kezd: "Azért gyultunk ma össze hogy búcsút vegyünk barátunktól: Hatia Garantól. Aki nem csak arra lehet büszke, ahogyan élt, hanem arra is, ahogyan most befejezi ezt az életet. Nagy áldozatot hoz ma azért, hogy családja jobb eséllyel indulhasson a jövőnek..."

Miközben odakint folyik a prédikáció, a tartályban fekvő Kim lehámozza magáról a szalagok nagyobb részét, és igyekszik lélekben felkészülni arra ami rá vár. A tartály két oldaláról hirtelen egy-egy vöröses fénnel izzó rúd indul meg Kim nyaka felé, halk zümmögés kíséretében. A rudak megérintik a zászlós nyakát, a zümmögés frekvenciája egy pillanatra magasba emelkedik, végül Kim elernyed, s mellkasa nem mozdul többé.

"Újabb zárvány. Tizenötös szint." jelenti Torres a hídon, mikor a hajó megint egyszer megrázkódik. "Egy noi holttestet hagyott hátra." állapítja meg Tuvok. "Chakotay hívja a hármas szállítóhidat: sugározzák a testet a legközelebbi aszteroidára." "A hajtóműmag állapota?" kérdezi Janeway. "A szigetelomezo huszonegy százalékon. A helyzet pillanatok alatt kritikussá válhat. Azt javaslom, induljunk tovább, kapitány." Janeway komoran mered maga elé, majd a vereséget elismerve határozatlanul bólint: "Jobb lesz, azt hiszem. ... Mr. Paris, készüljön fel a..." A Voyager ekkor megint megrázkódik. "Zárvány a tizenkettes szinten." mondja Chakotay kissé unott hangon, majd hirtelen nagyon is élénkké válik: "Egy emberi testet hagyott hátra! De halott..." "Janeway hívja Seskát: a tizenkettes szinten levo testet sugározza a gyengélkedobe!" üzeni a kapitány a szállítóhídra, majd futva indul a gyengélkedo felé.

Mikor Tuvokkal a nyomában megérkezik, a Doktor és Kes már javában küzdenek Kim életéért, és bár a helyzet kezdetben reménytelennek látszik, Kim szemei végül felpattannak, és a zászlós, mint víz alól felmerülő fuldokló, nagy levegot véve rémülten pillant körül. "Nyugalom, Mr. Kim. Minden rendben. Életben van." mondja a Doktor. Kim megnyugodva elmosolyodik, és a mutoasztal fejénél álló Janewayre pillant.

Kim a meglepoen kihalt étkezőben üldögél egy tányér érintetlen étel mellett, és a vele szemközi ablakon túl ragyogó csillagokat bámulja. Janeway lép helyiségbe, és Kimhez sétálva megkérdi: "Szabad leülnöm?" "Persze, parancsoljon..." áll fel Kim, megvárva míg a kapitány leül az asztalához. "Nos? ... Hogy érzi magát?" kérdezi Janeway. "Egész jól. Holnap reggel felveszem a szolgálatot." "Szabadságolom az elkövetkező pár napra." "Kapitány, jól vagyok..." tiltakozik Kim, de Janeway leinti: "Nem az egészségi állapotáról van szó, zászlós. Csak szeretnék időt adni, hogy átgondolja a dolgokat. ... Lehet hogy ma még nem tartja fontosnak, hiszen fiatal, még ön előtt az élet, de mikor majd öregebb lesz, gazdag élettel ön mögött, azt fogja majd kívánni..." itt Janeway elmélázva kibámul a csillagokra, majd kissé keserűen folytatja: "Hogy bár több ideje lett volna... Feldolgozni azokat a dolgokat amik önrel történtek. ... A dolgok... Borzasztó gyorsan elmúlnak. ... Az ember érzéketlenné válik... És a rendkívülit is úgy kezeli végül, mint egy újabb eseménytelen napot az irodában. ... De azért néha... Történnék vele dolgok, amik túlmutatnának mindenre, amit eddig tapasztalt. Önrel épp most esett meg ilyesmi. ... És azt hiszem, egy rövid időre foglalkoznia kellene vele. ... Írjon róla... Fesse meg... De dolgozza fel valamilyen módon. ... A híd két nap múlva még mindig a helyén lesz." "Köszönöm, kapitány. ... Az igazság az, máris foglalkoztam kicsit a történetekkel. Ezek az emberek tudni vélik, mi történik velük a halál után. És örömmel néznek elébe. Mert felkészültek rá. ... Pedig valójában semmi sem igaz az egészbol. Nincs élet a halál után. Csak a lassan elporladó test egy aszteroida belsejében." "Az ön helyében nem lennék ilyen biztos ebben. ... Az a neurális energia, ami az érkezésük pillanatában felszabadul a testükből, összevegyül az aszteroidaövben húzódó töltéssel. Méréseink szerint ez a felho... Különösen aktív... Komplex mintázatok és surusodések észlelhetők benne." "Azt gondolja hogy talán mégiscsak van számukra élet a halál után? Hogy az az energiamező az a magasabb tudatállapot, amire vágnak? Amiben hisznek?" "Nem vagyok biztos benne. ... De egyről meg vagyok győződve: az amit nem tudunk a halálról, sokkal elképzelhetlenebb... Mint amit tudunk róla." Janeway megveregeti az elgondolkodva üldögélő zászlós kezét: "Két nap múlva találkozunk." "Köszönöm, kapitány." néz Kim a távozó Janeway után, majd visszafordul a csillagok felé.

9. Prime Factors – Vezérelvek

"Mi van?!" kérdezi B'Elanna az étkezőben mellette ülo Seskától, mikor az vidáman méregeti a hadnagyot, miután Torres hosszan követte tekintetével a néhány asztallal arrébb helyet foglaló férfit. "Ezt az arckifejezést már ismerem. Murphy zászlós jobban teszi ha vigyáz veled..." válaszolja Seska. "Véletlenül épp tudom hogy Murphy az egyik Delaney lánnyal találkozgat." nyugtatja meg Torres. "Már nem. Mióta Harry és Tom Paris kivetették rájuk a hálójukat." "Harry? És a Delaney lányok?!" kérdezi hitetlenkedve Torres, majd az egyik ablakhoz közeli asztalnál ülo Paris és Kim felé pillantva hozzát teszi, "Nem hiszem. Elmondta volna nekem." "Gyanítom, van azért pár apróság amit nem köt az orrodra." jegyzi meg Seska vidáman. "Harry...?" fordul B'Elanna Parisék felé, "Igaz az amit rólad és a Delaney lányokról hallok?" Kim a szavakat keresgélve mered Torresre, Paris pedig mélyen a tányérja fölé hajol. "Minek kéne igaznak lenni?" kérdezi végül Kim. "Harry, egy ilyen kis hajón semmit nem lehet eltítkolni..." mondja Seska. "Mit terjesztett el rólam már megint?!" fordul Kim bosszúsan az ártatlan arcot vágó Paris felé. "És az a kis egyéni kirándulás Velencébe a holodeckprogramunkban?" kérdezi Tom. "Ugyan már, tartott vagy tizenöt percig az egész..." "Már rég meg akartam kérdezni, hova tuntek el azzal a gondolával?" mondja vigyorogva Paris. "Semmi..." "Harry, a barátai vagyunk... Meséljen már róla..." nógatja B'Elanna a zászlóst. "Nem történt semmi... Beszélgettünk... Aztán beleestem a vízbe." Paris olyan arcot vág mintha ráharapott volna valamire a legutóbbi falat ételben, Seska és Torres pedig nevetésben törnek ki. "Hogy eshetett ki egy gondolából?" kérdezi Seska elfúló hangon. "Talán még nincs hozzászokva Jenny Delaney viharos természetéhez." jegyzi meg Paris vidáman, miközben Kim megadással turi az élcelodést. "Úgy látom, a dolgok kezdenek haladni a saját útjukon." mondja a néhány asztallal odébb ülo Janeway, arcán a jellegzetes félmosollyal, a beszélgetést hallgatva. A vele szemközt ülo Tuvok kérdo pillantására hozzát teszi: "A két legénység kezd összebarátkozni." "Ennek jó hatással kell lennie a teljesítményükre." bólint Tuvok elégedetten. "Igen. Ebben biztos vagyok." mondja Kathryn, összevont szemöldökkel méregetve a vulcanit. "Híd hívja Janeway kapitányt: vészjelzést fogtunk, a szubtértartomány alsó sávjában." szólal meg Chakotay hangja az interkomból. "Azonnal megyek." dönti le Janeway az utolsó korty kávé, majd Tuvokkal a nyomában a híd felé indul.

"Jelentést, parancsnok." áll meg Janeway Chakotay mellett a hídon, miközben a kapitány nyomában érkezo Paris és Kim elfoglalják posztjaikat. Chakotay megadja az irány és távolságadatokat, Kim pedig néhány másodperc múlva közli az első letapogatás eredményét: "Ot élőlényt észlelek a fedélzeten." "A hajó irányt változtat, felénk tart." jelenti Tuvok. "Sárga készültség! Impulzusmeghajtásra állunk. Hívja őket, Mr. Kim." A fomonitoron a közeledo hajó képét hamarosan egy színes ruhákba öltözött, hátraféssült hajú, teljesen emberszerűnek látszó férfi váltja fel, aki egy irodafélének látszó helyiségben fogadja a hívást. "Kathryn Janeway vagyok a Voyager Föderációs hajó kapitány. Milyen vészhelyzettől van szó?" "Nincs semmiféle vészhelyzet." válaszolja a férfi. "De... Vészjelzést küldtek." "Igen, így van." "Miért?" "Mert önök vannak veszélyben." válaszolja egyszeruen a férfi, mire Janeway meglepetten Chakotay felé fordul. "Gathoren Laben vagyok a Sakarris bolygóról. ... Üdvözöljük önöket, és szeretnénk ha a vendégeink lennének." "Az ajánlata nagyon kedves..." mondja erre Janeway óvatosan. "Ha megengednék hogy a fedélzetre lépjek, magammal vinnék néhány apró ajándékot, és tennék egy ajánlatot, amelyet remélem ellenállhatatlannak fognak találni." Chakotay kissé bizalmatlanul méregeti Labent, Janeway pedig rövid töprengés után így fordul Tuvok felé: "Tegye meg a szükséges elokészületeket a vendégünk fogadására."

"Mr. Laben, igazán nem kellett volna..." mondja Janeway, mikor a vendéggel és Tuvokkal belépnek a jelenleg meglehetősen kihalt étkezőbe, ahol jóformán csak Neelix és Kes serénykednek. "Kérem, hívjon Gathnak. És nem aggódjon, igazán öröömre szolgált hogy elkészíthettem néhány különlegességet." "Ööö... Kapitány, az ebéd kevesebb mint két óra múlva készen lesz." mondja

Neelix. "Nem kell addig várnunk. Bemutatom Mr... Vagyis Gath. A Sakarrisról érkezett." szól Janeway, mire Neelixnek egy pillanatra elakad a lélegzete: "A Sakarrisról...?" kérdezi elragadtatással. "Ismeri a bolygót?" "Számítalan történetet hallottam már a vendégszeretetről." bólogat Neelix, miközben Laben sorban varázsolja elő a különféle ételekkel megrakott tányérokat a magával hozott tárolóhengerből. "Mondja csak... Hogyan szerezték tudomást az érkezésünkről?" kérdezi Janeway, miközben Laben átnyújt neki egy tányért. "A népünk sokat utazgat mindenfelé. ... Néhányan híreket hoztak egy ismeretlen lényekkel teli hajóról, ami a galaxis messzi tájáról érkezett. Akik eltévedtek, és most hazafelé tartanak. ... Ezért néhányan úgy határoztunk, felkeressük önöket, és ha lehet, segítünk kikapcsolódni egy kicsit." "Kikapcsolódni?" kérdezi Tuvok. "Egy rövid nyaralás... Ha így jobban tetszik. ... Hagyják el egy időre a hajójuk folyosóit, és élvezzék amit a bolygónk felkínálhat önöknek. Szép tájak, érdekes emberek... Fuszerezzék meg velünk életüket." "A legénység biztosan örülne egy kimenetnek." jegyzi meg Kes. "Igen. ... És amint hallottam, a sakarrisiak messze földön híresek élelmiszernövényeikről. Ha lehetővé tennék hogy beszerezzünk néhányat, változatosabbá tehetném vele a menüt." mondja Neelix lelkesen. "Azt hiszem... Ez jó hatással lenne a legénység teljesítményére. Nem gondolja, Mr. Tuvok?" kérdezi Janeway a vulcani stílusát utánózva. Tuvok jobb szemöldökét megemelve Labenre pillant: "Valóban." "Nos, Gath, hamarosan vendégeik érkeznek. Követni fogjuk a hajójukat." fordul Janeway Laben felé. "Döntésük hallatán boldogság költözik a szívembe."

"Ha bármi olyat látnak ami megnyeri a tetszésüket, ne habozzanak szólni nekem." mondja Laben a napfényes téren, valamivel előtte haladó Janewaynek. A környéken mindenfelé a Voyager legénysége sétálgat, a helyiekkel elvegyülve. A kapitány hamarosan megtorpan egy árusnál, aki különféle szöveteket kínál kis hordozható standján. "Ez miféle szövet? Még soha nem láttam hasonlót." bontja meg Janeway az egyik véget. "Valóban nagyon finom anyag. A desztriktól hozzuk be. A bolygólyuk egyik különleges növényéből készítik, ami csak holdfénynél virágzik. Készíthetnek belőle önnek egy ruhát?" kérdezi Laben. "Nagyon kedves, de köszönöm, nem." "Miért fogadja ilyen nehezen az ajándékokat?" "Na jó... De csak valami egyszerűbbet." "Micsoda különös nép az önöké. Talán azzal tudnék hatni önre ha elmondom, összeállíthatnánk egy teljes ruhátartást az ön számára ezekből a szövetekből, és mindez a legnagyobb örömünkre szolgálna." "Talán... Egy sálát." tunodik Janeway. "Örömmel. Csak válassza ki, melyik szövet tetszene a legjobban." mondja Laben, kissé meghajolva.

A térről az épületek közé vezető lépcsők egyikén Kim ereszkedik alá, egy különös, különböző hosszúságú fémívekből álló szerkezetet, és az előtte álló not figyelve, aki egy kis eszközt mozgat a fémívek előtt, harmonikus hangokat csalva elő a szerkezetből. "Ön zenész?" áll meg Kim a no mellett. "Nem, dehogy. Ez nem hangszer, egy atmoszféra-szonda. A harmonikusok frekvenciájából lehet következtetni az időjárás-változás jellegére." "Vagyis... A berendezés a nemlineáris-rezonancia elvén működik. Alkalmazkodik a légkör-dinamikai jellemzőkhöz." állapítja meg Kim, mire a no mosolyogva bólint: "Igen, pontosan így van. Ön tudós?" "Bizonyos értelemben." ingatja a fejét Kim, "Megmutatná hogy működik?" "Természetesen." mondja a no, átnyújtva a rezonátor üzemeltetéséhez szükséges eszközt Kimnek.

"Azt hiszem, talán ebből..." határoz Janeway, átnyújtva az egyik szövetet az árusnak, mire Laben maga felé fordítja a kapitányt: "Ha majd látom önt, amint ezt a sálát viseli, jobban fogok örülni neki, mint ön. Nagyszerűen fog állni önnek." "Köszönöm." mondja Kathryn kissé zavartan, "Azt hiszem most jobb ah visszatérek a hajóra, de előbb szeretnék engedélyt kérni, hogy néhány emberem, kiegészítő élelemforrásokat gyűjthessen." "Akkor bemutatom a munkatársamat, Jaret Otelt. Ő a segítségükre lesz, minden szükséges holmi beszerzésében." mondja Laben, a háta mögül elolépó alacsony férfira pillantva. "Örömmel állunk szolgálatára bármiben, kapitány." mondja Otel. "Összeszedem a tisztjeimet. Szükség van ránk a hajón..." indulna Janeway, de Laben visszatartja: "Ma este egy kis ünnepség lesz nálunk. Örömmel töltene el ha vendégül láthatnám önt és a tisztjeit." "Megtisztelo a meghívása." bólint Janeway, majd elindul hogy megkeresse a többieket.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48642.5. A legénység a Sakarrison tölti az estét. A legnagyobb örömeinkre szolgált az a felfedezés hogy az itteniek vendégszeretetről szóló hírek cseppet sem túloznak."

"Végül az egész felrobbant, és itt ragadtunk, hetvenezer fényévyire otthonról. A visszatérés bármi lehetősége nélkül." meséli Kim, immár civilben, a délután megismert nonek, egy itteniekkel és a Voyager legénységével teli helyiségben ülve. "Nagyon... Egyedül éreztem magam." "Ez egy nagyon nemes történet." mondja a no. "Nemes?" "Tudja, vannak vicces, ijeszto, vagy éppen szomorú történetek. Meg persze sok másfajta. De a nemes történetek vannak a legnagyobb hatással az életünkre. Megengedné hogy elmondjam másnak is ezt a történetet?" "Miért ne? Nincs ebben semmi titok." von vállat vidáman Kim. "De a történetek alapvető fontosságúak minden személy lelkének. Nem adnék tovább egyet sem, engedély nélkül." "Mesélje csak el nyugodtan. Van még raktáron boséggel." "Tényleg?" kérdezi a lány, majd körülnézve így szól: "Jöjjön velem..." Kim kíváncsian követi a not, aki a helyiség egyik falától nem messze levo világító koronghoz vezet: "Ismerek egy helyet ahol senki sem zavar bennünket, és ahol elmesélheti a történeteit." Mindketten felállnak a kör alakú emelvényre. "Álljon szorosan mellém." húzza közelebb a no Kimet, majd mintha parancsot adna egy láthatatlan valakinek, fennhangon így szól: "Alastria!" A következő pillanatban fehéres aura fogja körül mindkettejük testét, és egy pillanat múltán már egy halvány fényben fürdő dzsungelben állnak. "Hol vagyunk?" néz körül Kim meglepetten. "Alastria erdeiben. Ez a kedvenc helyem. Általában akkor jövök ide ha egyedül akarok lenni, de ma este úgy éreztem... El kell önt hoznom ide." mondja a no, miközben kézen fogva egy kidolt fatörzshöz vezet Kimet. "Üljünk le... És meséljen." "Miért van itt sokkal melegebb?" kérdezi Kim, szemügyre véve a környezetét, miközben az ágak és a dús aljnövényzet hullámlani kezd a gyenge légmozgásban, "Mi ez?" "Egy hajnali szello." "Hajnali? Hiszen csak... De furcsa. Különös érzés..." "A vágy fuallata... Napkelte előtt. Örömmel tölti el a lelket." "Lehet mondani..." bólint Kim, majd nagyot sóhajtva szemügyre veszi a horizont fölé kúszó ikernapot: "Miért látok két napot?" "Mert ez egy iker-naprendszer." "De az önök rendszerének csak egy napja van..." "Alastriának viszont ketto." "Eudana... Hol vagyunk?" "Már mondtam. Alastrián. Egy Sakarristol nagyon távoli rendszerben." "Milyen messze?" "Valóban szükség van erre a sok kérdésre..." kérdezi Eudana, Kim nyaka köré fonva karjait. "Fontos lenne..." "Úgy két és félmilliárdszor messzebb, mint amilyen távolságra Sakarris kering a napjától." "Az nagyjából... Negyvenezer fényév..." "Mi a baj? Érezze a szellőt..." mondja Eudana, Kim mellére hajtva a fejét. "Vissza kell mennünk." "Sakarrison még sötét van. Rengeteg az idonk." "Nem... Visszamegyünk. És elmond mindent arról az emelvényről, ami idehozott minket." "Hogy telik az ido..." pillant körül a szintén civilben levo Janeway a teremben, "A legénységem már itt is hagyott. ... Egyedül maradtunk." fordul vissza a mellette ülo Laben felé. "Remélem azért maradt eddig, mert kellemesen telik az ideje." "Igen..." bólint Kathryn, kissé határozatlanul figyelve az egyre közelebb hajló Labent. "Kapitány..." hallatszik Kim hangja, mire Laben visszahúzódik. "Bocsánat hogy zavarom, de épp az imént tettem egy hihetetlen felfedezést!" "Nyugalom, zászlós. Mirol van szó?" "Az az emelvény..." mutat Kim a világító körre, "Egy transzporter. Egy hihetetlenül fejlett transzporter. A fókuszált tér elve alapján működik!" "Létezik néhány elmélet ezzel kapcsolatban... De még senkinek sem sikerült gyakorlati alkalmazást kifejlesztenie." pillant Janeway döbbenetben Labenre. "Hát ennek a népnek sikerült! Az imént utaztunk Alastriára és vissza. Negyvenezer fényévyire innen." mondja Kim. "Mi térkivetítonek nevezzük. A segítségükkel a kvadráns bármelyik bolygóját felkereshetjük." magyarázza Laben. "Milyen messzire tudnak elérni vele?" kérdezi Janeway. "Alastria a rendszer teljesítőképességének határához közeli célpont." "Gondolom még nem próbáltak olyan nagyméretu tárgyat mozgatni velük, mint a Voyager." jegyzi meg Kim, "De amennyire ismerem a fókuszált tér elméletét, a tárgy nagysága nem számít." "Mit gondol...? Lehetséges lenne módosítani úgy az eljárást hogy hasznát tudjuk venni?" kérdezi Janeway Labent. A férfi rosszállóan Eudanára pillant, aki bunbánó arccal ismeri el: "Elmondtam neki." "Mit?" kérdezi Janeway. "Nem szabadna kiadnunk a technológiánkat. Ha elveszítjük fölötte az

uralmat, esetleg olyanok kezébe kerül, akik helytelen célokra használnák. A törvényeink szigorúan tiltják." válaszolja Laben. "De mi nem élnénk vissza vele. Nem érte, mekkora lehetőség ez a számunkra?!" könyörög Kim. "Kérem... Ne tegyék még nehezebbé. Nem szívesen tagadom ezt magától, de a törvényeink szigorúan szabályozzák ezt a kérdést. Ha valaki megszegné, ezt vagy akármelyiket, azzal érvénytelenné tenné az egész szabályrendszerünket. ... Sajnálom. De a törvények senkivel sem kivételeznek." Janeway szomorúan Kimre pillant, majd visszafordul Laben felé, kinek arcán látszik, szavai oszinték voltak.

"Hihetetlen hogy nem hajlandók segíteni! Ennyit a vendégszeretetről..." méltatlankodik Kim a Voyager tanácstermében. "Negyvenezer fényév... Ha csak odáig jutnánk is el, négy évtizeddel rövidebb lenne meg az utazásunk." mondja Torres. "És fennáll a lehetőség hogy ott újratudnánk szabályozni a rendszert, hogy megtegyük a még hátralevo harmincezer fényévet. És azzal már el is érnénk a Föderáció területét." veti fel Chakotay. "De mivel a kérésünket visszautasították, ezzel az elmélkedéssel csak még lehangoltabbak lesznek." jegyzi meg Tuvok. "Ez az első alkalom..." tunodik Janeway, "Mikor mi vagyunk a másik oldalon." "A másik oldalon?" kérdezi Paris. "Nekünk is megvannak a vezérelveink. Például az Elsodleges Irányelv. Hányszor kellett már annak engedelmeskedve a be nem avatkozás mellett döntenünk, egy idegen társadalmat fenyegető nyilvánvaló katasztrófa ellenére. ... Egyszerűnek tűnhet azt mondani, csak a szabályainknak megfelelően cselekszünk... De mit szólnak ehhez azok, akiket a bajban hagyunk, emiatt. ... Talán azt gondolják hogy ez az Elsodleges Irányelv hatalmas ostobaság." mondja Janeway az ablakhoz sétálva, majd kibámul a csillagokra. "Néha mi is azt gondoljuk." jegyzi meg Paris. "De azt sem hagyhatjuk figyelmen kívül hogy a Csillagflotta tisztjei kerültek már olyan helyzetbe, mikor etikai okok miatt eltértek tőle." mondja Chakotay. "Azért megvan az oka annak, miért ez a Csillagflotta első számú parancsa. Alapjában véve több hasznot, mint kárt okoz." mutat rá Kim. "Kapitány... Én úgy látom, nem tudunk még eleget a sakarrisiakról. Az első visszautasítás nem feltétlenül végleges. ... Elképzelhető hogy ezzel csak további tárgyalások megkezdésére akarnak ösztönözni bennünket." veti fel Tuvok. "Igen. Lehet hogy tudunk velük értelmesen beszélni." csatlakozik Torres. "Talán akarnak valamit cserébe." veti fel Chakotay. "De mit ajánlhatnánk fel nekik?" kérdezi Paris, "Úgy látszik, mindenük megvan." "Történetek!" szól Kim, "A történetek a kultúrájuk fontos részét képezik." Janeway érdeklődve fordul vissza az asztal felé. "Többet jelentenek számukra egyszerű időtöltésnél. Az értékek és hitrendszerek méroje is egyben." magyarázza Kim, "Az adatbankunkban komoly könyvtár is található. Adjuk oda nekik az egészet! Tucatnyi nép és kultúra remekműveit." "Mit gondol, kapitány... Érdekelhetné őket?" kérdezi Chakotay. "Igen, lehetséges." mondja Janeway reménykedve, "Az eddigi tapasztalataink szerint ez egy nagyon kifinomult nép. Talán egy ilyen ajándékot eléggé értékesnek tartanak majd. Felkeresem Gatht. Neki van joga döntenie ebben a kérdésben." "Addig én... Megvizsgálom az egyik olyan emelvényt. Hátha rájövök, hogy működik." mondja Torres, de Janeway hallani sem akar róla: "Semmi ilyesmit nem tesz, hadnagy! ... Ha a legcsekélyebb tárgyalási készséget fedezem fel bennük, mindent meg fogok tenni azért hogy megszerezzük ezt a technológiát. De addig semmi olyat nem teszünk amivel megsérthetjük a törvényeiket. Végeztem." ezzel Janeway, és a jelenlevők többsége távozik, csak Torres üldögél tovább a székeben. "Mi a baj?" áll meg mellette Kim. "Én csak... Remélem sikerülni fog neki." "Sikerülni fog..." veregeti meg Kim bátorítóan B'Elanna vállát.

"Gath... Megértjük az aggodalmukat a technológiájuk átadását illetően." kezdi Janeway, miután mindketten befejezték az évet a kapitány kabinjában, "Ugyanis nekünk is vannak hasonló megszorításaink. De kérdeznék valamit: megváltoztatna az bármit is ha a szavamat adom hogy miután használtuk, megsemmisítjük a továbbítórendszert?" "Tudom hogy nem örül annak hogy ezt hallja..." válaszolja Laben, "De nem megy." "Megértem, és hogy oszinte legyek, erre is számítottam. Lenne azonban egy javaslatom, ami elfogadható az önök szabályai szerint, és nekünk is megfelelő. Azt hiszem, útnak tudnának indítani bennünket a kivetítővel. Negyvenezer fényév is sokat jelentene a számunkra. És cserébe itt hagynánk valamit, aminek nagy értéke van az önök szemében. A

Föderáció legnagyobb irodalmi alkotásait tartalmazó könyvtárat." "Irodalom?" "Évszázadok alatt összegyűlt történetek. A legkülönbözőbbek, a legkülönbözőbb kultúrákból." "Az ajánlat nagyon vonzóan hangzik a számomra... Kapitány... Szerintem találunk rá megoldást. Beszélni fogok a többi vezetővel. Senki nem fordult még hozzánk egy ilyen kéréssel."

"Kész vagyok a tehetetlenségi tompító reakcióegységeinek ellenőrzésével. Nem állnak valami fényesen, de még vagy kétezer órán át kihúzzák." érkezik Torres a gépterem általános részlegébe, Seskához intézve szavait, aki a levegőbe mered egy terminál mellett ülve. "Seska?!" fordul felé Torres, mire a bajori összerезzenve felé fordul: "Bocsánat... Elgondolkodtam. Mit is mondtam?" "Úgy látom, legalább egymillió fényévnyire volt innen." lép közelebb Torres. "Nem. Csak úgy hetvenezerre. A bátyámnak négy nap múlva lesz a születésnapja. Tavaly megígértem neki, hogy elmegyünk Nivokba, és együtt ünnepeljük meg. Azt fogja gondolni, megszegtem az ígéreteket. ... Vagy hogy meghaltam." Torres mondani próbál valamit, de végül csak együtt érző nézi egy darabig Seskát, majd az egyik terminálhoz sietve dolgozni kezd valamin. A bajori kíváncsian megy utána: "Mire készül?" "Gondolkodtam... A kivetítőnek hagynia kell valami nyomot működés közben a szubtérben. Ha azt tudnánk regisztrálni, a vizsgálatával lehet hogy szép lassan rájövünk, hogy működik." "Nézze csak azt a neutrínóáramlást ott..." mondja Seska a monitoron látható analízis eredményét figyelve, "Nem lehet hogy azt a téráthelyeződés okozza?" "Elképzelhető. Ha a berendezés egy neutrínóburokba vonja a továbbítandó objektumokat..." tunodik Torres. "Ha így van, ki kell találnunk, hogyan tehetjük ezt meg a Voyager-el." érkezik Carey a helyiség egy másik részéből. Torres és Seska aggódalmasan összenéznek. "Ne aggódjon, hadnagy. Egy oldalon állunk. ... Az meg senkinek sem árt, ha elvégzünk néhány... Gondolatkísérletet." "Így van." bólint Seska, "És, persze szigorúan elméletben, a módosított deflektoremitter képes lenne egy elegendően nagy neutrínófelho létrehozására." "Ki kellene próbálnunk. Persze szigorúan elméleti síkon." bólint Torres.

"Ezt nem egészen értem." mondja Kim a mellette lépkedő Eudanának, "Miért olyan fontos hogy idejöjjenek?" "Mindjárt meg fogja érteni." nyugtatja meg a no. Mennek még egy darabig, majd néhány boltíven, és keskeny átjárón át megérkeznek egy kis rejtett térre. "Megjöttünk." mondja Eudana, az ott várakozókra pillantva. "Jó estét, zászlós. Örülünk hogy eljött." mondja Laben segédje, Otel. "Mirol van szó?" kérdezi Kim. "Azért kértem meg Eudanát hogy vezesse ide, mert tudtam hogy rá hallgatni fog, és a dolog senkinek sem tunhet fel. Kész vagyok elcserélni a térkivetítő technikai hátterét a könyvtárunk tartalmára." "Jogában áll ezt megtenni?" "Nem. De sokan úgy véljük, a jó törvényeknek rugalmasnak kell lenniük, olyannak, ami igazodik a pillanatnyi elvárásokhoz. Nagy igény van az új történetekre, és én szeretnék beszerezni minél többet." "Vagyis személyes haszna lenne a megállapodásból." mutat rá Kim. "És kinek nem? Én egy kis tekintélyhez jutnék, önök... Önök pedig negyvenezer fényévhez a hazafelé vezető úton. Ha sikerül, akár többhöz is." mondja Otel, átadva egy ovális keresztmetszetű, vaskos szerkezetet. "Ez lenne az. A kivetítő szíve." "Janeway kapitány már kérést intézett önökhöz, hogy juttassanak el bennünket negyvenezer fényévnyire." "Nem fognak hivatalos segítséget kapni." rázza meg a fejét Otel. "Jaretnek igaza van. Mi megértjük, mennyire szeretnének hazajutni. Hallgasson rá..." mondja Eudana. "Biztosíthatom, nincs más megoldás. Ezen az egyetlen módon juthatnak haza. ... Gondolkodjon az ajánlatomon." mondja Otel, visszavéve az eszközt, "De biztos vagyok benne hogy korrektnek fogja találni."

"Mit csináljunk?" pillant Kim a többiekre tanácstalanul, az étkező egyik asztalánál, "Azt tudom hogy mindannyian szívesen tennék egy ekkora ugrást hazafelé. De nem hiszem hogy Janeway kapitány túlzottan örülne annak ha így szereznék meg a technológiát." "Azért nem lehetünk biztosak benne. Elvégre egy sakarisi tette az ajánlatot." mondja erre Torres. "De nem törvényesen. A kapitány csak egy hivatalos képviselővel lenne hajlandó tárgyalni." mutat rá Paris. "Híd hívja Kim zászlóst: a kapitány tud egy kis időt szakítani önre." hallatszik az interkomból. "Mondja el neki, mit tudott meg. Neki kell döntenie." szól Paris. "Rendben." áll fel Kim boldogtalan ábrázattal. "Elkísérem egy

darabon. Aztán megyek aludni." szegodik a nyomába Paris. "Valahogy... Rossz érzésem van a dologgal kapcsolatban." fordul Torres a mellette ülo Seska felé, "Nem fog összejönni." "Azt hiszem, rajtunk áll a dolog," jegyzi meg a bajori. "Mit akar ezzel mondani?" "Üldögeélhetünk itt, remélve hogy esetleg kedvező döntés születik, vagy kézbe vehetjük a dolgokat. Felajánlották a fonyereményt, csak elég bátraknak kell lennünk ahhoz hogy elvegyük." "Szerezzük meg a technológiát? Engedély nélkül?" "Mióta vannak gondjai az ilyesmivel? ... Mi lehet fontosabb mint mindannyiunkat hazajuttatni? A kapitányt annyira elbuvölte az a sakarri alak, hogy már nem lát tisztán a dologban. Nem remélhetjük hogy a mindannyiunk számára legkedvezőbb döntést fogja hozni. ... Ha belekezdünk, illesztenuink kell kivetítőegységet a hajó rendszereihez. És jó lenne ha számíthatnánk önre." "Seska... Vezénylotiszt lettem, és ez komoly felelősséggel jár." "A legnagyobb felelősség az, hogy próbálja meg hazajuttatni a hajót és minket. Janeway kapitány már az elején világosan kijelentette: ez az elsodleges feladatunk! ... Gondolkodjon el rajta. Csak ennyit kérek."

"Részletezte Jaret, mit ért az alatt hogy Gath nem segítené a továbbjutásunkat?" kérdezi Janeway a készenléti helyiségben a vele szemben álló Kimtol. "Nem. De azt világosan az értésemre adta, hogy csak tole kaphatjuk meg a technikát." "Vagy csak el akarja hitetni ezt velünk, hogy üzletet kössünk vele." mutat rá Tuvok. "Elképzelhető. De én azt hiszem, ez az igazság. Köszönöm az információt. Igaz, ez még jobban bonyolítja a helyzetet, de ennyivel is tisztábban látok. Leléphet." "Jó éjszakát, kapitány. ... Hadnagy..." mondja Kim, ezzel távozik. Janeway nagyot sóhajtva ereszkedik le az ablakok alatt álló üloalkalmatosságra, "Tuvok, mihez kezdjek...?" "Két lehetőségünk van." szögezi le a vulcani, "Vagy folytatja a tárgyalást egy emberrel, aki talán csak hiteget bennünket, vagy egy olyannal, aki megszegi a törvényüket." "Egyik szebb mint a másik." "Ha Jarettel kötünk üzletet, akkor az o törvényüket szegjük meg, nem a sajátjainkat." "És ez számít valamit is?! ... Az út elején azt mondtam a legénységnek, Csillagflotta-legénység maradunk. Hogy úgy viselkedünk, ahogyan azt elvárnák tőlünk. Valahol érvényt kell szereznem az előírásoknak... Szabályok, előírások... Folyton ide jutunk vissza. Szegjem meg a legfontosabbat? De hogy ne szegném meg, mikor ezzel az otthontól minket elválasztó távolságot a felénél kevesebbre rövidíthetném? ... Hogyan mondhatnám a legénységnek azt hogy fontosabbnak tartom a szabályokat a hazajutásunknál?" "Azt hiszem, eloször mindenképpen azt kellene kiderítenünk, hajlandó-e Gath segíteni, vagy sem. És ha fennáll a lehetősége annak hogy igen, meg kell gondolnia a dolgot." "Igaza van. ... Köszönöm, Tuvok."

"Beszélt a többi vezetővel? A kivetítő alkalmazásáról?" kérdezi Janeway Labent a bolygón. "Még nem. Sajnos néhányan jelenleg úton vannak, de megígérem, meg fogom tenni." "Nos, a dolog kezdene kissé sürgössé válni." "Valóban? Miért?" "Azt hiszem, már így is túl sokáig terheltük önöket a jelenlétünkkel." "Ugyan... Szívesen látjuk önöket, ameddig csak maradni akarnak. ... És én személy szerint remélem, ez hosszú idő lesz." "A legénységem szeretne már tovább indulni. És mióta tudjuk hogy a kivetítő negyvenezer fényévvél vihetne közelebb minket az otthonunkhoz..." "Miért akarnak ilyen nagyon hazajutni? Ezt eléggé érthetetlennek találom." "Az otthon... Az az otthon. És mi oda tartozunk." "Nem hozhatnának létre új otthont valahol? Akár itt is. Nincs egy olyan hely ahol szívesen letelepedne, hogy azzal töltse az idejét, amit szeretne? ... Megígérem, sok ilyen pillanatban lenne részünk." mondja Laben, megcsókolva Janeway kezét. "Valóban. De meddig...? Azt hiszem elobb-utóbb ráunna a dologra. Ami önt érdekli, az az újdonság, az ismeretlen. De egy idő múlva a dolgok mindennapiak lesznek." "Igen." "Mi hosszabb távra tervezzük. Olyan kapcsolatokra vágyunk, amelyek egy életen át tartanak. És az idő múlásával egyre erosebbek, mélyebbek lesznek." "Itt nagyon hamar felhagynának ezzel." "Meglehet." mondja Janeway elkomorodva, "És ezért kell továbbmennünk." "Mi semmit sem tagadtunk meg önöktől, és lám... Ez a hála." méltatlankodik Laben, "Kritizálni kezdik az életvitelünket?" "Sajnálom. Csak megpróbáltam megvilágítani a köztünk lévő különbségeket." "Nem kedvelem ha így ítélik fölöttem. Zavarónak tartom, ami pedig cseppet sem kellemes." "Ez minden ami számít, igaz? Hogy önöknek jó legyen. ... A vendégszeretetük, a barátságosságuk... Nem arra szolgál hogy nekünk szerezzenek örömet. Csak hogy önök elégedettek legyenek. ... Nem vagyunk más, mint valami újdonság."

"Maguk ellenségesek és rosszindulatúak. Megfertőznének bennünket! Azonnal távoznunk kell!"
"Soha nem akart komolyan segíteni nekünk, így van?!" "Dehogynem. Mindent megtettem hogy itt tartsam magukat." Janeway egy pillanatra megemelint a szemöldökét, majd a hajót hívja: "Janeway a Voyager-nek: egy személy felsugárzásra."

"A további kimeneket törölni, felderítocsapatokat visszarendelni." mondja Janeway Chakotaynak, amint megérkezik a hídra, "Felszólítottak hogy távozzunk." "Vagyis Gath nem akar segíteni nekünk." állapítja meg a közelebb lépo Tuvok. "Azt hiszem, soha nem is akart. Épp ellenkezőleg. Itt próbált tartani bennünket." "Elfogadjuk Jaret javaslatát?" "Bár tehetnénk. De nem megy." "Kapitány, még óráig eltart mire mindenkit a fedélzetre veszünk." jelenti Chakotay, "Az embereink szétszóródtak az egész bolygón." "Hozzák vissza őket amilyen gyorsan csak lehet. Már így is tovább voltunk itt mint kellene. ... A készenléti helyiségben leszek."

"Lemásoltam az egész könyvtárat. Itt van minden a modulokban." mondja Seska Torresnek, aki egy adatmodult forgat a kezében elgondolkodva. "Tudjuk kinek kell a könyvtár és hogy meg akarja kapni, bárki adja is át neki." folytatja Seska. "De... Parancsot kaptunk." "B'Elanna... Odahaza a mieink ebben a pillanatban is a cardassiaiak ellen harcolnak. A mi ügyünkért halnak meg!"

Telepeseket támadnak meg a fegyvermentes övezetben! Mindannyian felesküdtünk, hogy addig folytatjuk a harcot, míg az övezet biztonságos nem lesz. És nekem szándékomban áll betartani ezt az esküt." "Feleségem van, és két kicsi fiam. Nem akarom hogy apa nélkül nojenek fel." mondja Carey, "És mindenre kész vagyok hogy ne legyen így." "Nem mi vagyunk az egyetlenek. A hajón mindenki haza akar jutni." veszi át a szót ismét Seska, "És most csak annyi kell hogy valaki cselekedjen." "Ha a kivetítő működéséhez valóban csak egy neutrínómezo kell, olyan gyakran használhatjuk amennyire csak akarjuk, és néhány ugrással otthon is lehetünk." mondja Carey. "Képzeld csak el. Akár már holnap hazaérhetünk." Torres hosszan gondolkodik, mielőtt így szól: "Legyen. Csináljuk."

"Hogy jutunk le a felszínre észrevétlenül, most hogy törölték a kimeneket?" kérdezi Torres, mikor Carey és Seska nyomában megérkezik az egyik szállítóhídra. "Ki kell iktatnunk a biztonsági rendszert. De ez nem lehet gond." válaszolja Seska, miközben Carey már munkához is látott. "Nem fogadja el a biztonsági kódomat." morogja Carey, "Megváltoztatták az ellenőrzőrendszert." "Miért? ... De nem számít, sugározzanak le!" határoz Seska. "Megerült? Észreveszik mielőtt a sugár megérkezik a felszínre." tiltakozik Torres. A következő pillanatban Tuvok lép a helyiségbe, egy kis táskával a kezében. Az összeesküvők és a biztonsági fonők egy hosszú pillanatig döbbenten merednek egymásra, majd Tuvok a vezérlopuhoz lép: "Én változtattam meg a biztonsági rendszert, az áttörési kísérletük pedig riasztást küldött hozzám." A vulcani Seska elé állva a no kezében levo tokra pillant: "Ez a Voyager könyvtárának másolata? Amit el akartak cserélni a kivetítőért?" "Igen." mondja Seska, átnyújtva a tokot. "Mikor le akartam tölteni, láttam hogy valaki megelőzött." mondja Tuvok. "Le akarta tölteni?!" kérdezi meglepetten Torres. "Én hajtom végre a cserét Jaret Otellel." jelenti be Tuvok, majd az emelvényre lép: "Térjenek vissza a posztjaikra, és készítsék elo a hajót a lehető legjobban a berendezés fogadására. Energiát."

"Mr. Tuvok lesugárzott a felszínre. Úgy becsüli, ötven percen belül útnak indíthatja az utolsó emberünket is." tájékoztatja Chakotay a hídra lépo Janewayt. "A begyújtott élelmiszert biztonságba helyezték?" "Igen, kapitány. Miután mindenki visszatért, azonnal indulhatunk." "Híd hívja a gépházat: hamarosan útnak indulunk. Készítsék elo a hajtóművet." "Máris készen állunk, kapitány." üzeni Torres a gépteremből. "Hol marad már Tuvok?!" csatlakozik hozzá Seska, aggodalmas arcot vágva. "Hamarosan itt lesz. ÉS különben sem indulunk el nélküle." "Akkor is hol marad ilyen sokáig?!" "Nyugalom. A végén még lebukunk." A vulcani ebben a pillanatban lép be a gépházba, eloveszi a kivetítő központi egységét a nála levo táskából, és átnyújtja Torresnek: "Ne kapcsolják be a berendezést addig, míg nem beszéltem Janeway kapitánnyal." Torres beleegyezon bólint, mire Tuvok elsiet a híd felé. Seska kikapja a szerkezetet B'Elanna kezéből, és az erre a célra elokészített aljzathoz megy vele. "Mit csinál? Azt mondta, csak miután beszélt a kapitánnyal." "Nem is áll szándékomban. De még azt sem tudjuk, megfelel-e az interfész amit összehoztunk. Csinálni akarok

egy szimulációs tesztet. ... Időt nyerünk vele ha már most nekikezdünk." "Legyen. De tényleg csak egy szimulációt!" Seska csatlakoztatja az egységet, Carey pedig egy közeli pulton hozzáát a teszteléshez: "Igazam volt. Tényleg egy neutrínómezőben működik." "Ez a mező tízszer akkora mint bármelyik amit valaha létre tudtunk hozni." jegyzi meg Seska. "Ezt nem is egészen értem." ismeri el Carey, "Egy ekkor mezőhöz bolygónyi méretű erősítők kellenének." "Hogyan tudnak ekkora erősítést elérni?" tunodik Seska. "Megmutatom." lép közelebb Torres, "Sakarris felszíne alatt van egy jó húsz kilométeres tetra-hidro-aquat réteg. A réteg kristályszerkezete visszaveri a kivetítómezőt a kiindulási pontba, egy sokszorozóként szolgálva." "Vagyis a kivetítő használhatatlanná válik, amint elhagyjuk a keringési pályát." állapítja meg Carey. "Akkor nincs idő tesztelgetni. Vagy megcsináljuk most, vagy elfelejtjük az egészet." mondja Torres. "Akkor csináljuk!" szól elszántan Seska. "És ha kompatibilitási gondok vannak? Lehet hogy az egész..." tiltakoznak Torres. "Akkor megszakítjuk a folyamatot. De ez az egyetlen lehetőségünk!" vág közbe Seska. "Híd a gépháznak: elhagyhatjuk a keringési pályát. Hajtóműveket aktiválni." Carey, Seska és Torres egymásra néznek, végül a bajori vállalja a kezdeményezést.

"Mr. Paris, távozópálya, négyezer kilométeres óránkénti sebességgel." adja ki a parancsot Janeway. "Értettem. ... Kapitány, valami nincs rendben. A hajtóművek nem üzemelnek." "Janeway hívja a gépházat: Torres, mi történik odalent?" "Fázisingadozást észleltünk a hármas plazmavezetékben. Utána kell néznünk, mielőtt bekapcsoljuk a hajtóművet." "Mikor lépett fel a probléma?" kérdezi Janeway bosszankodva. "Épp az imént, kapitány. Az ingadozás nem jelentos, gyorsan végezni fogunk." "Tájékoztasson."

Torres lezárva a csatornát, visszafordul Seskáék, és a monitor felé: "Minden rendben? ... A rendszer üzemel..." "A kivetítómező kialakulóban..." állapítja meg Seska. "És erősödik." teszi hozzá Carey, "Látják milyen gyorsan nő a kiterjedése?" "Már majdnem elértük a kívánt erősséget. Működni fog!" mondja újfent Seska. A következő pillanatban vészjelzés szólal meg. "Ez meg mi?" pillant végig Carey a kijelzőkön. "A plazmasokszorozó instabillá vált." állapítja meg Torres. "Tudom kompenzálni! Biztosan!" szól Seska munkához látva. "A sokszorozót antineutrínók érik a kivetítómezőből." állapítja meg Carey. "Antineutrínók?!" pillant a kijelzésekre Seska hitetlenkedve. "A jelek szerint az a folyamat katalizátora..." mondja Torres. "Akkor nem fog menni. Ekkor mezőt nem lehet kiegyensúlyozni." rázza meg a fejét Seska.

"Kapitány, jelentos ingadozások a plazmasokszorozóban. Reaktorburok-átszakadás fenyeget!" jelenti Kim a hídon. "Híd hívja Torrest: mi történt? Idefőnt úgy látjuk, átszakadás készül."

"Dolgozunk rajta, kapitány. Nincs időm többet mondani." üzeni Torres, a keverokamra köpenyéből előtörő hutoközeget figyelve, majd Seskáék felé fordul: "Kapcsolják ki!" "Nem megy, a folyamat önfenntartónak látszik." "Kifelé innen!" kiáltja Torres, mire Carey a kijáratok felé kezdi hajtani az embereket, Torres pedig még egy kísérletet tesz a rendszer leállítására. Azonban a jelek szerint minden ellene van, a sakarrisiaktól kapott egység kirángathatatlanul ül a számára rögtönzött aljzatban. Torres a közeli falon lévő szekrényhez siet, kikap egy fézert, és szétlövi a szerkezetet. "Az antineutrínó-áramlás megszűnt..." mondja Seska, "Maghomérséklet csökken." Torres odaballag a szerkezet maradványait tartalmazó aljzathoz, és kétségbeesetten rogy le a legközelebbi székbe: "Az antineutrínókkal nem számoltunk. A kivetítő nem is lehetett kompatibilis a Föderációs rendszerekkel." "Törölöm a szenzornaplókat. Majd a fáziseltéréssel fedezzük magunkat." határoz Seska, de Torres nem ért egyet: "Nem bújhatunk ki ez alól." "Nem vállalhatjuk az egészért a felelősséget!" tiltakozik Seska. "Dehogynem. És pont ezt fogjuk tenni." néz rá elszántan Torres, "Parancsokat szegtünk meg, és reméltük, összejön a dolog. Tévedtünk. ... És most nem tehetünk úgy mintha semmi sem történt volna." "Ez orültség! Semmi szükség rá!" "Sajnálom ha nem érti meg, Seska. De e nélkül hogyan számolhatnánk el a lelkiismeretünkkel?" "Korábban nem így beszélt. Megváltozott." mondja Seska szemrehányóan. "Ha így van... Ezt dicsőretnek veszem."

"Vállalom a felelősséget a történetekért." mondja Torres a készenléti helyiségben Janewaynek, aki komoran figyel. "Mások is részt vettek a dologban, de én voltam a rangidos tiszt. A hibát tehát én követtem el." "Torres hadnagy beszámolója nem egészen pontos." mondja ekkor Tuvok, "Nem o volt az ügyben részt vett legmagasabb rangú tiszt. Hanem én." Janeway elképedve pillant a vulcanira: "Maga, Tuvok?!" "Én hajtottam végre a cserét. A könyvtárunkat a kivétítoegységért." Janeway egy darabig szóhoz sem jutva bámul maga elé, majd Tuvok felé fordulva halkán így szól: "Később majd foglalkozom az ön részvételével." Ezután Torres kerül sorra: "Nem zárathatom be az út hátralevo részére, mert szükségünk van magára. Mindenkire szükségünk van ezen a hajón. De tudnia kell hogy nagyot csalódtam önben. ... De ha még egyszer elkövet bármit... Bármilyen apróságot... Megszunik tisztnek lenni ezen a hajón. Végleg. ... Megértett?"" "Igen, asszonyom." "Lelépni..." mondja Janeway szinte suttogva, dühíto merevvé vált arcvonásokkal, mire Torres sietve távozik. "Nem is tudom hol kezdjem..." rázza meg a fejét Janeway, igyekezve pillantásával elkerülni az elotte feszíto Tuvokot, "Tudni akarom hogy történt hogy maga... Pont maga részt vett ebben?!" "Nagyon egyszeru a magyarázat, kapitány. Számos alkalommal jelentette ki hogy a legfontosabb célja hazajuttatni a hajót. De a fennálló helyzetben az etikai érzéke nem hagyta hogy megszegje a sakarrisi törvényeket. Valakinek fel kellett oldania ezt a dilemmát, és... Logikus volt hogy én legyek az. Ezért határoztam úgy hogy cselekszem." Janeway arcvonásai ellágyulnak, mikor végre Tuvokra pillant: "Értem tette? Mert én nem tehettem?" "Viselem a tettem következményeit. Lefokozásra, és hadítörvényszéki tárgyalásra számíto, amint visszaértünk a Föderáció területére." Janeway megcsóválja a fejét, majd még mindig Tuvok rá vonatkozó kijelentéseinek hatása alatt állva a vulcani elé lép: "A legértékesebb tisztjeim egyike. És a barátom. Nagyon fontos hogy pontosan értse amit most mondok. ... Nem mondhatok le magáról. De tudnom kell, megbízhatok-e önben. ... Maga a tanácsadó. Magához fordulok ha biztos akarok lenni abban, helyes amit teszek! Hosszú ido alatt épült ki a kapcsolatunk, és... Nem tudom nélkülözni többé!" Tuvok rezzenéstelen arccal áll, miközben Janeway körüljárja. "Tudom hogy áldozatot hozott értem. De nem hagytam volna, ha tudomást szerzek a dologról. ... Logikával... Majdnem mindent meg lehet okolni. Ez adja az erejét. És ez a hátránya is. ... Mostantól kezdve, a logikája nekem dolgozik! És nem a hátam mögött." "A szavamat adom. ... De nem a logika volt hibás, csupán ahogyan értelmeztem a következtetéseket. "Lelépni." mondja Janeway elfordulva a vulcanitól, majd mikor az ajtó becsukódik mögötte, megkönnyebbült sóhajjal dobja félre az érzéketlen kapitány maszkját, és az ablakok felé fordulva fáradtan bámul ki a tovaúszó csillagokra.

10. State of Flux - A változások kora

A sziklás domboldalon jó tucatnyi Csillagflotta-egyenruhás nyüzsög, gyujtozsákokkal az oldalukon. Egy arany betétes egyenruhát viselő, vörösesbarna hajú férfi igyekszik lefelé az egyik domboldalon egy kerekded tárgyat szorongatva a kezében: "Parancsnok..." Chakotay, néhány gyujtotartály között, kíváncsian fordul Carey felé, aki odamutatja neki zsákmányát, egy aranybarna, almához hasonlító termést. "Ehhez mit szól? Valami almaféle lehet." nyomja Carey Chakotay kezébe a gyümölcsöt, "Találtunk egy ligetet, aminek a fái tele vannak vele." Neelix érkezik valahonnan, és kiveszi Chakotay kezéből a gyümölcsöt: "Kheylos... Hmm... Hát nem étvágygerjesztő?" Ezzel a talaxiai odapasszolja a gyümölcsöt Careynek: "Egy falatka, és meghalt. Eloszor beszukülnek a légzőjáratok, aztán mikor az ember már azt gondolja, mindjárt megfullad... Akkor hirtelen éles fájdalom nyilall a térdébe, ami elkezd fölfelé kúszni egészen a..." magyarázza Neelix fölöttébb plasztikusan a gyümölcs hatását, Careyn mutatva a fájdalom terjedésének irányát. Mielott a dolog túlzottan félreérthetővé válna, Chakotay véget vet az ismertetőnek: "A többit el tudjuk képzelni." "Bocsásson meg Mr. Carey. De tartson észben egy régi kereskedomondást: attól hogy kívülről már láttad, nem tudhatod mi van belül. ... Nos, én viszont találtam valami finomat. Kóstolja csak meg..." mondja Neelix, átnyújtva egy göcsörtös gyökeret Chakotaynak. "Mi ez?" kérdezi Chakotay. "Leoola-gyökér." Chakotay mit sem sejtve harap le egy darabot a gyökérből, ám a következő pillanatban, igaz fölöttébb illetlen módon, de gyorsan meg is szabadul a falattól, messzire köpve azt: "Csak nem ezt kellene ennünk?!" "Ezért hoztam ide önöket, parancsnok. Az egész szektorban nincs vitaminokban és ásványi anyagokban gazdagabb, mint ez a kis gyökér." "Én megelégednék a második legjobbal is, ha annak jobb az íze." morogja Chakotay. "Emberek..." legyint Neelix nevetve, "Nincsenek hozzászokva az egyszeru élethez, velem ellentétbe. Én mondom, eljöhet még az a nap, mikor hálát adnak majd egy falatka leooláért." A talaxiai ezzel egy kicsit odébb megy, majd letérdelve kaparni kezdi a laza földet egy apró zöld növényke körül, miközben odaszól Chakotayéknak: "Gyerünk, ássanak szépen. ... Egyébként ne aggódjanak, pár óráig fozve fuseres vízben, zöltségekkel együtt, egész jó íze lesz."

"Kapitány... Azt hiszem, nem vagyunk egyedül." mondja Paris, a kormányospult kijelzéseit tanulmányozva, mire Janeway lassan melléje sétál, felállva a kapitányi székből, ahonnan eddig kényelmesen befészkelve magát, a foernyon látható bolygó légkörében lustán tovavonuló felhoalakzatokat figyelte. "Mr. Tuvok, végezzon el egy EM letapogatást az oldalsó szenzorokkal." folytatja Paris. "Letapogatás folyamatban." szól Tuvok. "Mit lát, Mr. Paris?" kérdezi Janeway. "Olyan mint valami visszaverődés... Szuk keringési pályán, mikor épp megfelelő pozícióban van a naphoz képest." "Valóban. Egy ionnyomot észleltem." erósíti meg Tuvok, "Egy másik hajó is kering a bolygó körül." "Talán valamiféle álcázót használ?" kérdezi Janeway. "Általunk ismert álcázóberendezésnek nem észlelem jelét. Nem tudom pontosan mi lehet ez, de kétségkívül valami lopakodó rendszer, ami zavarja a szenzorainkat." "Voyager hívja a felderítőket!" "Hallgatom, kapitány." szólal meg Chakotay hangja a hangszórókból. "Nem észlelnek élőlényeket a közelben, parancsnok?"

Chakotay eloszedi trikorderét, és egy darabig tanulmányozza: "Nem. Kivéve persze azokat a férgeket, amiket Neelix mártással tervez felszolgálni. Épp most próbáljuk lebeszélni róla." "Egy azonosítatlan hajót észleltünk szuk keringési pályán. Egyelőre felsugározzuk a csapatot, amíg ki nem derítjük, kik azok." "Értettem. Chakotay kilép." üzeni a parancsnok, majd csatornát vált a kommunikátoron: "Minden egységnek: találkozó az 'A' ponton. Vége."

"Kapitány, egy polaron-villanással láthatóvá tudnánk tenni a rejtozködöt." javasolja Tuvok. "Csinálja." bólint Janeway. A bal oldali hajtómugondola felől, ahol az anyag-előállító emitterek vannak a gondolák hegyében, egy sárgás fénycsomó indul útnak, majd rövid repülés után szétpattan, fénylo ködöt hozva létre. A köd előtt, míg az ki nem hul és el nem sötétedik, a titokzatos hajó sötét

sziluettje rajzolódik ki egy pillanatra. "Kazon..." mondja Janeway előrehajolva. "A hajótest alakja megfelel a kazon-nistrim klán hajóinak." mondja Tuvok. "Voyager hívja a felderítőt: azonnal térjenek vissza a hajóra!"

"Értettem. Készen állunk. ... Hármas szállítóhíd, a jelekre kezdjék meg a felsugárzást." üzeni Chakotay a Voyager-nek, végignézve a háta mögött gyülekező felderítőkön. "Hol van Seska zászlós?" lép Kim a parancsnokhoz. Chakotay hívni próbálja a bajorit, de nem kap választ. "Szállítóhíd, észleli Seska zászlós kommunikátorát?" "Negatív, parancsnok. Semmiféle jelet nem észlelek." "A mi csoportunkkal volt, arrafelé, a hegyoldalon. Volt ott a közelben pár barlang is." mondja Kim. "Lehet hogy ott van valamelyikben, de a barlang árnyékolja a kommunikátor jeleit. Vezényelje le a felsugárzást, én meg megkeresem." mondja Chakotay, elindulva a Kim által jelzett irányba. A trikordere hamarosan szórványos jeleket kezd fogni, mikor egy völgyön vág keresztül, a jelek végül egy nagyobb barlanghoz vezetik. Chakotay beóvakodik, ám hirtelen hangokat hall valahonnan előlrol. Fedezék híján szorosan a falhoz lapul, remélve hogy a sötétben nem veszik észre, és úgy látszik szerencséje van: a két fegyveres alak, úgy tíz méternyire tole, hangosan beszélgetve elvonul a barlang mélye felé. A találkozás hatására a parancsnok fézert ragad, és újra a trikorderre pillantva tovább indul befelé a víztol csepego járatban. Szeme sarkából mozgást pillant meg, mire térdre vetve magát, lövésre készen fordul arra. A szikla mögött lapuló Seska hasonlóképpen cselekszik, és egy pillanatig farkasszemet néznek egymással, mire végre leeresztik a fegyvert. "A Próféta-knak hála..." sóhajt a bajori. "Mit keres idebent?!" "Gombát kerestem itt a barlang szája körül. Meg akarom tanítani Neelixet a kedvenc levesünkre." "Díjazom az ötletet, de most tunjünk innen." A távozás azonban akadályokba ütközik, szám szerint kettőbe: a két beszélgető kazon a jelek szerint visszatért, és lesben állva várták hogy Chakotay és Seska kibukkanjon a barlang egy kanyarulata mögül, majd tüzet nyitnak rájuk. Chakotay kapásból lelövi az egyiket, a kazon társa azonban bosszút áll, mellbe lövi a parancsnokot. Seska gyorsan elbánik vele, majd felsegíti Chakotayt aki a jelek szerint nem szenvedett túl komoly sérülést.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48658.2. A bolygót további incidens nélkül sikerült elhagynunk. Chakotay parancsnok megsebesült, de már gyógyulófélben van."

"Tessék." szól ki Chakotay a kabinjából a csengo hangjára. Seska lép be, kezében egy lefedett tállal, amivel a legközelebbi asztalhoz óvakodik, majd miután letette, megkönnyebbülten sóhajt: "Phuu... Azt hittem, soha nem érek ide vele. Jobban van?" "Igen. ... Mit hozott?" "Valódi ennivalót." mondja Seska elmosolyodva, majd két kanalat varázsol elő, és leveszi a fedelet a tálról. "Hogy tudta rávenni Neelixet a gombalevesre?" kérdezi Chakotay, bekukucskálva a táliba. "Neelixet? Sehogy. Folyton a leoola-gyökereket ajánlgatta... O az egyik oldalon, én a másikon a gomba meg köztünk. Nevetséges egy helyzet volt. Aztán befutott Tuvok, és Kessel együtt véget vetett a vitának, Neelix pedig kidobott a konyhából." "És akkor hogyan...?" kérdezi Chakotay, a levest kanalizva. "Az volt aztán a Maquis akció. Eloszor is kellett egy elterelő hadmuvelet. Ígyhát néhány embernek hirtelen eros honvágya támadt, a mi jó hangulatfelelosünk, Neelix pedig azonnal intézkedni kezdett. Miközben elénekelte az összes rakaani népdalt ami az eszébe jutott, Jackson és én kifosztottuk a konyhát." "Megdézsmálták az élelmiszertartályokat?" kérdezi Chakotay hitetlenkedve. "Hát ha már nem kapunk tisztességes ennivalót..." Chakotay bosszankodva koppanjtja le a kanalat az asztalra: "Remélem csak rosszul hallottam..." "Miért? Elvégre az első tisztnek készítettünk egy kis levest." "Köszönöm hogy egy szervezett bűnügy részesévé tettek. Neelix tud már róla?" "Lehetséges. Az elterelő hadmuvelet pár perce véget ért, úgyhogy..." "Neelix hívja Chakotayt!" "Ezek szerint már tudja." jegyzi meg Seska. "Hallgatom, Neelix." szól Chakotay. "Valaki betört a konyhámba, és élelmiszert lopott!" "Igen, tudok róla." "Seska volt, ugye?" "Megígérem hogy minden résztvevő meg fogja kapni a büntetését." "Ha szabadna javasolnom büntetés gyanánt..." "Köszönöm, magam is boldogulni fogok. Chakotay kilép." bontja a kapcsolatot a parancsnok, nem érezvén kedvet egy hosszabb beszélgetéshez a szószátyár Neelixel. "Két napra megvonom a replikátor-hozzáférést. Mindannyiuktól. Magamtól is."

mondja Chakotay, majd feláll, és az ablakokhoz megy. "Nem fognak engedelmeskedni." "Akkor letartóztatom mindannyiukat!" "Képes lennél letartóztatni? Azok után amit együtt végigcsináltunk?!" kérdezi Seska Chakotay mögé lépve, majd hátulról átölelve a férfit, hozzáteszi: "A leves megért ennyit. Ismerd el..." "Nem errol van szó." "Tudom mirol van szó. Legyünk oszinték egymáshoz..." Chakotay szembefordul a novel, aki mosolyogva folytatja: "Rajtam kívül ki tudná még így elkészíteni a kedvenc levesedet?" "Senki. De már régen megegyeztünk hogy ez a dolog... Nem működik." "Pedig te is jól tudod, itt nem sok lehetséges partner akad." mondja Seska, az ajtóhoz vonulva, "De ha a döntésed végleges, elárulom hogy szemet vetettem Kim zászlósra." Ezzel Seska kilép az ajtón, Chakotay pedig halványan elmosolyodva néz utána. "Janeway hívja a vezénylotisztet: kérem jelentkezzenek a hídon."

"Segítségre van szükségünk... Sürgösen! ... Mindenkinek aki fogja ezt az adást..." mondja a fomonitoron látható, kétségbeesett kazon, mikor Chakotay megérkezik a hídra. "A távolsági szenzorok észlelték úgy három perce." pillant Janeway futólag a mellette megálló parancsnokra. "A mérete alapján akár az a hajó is lehet, amit a bolygó körül észleltünk." állapítja meg Tuvok. "De az biztos hogy kazon-nistrim hajó." "Lehet hogy ez egy csapda. A kazon-nistrim a legagresszívabb klán amelyikkel csak összefuthatunk..." jegyzi meg Neelix. "Több... Berendezésünk tönkrement. ... Alig működik itt valami." mondja eközben a kazon, "Kérem, segítsenek!" ezzel az adás váratlanul megszakad. "Mr. Kim, meg tudja állapítani hogy valóban sérült-e az a hajó?" kérdezi Janeway. "A jelek szerint reakcióter-összeomlást szenvedtek." "Mr. Paris, végezzen alapos letapogatást a környéken, keressen további kazon hajókat." "Nem észlelek semmit, kapitány." "Folytassák a letapogatást, elfogópályára állunk." határoz Janeway, majd az aggódalmasan nézelodo Neelixhez megy: "Komolyan veszem a figyelmeztetését, Neelix. Óvatosan fogunk eljárni, de ha tudunk, segítenünk kell. ... És sose lehet tudni... Talán szerzünk pár barátot is. ... Márpedig idekint, minden barát jól jöhet."

Tuvok, Chakotay, Torres és Seska egy füstbe burkolózott folyosón materializálódnak, a kis kazon hajó fedélzetén. Tuvok és Seska fézert, a másik két felderítő trikordert vesz elo, és lassan elorehaladva nekilátnak átfésülni a hajót. Hamarosan hátborzongató látvány tárul a szemük elé: több, a folyosó falaiba, és különböző berendezésekbe ágyazódott, halott kazont pillantanak meg. A tárgyak, amelyeknek fogságában a holttestek vannak, úgy néznek ki mintha egy idore megfolyósodtak volna, hogy magukba zárhassák áldozataikat, azután újra megszilárdultak. "Mi okozhatott ilyesmit?" kérdezi Torres döbbenet. "Nagymértéku nucleonsugárzást észlelek." mondja Chakotay, "De úgy látom, a sugárforrás el van szigetelve." "Talán működésbe lépett az automatikus védelmi rendszer, mikor a sugárzása elérte a hidat." találgat Tuvok, majd óvatosan kinyújtva a kezét, megérinti az elotte húzódó, egyébként láthatatlan energiafalat, ami az érintés nyomán felszikrázik, "Az erotérnek ezen az oldalán biztonságban vagyunk." Seska eközben megkerüli az erotérrel védett részt, majd trikorderét figyelve így szól: "Itt még életben van valaki." Chakotay a bajori után siet, és hamarosan mindketten egy önkívületi állapotban levo kazont pillantanak meg a falnak dolve. "Felderítok hívják a Voyager-t: találtunk egy túlélőt a hídon, egy kazon férfi. Közvetlen sugárzást a gyengélkedobe!" "Értettem. Sugárzás!" nyugtázza az üzenetet Kim. "A robbanás ott következhetett be." mutat kézilámpája fénysugarával Tuvok az erotér mögött egy kiszakadt oldalú muszerpultra. "Nem lát itt valami furcsát?" kérdezi Torres, szemügyre véve a mutatott helyet, majd trikordere kijelzéseit. "Annak a résznek a szerkezeti mintája nem hasonlít a hajó többi részéhez." bólint Tuvok. "És van itt még valami... A robbanás által szétszórt anyagnyomokban nulla egész negyvenegy század százalékbán niozorium található. Márpedig nem ismerek senkit aki ezt az anyagot alkalmazná... A Föderáción kívül. De hogyan került ez a kazonok kezébe?"

"Hihetetlen..." nézi elképedve a Doktor a biomonitor kijelzéseit a gyengélkedoben, "Valami átalakította az összes sejtjét." "Átalakította?" kérdezi Janeway a mutoasztalon fekvő kazonra pillantva. "A sejtei mutálódtak, vagy... Szervetlen anyagokkal olvadtak össze. Nézze csak meg

például a vértesteket... Fémes részecskék találhatók bennük." "Azok akiket a robbanás közelében láttunk, szó szerint összeolvadtak különböző fémalakzatokkal." szólal meg Chakotay a hátuk mögött, "Neki egy kicsit több szerencséje lehetett mint a többieknek." "Az még elválik... Komoly beavatkozásokra lesz szükség, ha életben akarom tartani. Tájékoztani fogom önöket, amint valami változás áll be nála." mondja a Doktor.

"Kapitány, a robbanáshoz valami köze volt egy Föderációs berendezésnek is." mondja Tuvok, mikor Janewayjel és Chakotayval elhagyják a gyengélkedőt. "Hogy mi?!" fordul a kapitány döbbenten a vulcani felé. "A jelek szerint egy beépítés alatt álló berendezés robbant." mondja Chakotay. "Azt akarják mondani hogy a Föderációtól származó fegyverre tettek szert valahogyan?" "A berendezés ami a robbanást okozta, a hídon volt. Nem tudjuk mire szolgálhatott, és elég nehéz lesz hozzáférni." magyarázza Chakotay. "Nem tudjuk kisugározni onnan?" "Ilyen magas nucleonsugárzás mellett aligha. A szállítószugár szétszóródna odabent." rázza meg a fejét a parancsnok. "De hogyan szerezhettek Föderációs technikát?!" bosszankodik Janeway. "Csak három lehetséges magyarázatot látok." mondja Tuvok, miközben beszállnak egy liftbe, "Az első, hogy ez nem Föderációs technika, csak valami ahhoz hasonló. A második: egy másik Föderációs hajó került a Delta Kvadránsba a mi érkezésünk előtt, és kapcsolatba lépett a kazon-nistrimmel." "Vannak nyomtalanul eltűnt hajókról szóló jelentések?" kérdezi Chakotay. "Nem tudok ilyesmirol." rázza meg a fejét Janeway. "A harmadik: valaki erről a hajóról látta el berendezésekkel a kazonokat." "Számítógép, liftet megállítani!" szól Janeway, majd Tuvok elé állva a vulcani szemébe néz: "Ez a harmadik variáció egy cseppet sem tetszik, Tuvok!" "Pedig ez a legvalószínűbb magyarázat. Véletlen lenne hogy a kazon hajó amivel a bolygónál találkoztunk, képes volt félrevezetni a szenzorainkat? Vagy valaki ellátta őket a szükséges információkkal?" "Személyesen ellenőrizzen minden szenzor- és kommunikációs naplót, Tuvok. Keressen bármilyen nyomot, ami kazonokkal való kapcsolatfelvételre utalhat." mondja Janeway, majd Chakotay felé fordul: "Ki találkozhatott velük, míg a felszínen voltak?" "Legalább egy tucatnyian. Nagy területen szóródtunk szét." "De Seska zászlós volt hozzájuk a legközelebb." jegyzi meg Tuvok. "Seska majdnem lelott, mert azt hitte én is kazon vagyok. O nem tenne ilyesmit." jelenti ki Chakotay határozottan. "Miért akarna minket bárki is elárulni? Hiszen egy hajóban evezünk... Meg kell szereznünk azt a berendezést, és meg kell vizsgálnunk, mielőtt pletykák kapnak szárnyra. ... Számítógép, liftet továbbindítani!"

"Nem tartom jó ötletnek az erotér kikapcsolását, akkor az egész helyiséget elárasztja a sugárzás." rázza meg a fejét Torres a gépházban rendezett tanácskozáson. "Megpróbálhatnánk egy szubtérbuborékot generálni az erotérbe és azon át bejutni." veti fel Seska. "A legkisebb szubtértevékenység, és meghalt. Ez túl kockázatos." "Én hajlandó vagyok megkísérelni." jelenti ki Seska határozottan. "Használhatunk egy kiterjesztőt, amivel változtathatunk a szigetelomezon." javasolja Carey. "Hogy érti hogy változtathatunk?" kérdezi Torres Carey után indulva, aki egy monitoron mutatva magyarázza az ötlet lényegét: "Elmozdítjuk. Arrébb toljuk a mezo szélét úgy hogy a konzol kívül kerüljön rajta, viszont a sugárzás továbbra is a mezo belsejében marad." "Mennyi időre van szükségük az elokészítéshez?" kérdezi Janeway, aki mindeddig kissé távolabb várakozott, Chakotayval együtt. "Holnap reggelre fel tudunk készülni az első kísérletre." válaszolja Torres. "Azt akarom hogy még ma este legyenek készen." szól Janeway, majd a kijárat felé indul, de Torres utánaszól: "Nem, kapitány. Ha azt mondom, holnap, akkor az holnapot jelent. Előbb semmiképpen nem megy, legkorábban holnap reggelre lehetünk készen." "Értettem, hadnagy." bólint Janeway halvány mosollyal Torres felé, majd most már tényleg távozik. "A kazon hajón kezdünk, felmérjük a terepet. Carey, Nicoletti, Seska..." indul Torres a kijárat felé, de Chakotay megállítja: "Seska zászlósra a hídon lesz szükség, hogy összehangolja a muveleteket." "Rendben. Haynert, maga jön velünk. Indulás."

"Ez meg mi az ördög?!" csattan fel a Chakotay mellett lépkező Seska, mikor a többiek hallótávolságon kívül kerültek. "Ugyan mi?" kérdezi a parancsnok. "Tudod te azt! Semmi fontos dolog nincs a hídon!" "Én másképp látom. Szükség lesz valakire aki..." "Mi az ördög folyik itt,

Chakotay?!" ragadja meg a parancsnok vállát Seska, megállásra kényszerítve ezzel. "Gyanúk merültek fel veled kapcsolatban..." böki ki Chakotay némi töprengés után. "Gyanúk? Milyen gyanúk?" kérdezi Seska, igyekezve úrrá lenni bajori temperamentumán. "A kazonok közelében találtak meg a bolygón." "Ahh... Persze! Áruló vagyok, technológiát adok el az ellenségünknek!" "Én ezt nem hiszem..." "Nem, de azért gyakorlatilag felmentesz a szolgálat alól!" "Csak ki akarlak vonni egy időre a dolgok surujéból, hogy megvédjelek." "Így képzeled el a védelmet?! Egyszerűbb lett volna ha ujjal mutogatsz rám az egész legénység előtt!" "Az ember nem kér a hídra olyasvalakit, akiben nem bízunk! ... Sajnálom. De ha valami nem jön össze odaát, nem akarom hogy a közelben legyél." "Köszönöm az aggodalmat..." morogja Seska, ezzel dühösen elviharzik. A gyengélkedőbe megy, ahol Kes éppen a kazon állapotát ellenőrzi. "Jobban van már?" kérdezi Seska. "Nem sokat javult. Le kellett cserélnünk a vért." Seska a mutoasztalon fekvő kazonhoz, és az ot vizsgáló Doktorhoz megy: "Maghoz fog térni?" "Nem vagyok biztos benne. És ha mégis... Egyelőre nem tudom megmondani, nincsenek-e komoly agykárosodásai." "O az egyetlen aki tudja, mi történt azon a hajón valójában. Az egyetlen aki bebizonyíthatja hogy nekem semmi közöm az egészhez." "Magának?!" kapja fel a fejét a Doktor hitetlenkedve, "Ezt nem egészen értem." "Megtenné hogy értesít, ha magához tért?" "Természetesen." Seska a kijárat felé indul, de Kes megállítja: "Zászlós... Vettünk már öntöl vérmintát?" Seska röviden gondolkodik, majd bizonytalanul így szól: "Nem... Azt hiszem. Még nem volt rá idom. Miért?" "Csak miközben összeférhetőségi teszteket csináltam a kazon vérátömlesztéséhez, nem találkoztam az ön adataival." "Velem nem sokra mentek volna. Egy gyermekbetegség inaktív vírusai keringenek bennem, mióta megfertőzödtem. Figyelmeztettek is hogy semmilyen körülmények között ne adjak vért." "Akkor egy okkal több arra hogy felveszük az adatbázisba." jegyzi meg a Doktor. "Értem." bólint Seska, "De most van néhány nagyon fontos dolgom."

"Valaki engedélyezetlen összekötéseket létesített." mondja Tuvok halkán a készenléti helyiségben, a vele szemben álló Janewaynek. "És az illető szakértő módon próbálta eltüntetni a nyomokat." teszi hozzá Chakotay. "A jeleket egy néhány hete elvégzett gerincemitter-teszt mérőjeleibe rejtették." mondja Tuvok. "Ki végezte a tesztet?" kérdezi Janeway. "A gépház teljes személyzete dolgozott rajta." válaszolja Chakotay. "Megpróbáltuk visszakövetni a jelet a forrásterminálig, de a tettes itt is körültekintően járt el." "Egy egész áramkör-labirintuson kell keresztüljutnunk, tele szákcúccal." mondja Chakotay. "Paris hívja Janewayt: kérem jöjjön a hídra." "Egy kazon hajó érkezett, és a sérült hajót hívja." jelenti Paris, mikor Janeway és a többiek kilépnek a hídra, "Az új hajó még nincs látótávolságban." "Talán fogták a vészjelzést." találgat Tuvok a posztjára menet. "Becsült érkezési idő?" kérdezi Janeway. "A jelenlegi sebességükkel négy óra huszonnégy perc. Értesítem őket hogy itt vagyunk?" kérdezi Paris. "Ha mi tudunk róluk, fogadhat rá hogy ők is tudják hogy itt vagyunk. ... És jó híreink sincsenek. Egyelőre várunk." határoz Janeway. "Kapitány, a kettes szállítóhídon egy engedély nélküli automata ciklus indult el. Valaki elhagyja a Voyager-t." jelenti Kim. "Számítógép, azonosítsa a kettes szállítóhídról elsugárzott személyt!" "Seska zászlós." érkezik a válasz, mire Chakotay döbbenten pattan fel a székéből.

Seska a kazon hajó félhomályban a karjára szíjazott berendezésre pillant, és leüti rajta néhány billentyűt. Alakját a következő másodpercben ellipszoid védomezo burkolja be. Seska a szigetelomezo által védett terület felé indul, és mikor átlépi a mezot, a saját védopajzsa az áthaladás idejére felragyog. "Chakotay hívja Seskát." szólal meg a parancsnok hangja a zászlós kommunikátorából. "Most nincs idom önnel beszélgetni." válaszolja Seska, miközben trikorderével vizsgálni kezdi a kérdéses berendezést. "Mire készül odaát?!" "Kiszerelem ezt a konzolt. Csak a magam módján." "Térjen vissza a hajóra! Azonnal!" "A kapitány azt mondta, még ma meg akarja kapni a berendezést. Carey terve túl lassú ehhez. Az enyém nem." "Kapitány, elképzelhető hogy azért ment át a kazon hajóra, hogy eltüntesse a rá utaló bizonyítékokat." jegyzi meg Tuvok a Voyager hídján. "Vagy éppen azért hogy bebizonyíthassa: ártatlan!" csattan fel Chakotay. "Bemértem, kapitány. Visszahozzam?" kérdezi Kim. "A sugárással

zavart kelt a szubtérben, és az végzetes lehet rá nézve." rázza meg a fejét Janeway. A Seska oldalán nyitva hagyott csatornából ekkor egy különös zaj, és egy eltorzult sikoly hallatszik. "Chakotay hívja Seskát! Seska, válaszoljon! ... Hozza ki onnan! Közvetlen sugárzás a gyengélkedobe!"

"Folyamatban..." nyugtázza a parancsot Kim.

Chakotay sietve érkezik a gyengélkedobe, ahol a Doktor és Kes a vizsgálóasztalon fekvő Seska állapotát ellenorzik. "Három egység kelthant... Borregenerátort, és csináljon egy teljes véranalízist!" mondja a Doktor. Chakotay óvatosan megfogja Seska vérrel borított kezét, és a noégett arcára pillant.

"Foglaljon helyet, Mr. Carey." fogadja Janeway a Tuvok által kísért hadnagyot a készenléti helyiségben. Carey elobb a nem messze álló Chakotayra pillant, majd leül az íróasztal elotti székbe. "Hogyan érzi magát a gépházban?" kérdezi Chakotay minden bevezető nélkül. "Nagyszerűen. Miért? Valami... Valami gond van?" "Jól megértik egymást Torres hadnaggyal?" "Igen. Tisztáztuk a korai félreértéseinket." "Ön helyett o került főmérnöki posztra. Nem volt nehéz ezt elfogadni az ön számára?" kérdezi Janeway. "Elfogadtam a döntést, kapitány. És mindent megteszek azért hogy értékes tagja legyek Torres hadnagy csapatának. ... És elég valószínűtlennek tartom hogy panaszt tett a munkámmal kapcsolatban." mondja Carey, gyanítva hogy miért kérték ide. "Nem is tett." mondja erre Janeway. "Akkor miért vagyok itt?" "Hadnagy, tart ön fenn kapcsolatot a kazon-nistrimmel, mióta a Delta Kvadránsban tartózkodunk?" kérdezi Tuvok. "Hogy mit?! Úgy értik... Személyesen? ... Nem, persze hogy nem." "Nem egészen egy órára elvesztettük önnel a kapcsolatot azon a bolygón, ahol a kazonokra is rábukkantunk." mondja Chakotay. "Ott, ahol azt a mérgező almát találtam..." bólogat Carey. "És mielőtt találkoztunk volna velük azon a bolygón, volt bármilyen oka arra hogy üzenetet küldjön nekik?" "Nem." "Ennek ellenére, néhány héttel ezelőtt, a gerincemitter-teszt során az ön munkahelyéről üzenetet küldtek a kazonoknak." mondja Tuvok. "Az én munkahelyemről...?!" "Talán nem tartózkodott abban az időben a gépházban?" kérdezi Tuvok. "Dehogynem. Persze hogy ott voltam... De tudják hogy megy egy ilyen rendszerellenorzés..." "Valaki más is használta a munkahelyét?" kérdezi Chakotay. "Fogalmam sincs. Tényleg nem emlékszem... Miért nem kérdezik meg Seskát?" "Miért pont ot?" kérdezi Janeway. "Mindenki tudja hogy abban a barlangban találták meg... A kazonokkal." Mélyszéges csönd ereszkedik a helyiségre, majd Carey nagyot sóhajtva így szól: "Nem azt mondom én hogy áruló... De én sem vagyok az." "Örömmel hiszünk magának, Mr. Carey. De valaki kapcsolatba lépett a kazonokkal. És amíg nem derül ki egyértelműen hogy ki volt az, a további utasításig a kabinjában marad." Carey tudomásulvevőleg bólint, majd letörten kiballag a helyiségből. "Mit gondol?" fordul Janeway az asztal mellett komorló Chakotay felé. "Volt indítéka, és lehetősége." "Csakhogy kiváló karriert futott be a Csillagflottánál. ... Ellenben Seska az elmúlt két évben az ellenségünk volt." jegyzi meg Janeway a kijárat felé indulva. "Mint ahogy én is." szól utána Chakotay.

"Kapitány, a közeledő kazon hajó hív bennünket." jelenti Kim, a hídra lépo Janewaynek. "Mikor érkeznek?" "Négy percen belül." "Ha legalább valami határozott dolgot tudnánk mondani nekik." mondja Janeway bosszankodva, miközben lerogyik a kapitányi székbe, "Képernyőre. ... Kathryn Janeway vagyok, a Voyager szövetségi csillaghajó kapitánya." "A nevem Kuloff. A Kazon-Nistrim elso marj-a vagyok. Mit tette a hajónkkal, kapitány?!" "Egy vészjelzésre reagálva érkezünk a helyszínre, de sajnos már csak egyetlen túlélőt találtunk a fedélzeten." "Beszélne a túlélővel." "Még nem tért magához, de átsugározzuk önt ha megfelel, és meglátogathatja a gyengélkedoben." "Helyes. Készüljenek az érkezésemre." mondja Kuloff, ezzel bontja a kapcsolatot. "Barátságos alak..." fordul hátra Paris.

"Kapitány... Örülök hogy benézett, már épp hívni akartam." mondja a Doktor, mikor Janeway, oldalán Tuvokkal, és mögötte két kazonnal, megérkezik a gyengélkedobe. "Doktor, o Kuloff elso marj, a kazon-nistrimek között. Tájékoztatná kérem a kazon beteg állapotáról?" "A jó hír hogy sikerült stabilizálnunk az állapotát. Le kellett cserélnünk a vérét." "Kicserélték a vérét?! Mivel?" kérdezi Kuloff, miközben társa egy kicsiny muszerrel megvizsgálja az ágyon fekvő kazont.

"Önkéntesektől vett vérről. Ez mentette meg az életét." válaszolja Janeway. "Vérátömlesztés nélkül már halott lenne. A vérsajtói komoly elváltozásokat szenvedtek a hajójukon bekövetkezett baleset miatt." magyarázza a Doktor. "Milyen módon?" kérdezi Kuloff. "Még nem sikerült megállapítanunk." válaszolja a Doktor. "Jelenleg azon fáradozunk hogy kiderítsük a robbanás okát." teszi hozzá Janeway, "Sok kérdésre kaphatnánk választ." "Erre a továbbiakban nem lesz szükség. A sérült hajót elvontatjuk a kikötőnkbe, hogy alaposan átvizsgáljuk." "Sajnálom, de ezt egyelőre nem engedélyezhetem." mondja Janeway, mire a kazon dühösen fordul felé: "Mi jogosítja fel arra hogy beavatkozzon a belügyeinkbe?!" "A roncsok között Föderációs technikára utaló nyomokat találtunk. És azt gyanítjuk, valaki a hajónkról szolgáltatta ki az ön embereinek. ... Amíg nem találunk jobb magyarázatot a történetekre, nem adhatom át a hajót." "Ez elfogadhatatlan!" "Hozzá kell szokniuk a gondolathoz." "A technológiai fölényük miatt van alapjuk bátornak lenni. ... De csak egy hajója van, kapitány. ... Viszont néhány órán belül már négy kazon hajó szegodik a nyomukba." "Addigra talán már meg is találjuk a választ a kérdéseinkre." "Szeretnénk egyedül maradni vele..." mondja Kuloff a sebesülte pillantva, mire Janeway és a Doktor odébb mennek, Tuvok viszont továbbra is árgus szemekkel figyeli a kazonok minden mozdulatát. "Azt hiszem, mindenáron magukkal akarják vinni..." suttogja Janeway a mellette megálló Dokornak, "Ne engedje meg nekik. Ha visszanyeri az eszméletét, rengeteg kérdésre adhat választ. Mondja hogy nem szállítható." "Mivel így is van..." vonja meg a vállát a Doktor. "Nagyszerű." A Kuloff kíséretében érkezett kazon eközben kérden a vezérre pillant, aki alig észrevehetően bólint. A kazon erre egy vékony tut ugrat ki a bal kezének ujján levo gyuruból, és mielőtt Tuvok bármit tehetne, a sebesült kazon nyakába döfi a tuskét. A következő pillanatban már a falnak szorítva áll, Tuvok fézerével farkasszemet nézve, Janeway pedig Kuloffra fog fegyvert. De a helyzeten ez már mit sem változtat. "Meghalt." állapítja meg a Doktor. "Azonnal hagyják el a hajót!" sziszegi Janeway, mire Kuloff gúnyos mosollyal meghajol, és társával a kijárat felé indul. "Idegméreg. Pillanatok alatt végzett vele." mondja a Doktor a kazonok távozása után. Janeway a kijárat felé indul, de a Doktor utána szól: "Kapitány... Beszélhetnék önnel az irodámban?"

"Seskáról van szó..." mondja a Doktor, miközben Kes is csatlakozik hozzájuk. "Nehézségek léptek fel?" kérdezi Janeway. "Analizáltam a vérenek összetételét, hogy donort tudjunk keresni... Az eredmények azt mutatják, a vére egy csepp sem hasonlít a bajoriakéra." mondja Kes. "Hogy lehetséges ez?" "Arra a megállapításra jutottunk, hogy valójában nem bajori. Seska szervezetét genetikailag megváltoztatták. A vizsgálataim szerint születését tekintve... Cardassiai."

"El kellene hinnem hogy egy cardassiai ügynök, aki beépült a Maquis közété!" méregeti Chakotay hitetlenkedve Tuvokot. "A Csillagflotta biztonsági szolgálata nem egy olyan esetet dokumentált, mikor sebészi vagy egyéb módszerekkel álcázott cardassiaiak szívárogtak be magas biztonságú helyekre." "Ez orűltég... És... És elképzelhetetlen." rázza a fejét Chakotay. "A vizsgálatok eredményét alapul véve nincs más elfogadható magyarázat." "Elobb szeretném hallani az o magyarázatát, mielőtt tovább vádaskodunk! Elmondták már neki?" fordul Chakotay a kissé odébb álldogáló Janeway felé. "Nem." "Ha megengedi, én szeretném kikérdezni." "Azt javaslom, várjunk addig, míg meg nem szerezzük a berendezést. ... Janeway hívja Torrest: hogy állnak?" "A számítógépes szimulációk kedvezó eredményt hoztak. Készen állunk az átsugárzásra." "Helyes. Lássanak neki. Janeway kilép." mondja a kapitány, majd a híd felé veszi az irányt. "Maga a Föderációnak, Seska a cardassiaiaknak kémkedet... Volt egyáltalán mellettem valaki azon a hajón?!" fordul Chakotay bosszúsán Tuvok felé.

"A kazon hajó hív bennünket." jelenti Kim. "Nyisson egy csatornát." szól Janeway, leülve a kapitányi székre. "A szenzoraink szerint a hajónkra léptek!" mondja a fomonitoron megjelenó Kuloff. "Mint már mondtam, megpróbálunk hozzáférni ahhoz a berendezéshez, ami a robbanást okozta." válaszolja Janeway. "Ha megpróbálnak bármit is elvinni a hajónkról, azt fenyegetésnek fogjuk tekinteni ránk nézve." "Tudja, velem könnyű kijönni... Általában. De nem szeretem a szájhosóket. Sem a fenyegetozést. Magát meg végképp nem, Kuloff." mondja Janeway nyersen,

"Megpróbálhatja eltűkolni elölünk az igazságot. De biztosíthatom, ha megteszik, szembe találják magukat az annyira csodált fejlettebb technológiákkal. Janeway kilép." "A fegyverzetük nyugalmi állapotban maradt. A jelek szerint most nem akarnak kockázatot vállalni." jelenti Tuvok. "Legalábbis míg meg nem érkezik az erősítés. ... Janeway hívja a felderítőket: nem akarom siettetni magukat, hadnagy, de..." "Elkészültünk, kapitány." "Hogyan? Ilyen hamar?" pillant körül elképedve Janeway. "A muvelet a tervek szerint zajlott. A berendezést már átsugároztuk a gépterembe, és mi is visszafelé tartunk." "Értettem hadnagy. Jó munka volt, felderítők! A gépteremben találkozunk." "Ezt álomban sem gondoltam volna..." csóválja a fejét Torres, egy kézimuszerrel a kiégett berendezést vizsgálgatva, "Ez egy... Élelmiszer-replikátor. ... Legalábbis az akart lenni." "Számunkra mindennapos eszköz... De egy olyan fajnak ami hasonlóval sem rendelkezik, felbecsülhetetlen értéku." mered a roncsra Janeway elhulve. "Nem volt elég eros a szigeteloburkolat. Amint nucleonsugárzás keletkezett, be is indított a láncreakciót." mondja Torres. "Bizonyítható hogy a berendezés legalább részben a hajónkról származik?" kérdezi Janeway. "Ez kétségtelen, kapitány. A jelpuffer-kapcsolók bio-neurális szálakból állnak. És ilyenekkel nem sok Föderációs hajó rendelkezik. ... Valaki a Voyager-rol ellátta őket azzal, amire szükségük volt. Csak nem tudták pontosan, hogy használják fel." "Kérek egy részletes jelentést mindarról amit találtak. Aztán kazon barátaink orra alá dörgölöm az egészet!" mondja Janeway dühösen.

Kes aggodalmas pillantást vet a gyengélkedőbe belépő Chakotayra, aki az egyik ágyon üldögélő Seskához megy. "Kiemeltük a berendezést a kazon hajóból. Egy replikátor az, amit a Voyager-rol származó alkatrészek felhasználásával építettek." mondja Chakotay. "Most mindenki azt gondolja, azért mentem oda hogy eltüntessem a bizonyítékokat..." "Ez volt a szándékod?" "Csak szerettem volna bebizonyítani... Neked is. ... Úgy gondolod, valami közöm van a dologhoz, igaz?" "Ha oszinte akarok lenni... Nem vagyok biztos benne. Nem vagyok már biztos semmiben." "Kérd ki a tanácsadóállatod véleményét. O megmutatja a helyes utat." "Szándékomban áll." "Helyes. Gyere majd vissza ha megtetted." mondja Seska visszafeküdve az ágyra. "Különös... Felcseréltem azt ami fontos azzal, ami nem az." "Nem értem mire gondolsz. ... Mi bajod van? ... Szólj már meg Chakotay! Ennyivel tartozol nekem!" "Mivel tartozok egy cardassianak, aki beszívargott a csapatomba?!" kérdezi Chakotay fájdalmas arccal. "Mirol beszélsz?" "Ezért nem vetted alá vérvizsgálatnak, mióta a fedélzetre jöttél." "Csak nem volt rá alkalmam..." "De most elvégezték. És a véred távolról sem emlékeztet a bajoriakéra." "Az orkeche-betegség velejárója. Kérdezd meg a hajóorvost!" "Orkeche-betegség?" "Egy vírusos gyermekbetegség, ami a legtöbb gyujtotáborban jelen volt a megszállás alatt. Gyerekek ezrei haltak meg miatta. Nekem életben maradtam. Mert kaptam némi csontvelot egy együtt érzo cardassiai notol. Katelnek hívták. Ha hazaérünk, kérdezd majd meg a történetekrol. ... Te... Egy szörnyetegnek tartasz engem? Azt hiszed, neked adtam volna a szívem, csak hogy hozzájussak a Maquisk titkaihoz?" "Ezt szerettem volna tudni..." "Hadd mondjak el valamit. A ti titkaitok nem voltak olyan jelentosek. Nem hiszem hogy felkeltették volna a cardassiai ügynökök érdeklődését. ... Csak egyetlen célom volt veled kapcsolatban, Chakotay. És azt soha nem titkoltam. ... Bízol hát benne... Újra?" "Szeretnék." "Helyes. Mert szeretném visszakapni a munkámat." "Ne siessünk ennyire..." "Nem üldöghelhetek itt haszontalanul." "Egyelőre a kabinodban kell maradnod, míg kiderítjük, honnan valók azok a replikátor-alkatrészek." "Mire mentek azzal?" "Kiderítjük, ki lopta el őket." "Nem gondolhatod hogy valaki olyan ostoba volt hogy rá utaló nyomokat hagyott hátra maga után." "Tuvok fofelügyelo még a porszemeket is górcso alá veszi. ... Tájékoztatom a kapitányt arról amit elmondtál. Megpróbálunk olyan gyorsan véget vetni ennek, amilyen gyorsan csak lehet."

"Azt mondja, cardassiai csontvelot kapott. Az mentette meg az életét." áll meg Chakotay a gyengélkedő ajtajától nem messze a folyosón várakozó Tuvok mellett. "Elindított a tervet?" kérdezi a vulcani, mire Chakotay bólint. "Carey hadnagy ugyanilyen információkat kapott." "Akkor nincs más hátra mint várni." mondja Chakotay, "Ér remélni hogy valakire rázárul a csapda."

"Nem sejtettem hogy a vulcaniak ilyen jól kártyáznak." csóválja a fejét Chakotay bosszankodva, a gépterem egyik pultjánál vele szemközt ülo Tuvokot figyelve. "Csak egy kis logikára van szükség. Hamis illúziókat kell kelteni az ellenfélben arra vonatkozóan hogy milyen lapokra van szükség, és megakadályozni az ellenfelet hogy megkapja amire neki szüksége lenne. ... Ha jól számolom, ez kilencvennégy pont a javamra." "Két újabb kazon hajó közeledik. Jelenleg hat órányira vannak." tájékoztatja oket a gépházba érkezo Torres, "Már nem sokáig várhatunk." Mintegy végszóra, jelzés fut be az egyik ellenorzoterminálra. "Úgy látszik, valaki ráharapott a csalira." jegyzi meg Chakotay. Torres gyorsan az előttük levo pultra kapcsolja a kérdéses adatokat. "Valaki belépett a raktár-adatbázisba." állapítja meg Tuvok. "Egyenesen a hiányzó anyagok adatait kéri le." teszi hozzá Torres. "Le tudjuk követni a hozzáférési pontig?" kérdezi Chakotay. "Negatív. Észrevenné." szól Tuvok. "Adatokat visz be." állapítja meg Torres. "Érdekes. Úgy tunik, mintha bizonyítékokat akarna kreálni, ami eltereli róla a gyanút." figyelni az eseményeket Tuvok. "Ott egy kódolt személyi azonosító..." mutat az egyik adatblokkra Torres. "Tehát azt akarja hogy úgy látszon, el akarták rejtetni az adatokat, de nem elég jól." mutat rá Chakotay. "Tudja valaki, kié ez a kód?" kérdezi Torres. "Igen. Seskáé." válaszolja komoran Chakotay. "Tehát... Carey a tettes..." állapítja meg döbbenet Torres, "O akarja elterelni magáról a gyanút, Seska adataival." Bár Chakotay nem szól, de mintha nem értene egyet a feltételezéssel.

A gyengélkedot jóformán csak a biomonitorok fénye világítja meg, mikor Chakotay belép a helyiségbe, és az egyik ágyon fekvő Seskához sétál. A nő hamarosan felnyitja a szemét: "Chakotay... Történt valami?" "Vége van. Már tudjuk, ki adta át a kazonoknak a technológiánkat." "Kicsoda?" ül fel Seska. "Te voltál az." "Figyelj... Nem tudom milyen bizonyítékok alapján gondoljátok ezt, de..." "Láttuk amint elhelyezed a hamis adatokat. A saját biztonsági kódoddal zárólva." "Fogalmam sincs mirol beszélsz." "Már a legutóbbi beszélgetésünk előtt is tudtuk, honnan tuntek el az alkatrészek. Figyeltük a raktárnyilvántartást, remélve hogy te vagy Carey megpróbáljátok eltüntetni a nyomokat." "Igazán nagyszeru módszer arra hogy eltüntessem a saját nyomaimat, ha a személyi kódommal igazolom a módosításokat." mondja gunyorosan Seska. "Pontosan. És épp ezért tetted ezt. Tudtad hogy mindenki azt fogja gondolni, nem lehetsz ennyire óvatlan, és arra következtetünk majd, valaki megpróbált gyanúba keverni." "És meglehet hogy pontosan errol van szó." "Viszont itt van még az igénybevett terminál kérdése. Keresztül-kasul át kellett vizsgálnunk a rendszert, mire lekövethettük. De egy itteni terminált használtak. Itt, a gyengélkedoben." A világítás ekkor bekapcsol, és Janeway, Tuvok, valamint két biztonság sorjázna be a helyiségbe. "Azt mondanám... Ez volt aztán a Maquis akció. ... Ha nem tudnám hogy valójában cardassiai vagy. ... Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni!" A Doktor a hagyományokhoz ragaszkodva mindenki háta mögött jelenik meg, de a szokásos kérés helyett most így szól: "Nocsak... Csak nem tanúskodni hívtak?" "Mielott még megemlítette volna az orkeche-betegséget, a Doktor már rég kizárta az elváltozás lehetséges okai közül." mondja Chakotay. "Egy, a bajori orvoslásban nem túl járatos személyt megteveszthetett volna. De én rendelkezem majdnem az összes adattal és kórtörténettel a betegséggel kapcsolatban. Sem a vírus, sem cardassiai csontvelo átültetése nem magyarázhatja meg a vérének különös jellemzoit. Ön cardassiai, zászlós." mondja a Doktor. "De nem ez tette egyértelmuvé hogy maga az áruló. További bizonyítékot akartunk. És maga szolgált vele. ... Csak egyet nem egészen értek. ... Miért?" kérdezi Chakotay, Seska szemébe nézve. "Önért tettem. Az egész legénységért! Teljesen egyedül vagyunk idekint, kiszolgáltatva számtalan ellenséges faj szeszélyeinek! Egy Föderációs kapitány felfoghatatlan döntésének következtében. A kapitányénak, aki elpusztította a hazajutás egyetlen lehetőségét. ... A Föderáció törvényei... A Föderáció becsülete... És a Föderáció együttérzése?! Ha ez egy cardassiai hajó lett volna, már rég otthon lennénk! ... A túléléshez szövetségesekre van szükségünk! Hatalommal rendelkezo barátokra! A kazon-nistrim hajlandó lett volna megvédeni minket, egy jelentéktelen berendezésért cserébe!" "Egy jelentéktelen technológia, ami felborította volna az eroegyensúlyt ebben a kvadránsban!" csattan fel Janeway. "Igen. A mi javunkra! És jelenleg ez a legfontosabb a számunkra. Hatalmi pozícióba kell kerülnünk! ... Maga

ostoba, kapitány." mondja Seska, majd Chakotay felé fordul, "És maga is, mert engedelmeskedik neki. Nem is értem, hogyan szerethettem egykor. ... Számítógép, XYL-program!" Seska testét szállítószalag fogja körül, mire Chakotay felkiált: "Számítógép, sugárzást leállítani!" "Nem lehetséges. A program vezérlése zárolva." "Számítógép, a szállítószalag célját azonosítani." szól Janeway. "Kazon hajó, bal oldal, negyven kilométer." "Híd hívja Janewayt: a kazon hajó aktiválta a hajtóműveit, görbületi sebességre készül!" üzeni Paris. "Vonósugarat!" szól Janeway. "Két kazon csatahajót észlelek, kevesebb mint tíz percre, elfogópályán." "Három kazon hajó ellen még a fejlettebb védelmi rendszereink segítségével sincs esélyünk." mondja Tuvok, a kétségbeesett arcot vágó Janewaynek. "Utasításra várunk, kapitány." érkezik Paris hangja. "Vonósugarat ki. Menekülőútvonal, négyes görbület. Jóváhagyva." "Értettem, asszonyom." "Seskának más alkalommal kell felelnie ezért az árulásért." mondja komoran Janeway.

Chakotay határozott léptekkel vág át az étkezőn, a szokott sarokasztalánál ülő Tuvok felé. "Megkérhetem hogy ez alkalommal legyen őszinte hozzám, hadnagy?" "Vulcaniként kötelező rám nézve az őszinteség, parancsnok." "Ez nem egészen igaz. Hazudott, mikor Maquisnak adta ki magát, hogy beszivárogon a csapatomba." "A megállapított határokon belül őszinte voltam." "Maguk átkozott vulcaniak, a megállapított határaikkal... Milyen könnyű is így!" "Épp ellenkezőleg. Vulcaninak maradni minden körülmények között, nagyon nehéz feladat. A nyugalom megőrzése egyáltalán nem könnyű. ... Miben lehetek a segítségére az őszinteséggel?" Chakotay ekkor végre leül, majd így szól: "Szeretném olyasvalakitől hallani... Akinek nyugodtan tudok a szemébe nézni, hogy... Túl naiv voltam talán? Vagy figyelmetlen? Hogy az ördögbe kerülhetett két kém is, maguk ketten, a közelemben?!" "Mint minden embert, érzések és ösztönök vezérlik. És általában jól irányítják. De néha éppen hogy félrevezetik. ... Hogy túl naiv volna? Nem gondolom, parancsnok. ... És a figyelmére sem lehet panasz." "Maga észrevett valamit Seskán, ami gyanúra adhatott okot?" "Nem. Nagyon profi vált abba, hogyan kell valakinek... Nyugodtan a szemébe nézni." "Nos... Egy kicsit jobban érzem magam. ... Köszönöm." áll fel Chakotay. "Különös..." mondja Tuvok. "Micsoda?" "Hogy annak felismerése hogy mindketten hibáztunk, javított a közérzetén." "A megosztott bánat fél bánat, Tuvok." mondja Chakotay, majd a kijelentés hallatán eltűnő vulcani felé biccentve a kijárat felé indul.

11. Heroes & Demons - Virtuális hos

"A Voyager naplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48693.2. Megváltoztattuk az útirányunkat hogy megvizsgáljunk egy igen nagy aktivitást mutató protocsillagot. Torres és én mintákat sugárzunk a fedélzetre, részletes analízis elvégzéséhez."

"A szigetelomezok működnek. Sugározhatunk." mondja Torres a gépházban, mikor Janeway megérkezve megáll mellette. "Energiát." bólint a kapitány. Az előttük lévő két, erotérfalú tárolóegységben szállító sugarak ragyognak fel, és az egyikben egy sárgás fényű energiacsomó, a másikban pedig fehéren sziporkázó szemcsék jelennek meg. "Különös. Mindkét tárolóban ugyanannak kéne lennie. A mintavételi hely ugyanaz volt." jegyzi meg Torres. Janeway megvizsgálja a transzportálás irányításához használt pultot: "Itt a baj... Az egyik mintavevo mezo eresztett. Próbálja még egyszer." "Máris." A második kísérletre a másik henger is megtelik. "Na végre... Gyorsan csinálók egy fázisszínkép-elemzést." mondja Torres elégedetten. "Ha ez az anyag olyan tulajdonságokkal rendelkezik mint reméljük, vagy ötven százalékkal megnövelhetjük az energiakonvertereink hatékonyságát." szól Janeway. "Vagy akár még többel is." "Mennyi idő alatt készül el a teljes analízis?" "Hat óra. Esetleg kicsit több." válaszolja Torres. "Ez elég sok... Lássuk csak, Kim zászlós épp nincs szolgálatban. Mit gondol, tudna segíteni?" "Ha hajlandó feláldozni a szabadidejét..." jegyzi meg Torres vidáman. "Megpróbáljuk rábeszélni. Janeway hívja Kimet." Mikor nem érkezik válasz, Janeway a számítógéphez fordul: "Hol tartózkodik Kim zászlós?" "Ismeretlen. Kim zászlós nincs a fedélzeten." érkezik a válasz, mire Janeway és Torres meglepetten néznek össze.

"A szenzornapló nem utal engedély nélküli sugárzásra. És a siklók is a fedélzeten vannak. Ha Kim zászlós elhagyta a fedélzetet, nem a szokványos módszerek egyikét használta." mondja Tuvok, a taktikai pult szélén támaszkodó Janewaynek. "Négy órával ezelőtt adta le a szolgálatot, kért egy időpontot a kettes holodeckbe, azóta nem látta senki." érkezik Chakotay. "Tapogassa le a holodecket." utasítja Janeway Tuvokot. A vulcani szemöldöke néhány pillanat múlva összeszalad, mire Janeway aggodalmasan kérdezi: "Valami baj van?" "Jelentős zavart észlelek a holodeckben. Nem kapok tiszta eredményeket." "Rendszerhiba?" "Nem hinném." "Parancsnok..." pillant Janeway Chakotayra, aki Tuvokot maga után intve elsiet.

"A holodeck nyilvánvalóan üzemel." állapítja meg Tuvok a rendszer vezérlőterminálját megvizsgálva. "Ki tudja kapcsolni?" kérdezi Chakotay. "A kézi vezérlés nem reagál. Nem tudom leállítani a programot." "Rendbe. Akkor bemegyünk." Ezzel a páros belép a biztonsági ajtón, a mögötte húzódó sötét erdőségbe. "Számítógép, programot azonosítani." szól Chakotay. "A jelenleg futó program a 'Beowulf' nevű földi eposzon alapszik." "Beowulf?" kérdezi Tuvok, felpillantva a kezében tartott trikorderrel. "Egy osi angol mítosz, ami a hatodik században játszódik... Dániában, ha jól emlékszem. Egy Beowulf nevű hos küzdelme egy szörnyeteggel, ami egy királyságot terrorizál, a lakóira vadászva. Szörnyek, és kardpárbajok. Ilyesmi" magyarázza Chakotay. "Életjelet nem észlelek, de a zavarok még mindig fennállnak." mondja Tuvok. "A forrást viszont én sem találom..." vizsgálja trikorderét Chakotay. A következő pillanatban valami elsüvít az orruk előtt, és egy dárda csapódik be egy közeli fába. "Barátként jöttök, vagy ellenfelet kerestek?" bukkan fel a fegyver gazdája, egy borvértet, sisakot és hosszú köpenyt viselő nő, majd kardot ránt és Chakotayék felé irányítja a penge hegyét. "Számítógép, a szereplot törölni!" szól Tuvok, jól megnézve magának a barátságtalan kinézetű fattyúkardot, amit a nő harciasan tart maga előtt. A parancsra azonban semmi sem történik, mire Chakotay és Tuvok meglepetten néznek össze. "A jelek szerint a vezérlőrendszer sem működik." A nő eközben közelebb lép, és a kard hegyével célba veszi Tuvok torkát, aki Chakotayra pillantva megjegyzi: "Ez esetben valószínűsíthetjük hogy a biztonsági rendszer is üzemképtelen." "A nevem Freya, Hrothgar király lánya vagyok. Én védem ezt az átjárót azoktól, akik a népem életére törnek. Így hát mondjátok kik vagytok! ... Szóljatok, különben egy

lépést sem tehettek a földünkön!" "Nem áll szándékunkban jogtalanul áthaladni. Azonban a küldetésünk nagyon fontos. Hálásak lennénk ha tovább engedne minket." mondja Tuvok. "Mely földrol érkeztek? Külsőre nem hasonlítasz az itteniekre. De talán... Beowulf társai vagytok?" Tuvok már épp megszólalna, de Chakotay csendre inti, majd Freya felé fordul: "Igen. A társai vagyunk. Az én nevem Chakotay, o pedig Tuvok. Találkoztok Beowulffal?" "Igen... O senkihez sem fogható. A haja fényes, hollófekete, a szemeiben vad tüz ragyog. És szellemében egy hos megtörhetetlen ereje lakozik." mondja Freya, elrakva a kardot, majd nekilát hogy kirángassa a dárdát a fából. "A fellengzős kifejezésektől eltekintve, a leírás ráillik." jegyzi meg Tuvok, "De miből gondolta hogy o Beowulf?" "Ez Harry programja. Elég valószínűnek tunt hogy a fohost alakítja. A segítségével kitalálhatjuk, mi folyik itt." "A társuk született, nemes harcos volt. Kötelességük hogy bosszút álljanak a haláláért." mondja Freya, mire Tuvok és Chakotay aggodalmasan pillantanak egymásra "Igen." mondja kisvártatva Chakotay, "De előbb szeretnénk megtudni, hogy halt meg." "Persze. Gyertek. Elviszlek titeket a királyhoz."

"Éljen soká Hrothgar király!" kiáltja Freya, belépve egy fáklyákkal megvilágított terembe, ahol többen falatoznak egy nagy faasztal körül, "Barátokat hozok, Chakotayt, és Tuvokot. Beowulf társait, akik azért jöttek hogy bosszút álljanak a haláláért! Fogadd őket illoen!" mondja Freya, megállva egy szakállas, idesebb férfi mellett aki az asztalfon ül. "Mondanám hogy örömmel látom itt őket, de az öröm napjai már elszálltak fölöttem. Együtt gyászolunk veletek elesett társatokért. Reméltük hogy egy olyan eros és elszánt harcos mint Beowulf, megszabadít bennünket az átoktól." "El tudná mondani, mi történt vele?" lép előbbre Chakotay. "Ugyanaz lett a sorsa mint harminc legjobb harcosunknak. Grendel." mondja az öreg mellett álló, valamivel fiatalabb férfi. "Az a szörnyeteg prédálja a környéket." mondja Chakotay. "A fényből kiteszított szörnyeteg csak arra vár hogy leszálljon az éj, és aludni térjünk. Akkor eljő Grendel, és elragad egyet közülünk! Még senki sem tudta megfékezni. ... Ha elég bölcsék, elfelejtik dühüket, és visszatérnek otthonukba. Mert itt csak a halál uralkodik." "Királyom, ideje visszavonulnod." mondja a másik férfi. "Örömmel vennénk több információt. Láthatnánk a holttestét?" kérdezi Tuvok. "A test eltunt. Bizonynal Grendel ragadta magával buzlo barlangjába. A bestia nem hagy nyomot maga után." mondja Freya. "Látta valaki a küzdelmet?" kérdezi Chakotay. "Nem. Beowulf egyedül indult harcba." "Megnézném magamnak ezt a Grendelt." jegyzi meg Chakotay. "Mire lenne az jó?!" lép előbbre a király melletti férfi, "Hogy hamis reményt ültess királyunk szívébe, mint a társatok? Hagyjatok magunkra szenvedésünkben." "Unferth! Ok a vendégeink! Meg kell adnod nekik azt a tiszteletet ami megilleti őket!" utasítja rendre Freya. "Nem illeti meg őket semmi! Ha Beowulf akkora hos mint ahogy állítja, Grendel mostanra halott lenne! Feje egy kard hegyén díszelne. Ehelyett egy újabb félelemmel teli éjszaka vár ránk." "Ha megengedik hogy segítsünk, talán csökkenthetjük félelemérzetüket." mondja Tuvok. "Nem ismerem a neveiket! Nem szólnak dalok a tetteikről, nem keringenek legendák a csatáikról! Hogyan állíthatják hát hogy legyozhatnék Grendelt?!" "Nem áll szándékunkban megölni. Csak szeretnénk alaposan megvizsgálni." pontosít Tuvok. "Lehet hogy nem hagyja magát megvizsgálni, harc nélkül. És ha ki akarnak állni Grendel ellen, előbb be kell bizonyítaniuk hogy alkalmasak rá! Ellenem!" Unferth ezzel kardot ránt: "Védjék magukat!" A király azonban lefogja a kezét: "Kemény harcosok ezek. Ma éjszaka övék az ország." "Bátornak tunnek. Remélem, még találkozunk." fordul Freya Chakotayék felé, "Ha a sors is úgy akarja." Ezután a terem lassan kiürül, Chakotay pedig kapcsolatba lép a híddal: "Chakotay hívja Janewayt: egyelőre nem találtuk meg Harryt, de néhány szimulált szereplo azt állítja, tudja mi történt vele." "Mr. Kim egy 'Beowulf' nevu regény szereplojeként harcba bocsátkozott egy ismeretlen képességekkel rendelkezo ellenféllel." veszi át a szót Tuvok, "És a küzdelemben meghalt." "Meghalt?!" kérdezi Janeway döböntén. "Mivel a biztonsági rendszerek a jelek szerint nem működnek, figyelembe kell vennünk a lehetőségét." "De a testet nem találták meg?" "Nem. Ha sikerül leállítanunk a programot, kiderül, itt van-e." üzeni Chakotay. "Ellenorizzék a képkalkotórendszert. Ha hibát találnak, próbálják rendbe hozni. És továbbítsák a trikordereik által észlelt jeleket ide a hídra. Kiértékeljük az adatokat." "Értettem, kapitány. Chakotay kilép." üzeni a parancsnok, miközben Tuvok elkezd megvizsgálni a

környezetüket. "Az elsődleges vezérlőrendszer itt lehet, e mögött a kofal mögött." mutatja a vulcani, "Megpróbálom megkeresni a kisegítő hálózatot. ... Ez az osi földi kultúra a jelek szerint nagyon érdeklődött a szörnyek iránt." "Minden népnek megvannak a maga démonjai." mondja Chakotay, "Amelyek a nép legnagyobb félelmeit testesítik meg. És ahogy az ember testet ad ezeknek a félelmeknek, egy részüket fel is dolgozza." "Erre a módszerre csak azoknak a kultúráknak van szüksége, amelyek túlzottan nagyra értékelik az érzelmek szerepét. Ezért nem is talál a vulcani irodalomban egyetlen démont sem." "Gondolom ezért is olyan népszerűek." jegyzi meg Chakotay. "Híd hívja Chakotayt." hallatszik Janeway hangja, "Parancsnok, elemeztük az önök által gyűjtött adatokat. A mélyletapogatás nagy mennyiségű foton-energiát regisztrált." "Mit keres ilyesmi a holodeckben?"

"Talán ahhoz van köze hogy mintákat vetünk abból a protocsillagból." tunodik Torres, "Mikor a második szigetelomezo megsérült, energia szívároghatott a transzporterbe." "Onnan pedig szét a hajó rendszereibe. Már a replikátorokban is találtunk valamit." mondja Janeway.

"Ez elég komoly gondot is jelenthet, kapitány." üzeni Tuvok, "Ha a szívárgás elérte a lebontórendszert, elképzelhető hogy a holodeck egyszerűen energiává alakította Kim zászlóst, mintha csak a szimuláció része lett volna."

"Nem zárhatjuk ki ennek a lehetőségét." ismeri el Janeway, "Hiszen a holodeckek tulajdonképpen a transzportertechnika melléktermékeként jöttek létre. Energiát alakítanak anyaggá, és vissza. Minden alkalommal, mikor egy program fut." "De személyek átalakítása nem feladata a rendszernek..." jegyzi meg Torres. "Várjanak..." szólal meg Chakotay hangja.

"Valami közeledik..." mondja a parancsnok, figyelmét megosztva trikordere kijelzője, és a terem bejárata között. "Az objektum mintegy egy méter átméروju." állapítja meg Tuvok. "A jelek szerint Grendel tiszteletét teszi nálunk." jegyzi meg Chakotay. "Kapitány, a szimulált személyek elmondása alapján ez az objektum ölte meg Kim zászlóst. Azt hiszem, a vizsgálata eredményre vezethet."

"Csinálják." ad engedélyt Janeway.

"Kapitány... Egy anyag-energia átalakítási folyamat kezdődött meg." szól Torres a hídon. "Hozza ki oket. Vésztranszport!" "Nem megy. Nem lehet befogni a mintázatukat."

A helyiség kétszárnyú faajtaja reszketni kezd, a résein vakító fény szurodik át. Tuvok és Chakotay kíváncsian figyelik az eseményeket, trikordereiket 'célra tartva'. Az ajtó még néhányszor megrázkódik, majd lassan kitárul, fénnel borítva el a helyiséget.

"Kapitány, megszuntek az életjeleik! Eltuntek." mondja Torres, mire Janeway döbbsenten fordul felé.

"Ezek a holodeck letapogatásának utolsó eredményei, alig valamivel Chakotay és Tuvok eltunése előtt." mondja Torres a tanácsterem nagy monitorán látható adatokat kommentálva. "Az értékek elég zavarosak, de a legvalószínűbb az a következtetés hogy az anyag-átalakító hálózat hibájáról van szó." "Ha annak az energiának egy része bekerült a holodeck rendszereibe, komoly károkat okozhatott." mondja Janeway, "És lehetséges hogy a hatása épp akkor mutatkozik meg, mikor Grendel megjelenik a programban." "Vagyis az embereink dematerializálódtak." szól Torres. "Nem tudom elhinni... Lehetetlen hogy Harry és a többiek végleg elvesztek." rázza meg a fejét Paris, "A mintázatuk még meg lehet a rendszer átmeneti tárolójában. És akkor újra létre is tudja hozni oket. Vagyis csak egy lehetőségünk van: be kell menni a holodeckbe, és megvizsgálni, mi esett áldozatul annak az energialökésnek." "Csakhogy bárki aki bemerészkedik oda, úgy járhat mint a többiek." mutat rá Torres. "Azért nem mindenki." mondja Paris vidáman.

"Miért pont én?!" méltatlankodik a Doktor a gyengélkedoban. "Mert egy hologramot nem lehet energiává alakítani. Az már eleve energia. Ön a tökéletes személy." válaszolja Paris. "Hogy akarnak kivinni a gyengélkedobol?" "Megváltoztatjuk az adattovábbítási protokollját, és a képalkotó rendszerét. A holodeckkel összehangolni már egész könnyű lesz, hiszen ott rendelkezésre állnak a kivetítők." magyarázza Janeway. "És teljes vezérlést adunk a fókuszálómezohöz, így ha akarja, teljesen megszilárdíthatja magát, de ha szükséges, átjárhatóvá válhat." teszi hozzá Torres. "Semmi sem tudja megérinteni a holodeckben, ha nem akarja." szól Janeway. "Értem..." fordul felé a Doktor

aggodalmas arccal. "Vegye úgy hogy ez lesz az első felderítő küldetése." bátorítja Janeway, "Megértem a tétovázását, de... Három emberünk eltűnt, és a hajón levők közül önnek van a legnagyobb esélye a megmentésükre. Megérti ezt, Doktor?" "Igen." "Helyes. A feladata annyi, hogy megtalálja, és letapogassa az energialökést. Szerezzen annyi adatot, amennyit csak lehet. ... Találkozni fog a történet szereplőivel is, ezért javaslom hogy ismerkedjen meg a Beowulf eposzsal. ... Három órán belül végzünk a szükséges módosításokkal." "Értettem, kapitány." bólint a Doktor, mire Janeway, Paris és Torres elvonulnak. A Doktor nagyot sóhajt, majd az iroda felé menet, miközben elsiet a csendben álldogáló Kes mellett, így szól: "Számítógép, kérem a Beowulf eposz szövegét, az elemzéssel, és a korszak történelmi hátterével együtt." "Adatgyűjtés folyamatban." "Doktor..." áll meg az ajtóban Kes. "Jöjjön csak beljebb. ... Nem tudom mennyi ideig leszek távol, de ez nem ok arra hogy felfüggeszük az oktatását. Hogy áll a fehérjeszintézisről kapott anyaggal?" "Tegnap végeztem vele." "Nagyszerű. Akkor készen áll a bázispár-válogató használatára. A részleteket megtalálja a technikai adatbázisban." Kes azonban továbbra is ott marad az ajtóban. "Van még valami?" pillant fel a Doktor az asztali terminálról, amin közben megjelentek a kért adatok. "Valami nyugtalanítja." jelenti ki Kes. "Ugyan... De ha megbocsát, most fel kell készülnöm." "Ideges a küldetés miatt, nem igaz?" "Ideges...? Hmm..." csóválja meg a fejét a Doktor, kényszeredetten vigyorogva, "Életmentő mutatókat hajtok végre anélkül hogy ideges lennék. Élet és halál kérdésében döntök, anélkül hogy ideges lennék. Miért lennék hát ideges?" "Mert mindezeket a dolgokat ismeri. Arra programozták hogy megbirkózzon velük. De... Ez most valami más. Igazam van?" "Képes vagyok a gyengélkedő minden egyes berendezéséről részletes leírást adni..." kezdi a Doktor boldogtalan ábrázattal, "De még soha nem láttam... Az eget. És erdőt sem. Vikingeket és szörnyeket meg pláne nem. ... Nem vallhatok kudarcot! ... De nem tudom mi vár rám a holodeckben." "Azt mondta, megérdemelné hogy teljes értékű legénységi tagként kezeljük. Íme, itt a lehetőség. ... És még valamit. A legénység egyetlen tagjának sincs a leghalványabb fogalma sem arról, mi vár rá, mikor felderítő küldetésre indul." A hologram elgondolkodva nézi Kest, ki kis szünet után megkérdezi: "Doktor... Választott már nevet?" "Háromra csökkentettem a szóba jöhető nevek listáját." "Azt javaslom, válasszon egyet, mielőtt elindul. Segíteni fog abban, hogy Csillagflotta-tisztnak érezze magát." mondja Kes vidáman. "Hmm... Meglehet. Gondolkodni fogok a dolgon." bólint a Doktor, mire Kes a kijárat felé indul. "Kes... Köszönöm." "Sok szerencsét." fordul vissza egy pillanatra a lány, majd magára hagyja a Doktort.

"Paris hívja Janewayt: az átvitel itt elokészítve." üzeni a hadnagy a gyengélkedőből, miután elvégezte a szükséges beállításokat a Doktor megjelenítőrendszerén. "Rendben, kezdhettek." érkezik a kapitány válasza. "Doktor, készen áll?" fordul Paris a fel-alá járkáló hologramhoz. "Persze." "Rendben. A trikorderét már betranszportálták a holodeckbe. Megkezdem az átvitelt." mondja Paris, és a Doktor alakja néhány másodperccel később szertefoszlik.

A kinyitott trikorder békésen hever a félemler magas szikladarabon, a holdfényes tisztáson, folyamatosan letapogatva környezetét. Bár egyelőre senki sincs, aki leolvashatná a kijelzéseit. A fák között hamarosan mozgás támad, és a Doktor lép ki a tisztásra. Megpillantva a trikordert, odasiet érte, majd kíváncsian megérint egy faágat, nem messze a sziklától "Minden rendben, Doktor?" szólal meg Janeway hangja. "Igen. Az átvittel nem voltak nehézségek. Úton vagyok..." üzeni a Doktor, majd közelebb húzva megszagolja a fölé hajló fa ágairól lecsüngő virágfürtöket, és szélesen elmosolyodva körülpillant, végül útnak indul. Nem túl nagy távolságot tehet meg, mikor valami, éles hussanással szeli át előtte a levegőt és csapódik egy közeli fa törzsébe. A Doktor mozdulatlanul bámulja a csillapodva rezgő dárdayelet, a következő pillanatban határozott női hang üti meg a fülét: "Barátként jössz, vagy ellenfelet keresel?" A Doktor kíváncsian fordul a hang gazdájára felé. "A nevem..." "Freya." mondja diadalmasan a Doktor, "A király lánya." "Még nem találkoztunk, mégis tudja a nevem. Maga varázstudó?" kérdezi tisztelettel a nő. A Doktor egy pillanatra meglepetten mered rá, majd így szól: "Nem... Csak éppen... A híre megelőzi önt. Egy ilyen kiváló harcos mint ön... Jól ismert ott ahonnan érkeztem." "Nem gondoltam hogy a tetteimnek más tájakon

is hír ment." lép közelebb Freya, leeresztve a kardját, "Mit mesélnek rólam arrafelé?" "Nos... Az a híres küzdelme..." "Sylttel?" "Igen! Hát az már egy kész legendává vált. Nagyszerű történet!" "Porig romboltam a kastélyát. ... És hallott a Hito bárdokról? Ellenük is harcba szálltam amikor..." "Nagyon szívesen meghallgatnám a történetet, de sürgös feladatom van. Grendelt keresem." "Csak harcos keresi azt, mitől mindenki más menekül. Mi a neve?" "Nos, örülök ennek a kérdésnek. A nevem... Schweitzer. Dr. Schweitzer." "Schweitzer... Jól csengo név. Jöjjön! Elviszem a királyhoz. ... Nincs messze a kastély." Egy darabig csendben haladnak a holdfényes eroben, majd Freya hirtelen megáll: "Nézze csak... A szerencse velünk van! Az ott atuta... Nagyon hasznos növény." Ezzel Freya egy gombatelephez siet, és szedegetni kezdi a gombát. "Mire használják?" kérdezi a Doktor. "Italt készítünk belőle, amit csata előtt iszunk. Egy medve bátorsága és ereje költözik belénk tole." "Azonkívül szédülés, görcsök, és akut delírium. Ez egy elég veszedelemes gombaféle. Amonita Muscaria, ha jól látom. Jellegzetes ezen az éghajlaton. Mérgező." "Igen. De akit nem öl meg, erössé teszi. Talán ismerője a gyógyfüveknek?" "Bizonyos értelemben igen." "Maga aztán sok mindenhez konyít Lord Schweitzer. Gondolom, megbecsült tagja népének." "Így is lehet mondani..." "Éljen soká Hrothgar király!" kiáltja Freya, belépve a fáklyákkal megvilágított központi terembe, "Barátot hoztam, Lord Schweitzert, aki azért jött hogy legyőzze Grendelt." . "Mondanám hogy örömmel látom itt önt, de az öröm napjai már elszálltak fölöttem." mondja Hrothgar, miközben Unferth a trónhoz támogatja. "Sajnálattal hallom. Engedelmiükkel, itt tölteném az estét, hogy bevárjam Grendelt." mondja a Doktor. "Mire lenne az jó?!" lép előbbre Unferth, "Hogy hamis reményt ültess királyunk szívébe, mint a többiek? Hagyj magunkra szenvedésünkben." "Attól tartok, nem tehetem. Feladattal érkeztem ide." "Nem ismerem a nevét! Nem szólnak dalok a tetteiről, nem keringenek legendák a csatáiról! Hogyan állíthatja hát hogy legyőzheti Grendelt?!" "Én csak egy egyszerű... Harcos vagyok. Grendel miatt jöttem, magával semmi bajom." "Ha ki akarnak állni Grendel ellen, előbb be kell bizonyítaniuk hogy alkalmas rá! Ellenem! ... Védje magát!" mondja Unferth, kardot rántva. Freya ekkor félreteszi dárdáját, és a saját kardját nyújtja a Doktornak: "A sors vezesse a pengéjét!" A Doktort kissé készületlenül éri a penge súlya, elsore majdnem elejti, de aztán gyorsan állít egy kicsit a fókuszálómező terhelhetőségén, és diadalmas arccal emeli maga elé a kardot. Épp időben, mert Unferth támadásba lendül. A Doktor védekezni próbál egy darabig, de szerencséjére Unferth felhagy a vagdalkozással: "Szerencséje hogy nem úgy harcolok már, mint korábban. De Grendel számára nagyon könnyű prédá lennie." "Ennek semmi értelme..." jelenti ki a Doktor, egy közeli padra fektetve a pengét. "Ám legyen!" kiáltja Unferth, majd meglendíti a kardot, hogy függőlegesen kettészelve vele a Doktort. Ami azt illeti, a dolog sikerül, legalábbis a vágás mentén a hologram alakja kissé eltorzul, de hamar visszarendeződik eredeti állapotába. Nem így Unferth arca, aki, hogy pengéje nagyot csattant a kopadlón, fájdalmasan felkiált, remélve hogy karjai nem esnek le a helyükről. "Tegyen rá egy kis jeget, az lelohasztja a duzzanatot." hajol közelebb a Doktor, hogy megvizsgálja a férfi csuklóit, miközben elismerő mormolás hallatszik mindenfelől, nyilvánvalóan sebezhetetlensége láttán. "Közel a szabadulásunk órája... Új hos érkezett közénk!" kiáltja Freya csengo hangon, "Akit nem fog a fegyver. O lesz az aki leszámol Grendellel! Éljen soká a hos! Éljen soká Schweitzer!" A teremben levők Freya vezetésével ütemesen kántálni kezdik a nevet, a Doktor pedig átszellemült arccal áll a kör közepén.

A Doktor hamarosan már az asztal mellett ül a többiekkel, és az elotte levo méretes darab sültet méregeti. "Egyen csak..." biztatja Hrothgar. "Mi ez?" kérdezi a Doktor. "Oz. Volt belőle errefelé rengeteg, mielőtt... Egyen csak. Mostanában ingyencségnek számít." A doktor óvatosan beleharap a húsba, majd a meglepetéstől a magasba szalad a szemöldöke. "Hmm... Nagyon finom!" "Ritkán hallani miféleképpen történeteket más tájakról. Nem mesélne valamit, Lord Schweitzer?" "Nem vagyok jó történetmesélő..." szabadkozik a Doktor, de a többiek addig nógatják, míg végül, jobb híján, orvosi eseteket kezd eloadni a hallgatóságnak. Az asztal körül ülők értetlenül hallgatják a szakkifejezésekkel tarkított eloadást, de a Doktor végül annyira belejön a dologba, hogy abba se lehetne hagyni vele. A történetnek azonban egyszer végre vége szakad, és Hrothgar felajánlja, hogy körbevezeti a Doktort a kastélyban. "Ha bármit lát ami érdekli, csak kérdezzen!" "En... Csak

Grendelt szeretném megtalálni." "Így beszél egy igazi hos, mindig harcra készen. ... Nézze, ezzel a karddal öltem eloször." áll meg Hrothgar egy, a kofalhoz rögzített kétkezes kard előtt, "Tizenegy éves lehettem." "Tizenegy éves volt mikor eloször ölt embert?!" kérdezi döbbenten a Doktor.

"Elismerem, elég egyszeru fegyver, de a fiatalságomra emlékeztet. De biztos vagyok benne hogy a maga kastélya is tele van efféle trófeákkal a gyerekkorából." "Nem igazán emlékszem a gyerekkoromra." "De biztos vagyok abban hogy sokszor kitunt a harcban, már fiatalon is, apja dicsoságára." "Nagyuram...!" szól utánuk Unferth a központi teremből, "Későre jár, ideje visszavonulnia." "Ha teheted, te mindig kész vagy aludni... Talán már el is felejtetted hogy a harcos dolga a küzdelem, nem az alvás." dohogja Hrothgar, "Példát vehetnél Lord Schweitzerrol. ... Hajdan csodás kastély volt ez. Mielott Grendel megérkezett. Maga pedig most újra azzá teheti." fordul a király fáradtan a Doktor felé, "Hálásak lennének érte." "Nagyra értékelem a bizalmát, nagyuram." hajt fejet a Doktor. Hrothgar lassan elballag, Unferth lép a Doktor elé: "Lehet hogy van akit be tud csapni a szemfényvesztésével. A király már öreg, és csodában reménykedik. A többiek pedig gyávák." "Nem kell aggódnia, Unferth. Miután végeztem Grendellel, elmegyek." "Majd meglátjuk! Reggelre kiderül hogy tettekben is olyan eros-e mint szavakban." Unferth távozásával a terem kiürül, illetve majdnem. A sisakjától és köpenyétől megszabadult, kibontott hajú Freya áll a tuzhely mellett, a fahasábokat igazgatva. "Hidegek erre az éjszakák. Gondoskodni akartam a kényelméről." "Nagyra értékelem a gondoskodását." lép közelebb a Doktor, "Azt hitem, mindenki nyugovóra tért már." "Az álmom... Félve látogatja ezt a helyet. Mostanában. ... Úgy tartják... A világ egy télen ér majd véget. Eloször a hideg érkezik meg, majd egy démon, ami elragadja a napot. ... Rég volt már igazi nyarunk. És egy démon járja a vidéket." mondja a no, lassan fuzve egymás után a szavakat. "Freya... A világuk nem pusztul el." "Talán... De máris megváltozott. Minden éjjel ellátogat ide a démon..." mondja a no leülve, és a Doktor is mellé ereszkedik a padra, "És minden reggel egyel kevesebben leszünk. ... És már senki sem meri szóvá tenni a dolgot. Mindenki attól fél, másnap reggel o fog hiányozni az asztal mellől. ... Évrol évre csendesebb lesz itt minden. ... Már egymáshoz sem igen szólunk. Tudja, nehéz az ha valakit férfiak vesznek körül, és nincs senki, akinek kiönthetné a szívét. Akivel megoszthatná a félelmét." "Megértem..." "Ön hogy lesz úrrá a félelmén?" "Még én is csak most tanulom. ... Ezzel nem sokra megy." "Néha... Nagyon erosen érzem hogy egyszer én is meghalok. Elfogadom a gondolatát. ... Remélem, harcban fog beteljesedni a sorsom. Karddal a kezemben. ... Úgy tartják, a sors néha megkegyelmez azoknak, akikben felülkerekedik a bátorság. ... De vannak napok, mikor... Elhagy az erom. ... Ön jókor érkezett..." "Orülök hogy segíthettem." "Talán és is segíthetek." mondja Freya, közelebb húzódva a Doktorhoz, "Fontos hogy... Ne fázzon az ember, ha harcba készül." "Jól megrakta a tüzet. Biztos vagyok benne hogy..." Freya azonban nem hagyja hogy a Doktor befejezze a mondatot, hosszan megcsókolja a meglepetéstől mozdulni sem tudó Doktort. "A fahasáboké nem az egyetlen tuz, Lord Schweitzer. Tudja hol a szobám..." mondja Freya az emeletre vezető lépcső felé indulva, a Doktor pedig gondolataiba merülve üldögél a padon, a tuzhely előtt. Nem sokkal később azonban baljóslatú hangok szólnak meg a terem kapujának túloldalán, mire a Doktor elokapja trikorderét, és kapcsolatba lép a híddal. "Folyamatosan figyeljük a helyzetet." nyugtatja meg Janeway. "Kapitány, nagy koncentrációjú fotonenergiát regisztrálok." üzeni a Doktor, az egyre erosebben rázkódó kaput figyelve. Az ajtószárnyak feltáruznak, és egy hajlékony, fénylo csápokból álló jelenség lebeg be a kapun. "Kapitány, itt van, elottem. Egyfajta energiasurusódás..." A fénygomoly egyik csápja ekkor kinyúl, és megérinti a Doktor karját. Az érintés helyén szikrák csapnak ki a hologramból. "Vészhelyzetben vagyok! Szedjenek ki innen!" kiáltja A Doktor.

"Gyengélkedo, vésztranszport!" üzeni Janeway a hídról. "Folyamatban." nyugtazza a parancsot Paris, az orvosprogram vezérlopultja elé lépve. A Doktor hamarosan megjelenik nem messze tole, döbbenten meredve jobb karjának maradékára, amely könyöktájon egy halványan parázsló szélű csonkban végzodik. "Gyengélkedo, jelentést!" hallatszik Janeway hangja. "Megvan, kapitány. ... Legalábbis a nagyobbik darabja." üzeni Paris, zavartan a megcsonkult hologramot figyelve, "A legjobb lesz ha idejön... Ezt látnia kell."

"Nos, milyen?" kérdezi Paris, összecsupkva trikorderét, az idoközben helyreállított jobb alkarcját próbálgató Doktort. "Pont mint a régi." "A jelek szerint a kapcsolatba lépés az energiával tönkretette a mágneses kohézióját." állapítja meg Janeway, "De az nem biztos hogy a többiekkel is ez történt-e." "Kapitány, ezt nézze. A Doktor trikorderében tárolt adatok." mondja Torres az egyik terminál mellől, "Az a pillanat, mikor az energiacsomó kapcsolatba lépett vele." Janeway Torreshez siet, és meglepetten nézegeti a kijelzéseket: "Szinaptikus mintázat? Nem számítottam ilyesmire egy fotonenergia-csomó esetén. Eloszor tapasztal ilyesmit a rögzített adatok között?" "Igen, bár most szereztünk eloszor adatokat az érintkezés pillanatából. Nem tudom... Talán felfedezhető lenne ez a mintázat a gépházban levo mintákon is?" tunodik Torres. "Abból talán kideríthetjük, pontosan milyen hatással volt az energiacsomó a holodeck rendszereire." "Utánanézek." indul a kijárat felé Torres. "Megyek segíteni." csatlakozik hozzá Paris.

"Na lássuk... Megvan a polarizálómezo... Fókuszálom a tárolóra." mondja Paris, idonként a nem messze álló erotérfalú tartályra pillantva, amiben a sárgás fényu felho örvénylik. "Egy szinaptikus minta van kialakulóban..." állapítja meg Torres. "Rádásul fölöttébb összetett." erősíti meg Paris. A sárgás ködből ekkor egy néhány csápból álló fényjelenség formálódik ki, ami áttörve a tároló eroterét, átszáguld a gépházon, és 'fejest ugrik' az egyik falba. "Ez meg mi...?" bámulja a jelenség eltunésének helyét Torres és Paris meglepetten. "Bármilyen is legyen, nem zavarta különösebben az erotér." állapítja meg Paris. "Megpróbálok elkapni egy biztonsági mezovel." fordul vissza Torres a pultja felé. "A tizenégyes szinten van a 'C' ötös szektorban." "Megvan. Lezártam a területet." "Huha... Irányt változtatott." mondja Paris elképedve, "Megpróbálja megkerülni az erotereket." "Próbáljuk meg még egyszer. ... Megvan, most három oldalról zártam be!" "Megint irányt változtat, a nyitva maradt terület felé...!" "Ön is arra gondol amire én?" "Az a szinaptikus mintázat... Akár egyfajta idegrendszer is lehet." "Tehát lehetséges hogy ez... Egy élőlény." mondja Torres elhulve. "Híd hívja a gépházat: egy mozgó energiaforrást észlelünk a hajóban." szólal meg Janeway hangja az interkomból. "Tudomásunk van róla. A mintatárolóból szabadult el, és... Egy élőlény jellegzetességeit mutatja." "Élőlény...?" "Neurális hálózattal rendelkezik, és viselkedése értelmes lényre vall." "Megint nekiindult! Keresztülvágja magát az egész hajón a burkolat felé. Tizenöt másodpercen belül eléri!" szól Paris. "Esnek az útjába fontosabb rendszerek?" kérdezi Janeway. "Negatív." válaszolja Paris. "Akkor hadd menjen. Készüljenek fel a nyílás lezárására egy légzáró erotérrel, és egy javítóosztag álljon készen. És kövessék, miután elhagyta a hajót!" osztogatja a parancsokat Janeway. "Most szakítja át a burkolatot!" jelenti Paris, mikor a hajó megrázkódik. "Erotér a helyén." szól Torres. "Az energiacsomó mintegy száz méternyre van a bal oldalon." jelenti Paris.

"Képernyőre!" szól Janeway a hídon. A fomonitoron láthatóvá válik a fényes csápbokból álló energiacsomó, amint gyorsulva távolodik a hajótól. Az útvonalában valami hirtelen kifordul a tér szerkezetéből, és egy összetett fénymátrix nyílik meg az energiacsomó előtt, ami egy pillanat alatt beleolvad, majd a jelenség szertefoszlik. "Ez meg mi volt...?" bámulja Janeway meglepetten a foernyot.

"Valamiféle fotonenergia-hálónak nézem." mondja Janeway, a jelenségről készült szenzorészleléseket vizsgálva a gyengélkedo nagy terminálján. "És az energiamintázat oda igyekezett annyira. Ez nyilvánvaló. ... Azt hiszem, valamiféle védelmet nyújthat neki." tunodik Torres. "De lehet hogy valami szállítóeszköz. Az urhajó megfeleloje. ... De ami fontos, egy pillantást vethettünk a belsejébe, és három bioelektromos mintázatot regisztráltunk." "Bioelektromos? Talán utalni akar ezzel valamire?" kérdezi a Doktor. "Eltunt három emberünk. Azt feltételezzük hogy valamilyen módon energiává alakultak a holodeckben. Viszont itt a környéken semmi nyomukat nem láttuk. ... Abban a hálóban ellenben három egyértelmű mintát regisztráltunk. Olyan mintákat amik nem tartoznak a háló eredeti szerkezetéhez. Ha összerakosgatjuk ezeket a darabokat, arra a következtetésre juthatunk, hogy az a három minta a legénység három eltunt tagja. Akik valahogyan fotonenergiává alakultak." "De... Mit keresnek ott? És hogyan kerültek oda?" kérdezi Torres. "Nos,

egyértelmű bizonyítékunk van arra hogy abban a protocsillagban egyfajta élőlények találhatók. Intelligens élőlények. Mikor a mintákat a fedélzetre sugároztuk, még nem tudtuk ezt. Fogalmunk sem volt róla hogy tulajdonképpen foglyul ejtettünk ilyen lényeket. Bezártuk őket egy erotérbe, és kísérleteztünk velük. ... Ha az én embereimmel történne valami ilyesmi... Nem lennék túl visszafogott az ellenakciók tekintetében. Mindent megtennék hogy megmentsem őket." "Vagyis az eseményeket megtorlásnak látja?" kérdezi a Doktor. "Ezek a lények képesek alakot öltetni a holodeckben... Egy szimulált alak képében. És így túsul ejtették a legénységünk néhány tagját." mondja Janeway. "Ha valóban erről van szó, szabadon kell engednünk a másik élőlényt." jelenti ki a Doktor. "Hogy megmutassuk, nem rossz szándék vezérelt bennünket. Egy próbálkozást megér a dolog." mondja Janeway. "Ha elviszem a másik lényt a holodeckbe, és átadom Grendelnek, talán meg tudjuk értetni vele a szándékunkat, és ő is szabadon engedi a mi embereinket." veti fel a Doktor, mire Janeway gondterhelten járkálni kezd: "Általában hosszú felkészítésen átesett, tapasztalt tiszt vesz fel az első kapcsolatot egy ismeretlen fajjal. De most ön az egyetlen aki veszélytelenül megpróbálkozhat a dologgal." "Szeretném befejezni amit elkezdtem. Meg tudom csinálni." jelenti ki a Doktor magabiztosan. "Akkor beleegyezem. ... Tegyük át a lényt egy hordozható tárolóba, amit a Doktor magával vihet." fordul Janeway Torres felé, majd odasétál a hologramhoz: "Csak még egy dolog. ... Ahhoz hogy tartani tudja a tartályt, meg kell oriznie a szilárdságát." "Értem..." bólint a Doktor, elérve a célzást.

"Freya! ... Freya?" kiabálja a Doktor a sötét erdőben bolyongva, kezében egy fényesen világító hengerrel. Hirtelen egy árny válik ki a bozótból a Doktor mögött, karddal a kezében. A zajra a Doktor megfordul, és egy pillanatig mozdulatlanul merednek egymásra Freyával. A nő leereszti a kardját, és boldogan a Doktor nyakába veti magát: "Lord Schweitzer... Már azt hittük, Grendel elragadta." "Nem... Legalábbis nem teljesen." "Hogyan sikerült életben maradnia?" "Nehéz lenne elmagyarázni. És jelenleg nem is túl fontos. ... Ez itt..." mutatja a Doktor a tárolót, "Egy... Talizmán, ami elpusztíthatja Grendelt." "Hazudik!" hallatszik egy kiáltás a közelből, és Unferth bontakozik ki a fák közül, "Senki sem élheti túl a Grendellel való találkozást, hacsak nem a szörnyeteg szövetségese! Ezzel a talizmánnal akarja befejezni parancsolója munkáját!" "Ez nem igaz. Azért jött vissza hogy segítsen!" tiltakozik Freya. "Nem! ... Látni te már elhitted a hazugságait. Megbuvolt téged!" "Unferth... El kell vinnem ezt a talizmánt a kastélyba. Azonnal!" mondja a Doktor, majd megkerülve a harcost, útnak indul. "Ez éppen elég ok hogy gondoskodjam arról, sose jusson el oda!" mondja Unferth, elállva a Doktor útját. Az csapásra emeli a kardját, a Doktornak pedig csak annyi ideje marad hogy a tároló masszív fémtetejét a penge útjába mozdítsa. A csapás feldönti a hologramot, Unferth pedig közelebb lép hogy ledöfje a Doktor. Freya szeme ekkor felszikrázik, és két marokra fogva a fattyúkardot, Unferthre ront vele. "Ne! ... Nem tudják miről van szó!" kiabálja a Doktor, de a küzdők nem törődnek vele. Bár a nő mozdulatai gyorsabbak, az erő azonban Unferth oldalán van, a harcos néhány csapásváltással lefegyverzi Freyát, majd a földre löki, és tort rántva a Doktor felé fordul: "Most meghalsz, démon!" Ezzel előrelelendül, hogy a Doktor szívében döfje a keskeny, hosszú pengét, ám az utolsó pillanatban Freya bukkan fel közte és a Doktor között, a tor így a nő mellkasába szalad. A Doktor elkapja a karjaiba hanyatló Freyát, a tárolóval mit sem törődve, amit Unferth gyorsan magához vesz, és eltunik vele az erdőben. "Freya..." "Én uram... Az idom elérkezett." "Sajnálom... Nem tehetek semmit." mondja a Doktor, gyorsan ellenorizva a nő pulzusát. "Szép halál ez..." zihálja Freya, fájdalomtól eltorzult arccal, "Vedd a kardom... Fékezd meg Unferthet! És Grendelt." "Soha nem fogom elfelejteni..." mondja a Doktor, a nő kezét szorongatva. "Akkor boldogan halok meg... Az ön nevével ajkaimon. ... Éljen boldogan... Schweitzer..." mondja Freya halkán, majd elcsendesedik. A Doktor megcsókolja a nő kezét, majd felemelve a földrol a gazdálanná vált kardot, Unferth nyomba ered. A Doktor nem sokkal Unferth után érkezik a kastélyba, az csak épp az imént adta át a tárolót Hrothgarnak. "Nagyuram!" kiáltja a Doktor, belépve a nagyterembe, "Igaz harcosként ismert meg! ... Ez a talizmán segít engem hogy véghezvigyem küldetésemet. Vissza kell kapnom!" "Ne hallgassatok

rá. Freyát is megölte!" mondja Unferth. A Doktor ekkor megindul Unferth felé, visszaszorítja az asztal széléig, majd torkának szegezett karddal így szól: "Csak egy okból nem ölöm meg. Esküt tettem hogy soha nem teszek kárt senkiben." Ezzel kinyújtja a kezét Hrothgar felé, aki átadja neki a tárolóhengert. A Doktor a kétszárnyú kapu felé fordul, és fennhangon így szól: "Grendel! Készen állok!" A kapu résein éles fény szurodik át, és az energialény néhány másodperc múlva belebeg a terembe. "Nem tudom, megérted-e a szavaimat. De figyelj! ... Szabadon engedem ezt a lényt!" mondja a Doktor, majd kioldja a tároló fedelét. Az abban levo kicsiny energialény a magasba szökken, néhányszor körbepüli nagyobb társát, majd összeolvad vele. "Most már nincs okod arra hogy túsokat tarts fogva. Kérlek, engedd el az embereinket."

"Kapitány, a fotonenergia-háló megint felbukkant." jelenti Paris a hídon. "Tapogassa le. Minden szenzorral!" "A holodeckben egy részecskeforrás jelent meg." szól Torres. "A háló viszont megint eltunt..." sóhajt Paris, a pultja kijelzéseit tanulmányozva. Janeway bosszús sóhajjal indul útnak a hídon, a következő pillanatban azonban felhangzik a Doktor hangja: "Doktor hívja a hidat!"

"Mondja, Doktor! Mi történt?!" sürgeti Janeway.

A Doktor elégedetten pillant a tole nem messze álldogáló Tuvokra, majd folytatja: "Visszaszereztük őket. Mindhármát." "Szép munka volt, doktor." üzeni Janeway a hídról. "De még milyen szép." sóhajt a korhu öltözetet viselo Kim, "De elárulná hogy hol voltam eddig?!"

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48710.5. Az elrabolt embereink visszatérése óta semmi nyomát nem tapasztaltuk a fotonenergia-lényeknek."

"Nem tudom hogy a lény a szavaim, vagy csak a viselkedésem hatására cselekedett-e..." mondja a Doktor a foorvosi irodában, az asztal szélén üldögélo Janewaynek, "De érdekes lett volna ha elmélyíthetjük ezt a kapcsolatot." pillant a Doktor lelkesen a kapitányra. "Ez az egyik legizgalmasabb dolog a világur kutatásában. Új fajokkal találkozni... Megtalálni egy közös nyelvet... Felfedezni a különbségeket és hasonlóságokat..." mondja Janeway. "Sajnálom hogy ez alkalommal semmi ilyesmi nem történt." "Dehogynem. Csak egy előre nem látott módon. ... Ha jobban belegondol... Részese lett egy krízishelyzetnek, kommunikált velük, és végül sikerült békés megegyezésre jutniuk." "A Doktor szélesen mosolyogva pillant a kapitányra, aki így folytatja: "Egy különleges bejegyzés kerül ma a hajónaplóba. A foorvos példaértéku helytállásáról, elso felderítő-akciója során." A Doktor megilletodve pattan fel a székbol: "Nagyon köszönöm." "Szeretném a nevét is megemlíteni a bejegyzésben. Kes azt mondta, választott egyet. Valóban így van?" "Igen. Azonban... Nem tudom, meg akarom-e tartani. Az utolsó alkalom, amikor valaki úgy szólított... Eléggé fájdalmas volt. Nem szeretném ha arra emlékeztetne." "Ez úgy hangzik, mintha nagyszeru kalandokban lett volna része a holodeckben." mondja Janeway, alaposan végigmérve a Doktort. "Igen... Lehet mondani." "Nos... Van egy olyan érzésem... Hogy lesz még része hasonlóknak." mondja Janeway, megveregetve a Doktor vállát, majd rámosolyogva a kijárat felé indul. "Valamiért... Én is így érzem." mondja a Doktor a Janeway után bezáródó ajtónak, majd a mutorészleg felé indul, hogy ellenorizze a sürgösségi felszerelés állapotát.

12. Cathexis – Öntudatvesztes

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48734.2. Néha nagyon pihentető egy időre nem kapitánynak lenni. Ezért belekezdtem egy holo-regénybe, melynek színhelye a régi Anglia."

Janeway, tizenkilencedik század közepe tájáról származó öltözékben lép be a szalonba, egy meglehetősen savanyú ábrázatú komorna, és egy szobalány társaságában. "Bridget, szóljon Burleighnek hogy Mrs. Dawenport megérkezett. ... Készítettem teát." mondja a komorna előbb a szobalánynak, majd Janewaynek címezve szavait. "Nagyon kedves, köszönöm." "A tea öt harminckor, vacsora hat harminckor. Az uraságot fölöttébb bosszantja ha várakoznia kell." "Pontos leszek." nyugtatja meg Janeway a komornát. "Szeretnék valamit leszögezni, Mrs. Dawenport. Én vagyok a felelős azért hogy ebben a házban rendjén menjenek a dolgok. Húsz éve állok már Lord Burleigh szolgálatában. Megbízik bennem. És nem fogok turni semmiféle viselkedést, ami ezt a bizalmat veszélyeztethetné. Ezért elvárom hogy betartsa a szabályokat, amelyeket felállítottam." "Mrs. Templeton... Nem áll szándékomban semmi olyat cselekedni, ami árt a háztartásnak. És én is szeretnék mondani valamit. A munkaadóm Lord Burleigh. Az ő utasításait vagyok köteles követni. Nem az önét." mondja Janeway kissé ridegen, felvéve Templeton stílusát. "Melegen ajánlom hogy ne haragítson magára. El tudom érni hogy a jövő héten már más töltse be a maga posztját." "Azt hiszem, meg kellene próbálnunk kijönni egymással, Mrs. Templeton. ... Van itt hely kettonk számára is." Templeton kitölti a teát Janewaynek, majd a kijárat felé vonultában így szól: "Lord Burleigh bármelyik pillanatban megérkezhet." Janeway egy darabig kíváncsian nézelodik, majd a kint dúló vihar mennydörgésén és az eső dühödt sistergésén át valami zaj üti meg a fülét. Hamarosan kiderül hogy csak egy meglazult ablaktábla felelős a dologért, amit a kapitány gondosan bezár. Ekkor különös érzés keríti hatalmába, mintha valaki állna mögötte. Villámgyorsan megfordul, ám csak egy festményt pillant meg a szemközti falon. A vállát megérintő kéz azonban valódi, ám Janeway mégis összerezzen az érintés nyomán. "Bocsássa meg ha megijesztettem." szabadkozik a Janeway mögött álló magas, harminc körüli férfi. "Sajnálom... Nem hallottam bejönni." "Mrs. Dawenport, ha megengedi, rögtön a tárgyra térnék. Soha nem voltam olyan ember, akivel különösebben könnyű kijönni, és ez a feleségem halála óta csak még rosszabb lett. Ő még úgy-ahogy meg tudott fékezni." "Igen, értem." "A legjobban a gyerekek szenvedik meg ezt a helyzetet. Nem vagyok igazán jó apa, és isten látja lelkemet, az anyuk lenni végképp nem tudnék. ... Öntől sem várom el hogy anyjuk helyett anyjuk legyen, de azt fontosnak tartom, hogy noi érzékenységgel bánjon velük. Ezzel betölthetné a lelkükben tátongó urt." "Minden igyekezettel azon leszek, méltóságos uram." "Henry junior néha kissé keményfeju, Beatrice pedig... Borzasztóan szenved az anyja hiányától. Remélem, nem fogják nagyon megkeseríteni az életét. ... És szeretnék adni még egy utasítást. A negyedik emeletre semmilyen körülmények között nem megy fel. Megértett?" Janeway meglepetten pillant Burleighre, de mielőtt válaszolhatna, egy figyelmeztető hangjelzés után Kim szólal meg az interkomból: "Bemértem Chakotay parancsnok és Mr. Tuvok siklóját a távolsági szenzorokkal. De a hívásunkra nem válaszolnak. ... A sikló súlyosan megsérült, a burkolat több helyen felszakadt." "Életjelek?" "Ketto, de nagyon gyengék." "Sugározzák őket a gyengélkedobe, amint hatósugáron belül vannak. Azonnal ott vagyok." "Értettem, kapitány."

"Doktor?" egyenesedik fel Janeway a gyengélkedő egyik vizsgálóasztala mellől, amin Tuvok fekszik. "Egy energialökés következtében bekövetkezett lökéshullám eredményei. Főleg fejsérülések. Mr. Tuvoknak van egy komoly agyarázkódása, de hamarosan rendbe hozom. Chakotay parancsnok azonban... Az összes bio-neurális energiát eltávolították az idegrendszeréből." "Eltávolították?!" kérdezi Janeway, elképedten bámulva a Doktort. "Igen. A jelek erre vallanak. A szívét működésben tudom tartani, csakúgy mint a légzését. De ezen kívül mást nem tehetek. Agyhalott."

"A támadás csak néhány másodpercet vett igénybe, és nagyon hatékony volt. Chakotay parancsnoknak és nekem nagy szerencsénk van hogy egyáltalán életben maradtunk." mondja Tuvok valamivel később a gyengélkedőben, miután a Doktor, ígéretéhez híven, talpra állította. "Mi történt, hadnagy?" kérdezi Janeway. "Lezajlott a találkozó az ilidariaiakkal, és útnak indultunk visszafelé. Egy sötét anyagból álló ködre bukkantunk, el akartunk végezni egy szokványos vizsgálatsorozatot. Azonban egy azonosítatlan hajó bukkant fel, és megtámadott minket." "Adtak rá bármi okot?" "Nem. A hívásunkra sem válaszoltak. ... Valamiféle energia-kisülés talált el bennünket, áthatolt a pajzson, és betöltötte a kabint. Chakotay parancsnok azonnal elvesztette az eszméletét, és nekem is csak annyi idom volt hogy bekapcsoljam az automatikát." "És az idegen hajó?" "Az utolsó amire vele kapcsolatban emlékszem, az a kép, ahogy visszarepül a ködbe. De a hajó alakjára nem nagyon emlékszem." "Tudna valamit mondani a kisülésről? Moduláció, fáziseloszlás..." kérdezi a Doktor. "Nem volt idom részletes analízis elvégzésére. De talán a sikló szenzorai regisztráltak valamit. Átnézem a szenzornaplót." "Miért akarta volna bárki is lecsapolni a bio-neurális energiájukat?!" kérdezi Janeway tanácstalanul. "Nem tudom. De ha bármit meg akarok próbálni a helyreállítás érdekében, tudnom kell hogyan zajlott le a folyamat. A fegyver vizsgálata sokat segítene." mondja a Doktor. "Megnézzük magunknak azt a felhot, és megpróbáljuk megtalálni a támadójukat." fordul Janeway Tuvok felé.

"Az energia-kisülés túlterhelte a sikló központi vezérlőrendszerét. Az összes adat törölődött." mondja Tuvok, odalépve a taktikai tiszt pultjánál álldogáló Janewayhez. "Torres hadnagy a gyengélkedőben van. Mondja meg neki, vallassa ki azt az adattárolót, hátha sikerül pár adatmorszáat összekaparnia." "Igen, kapitány." bólint a vulcani. "A jelek szerint nem lesz könnyű dolgunk. A távolsági szenzorokkal letapogattam a ködöt." mutat Janeway az egyik kijelzőre, "Eros elektromágneses zaja van. Nem látnak bele a szenzoraink... Nagyon úgy néz ki mint egy ideális búvóhely." "Valóban." "Nem igazán csábít a gondolat hogy berepüljünk. Kíváncsi vagyok, mire megyek egy többfázisú szenzorkonfigurációval." Janeway dolgozni kezd, majd egyszer csak összevont szemöldökkel kezdi vizsgálgatni a terminált. "Valami gond van?" kérdezi Tuvok, úgy helyezkedve hogy ő is lássa a kijelzéseket." "Eltűnt a jel. Nyoma sincs a ködnek. ... Irányt változtattunk. Mr. Paris?!" "Száznyolcvan fokos fordulatot vettünk, kapitány. De nem én állítottam be az irányt." mondja Paris. "Mr. Kim, ellenorizze a navigációs számítógépet! Kitol érkezett az utasítás íránymódosításra?" "Az adatok szerint a kormányospultról." jelenti Kim. "Mondtam hogy nem én voltam." tiltakozik Paris, "A kormánymu hibátlan... Semmi rendellenességet nem észlelek." "Zászlós, vegye át a vezérlést a saját pultjára, és állítsa vissza az eredeti irányt." szól Janeway. "Megtörtént. Irány beállítva." "Mr. Paris, végezzen el egy teljes ellenorzést a kormányospulton. Találja meg a hibát." "Igenis, kapitány."

"Megkérdézhett volna mielőtt elárasztja a gyengélkedőmet állati maradványokkal." méltatlankodik a Doktor, a Chakotay ágya mellett, indián szertartásokkal foglalatzkodó Torres láttán. "Ez egy gyógyító kerék... Chakotay törzsének egyik hagyományos talizmánja. Egyszer megmutatta hogyan kell használni. Arra kért... Ha valami történne vele, hajtsam végre a szertartást. Ez a kerék reprezentálja a bennünk, és a rajtunk kívül levo univerzumot." mondja Torres, a kikészített állatborön levo kör alakú rajzra mutatva, "Ugyanis úgy tartják, hogy az egyik a másiknak visszatükröződése. Ha valaki mélyen alszik, vagy... Látomások után kutat, azt mondják, a lelke elválik a keréktől. Ha kómába esik, vagy közel áll a halálhoz, akkor a lélek eltévedt. ... Ezek a kövek..." mutatja Torres a kezében levo legömbölyített, színes kodarabokat, melyeken különféle bevésések láthatók, "Irányjelzok. Segítenek megtalálni az utat visszafelé." A Doktor kétkedve sóhajt, mire B'Elanna így szól: "Elismerem, nem éppen tudományosan megalapozott módszer, de mégis..." "A coyote követ az ötödik és hatodik tartomány határára tette. Ezzel az antilopno birodalmába vezeti Chakotay lelkét. Ami a hagyományok alapján igen kellemes hely. Lehet hogy nem akar majd visszajönni..." "Ezt meg honnan tudja?" kérdezi Torres, sértődötten lekapva a követ a rajzról. "A kötelességem minél több orvoslási módszert ismerni. Többek között olyanokat is, amelyek különböző spirituális alapokon nyugszanak. De attól tartok, ezen az eseten a gyógyító kerék nem

sokat segíthet. Nem maradt elég a tudatból ahhoz hogy visszatérhessen." mondja a Doktor komoran, majd odébbáll. Torres kis tunodés után egy másik helyre teszi az imént levett követ, majd Chakotay felé fordul: "Találja meg a hazavezető utat, parancsnok..."

Kes lassan felpillant a könyvből amit a kabinjában olvasgat, és kíváncsian néz körül, mintha keresne valamit. "Halló...? Van itt valaki?"

"Olyan volt mintha... Lett volna valaki a közelemben." magyarázza Kes a konyhában serénykedő Neelixnek. "A telepatikus képességeid sugallták?" kérdezi a talaxiai, mire a lány serényen bólogat. "Olyasmi volt mint a múlt héten, mikor a gyengélkedőbe menet megérezted hogy Hargrove hadnagy ott járt, pedig már órákkal azelőtt elment?" "Most nem. Az olyan volt mintha mondjuk egy zene foszlányait hallottam volna egy távoli helyről. De ez... Szinte tapintani tudtam volna a jelenlétet. Éreztem hogy van még ott velem valaki." "Ki volt az?!" kérdezi Neelix bosszankodva. "Nem tudom. Egy... Lény. Többet nem tudok mondani."

"A görbületi hajtómu eloirásosan üzemel, kapitány." lép oda egy hadnagy a kapitányi székben ülő Janewayhez. A hajó ekkor meglódul, mire Janeway megjegyzi: "De már megint irányt változtattunk. ... Mr. Kim, vissza az eredeti pályára!" "A kormányzás nem reagál. A terminálom kikapcsolt." rázza meg a fejét Kim, mire Tuvok átvág a hídon hogy utánanézzon a dolognak. "A vezérlofunkciókat blokkolták." mondja a vulcani kisvártatva. "Kicsoda?" kérdezi Janeway. "A parancs a tizenkettes szint, 'D' hetes szektorból, a navigációs panelről érkezett." állapítja meg Tuvok. "Próbálják meg visszaállítani a vezérlést." "Leellenoriztem a teljes ODN-t a kormányospultban és az alrendszerekben. Nem találtam semmit." érkezik Paris egy jegyzetfüzettel a kezében. "Idközben újabb gondjaink adódtak." jegyzi meg Janeway. "Kapcsolat a vezérléssel helyreállítva." jelenti Tuvok. "Helyes. Álljunk vissza a régi irányra. Janeway hívja Torrest: ki van most a navigációs panelnél?" "Jelenleg senki. Én használtam még ma reggel, és Paris hadnagy néhány perce." "Ez nem igaz!" tiltakozik Paris vehemensen. "Biztos ebben, B'Elanna?" "Teljes mértékben. Öt perce láttam eljönni onnan." "Janeway kilép. ... Van erre valami magyarázata?" fordul a kapitány Paris felé. "Eljöttem a panel mellett, útban visszafelé a Jeffries-folyosók felől. De ez minden. ... Vádol talán valaki valamivel?!" "Csak logikus következtetéseket vonunk le, hadnagy." lép közelebb Tuvok, "Mindkét útvonal-módosítást onnan kezdeményezték, ahol akkor épp ön dolgozott." "Biztosíthatom önöket, nem én voltam." "Nem feltételezem magáról hogy épp most akarna fellázadni, Mr. Paris. De azt nem zárhatjuk ki hogy valami miatt hiányosak az emlékei. Keresse fel a gyengélkedőt, és végeztesse el a Doktorral néhány vizsgálatot." "Rendben."

"Neuro-transzmitterek rendben... Szinaptikus funkciók stabilak... Maradjon már nyugton!" csattan fel a Doktor, mivel Paris folyton a hologram által a feje körül mozgatott orvosi letapogatót figyeli. "Talált valamit, Doktor?" érkezik Tuvok a gyengélkedőbe. "Bár még nem végeztem minden vizsgálattal, a jelek szerint eddig minden rendben." "Úgy látom, más gyanúsítottat kell keresnie, Mr. Tuvok." jegyzi meg Paris. "Épp ellenkezőleg. Megvizsgáltam a navigációs panelt, és az ön DNS-ét tartalmazó nyomokat találtam rajta." "Ez teljességgel lehetetlen." "A visszamaradt sejtmaradványok kevesebb mint tizenkét órásk. Még mindig azt állítja hogy ártatlan?" "Hát, most már kezdem nem tudni mit higgyek." "Talán a bio-molekuláris letapogatás kiderít valamit." mondja a Doktor. "Értesítsen az eredményről." mondja Tuvok, majd a kijárat felé veszi az irányt.

"Megtaláltam a támadónk ionnyomait. Egyenesen a sötét anyag felhőjébe vezet." mondja Tuvok a taktikai konzolnál, a mellette álló Janewaynek, "Mint láthatja a hajó röppályája fölöttébb szeszélyes." "Ezek a planetoidok a ködben... Elég komoly gravitikus zavarokat kelthetnek. Mint egy forgószelel. Talán fölmérték őket, és a legbiztonságosabb útvonalon haladtak át közöttük." mondja Janeway. "Logikusnak tűnő feltételezés. ... Javaslom hogy pontosan kövessük az útvonalukat." "Egyetértek. Irány a..." A híd fényei és a monitorok ekkor hunyorogni kezdenek, és több felől vészjelzés szólal meg. "Kapitány, impulzusmeghajtásra lassultunk. A hajó gyors ütemben energiát

veszít." jelenti Kim, "A hajtóműmag leáll." "Híd hívja a gépházat: jelentést!" szól Janeway, de nem kap választ. "Torres hadnagy, hall engem? ... Mr. Kim, öné a híd. Tuvok, velem jön!" "Torres, mi történt?!" kérdezi a gépházba beviharzó Janeway. "Kapitány?" "Vészhelyzeti keverokamra-leállítást kezdeményezett." "Hogy mit?!" áll döbbenetben Torres. Janeway a hajtóműmaghoz siet, megsejlel, majd továbbvonul: "Késo, a folyamat lezajlott. Kell vagy két óra mire helyreállítjuk a dilithiumstruktúrát. ... Állítsák üzembe a többi rendszert! ... Ezenkívül elszállt a központi számítógép, a hídnak nincs összeköttetése semmivel, és mozgásképtelenek vagyunk. Elárulná, miért?!" "Fogalmam sincs mirol beszél." rázza meg a fejét Torres. "De hát mi az ördög folyik itt?!" pillant Janeway kérdőn Tuvokra.

"Találtam valamit, de nem lesz benne sok köszönet." fogadja a Doktor a gyengélkedőbe érkező Janewayt, otthagya az egymást méregető Torrest és Parist. "Ez itt Mr. Paris emlékezet-mintázata, az elmúlt huszonnégy óra." mutat a Doktor egy összetett elektromos mintázatot a kapitánynak, ami egyhelyütt észrevehetően ellaposodik és leegyszerűsödik, "Amint látja, a jelek nagyjából hasonló, egyenletes mintázatúak. De itt, tizenhárom óra ötven táján, a dolog megváltozik. ... Íme, ez itt egy idegen gondolatmintázat." mutatja a Doktor, kinagyítva a kérdéses részt, "Márpedig ez az az idopont, mikor Mr. Paris a navigációs panelnél járt. De lesz ez még rosszabb is. Itt egy korábbi is, tizenkét óra két perckor, mikor az új irány beállításra került. ... És találtam egy hasonló mintát Torres hadnagy esetében is, abban az időszakban, mikor leállította a keverokamrát. ... Ez az egész együtt arra utal, hogy ez az idegen mintázat egy időre elnyomta az áldozatok saját agyműködését." "Idegen mintázat? Honnan?" kérdezi Paris. "Azt nem tudom. ... De elég különös jel. Még nem láttam semmi ilyesmit." ismeri el a Doktor. "Doktor, mit akar ezzel mondani?" kérdezi Janeway rosszat sejtve. "Egy lehetséges magyarázat... Az egyetlen amivel eddig szolgálhatok... Hogy egy ismeretlen, idegen értelem átvette fölöttük az irányítást egy időre." "Behatolási riadó! Biztonsági személyzet négyes készségbe!" szól Tuvok a Doktor szavainak hallatán, "Lehetséges hogy a behatoló velünk együtt érkezett a siklóban." "Ha így van... A jelek szerint meg akarja akadályozni hogy visszatérjünk a felhőbe." mutat rá Janeway, "És a jelek szerint képes személyről személyre vándorolni. Ha pedig így van, bármelyikünkbe beköltözhet, és irányíthatja az eseményeket, anélkül hogy észrevennénk." "Így van. Kivéve engem." jegyzi meg a Doktor. "Igaza van. Eddig csak szerves lényeket támadott meg." mondja Paris, "Ha közvetlenül kapcsolatba tudott volna lépni a számítógéppel és a navigációs rendszerrel, már rég megtette volna." "Vagyis jelenleg a Doktor az egyetlen a fedélzeten, aki megbízható." mondja Janeway, majd a hologram elé áll: "Doktor, mindaddig amíg ezt az idegen tudatot ki nem iktatjuk, nem kockáztathatjuk meg hogy hatalmába kerítse a vezénylőtiszteket. ... Ideiglenesen átruházom önre az összes hozzáférési kódot." "Mit... Ez mit jelent? Hogy én irányítsam a hajót?" "Nem. Ön lesz a biztosíték. Ha bármikor úgy látja hogy bármelyikünk az idegen tudat hatása alá került, hatástalaníthatja a parancsainkat, és átveheti a hajó irányítását. Felkészültnek érzi magát erre?" "Persze. Hiszen minden nap életrol-halálról kell döntenem." "Máris sokkal jobban érzem magam." jegyzi meg Paris boldogtalan ábrázattal. "Számítógép, minden hozzáférési kódot átsorolni a holografikus orvos felügyelete alá. Felhatalmazás: Janeway, nyolc négy egy alfa hat öt." "Átsorolás megtörtént." nyugtázza a parancsot a számítógép. "Most pedig lássuk, nem tudjuk-e meggyorsítani a hajtómű újraindítását." indul Janeway a kijárat felé, a többiek pedig a nyomába szegődnek.

"Kapitány...!" éri utol a futva közeledő Kes a gyengélkedőből kilépőket, "Hallottam mi történt, és azt hiszem igazuk van. Valóban van egy idegen élőlény a hajón. Egész nap valami furcsát éreztem... Nem tudom mi az, de itt van!" "Tudja, pontosan hol?" kérdezi Janeway. "Nem. De itt van a hajón." "Kapitány... Kes telepatikus képességei még nem eléggé kifinomultak. Ha összeolvasztom vele a tudatomat, segíthetek neki az észlelésére koncentrálni." javasolja Tuvok. "Én benne vagyok." mondja Kes. "Rendben. Csinálják." bólint Janeway, mire Tuvok és Kes elindulnak visszafelé a folyosón.

"A kapitány minden fontosabb helyet biztosítani akar. Ön az 'A' tizenhetes Jeffries-folyosó." mondja Kim a mellette haladó technikusnak egy folyosón. "Pontosan mi ellen kellene megvédenünk?" "Nem tudjuk pontosan. Csak hogy egy testetlen lényről van szó." "Testetlen? Tehát képes lehet átmenni a..." Kim társában ekkor bent reked a szó, mert időközben megérkeztek egy lifthez, és mikor az ajtó kinyílik hogy beengedje őket, a kabinban a mozdulatlanul heverő Tuvokot és Kest pillantják meg. "Orvosi vészhelyzet, hetes szint, alfa tizenhármas szektor!" adja le a riasztást Kim, majd jobb híján a szerszámövéből elkapott általános trikorderrel kezdi vizsgálgatni Kest és Tuvokot.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. A jelek szerint Tuvok és Kes egy azonosítatlan energia-kitörés áldozatai lettek. Tuvok csak könnyebben sérült meg, de Kes kómában van."

"Az esemény hasonlóan zajlott le ahhoz mint ami a siklóban történt." mondja Tuvok a majdnem-sötét tanácssteremben, "Az energia-kisülés áthatolt a kabin falán, betöltötte a helyiséget, és mindkettenket leterített." "A belső szenzorok nem jeleztek semmit." jegyzi meg Torres. "A jelenség kívülről eshet a szenzoraink alap érzékenységi tartományán." veti fel Tuvok. "Talán. De egy ilyen töltet nem jöhet csak úgy a semmiből..." mondja Janeway. "A legérzékenyebb letapogató ami a fedélzeten van, egy magnetonszkennerek. Azzal átfésülhetnénk a hajó minden egyes centiméterét, de nem sok értelme lenne. A lény könnyedén kitérhet elölünk." szól Paris. "És ha az egész hajót egyszerre tudnánk letapogatni?" kérdezi Torres. "Hogyan?" fordul fel Janeway kérdőn. "Impulzusletapogatással. Át tudnánk alakítani az összes szenzort, hogy egyszerre bocsásson ki egy letapogatóimpulzust, így minden rendellenes energiaforrás leképezodna. ... Harry, mit gondolsz?" pillant Torres Kimre, aki mozdulatlanul bámul maga elé. Tuvok fézert, Torres pedig trikorderrel ragad, Kim viszont néhány pillanat múlva megmozdul, és meglepett pillantásokat vet rájuk: "Mi van?! Mit csináltam?" "Ne mozogjon, Mr. Kim." szól Tuvok. "Nem észlelek semmi különösöt. De ez nem sokat jelent." mondja Torres, elrakva a trikorderrel. "Mit csinált az imént?" kérdezi Janeway. "Elgondolkodtam... Egy tanulmányról a magnetonszkennerekről, amit valamikor régen olvastam. Lehet hogy kissé túl mélyen merültem a gondolataim közé..." "Ez a közbiztonsági föltétel nyugtalanító. ... Foglalkozunk sincs mi történik, mikor valakit hatalmába kerít ez a... Lény. ... Ha minden alkalommal gyanúsítgatni kezdünk valakit, aki kissé másképp viselkedik mint általában, hamarosan mindenki üldözés mániás lesz. ... Tuvok, B'Elanna, nézzék meg mit tudnak kihozni ebből az impulzusletapogató-ötletből. Egy próbálkozást megér a dolog. Ez minden." mondja Janeway, berekesztve a megbeszélést.

"És ez még mind semmi. Parsons zászlós pejutát rendelt. Hidegen!" méltatlankodik Neelix a gyengélkedőben, a Kest vizsgáló Doktor mellett. "És?" "Máskor mindig melegen issza! Melegen! Citrommal!" "Csak azért mert valaki kipróbálja, milyen a kedvenc itala másképp, nem került mindjárt annak a lénynek az irányítása alá." "De akkor is... Nem gondolja hogy meg kellene vizsgálnia? Csak hogy biztosak legyünk a dologban." "Megvizsgálhatnánk mindenkit, akit megemlékezett az elmúlt rövid időszak alatt, de semmi haszna nem lenne! Tudjuk hogy a lény képes egyik emberből a másikba költözni." "Nekem úgy tünik, mintha védené Parsons hadnagyot..." "Nem védek senkit. Csak úgy gondolom, kezdi kicsit túlzásba vinni ezt..." mondja a Doktor bosszankodva, "Sőt, ahogy így jobban megnézem..." "Csak nem... Csak nem azt akarja mondani hogy én...? Doktor?! ... Ki kell jelentenem: semmiféle lény nem vehetne rá arra hogy bántsam Kest!" "Csak szeretném ha felismerné, a viselkedése csak tovább rontja az amúgy sem túl vidám hangulatot. Szóval nyugodjon meg végre. ... Egyébként a jelek szerint Kes nem szenvedett maradandó idegrendszeri károsodást. Azonnal értesíteni fogom, amint kihoztam a kómából." Neelix megkönnyebbülten távozik, ám az ajtónak még becsukódni sincs ideje, mert Tuvok érkezik a gyengélkedőbe, és az egyik fali muszterszekerényt megbontva dolgozni kezd. "Mit csinál?!" fordul felé a Doktor. "Átállítjuk a hajó belső szenzorrendszerét. Csak egy perc az egész." "Muszáj éppen

most? Mikor egy beteggel foglalkozom?" "Sajnálom, Doktor. A kapitány parancsa. ... Egyébként hogy van?" kérdezi a vulcani, odalépve Kes ágyához. "Nincs maradandó sérülése. Egyébként a sebei más jellegűek mint Chakotay parancsnoké. A bio-neurális energiakészlete rendben van. Csak ezeket a zúzódásokat nem értem a nyakán és a vállán. Nem olyanok mint amit valami energia-kitörés okozott. Inkább dulakodás nyomainak nézem." "Különös. Ilyesmire ugyanis nem emlékszem." mondja a vulcani. "Akkor nem értem. Pedig az egyik nyom nagyon úgy néz ki, mintha a nyaki idegközpont megszorításával próbálkoztak volna nála."

"Igen, tessék." szól ki Janeway a készenléti helyiségből. Tuvok lép be, majd megáll félúton az íróasztal és a bejárat között: "Torres hadnagy és én két órán belül befejezzük a letapogatás elokészítését. A letapogatóimpulzus érzékelési zavarokat és szédülést okozhat majd, néhány másodpercre." "Figyelmeztessék erre a legénységet, mielőtt nekikezdenek." "Igenis, kapitány. ... Lenne itt még valami amirol be kell számolnom. Kes sérüléseit a jelek szerint nem energijelenség okozta. A Doktor fizikai bántalmazásra utaló nyomokat talált." "Bántalmazták? ... De magán nem voltak ilyen nyomok..." "Így igaz." "Lehetséges hogy ön okozta azokat a sérüléseket?" "Hogy én?" "Talán az a lény az ön testét szemelte ki akkor." "Elképzelhető. Talán csináltatnom kellene egy idegrendszeri letapogatást, kiderítendő, tapasztalható-e nálam az a bizonyos emlékhány." "Támogatom az ötletet. Janeway hívja a gyengélkedőt: vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni." "Parancs nem végrehajtható. A VOH rendszerei kikapcsolásra kerültek." érkezik a számítógép válasza. "Ki által?" "Ez az információ nem áll rendelkezésre." Janeway maga felé fordítja az asztali terminált, és néhány rendszeradatot kér le: "A Doktor indítóprogramját blokkolták, a zárlatot kóddal védték. Nem lehet újraindítani." "A tettes valahonnan a négyes szinten fölülről fért hozzá a rendszerhez." állapítja meg Tuvok, a monitorra pillantva. "Miért akarná valaki kikapcsolni a Doktort?" "Mert ő rendelkezik a Voyager biztonsági kódjaival." "Csakhogy a kikapcsolása miatt a kódok újra visszaszálltak rám." "Induljunk ki abból hogy a lény nem tudja irányítani a holografikus orvost. Logikus lépésnek tunik, hogy visszajuttatja azokat egy humanoid kezébe, hogy rajta keresztül hozzájuk férhessen." "Vagyis rajtam keresztül..." mondja elhulve Janeway, "Túl veszélyes ha egy ember rendelkezik minden kód fölött. Azt javaslom, osszuk kétfelé a kódcsoportokat." "Elorelátó döntés." bólint Tuvok. "Ön tunik a legalkalmasabbnak az egyik kódcsoport átvételére. ... Az idegen lény bármelyikünket hatalmába kerítheti. Bármikor." "De valószínűleg nem ugyanabban az időben." "Tájékoztatom a legénységet. Mindenki biztosít mindenkit." mondja Janeway a kijárat felé indulva.

"Tájékoztatok mindenkit, hogy megint történt valami." szól Janeway, kilépve a hídra, "Valami, ami az idegen lényvel hozható kapcsolatba. A Doktort kikapcsolták, és egyelőre nem tudjuk újra üzembe helyezni. Úgy határoztam, megosztom a parancskódok fölötti uralmat..." Janeway hirtelen elhallgat, mire a mellette álló Tuvok kérden fordul felé: "Kapitány...?" Janeway összekulcsolja a kezét, és egy villámgyors ütéssel szinte letaglózza az egyébként nála egy fejjel magasabb vulcanit. Paris reagál elsőként, fézert ragadva fordul a kapitány felé, de képtelen elsütni a fegyvert. Tuvok, kissé szédelegve, felé fordul a padlón: "Lojön! A lény irányítása alatt áll!" Paris a kábítórá állított fegyverrel leteríti Janewayt, ám a következő pillanatban a mellette álló Kim emeli fézerét Tuvok felé. Paris reflexből leüti a zászlóst, mire egy nem messze álló technikus húzza elő a fézert a szerszámövéből, hogy Tuvokra támadjon vele. A vulcani a jelek szerint megelégedi a fogócskát, teljes szórásra állítva a fegyverét elkábítja a hídon tartózkodó összes embert.

"Ennek segítene kell..." mondja Paris, egy oltópisztolyt szorítva Janeway nyakához a gyengélkedőben. "Köszönöm, Mr. Paris. ... Tud valamit kezdeni a Doktorral?" csusszan le Janeway a vizsgálóasztalról, és a központi terminálnál dolgozó Kim mellé lép. "Még semmit. Bárki muve is ez, átkozott jó munkát végzett. Már hat titkosítási szinten kellett keresztülvágnom magam." "Mennyi időre van szüksége?" "Két-három óra." "Torres hívja Janewayt: kapitány, le tudna jönni a gépházba? Van itt valami amit látnia kellene." "Azonnal ott vagyok. ... Mr. Paris, amíg kénytelenek vagyunk

nélkülözni a Doktort, ön lesz az ügyeletes orvos. Kim zászlós, önre a hídon lesz szükség." osztogatja a parancsokat Janeway, a gépház felé indulva.

"Sikerült kinyernem néhány adatot Chakotayék siklójának adatbankjából." mondja Torres a gépterem egyik terminálja mellett, a pult fölé hajló Janewaynek, "De nem találtam semmi különösét, amíg el nem végeztem egy integritásellenorzést. Kapitány, az adatok nem az energia-kisülés miatt veszték el. Valaki törölte őket. Utána pedig túlterhelte a szenzorrendszert, hogy úgy tunjon, külső behatás okozta az adatvesztést. És ez még nem minden. A hibajavító adatok alapján sikerült az adatbank egy részét helyreállítani. ... Ott voltak a kód közelében, és valóban beleszaladtak egy kisülésbe. De nem volt ott semmiféle másik hajó. ... Ha jól értelmezem az adatokat, a kisülés magából a ködből eredt." Janeway aggodalmasan néz körül, majd halkabbra fogott hangon kérdezi: "De miért állt volna elő Tuvok egy ilyen mesével?" "Lehet hogy a lény hatása alatt állt." "Híd hívja Janewayt: közeledünk a ködhez." üzeni Kim a hídról. "Értettem. ... Mikor tudná elvégezni a magnetonimpulzus-letapogatást?" fordul a kapitány Torres felé. "A szenzorrendszer már töltődik. Tizenöt, legfeljebb húsz perc múlva." "Elotte irányítsa át a vezérlést a hídra. ... Addig pedig megnézzük alaposabban, mi az amit nem lenne szabad látnunk."

"Mr. Tuvok, fel tudja térképezni az idegen hajó ionnyomait?" kérdezi Janeway a hídon, miután a Voyager megállt, nem messze a kód viszonylag éles határvonalától. "Azt hiszem igen. ... Mr. Kim. Állítsa be a következő útvonalat." mondja a vulcani, továbbítva a zászlós monitorára a mérési eredményeket, "A pajzsok teljes töltöttségen, minden készen áll a ködbe való belépéshez." "Kapitány... Befejeztem a vizsgálatokat amiket a Doktor kezdett el, mielőtt kikapcsolták." mondja halkan az imént a hídra érkezett Paris Janeway mellett megállva, "Talált valamit. ... Mégpedig, ha jól értelmeztem az adatokat, a Kes nyakán és vállán lévő véraláfutások egy vulcani bénítófogás eredményeként keletkeztek. Janeway döbbsen arccal fordul Tuvok felé: "Hádnagy..." "Nem emlékszem arra hogy bántottam volna Kest. Lehetséges hogy a lény irányítása alatt voltam." "Elképzelhető... De miért támadja folyton magát? Három különböző alkalommal... Ön volt a célpont." "Én vagyok a biztonsági fonék. Talán emiatt ítélek különösen veszélyesnek." "Mindeddig nem jelentett nagyobb fenyegetést mint bárki más. És mégis, mindig az ön közelében bukkan fel." "Kapitány... Azt hiszem, most fölöttébb emberi módon reagál a helyzetre. Ez lassan kezd paranoiává fajulni." "Meglehet. De ez nem akadályoz meg abban hogy alaposabban megnézzem azokat az ionnyomokat. Milyen tartományban észlelte őket?" "Többfázisú letapogatást kell alkalmazni. Ha megvizsgálja az alfa-K tartományt, észlelni fogja." "Igen, valóban itt van. De érdekes módon szubtéri zavaroknak még csak nyoma sincs a közelében. Ezen adatok szerint egy meghajtás nélküli hajó hagyta a nyomokat. ... Hazudik, Tuvok! Nincs semmiféle hajó, soha nem is volt! És amíg nem tisztázunk néhány dolgot, távol tartjuk magunkat a ködtől. ... Mr. Kim, irányt változtatunk..." "A parancsot visszavonom." mondja Tuvok, fézert fogva Janewayre, "Pontosan ez az amit az idegen lény egész idő alatt megpróbált elérni. Azt hiszem, a kapitány a befolyása alatt áll, ezért átveszem a parancsnokságot. ... Zászlós, folytassa az utat a kód belsejébe, fél impulzusmeghajtással." "Ne engedelmeskedjen, Harry." mondja Janeway. "Csinálja, zászlós!" pillant Tuvok Kimre. "Nem, uram." "Tájékoztatok mindenkit hogy a fegyverem szórásra, és halálos fokozatra van állítva. Átveszem a híd fölötti uralmat. Mindenki húzódjon egy helyre hogy szemmel tarthassam magukat." mondja Tuvok, majd Kim pultjához lépve visszafordítja a hajót a kód felé. "Egy energiamintázat észlelhető a ködben." mondja Kim, szemügyre véve a tudományos pultot, ami mellett ő és Janeway ácsorognak, "Komoly hasonlóságot mutat egy biológiai mintázattal." "Élőlény?" "És közeledik." bólint Kim. "Az a lény ott kint... Egy fajba való?" kérdezi Janeway Tuvokot. "Mi vagyunk a komar. Ez a mi területünk."

A gépteremben, a keverokamra ellenorzo pultjánál dolgozó Torres hirtelen felkapja a fejét, majd átsiet egy másik munkahelyre, és végigfuttatja ujjait a pult billentyűzetének egy részén. A hajó a következő pillanatban megrázkódik.

"Mi történt?" húzódik közelebb Janeway a mérnöki pultot szemmel tartó technikushoz. "Kivetettük a hajtómumagot." "Nem... Nem! Tovább kell mennünk!" mondja Tuvok. "Torres hívja a hidat: attól tartok, az imént a lény befolyása alá kerültem. Az egyik pillanatban még a plazmareléken dolgoztam, a következőben meg azt láttam hogy a jelek szerint kivettem a hajtómumagot." "Értettem, hadnagy. Maradjon készenlétben" "Ezt nem értem... Ha a lény Tuvokban van, hogy lehet akkor a gépházban is?!" kérdezi Paris. "Fogalmam sincs." rázza meg a fejét Kim, "Hacsak nincs belőlük ketto." "Két lény..." tunodik Paris. "Egy pillanat..." fordul feléjük Janeway, "Torres hadnagynak nincs jogosultsága a hajtómumag kivetését kezdeményezni. Ahhoz egy magasabb szintű azonosító kód kell. ... Számítógép, ki adott felhatalmazást a hajtómumag kivetésére?" "A parancsot Chakotay parancsnok azonosítójával erősítették meg." "Chakotay..." "De hogyan?" kérdezi Kim. "Ez a lény, ami Tuvokban van, el akar jutni a ködbe. Egy másik azonban éppen hogy meg akarja ezt akadályozni. És az a másik, Chakotay. Tudja hogy veszélybe kerülünk, ha belépünk a ködbe." mondja Janeway. "Hiszen o agyhalottan fekszik a gyengélkedoben." jegyzi meg Kim. "Talán mégsem. Hiszen a neurális energiája valahogyan elhagyta a testét. És most egyik emberből a másikba vándorol." "A hajó ekkor megrázkódik, Tuvok pedig elégedett ábrázattal néz végig még egyszer a pulton, amin mindeddig dolgozott. "Újra mozgunk, kapitány. Tuvok aktiválta a segédhajtóműveket." "Idehozott minket. Miért?" kérdezi Janeway, "Hogy a mi neurális energiánkat is kivonják?" "Jó a meglátása. A legénység energiája több évre elegendő lesz a fajunknak." "Nem szükséges elpusztítaniuk minket. Segítgetünk más energiaforrást találni..." mondja Janeway, miközben a hajó többször megrándul. "Az energialények megtámadták a hajót." jelenti Kim, mire Tuvok egy pillanatra felé fordul. Janeway átbújik a híd hátsó részét a kapitány és az első tiszt székétől elválasztó korlát alatt, és bebillentyuz néhány parancsot a két szék közötti terminálon. A hidat erőteljes villanások árasztják el, mire mindenki megtántorodik. Paris szedi össze magát elsoként, és a dolgot fölöttébb rosszul viselő Tuvokhoz sietve, kicsavarja a kezéből a fézert. Tuvok összeroskad, a teste rövid időre felfénylik, majd a belőle kiszabaduló energia beleolvad a legközelebbi falba. Paris elkapja a szerszámövében lévő trikordert, megvizsgálja a vulcanit, majd megnyugtatóan bólint Janeway felé. A hídon gyorsan helyreáll a rend, miközben a kapitány a letapogatás eredményét elemzi: "A lény trionikus energiából áll." "A jelek szerint csatlakozott a társaihoz." állapítja meg Kim. A hajó mindeközben újra meg újra megrázkódik. "A pajzsok egyelőre tartanak. De ha így folytatják a lövöldözést, már nem sokáig." szól Paris, "Az elektromágneses zavarok teljesen használhatatlanná tették a szenzorokat. Nem tudom merre van a kifelé." "Akkor megfordulunk, és arra megyünk amerrel jöttünk." mondja Janeway. "Igen, asszonyom." "Nem tudom sikerül-e. Tuvok egy elég bonyolult pályán hozott ide minket. Lehet hogy inkább még beljebb kerülünk." aggodalmaskodik Kim. "Mr. Kim, próbálja meg rekonstruálni a Tuvok által összeállított eredeti útvonalat." "Máris." "Pajzsok hatvanöt százalékon. Az energialények elkezdtek áthatolni a védelmi rendszereinken!"

A gyengélkedoben, az aggodalmasan Kes fölé hajló Neelix egyszer csak felegyenesedik, és merev léptekkel Chakotay ágyához siet, majd elkezd átrendezni a köveket a gyógyító keréken.

"Nincs szerencsénk. Tuvok törölte az útvonalat. Biztos akart lenni abban hogy nem találunk ki." mondja Kim a hídon. "Neelix hívja a hidat: kapitány... Nem, vagyok biztos benne, de azt hiszem az imént... Egy lény hatalmába kerültem. És fura dolgot kellett csinálnom: átrendeztem a köveket a gyógyító keréken." "Ha ez valóban Chakotay, talán mondani akar valamit." néz körül Janeway reménykedve, "Mr. Kim, kapcsolja be a Doktor képtovábbító rendszerét a gyengélkedoben!" Az egyik terminálon hamarosan megjelenik a gyengélkedő egy részlete, a gyógyító kerékkel együtt. "Mi lehet ez? Egy kód? Valami üzenet?" nézegeti Janeway a köveket. "Talán térkép?" veti fel Paris. "Számítógép, a környező terület csillagtérképét összevetni a monitoron látható képpel." szól Janeway. A gyengélkedőből érkező képre hamarosan rákerül a térkép egy darabja, és kiderül hogy valóban van egyezés. "Chakotay így akarja megmutatni a kijáráshoz vezető utat..." mondja Paris reménykedve. "Mr. Kim, állítson össze egy pályát, ami elvezet emellett a három planetoid mellett."

mondja Janeway, a térkép és a kövek együttállása által meghatározott égitestekre utalva. A Voyager nekiindul, de egyre kevesebben kezd rázkódni. "Elvesztettük a pajzsokat. A lények elárasztják a hajót!" jelenti egy zászlós. "Mr. Kim?" kérdezi az egyik korlátba kapaszkodó Janeway. "Most haladunk el a harmadik planetoid mellett, a köd sűrűsége csökken." "Híd hívja Torrest: minden tartalékenergiát a manoverezó hajtóművekbe, még a létfenntartását is!" üzeni Janeway. A remegés rövidesen megszűnik, és Kim megkönnyebbült hangon jelenti: "Elhagytuk a ködöt, kapitány. Energiaellátás stabilizálódik, pajzsok töltődnek, burkolat épsége kielégítő. A lények nem követnek bennünket."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48735.9. Visszatértünk a hajtóműmag kivetésének helyére, és sikeresen a fedélzetre vettük az egységet. Most már csak abban kell reménykednünk hogy a Doktor képes lesz Chakotay parancsnok tudatát egyesíteni a testével."

"Sikerült?" kérdezi Janeway a doktor mögött állva az egyik oldalon, míg a másikon az aggodalmas arcú Torres látható. "Úgy néz ki. ... Parancsnok?" emeli fel a hangját a Doktor, mire Chakotay lassan kinyitja a szemét, "Hall engem?" Chakotay vesz néhány nagy levegot, majd egy darabig kíváncsian szemlélve a fölője hajló arcokat, megszólal: "Igen. Elégge szédülök, de azt hiszem... Visszatértem." "Hogyan sikerült visszajuttatni a tudatát?" kérdezi Torres. "Semmiség volt. Csak három neurális jeltovábbító, két agykéreg-stimulátor, meg tizenöt gigaquad tárolókapacitás kellett hozzá. Egy ennél részletesebb magyarázat még szakértok számára is eltartana vagy tíz óráig." mondja a Doktor vidáman, mire Janeway és Torres rosszálló pillantásokat vetnek rá. "Igazán egyedülálló feladat volt. Örömmel írnék róla egy értekezést... Ha volna hol publikálni." mondja a Doktor, majd az irodája felé indul, elhaladva a valamivel odébb ácsorgó Tuvok, és az egy másik ágyon ülve nézelődő Kes mellett. "Mi történt, parancsnok?" hajol közelebb Janeway Chakotayhoz. "A sikló ellen intézett támadás után..." mondja Chakotay erotlenül, "Olyan érzésem volt mintha lassan elsodródtnam volna a testemtől. Azt hittem... Meghaltam." "Mikor a sikló elérte a Voyager-t még mindig testtelen volt?" "Igen. Nem tudtam beszélni, nem tudtam megérinteni a dolgokat... De aztán rájöttem, ha erosen koncentrálok valakire aki egy helyiségben van velem, behatolhatok a tudatába. Eloszor csak apró dolgokra tudtam rávenni az alanyokat, de aztán egyre könnyebb lett. ... Bocsássá meg ha kissé durva voltam önhöz." pillant Chakotay Tuvokra. "Nincs szükség a bocsánatkérésre." "Szép munka volt, parancsnok. Jó hogy visszatért közénk." mondja Janeway kedves mosollyal. "Hogy oszinte legyek... Számomra olyan volt mintha egy percet sem lettem volna távol."

13. Faces - Szemtol szemben

"A regenerációs fázis lezajlott. A genotron kikapcsolható." hallatszik egy férfi hangja a félhomályos laboratóriumban, ahol egy sötét, hullámos hajú no áll egy tartóhámhoz rögzítve, Feje mélyen előre hajtva, a jelek szerint nem ura a testének. "Biomátrixot kikapcsolni. ... B'Elanna...? B'Elanna Torres? Ébredjen..." hallatszik a férfi hangja, mire a no feje megrándul, majd felemelkedik. A hullámos hajkorona által övezve jellegzetes klingon arc válik láthatóvá, ám a no arcvonásai kísértetiesen hasonlítanak a Voyager fogépészéire.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48784.2. Befejeztük az Avery rendszer feltérképezését, és éppen úton vagyunk hogy újra a fedélzetre vegyük Parist, Torrest és Durstot. Mostanra már bizonynyal befejezték a harmadik bolygó magnezitalakzatainak vizsgálatát."

"Már itt is vagyok, Mr. Tuvok. Egy tányér hamisítatlan vulcani plumec leves." mondja Neelix az egyik asztaltól nem messze álldogáló Tuvoknak az étkezőben, letéve egy tálcat az asztalra. "Már említettem, Mr. Neelix hogy felesleges ezzel fáradnia. Teljességgel megfelelo a számomra az amit a legénység többi tagja fogyaszt." "Badarság! Mindenki megérdemli hogy idonként hazai ízekeet élvezhessen." "Amennyiben így látja, köszönöm." mondja Tuvok, majd leülve nekilátna a levesnek. "Ugyan, semmiség. Örülök ha a legénység étkezési szokásait tanulmányozhatom. ... De mire vár? Hidegen már nem jó..." Tuvok elszántan belekanalaz a levesbe, ám az első kanál után elakad a lélegzete. Nagy nehezen kiprésel magából egy halk köhintést. "Nos, hogy ízlik?" kérdezi Neelix. Tuvoknak sikerül annyi levegot juttatnia a tüdejébe hogy válaszolhasson: "Nos, fölöttébb... Pikáns." "Finom, igaz?" Tuvoknak egyelőre nincs ereje többet mondani, inkább az asztalon álló pohár vízért nyúl, és igyekszik kissé lecsillapítani a nyelocsövében elszabadult poklot. "Pontosan a recept alapján készítettem, de végül valahogy olyan ízetlennek találtam. Úgyhogy kicsit megfuszereztem. Hívhatja Plumec Leves a la Neelix-nek." "Azért azt hadd szabadjon megjegyeznem, hogy ha módosítja egy jellegzetes étel receptjét, az utána már aligha nevezhető eredeti otthoni íznek." "Kérem hogy a vezénylotisztek fájadjanak a hídra." szólal meg ekkor Chakotay hangja az interkomból, mire Tuvok tole szokatlan élénkséggel indul az ajtó felé. "És a leves?" kérdezi Neelix csalódottan. "Parancsoljon... Jó étvágyat." Neelix, miután Tuvok elhagyta az étkezőt, leül az asztal mellé, félreteszi a kanalat, majd felemelve a tányért, nagyot kortyol belöle. Elő reakciója némiképp Tuvokéra emlékeztet, de a folytatás már kevésbé. Mikor újra képes rendszeresen levegot venni, Neelix boldogan felsóhajt: "Az otthon csodálatos ízei."

"A felderítók nincsenek a megbeszélrt koordinátákon." jelenti Chakotay a hídra érkező Janewaynek, és a hívásunkra sem válaszolnak." "Megpróbálták bemérni a kommunikátoraik jeleit?" "A felszínt letapogattuk, semmi nyom. A felszín alatt kell lenniük." mondja Kim, "De ott sem tudom bemérni oket." "Elképzelhető hogy a magnezitrétegek zavarják a szenzorainkat." veti fel Tuvok. "Vessen egy pillantást erre..." mondja Kim a pultja mellett álló Janewaynek, mire az közelebb hajolva szemügyre veszi az egyik monitort. "Ez az egyik barlangrendszernek az a része, ahová lesugároztuk a felderítőket. Ez a másik kép pedig azt mutatja, hogy néz ki a terület most." magyarázza Kim a két egymás melletti képre mutatva, amelyeken jól látható hogy egy sziklafolyosó egyik vége arrébb költözött, most nem ugyanazt a két barlangot köti össze mint korábban. "Csak nem változtatták meg az alakjukat azok a folyosók két nap alatt?!" kérdezi Janeway hitetlenkedve. "A jelek szerint ez történt. Csakhogy a szenzoraink nem mutatnak tektonikai aktivitásra utaló jeleket a környéken." "Az is lehetséges hogy Paris és a többiek nem oda jutottak ahová indítottuk oket, épp ezeknek a geológiai változásoknak köszönhetően. Szeretnék lemenni egy csapattal, és körülnézni." mondja Chakotay. "És mi garantálja hogy önt nem veszítjük el, parancsnok?" kérdezi Tuvok. "Kenyérmorzsa..." mondja Kim, mire Janeway kérden mered rá: "Hogy mi?" "Bocsánat. Azt akartam ezzel mondani, a parancsnok magával vihetne néhány megfelelően beállított szubtér-jeladót, amiket otthagynak az

útvonalán, mint..." "Kenyérmorzsa." bólint Janeway. "Sot, ha megfelelő távolságban helyezi el őket, rajtuk keresztül kapcsolatban maradhat a hajóval, sot, vészhelyzetben transzporter-relének is használhatjuk őket, amiken keresztül felsugározhatjuk." folytatja Kim. "Részemről rendben, parancsnok. Állítson össze egy osztagot. De azt akarom hogy a transzporter folyamatosan kövesse nyomon magukat." adja áldását a dologra Janeway. "Értettem, kapitány. Tuvok, Kim, jöjjenek." indul Chakotay a liftek felé.

"Nagyon sajnálom a kényelmetlenséget, de a jelenléte nagyon fontos a számunkra." mondja egy vidíiai, az eros fémpántokkal egy vizsgálóasztalhoz rögzített klingon nonek, "Meg kell értenie." "Ki maga?" "Sulan a nevem. Én vagyok a Vidíiai Testvériség vezető sebésze." "Magyarázatot követelek... Arra hogy... Mi történt velem." A vidíiai egy tükröt kerít elő valahonnan, és a klingon elé tartja. "Sebészileg megváltoztatták az arcomat...?! Most úgy nézek ki mint egy klingon!" "Semmiféle olyan sebészeti beavatkozást nem végeztem, amit önök értenek ez alatt. ... Van viszont néhány kérdés amit fel kell tennem mielőtt folytatjuk." "Nem gondolhatja komolyan hogy hajlandó leszek együttműködni." "Meglehet, hiba volt hogy meghagytam a tudatát..." jegyzi meg a vidíiai. "Durst... Paris.... Mit csinált velük?!" kérdezi Torres, dühösen fújtatva. "Milyen idős pontosan, klingon?" kérdezi Sulan, miközben egy állványon nyugvó berendezést igazít Torres fölé. "Annak hogy válaszoljak a kérdéseire, az az ára hogy maga is válaszol az enyémeke!" "Rendben. Elfogadom." "Akkor újra megkérdelem: mit csinált velem?! Pontosan!" "Újraépítettem a szervezetét. Most már teljes mértékben klingon." "Ez lehetetlen!" "Biztosíthatom, nagyon is lehetséges. Egy eljárással meggyorsíthatjuk a sejtszaporodást. Egyfajta kiterjesztett mitózis... A klingon genetikai anyagát eltávolítottuk, azután a genotronnal anyagból energiává alakítottuk... Végül teljes mértékben klingon egyedként alakítottuk újra anyaggá." "Miért? Miért tették ezt velem?!" "Nemzedékek óta kutatunk olyan fajok után, amik ellenállnak a betegségünkkel szemben. Reméljük, talán így találhatunk gyógymódot." "Miből gondolják hogy mi klingonok ellenállók lehetünk?" "Mert azt hiszem a genetikai szerkezetükben erre utaló jeleket találtam. De teljesen tiszta mintára volt szükségem hogy biztos lehessen benne. A népem még nem tud róla... De maga a legnagyobb reményünk." "Soha... Nem fogok... Segíteni maguknak!" kiabálja Torres, az asztalhoz rögzítő pántokat rángatva. "Maga nagyon eros. Remélem hogy tényleg ellenálló a betegségünkkel szemben." "Hogy akar erről megbizonyosodni?!" "Megfertőztem magát." mondja egyszeruen a vidíiai.

Különböző fajból származó, elcsigázott humanoidok sorjáznak be egy sötét helyiségbe, a sor végén Paris és Durst botladozik. A mögöttük lépkedő vidíiai örök egyike meglöki Durstot, hogy gyorsabb haladásra ösztökélje, mire az dühösen nekik ront. A vidíiaiak elokapják fegyvereiket, Paris pedig odébb rángatja a hadnagyot: "Már elfelejtette? Náluk vannak a fegyverek. Úgyhogy inkább nem ugrálunk." "Valahogy meg kell próbálnunk meglépni." mondja Durst, miután letáboroztak a számukra kijelölt emeletes ágynál, és az örök is odébbálltak. "Egyetértek. De csak akkor lépünk akcióba ha kiderítettük, mit csináltak B'Elannával." Durst egyetértően bólogat. "Addig is megfigyeljük az örök mozgását, megjegyezzük mikor esznek, mikor alszanak..." "Nincsenek túl sokan." jegyzi meg Durst, a hosszúkás helyiség távoli végében, egy muszerpult mögött álló vidíiaira pillantva, "Talán azért fárasztanak ki bennünket ennyire hogy ne legyen esélyünk harcolni." "Találni fogunk kiutat, Pete. És a megfelelő pillanatban odébbállunk innen." Annak az ágynak a felső részéről, amire Paris leült, ekkor gunyoros nevetés hallatszik. "Mi olyan vicces?!" pillant fel Paris. "Maga, barátom." hajol át egy talaxiai az ágy szélén. "Megtudhatnám miért?" "Mert innen még senki sem szökött meg. A vidíiaiak egy szívdobbanás alatt kiveszik a szívét annak aki megpróbálja... Egy szívdobbanás alatt... Ez jó!" vigyorog a talaxiai saját szellemességén. "Nagyon vicces..." morogja Durst. "Úgy látom jól ismeri ezt a helyet." mondja Paris felállva. "Illenék már. Hat éve vagyok itt." "Áruljon el valamit... Én úgy tudtam, ezek a vidíiaiak folyton híján vannak a szerveknek. Hogy lehet hogy még egyben vagyunk?" "Legyengültek a betegség miatt, emberek kellene nekik akik kiássák a folyosókat. És ezek mi vagyunk. Ha az ember életben akar maradni egy ideig, meg kell oriznie az erejét." "Kösz a tanácsot." "Aggódnia azért nem kell. Továbbra is szükségük van pótszervekre. ...

Hatvanhárman voltunk a hajónkon. Mára már csak én maradtam életben." "Figyeljen... Mikor rajtunk ütöttek, volt velünk egy no. B'Elanna Torres. Nem tudja mi történhetett vele?" "Ha nincs itt, akkor mostanra már a szervraktárban pihen."

Tuvok és Chakotay épp egy sziklapárkányon arasznak előre a barlangrendszerben, Kim pedig kicsit lemaradva egy tenyérszerű szerkezetet rögzít a falra, majd miután bekapcsolta, társai után ered. "Elhelyeztem a következő jeladót. A tájolójel tisztán fogható." "Remek." bólint Chakotay, felpillantva trikordere kijelzőjéről. "Van valami nyom?" kérdezi Kim, beérve a másik kettőt. "Jártak erre, ez biztos. A kérdés az, merre mentek tovább." "Igazi kiránduló környék." jegyzi meg Kim, mikor valahonnan a magasból szárnyak csapkodása, és éles hangú visítás hallatszik. "Parancsnok, zászlós... Erre!" érkezik Tuvok hangja az egyik oldalfolyosóból. "Mit talált?" kérdezi Chakotay, miután beérik a vulcanit. "Legalább öt humanoid járt erre." mondja Tuvok, mintegy mellékesen odamutatva egy sérült burkolatú trikordert a parancsnoknak, amit az imént vett fel a földrol. "Öt? Hiszen csak három tagú volt a felderítőosztag." mondja Kim. "Nyilvánvalóan nem voltak egyedül." állapítja meg Tuvok.

Torres arca verejtékben fürdik, arcvonásai néha görcsösen eltorzulnak. "Fájdalmi vannak?" kérdezi Sulan, közelebb lépve az asztalhoz. "Ez semmi..." "Figyelemre méltó. A betegség egyik korai tünete a heves fájdalmak. Csodálom hogy így turi. Néhányan már magába a fájdalomba belehaltak." "Egy fertőzésnél több kell ahhoz hogy végezzen velem." A vidíiai ekkor egy muszerpulthoz siet. "A jelek szerint igaza van... A szervezete igen hatékonyan küzd a kórokozók ellen. Ennek nagyon örülök." "Valóban? Jó magának." morogja Torres. "Hamarosan új szakaszába kezdünk az eljárásnak. Lemásoljuk a genetikai kódját, és megpróbáljuk a DNS-ét beilleszteni a miénkbe. Idovel sikerülni fog, és örökre kiirtjuk a betegséget! ... És mikor ennek eljön a napja, önt hosként fogjuk tisztelni." "Tudom hogy én vagyok az első klingon akivel találkoztak. Ezért elmondom magának: a klingonok a csatatéren érdemlik ki a dicsőséget! Nem pedig kísérleti nyúlként egy laborban!" "Korábban még azért hibáztatott hogy szétválasztottam. Most pedig mintha büszke lenne a klingon származására. ... Hálásnak kellene lennie, B'Elanna." mondja Sulan, visszatérve az asztal mellé. "Pedig tolem aztán nem fog köszönetet hallani!" "Idovel másképp fog gondolkodni erről. Nem hibáztathatom ezért. Egy ilyen csodálatos szervezettel mint a magáé, én is nagyon büszke lennék. Azt hiszem a klingonok a legfigyelemreméltóbb lények akikkel valaha találkoztam."

Paris arra ébred hogy valakit lelöknek a mellette lévő, üres ágyra. Forgolódik egy darabig, de végül nem nyitja ki a szemét, inkább megpróbál gyorsan visszaaludni. A másik ágyon gubbasztó alak, mikor meglátja a hanyatt forduló Paris arcát, közelebb jön. Egy arany színű betétes egyenruhát viselő földi nő az, akinek arca megdöbbenő hasonlóságot mutat a Voyager főmérnökéével. "Tom?" suttogja Torres, "Tom, ébredjen!" Paris végül mégiscsak kinyitja a szemét, és döbbenten mered az ágy mellett térdelő nőre: "B'Elanna?!" "Igen. Én vagyok..." "Mit csináltak magával?" "Emlékszem, mikor elkaptak bennünket a barlangban... Azt hiszem elájultam..." "Elkábítottak minket." bólint Paris. "A következő emlékem az, hogy egy laboratórium-félében tértem magamhoz. Megkérdeztem, mit csináltak, mire azt felelték... Eltávolították belőlem a klingon DNS-t." "Ez képtelenségnek tunik... Bár valóban emberi a kinézete." "Borzasztó gyengének érzem magam. A gyomrom is fáj..." "Nem lep meg azok után hogy mit követtek el önnel." mondja Paris, kinyúlva Torres felé, de az gyorsan félrehúzódik, "Annyira... Különös." mondja Torres, megérintve a homlokát. "Micsoda?" "Régen, mikor még gyerek voltam... Megpróbáltam mindent hogy elrejtsem a redőket a homlokomon. Kalapok, fejkendők... Minden ami eszembe jutott." "Mikor én kicsi voltam, folyton sapkát viseltem a frizurám miatt amit apám csináltatott nekem. Minden nyár elejétől kezdve." mondja Paris vidáman, mire B'Elanna is elmosolyodik. "A Kessick IV-en nottem fel. Az anyám és én voltunk az egyetlen klingonok. Akkoriban, amikor a kapcsolat az Anyabolygó és a Föderáció között már nem volt éppen... Felhotlen. ... Szólni nem szólt senki, de... Másképp kezeltek minket. És én nem bírtam elviselni azt az érzést. ... Azután az apám... Otthagyt minket. Öt éves voltam. ...

Este még ott volt... Reggelre pedig elment. ... Azután még sokáig sírtam, minden este. ... Nem beszéltem erről soha senkinek. ... Végül megértettem, azért ment el, mert... Túl klinton voltam a számára. Hát megpróbáltam ember lenni..." "Azt hiszem, most megkapta amire vágyott." jegyzi meg Paris, mire Torres könnyes arccal elfordul.

"Különös." áll meg Tuvok egy sziklafalat méregetve. "Mire gondol?" kérdezi Chakotay. "A legutolsó mérésünk szerint itt egy nyolc kilométeres folyosórendszernek kellene kezdődnie." "Pedig ez tömör gránit." szól Kim, megvizsgálva a falat. "Ha talajmozgások történtek volna még idelelt vagyunk, biztos megérezzük." jegyzi meg Chakotay. "Igen. Épp ezért nem hiszem hogy tektonikai aktivitásról van szó. Valószínűbb hogy ez a fal valamiféle illúzió. Egy álcázott erotér." mondja Tuvok. "Felderítőosztag hívja a Voyager-t: egy erotérre bukkantunk. Ahol korábban még egy sziklafolyosó volt, most egy falat találtunk." üzeni Chakotay. "Az erotér mintázata megegyezik azzal, amit a vidiiiai esetében tapasztaltunk." csatlakozik a beszélgetéshez Tuvok. "Parancsnok, tapasztalatból tudjuk hogy a fézereink át tudják ütni az eroteret. Tudni akarom mi van a fal mögött. De ne vállaltanak felesleges kockázatot. Vészhelyzetben azonnal felhozzuk magukat." "Értettem." nyugtázza az utasításokat Chakotay, majd trikorderét fézerre cserélve, rálo a kérdéses falra. Azonban semmi sem történik. "Nem működik a dolog, kapitány." "Állítsa át a fézert változó hullámhosszúságra." "Parancsnok...!" kiáltja figyelmeztetően Kim, fézerét egy folyosó bejáratára irányítva. Chakotay is arra fordul, és mikor kézilámpájának fénye két vidiiaira vetül, azonnal kiadja a parancsot: "Három személy fölsugárzásra!"

"B'Elanna..." érkezik Sulan a laborba, mire Torres abbahagyja a kezét rögzítő pánt elleni küzdelmet, amiben egyébként nyeresre áll. "Hogy érzi magát?" kérdezi a vidiiai. "Erosnek. Éppen ezért zavar hogy így akadályoz a mozgásban." "Együtt érzek..." "Nem szeretek állatként bezárva és leláncolva lenni." "Sajnálom. Bár tehetnék..." "Gondolkodtam azon amit mondott. Magának köszönhetem hogy végre teljesen klinton lehetek, Sulan. És az érzés valóban egyedülálló. Tulajdonképpen azt hiszem, talán hálásnak kellene lennem. ... Tudta hogy a klinton noket nem csak testi adottságaik miatt ismerik szerte az Alfa Kvadránsban... Hanem kielégíthetetlen szexuális étvágyuk miatt is? Miért nem szabadítja fel teremtményét? Hogy láthassa, mikor elemében van?" "Bár megtehetném, B'Elanna. De attól tartok, most még nem vállalhatom a kockázatot." mondja Sulan, majd szinte félve nyújtja ki a kezét, hogy megérintse Torres arcát, Majd gyorsan vissza is húzza, és elhátrálva így szól: "Bocsásson meg." "Ugyan mit?" "Kérem, ne legyen ilyen arrogáns... Gondolom, visszataszító vagyok az ön szemében, de az ösztöneim még működnek. És én is érzo lény vagyok. ... Bár most ez hihetetlennek tunhet, B'Elanna, de valamikor az én népem is olyan jó kiállítású, és hatalmas volt mint az öné. És az ön segítségével megint olyanok lehetünk. Ha majd eljön az az ido, talán nem undorodik majd tolem annyira mint most."

Két vidiiai or érkezik a foglyok pihenohelyiségébe, mire Paris megrázza az ágyán piheno Torres vállát: "Ha azért jöttek hogy dolgozni vigyenek, nem vehetik észre hogy beteg..." "Ha túl gyengének találunk, talán hagyják hogy itt maradjak, és akkor megnézhetem közelebbrol azt a terminált." "Talán. De talán fogják, és elcipelik a szervraktárba." A két or azonban más paranccsal érkezett, Durst fekhelyéhez mennek: "Maga. Velünk jön!" "És miért ha szabad kérdeznem." "Kapcsolatba akart lépni a hajójukkal. Az előljáró elbírálja a kérését." "Én vagyok a rangidos tiszt." áll fel Paris, "Ez pedig azt jelenti hogy a vezetőjükkal nekem van jogom beszélni." A vidiiai félre akarja tolni az útból Parist, de az nem hagyja magát, mire elokerülnek a vidiiai szervtranszporter-fegyverek. "Hagyja abba, Tom. Megölik!" kiáltja Torres aggodalmasan. "Semmi baj, Tom. Még mindig náluk vannak a fegyverek. Vagy már megfeledkezett róla?" mondja Durst, majd a kijárat felé indul, a vidiiaiakkal a nyomában. Paris komor arccal néz utánuk, majd az ágy fal melletti végébe húzódva sírdogáló Torres mellé guggol: "Mi baj van?" A no azonban csak kétségbeesetten néz rá, megszólalni viszont képtelen.

"Nos, mivel a vidiiiaiak tudják hogy megjöttünk, számítani lehet rá hogy erősítést fognak kérni." mutat rá Janeway a Voyager hídján. "Egyelőre nincs nyoma érkező hajóknak a távolsági szenzorokon." rázza meg a fejét Kim. "Azonban elképzelhető hogy ugyanazzal a technikával amivel az erotereiket álcázzák, a hajóikat is el tudják rejteni." jegyzi meg Tuvok. "És azt is számításba kell vennünk hogy a jelenlétünk fenyegetheti a tűszok biztonságát." teszi hozzá Chakotay, mire Janeway komor pillantást vet rá. "Kapitány, vetne erre egy pillantást?" kérdezi Kim, mire Chakotay és Janeway a zászlós pultjához sietnek. "A trikorderekből kinyert adatok alapján letapogattam az egész bolygót vidiiiai eroterek után. Egy majdnem hatszáz kilométer kerületű térséget védenek eroterekkel." "Le tudjuk tapogatni, mi van belül?" kérdezi Janeway. "Nem hinném. Legalábbis eddig hiába próbálkoztam a legkülönbözőbb módszerekkel." "Ha a vidiiiaiak ugyanolyan eroteret használnak mint korábban, miért nem tudtuk most hatástalanítani a fézereinkkel?" méltatlankodik Janeway. "A legutóbbi találkozásunk alapján szerzett tapasztalataik segítségével valószínűleg fézertámasztóvá tették a rendszert." mondja Tuvok. "Ha a vidiiiaiak ki és besétálnak rajta, mi is képesek kell hogy legyünk rá. ... Végezzenek szimulációkat, találjanak módot az átjutásra!"

Torres már kezdi megszokni hogy Sulan mindig akkor érkezik, mikor már épp meg tudna szabadulni a kezeit rögzítő pántoktól, de a vidiiiai felbukkanása miatt mindig visszakoznia kell. "B'Elanna... Szeretnék mutatni valamit." mondja Sulan, lehajtott fejjel közeledve Torreshez. Mikor felpillant, B'Elanna undorodva hőköl hátra: "Durst..." "Úgy gondoltam, ezt az arcot nem találja majd annyira visszataszítónak..." mondja a vidiiiai, a hadnagy áttütemtett arcára mögül nézve Torresre. "Megölte!" "Igen. De a szervei legalább egy tucat életet mentettek meg." Torres ekkor úgy dönt, ideje befejezni amit elkezdett, így néhány rántással kiszabadítja magát, és megragadva a meglepetéstől mozdulni sem tudó vidiiait, nekilát hogy kiszorítsa belőle a szuszt. A labor ajtajának kinyílása azonban nem hagy erre elég időt, így hát Torres egyelőre menekülre fogja a dolgot.

"A nagyfelbontású letapogatás lokális zavarokat tárt fel az erotérben, amelyek a mezo folytonos újramodulálása miatt keletkeznek." számol be Kim az eredményekről a tanácssteremben. "Mekkorák ezek a zavarok?" kérdezi az asztal körül köröző Janeway. "Egy mikron körüliek, legfeljebb. És másodpercek alatt bezáródnak." "Lehetséges lenne fézertámasztóval kitágítani egy ilyen zavart, mikor kiépül?" "Eloszor mi is erre gondoltunk." bólint Tuvok, "De ennek megkísérléséhez a közelbe kellene kerülnünk, ami felkeltene a vidiiiaiak figyelmét." "Ellenben ha sikerülne megfelelően keskeny tennünk a transzporter sugarát, lehet hogy sikerülne átjuttatni valakit egy ilyen hasadékon." mondja Kim. "Nehéz feladatot jelentene a sugárzást pontosan a nyílás létrejöttéhez időzíteni." mutat rá Tuvok. "De ha valaki bejut, megkeresheti az embereinket. Vagy legalább kikapcsolhatja az eroteret." szól Chakotay. "És akkor mindenkit felsugározhatunk a hajóra." bólint Janeway. "Valóban. Csakhogy figyelembe kell vennünk hogy nem ismerjük, mi van az erotér által védett területen. De ugyanígy nem tudunk majd kommunikálni sem azzal akit átküldünk, sőt arról sem tudunk meggyozodni hogy a sugárzás sikeres volt-e." sorolja a problémákat Tuvok. "És még egy probléma: hogyan lehetünk biztos abban hogy a kiválasztott személy maga nem esik a vidiiiaiak fogságába." hajol előre Janeway az asztalra támaszkodva. "Ezzel kapcsolatban van egy jó ötletem." jelenti ki Chakotay.

Janeway kíváncsian nézegeti a gyengélkedő egyik vizsgálóasztalán ülő Csillagflotta-egyenruhás vidiiait, aki körül a Doktor serénykedik. Tuvok lép be a helyiségbe, kezében egy sötét ruhacsomaggal: "Sikerült készítenem egy vidiiiai öltözetet. Azt hiszem, megfelelően sikerült ahhoz hogy senkiben se ébresszen gyanút." A vidiiainak álcázott Chakotay átveszi a ruhát, és miután alaposan megvizsgálta, elégedetten pillant a vulcanira: "Nagyszerű munka volt, Mr. Tuvok. Ha újra szükségem lesz szabóra, most már tudom kihez forduljak."

A négytagú menet, melynek Torres és Paris is tagja, kövekkel megrakodva botladozik az egyenetlen talajú sziklafolyosón egy csille felé, ahonnan két vidiiiai orsűrűtől okot. Miután leszórták a köveket, elindulnak vissza a folyosóban, de Torres a nem messze lévő kanyar után kimerülten a falnak dől.

Paris belékarol, és elvezeti egy viszonylag félreeső helyre: "Üljön le... Fújja ki magát egy kicsit." Néhány másodperc múlva a talaxiai jelenik meg a folyosón, és egy tömlöt nyújt oda Parisnak: "Tessék. Egy kis víz." "Köszönöm." A talaxiai leguggol a kimerült Torres mellett: "Pihenjen nyugodtan. Az örök most egy darabig nem jönnek vissza. ... A tömlöt tartsák csak meg." mondja, majd körülpillantva odébbáll. "Tom... Gondolkodtam... Mikor megváltoztattak, azt hiszem, nem csak a külsőmet érintette a változás." "Mire gondol?" "Mióta... Magamra maradtam... Borzasztóan félek." "Ezért nem tehet szemrehányást magának." "Nem arról van szó. Voltam már ennél rosszabb helyzetben is, de még akkor sem éreztem magam így. Soha... Remeg a kezem, a szívem vadul kalapál... Még csak nem is próbáltam meg segíteni." "B'Elanna... Bár nem vagyok orvos, de úgy gyanítom hogy ez az eljárás eléggé kifárasztotta. Nem is tehetett volna semmit." "Nem ez a lényeg. Attól félek, hogy a klingon DNS eltávolítása gyávává tett." "Gyakran kifejezetten hasznos ha fél az ember. Megakadályozza hogy értelmetlenül vállaljon kockázatot. Ha valaki bátor, nem azt jelenti hogy egyáltalán nem fél, csupán megtanulta kordában tartani a félelmet. És tudom hogy maga elég bátor ahhoz hogy kitarson. Hogy megtaláljuk a szökési lehetőséget." "Mi folyik itt?!" csattan fel egy hang a hátuk mögött, egy vidíiai or hangja. "Csak pihentünk egy kicsit." fordul szembe vele Paris. "Ha túl gyenge, vissza kell mennie a barakkba." Paris megpróbálja elállni az or útját, de Torres a karjánál fogva visszahúzza: "Semmi baj, Tom." majd melléje lépve odasúgja neki: "Legalább körülnézek egy kicsit."

"Készen áll, Mr. Chakotay?" kérdezi Janeway a transzporteremelőnyre lépo parancsnokot, mikor Kim jelenti hogy a rendszer kész a sugárzásra. "Igen." "Kapitány... Egy zavar van kialakulóban." jelenti Tuvok. "Indítom az automatikus sugárzást." szól Kim. "Letapogatás folyamatban, folyik a zavar bemérése." teszi hozzá Tuvok. Janeway a vezérlopuhoz siet, áttekinti a helyzetet, majd a megfelelő pillanatban parancsot ad a sugárzásra. Miután Chakotay beleolvadt a szállítószalagba, a kapitány a többiek felé fordul: "És most nincs más dolgunk mint várni."

A talaxiai a folyosók egyik csendes részében megáll, és egy másik vízestömlöt eloszedve nagyot kortyol belőle. A következő pillanatban egy erős kar fonódik a nyaka köré: "Egy hang és eltöröm a nyakát! Megértette?" sziszegi a klingon Torres, bevonszolva a talaxiait egy árnyékos bemélyedésbe. "A barátomat keresem, Tom Parist. Ember férfi. Láttá?" "Igen. De átvitték egy másik járatba." "Melyikbe?" "Abba az irányba." mutat a talaxiai a folyosó egyik vége felé, "És volt vele egy másik ember is. Egy nonemu. Ot visszavitték a barakkba." "Egy nonemu ember?!" "Igen..." A kiürült barakkban az ágyán fekvő Torresen és egy vidíiai orön kívül nem tartózkodik más. A helyiség ajtaja kinyílik, és egy másik or dugja be a fejét, odaszólva társának: "Segítene egy kicsit?" Az Torres felé pillant, de mikor látja hogy az csukott szemmel, mozdulatlanul fekszik, kislát az ajtón. A hadnagy nyilvánvalóan csak erre várt, mikor az ajtó becsukódik az örök mögött, felkel, és a barakk elkülönített részében lévő terminálhoz siet. Egy darabig tanulmányozza az ismeretlen rendszert, próbát tesz néhány képernyővel, végül az egyikén munkához lát. "Mit keres itt?!" csattan fel mögötte váratlanul egy hang. Torres oldalra fordul, és két vidíiait pillant meg maga mögött, akik megragadják, és vonszolni kezdik. Mikor beérnek az emeletes ágyak közé, egy alak bontakozik ki az ágyak közötti félhomályból. Az egyik vidíiai anélkül kerül a padlóra hogy egyáltalán megpillanthatná támadóját, a másiknak is csak egy másodperc adatik meg hogy szembeforduljon a klingon Torresel, mielőtt az egy gyors ütéskombinációval szinte letaglózza. A második vidíiai még földet sem ért, mikor a klingon kezében már ott csillog az egyik földre hullott transzporter-fegyver, csak ezután veszi szemügyre a földön heverő emberi 'ikertestvérét'. Feléje nyújtja a kezét hogy felsegítse, amit az ember Torres, döbrent arckifejezéssel fogad el. A klingon felrántja, majd hosszan szemléli egymás arcát. Az ember Torres szemei hirtelen lecsukódnak, térde megroggyan, mire a klingon gyorsan elkapja, a vállára emeli, és könnyed léptekkel a kijárat felé indul vele.

"Ébredj, p'tah!" hallatszik, egy nem túl gyengéd rázogatást követően, mire az ember Torres kinyitja a szemét. Klingon felé pillantja meg előtte guggolni, kezében egy fanyárssal, rajta egy nagyjából

megsütött húsdarabbal, ami nyilván a közelben lobogó kis tuzön készült. "Egyél!" dugja a klingon az ember orra alá a húst. "Mi ez?" "Valami állat, itt kaptam el a közelben." "Nem... Köszönöm." mondja az ember, visszajektve fejét a karjára, de a klingon felrántja: "Sajnálom, de ennél jobbal nem szolgálhatok. Visszont enned kell, nem foglak egész úton cipelni!" "Egyáltalán hogy akarunk kijutni?" kérdezi az ember, miután átvette a húst, "Orók vannak mindenfelé." "Átvágjuk rajtuk magunkat." mondja a klingon, a saját adagját harapdálva. "Lehet hogy nem vetted észre, de nem vagyok épp a legjobb formámban." "Éppen azért kell enned! Úgyhogy láss hozzá!" Az ember Torres nem túl nagy lelkesedéssel harap le egy darabot a félig meddig átsült húsból, miközben a klingon kissé megvetően méri végig: "Szóval te vagy az ami megmaradt, miután a klingon részt eltávolították." "A jelek szerint." "Ha nem járok épp arra, ott töltöttem volna a napjaidat addig míg meg nem ölnék valamelyik szervezédért?! ... Túlságosan féltél talán cselekedni?" "Éppen azon voltam hogy kitaláljam, hogyan szökhetnék meg!" "Hogy hogyan? Megmutatom! Ezzel..." szorítja ökölbe jobb kezét a klingon, "És ezzel!" mutatja fel a zsákmányolt fegyvert. "Ez az egyetlen módszered, igaz? Ha nem működik, üss... Ha az útban van, üss és pusztítsd el! Nem csoda hogy elmenekültél az Akadémiáról." "Amiért életed végéig hálás lehetsz nekem." "Pedig nem vagyok az! A te féltelenséged volt az ami annyi bajt okozott hogy más... Hallgass meg... Hallgass magad. ... Ez nevetséges. Belegondoltál egyáltalán abba hogy tulajdonképpen önmagunkkal veszeksztünk?" "De vagy aki veszeksztik, p'tah! Ha szabad emlékeztetsek, én voltam az aki kiszabadított és idehozott. Nem gondold hogy legalább ennyit... El kellene ismerned?! Vagy képtelen lennél elismerni hogy nélkülem nem lettél volna képes megszökni?" "De abban nem vagyok biztos, ez volt-e a jó megoldás. Az eroszak nem feltétlenül az." "Talán nem!" csattan fel a klingon, "De én szívesebben halok meg menekülés közben, mintsem rettegve üljek egy sötét sarokban." "Pont erről beszélek! Inkább cselekszel anélkül hogy jobban átgondolnád, ahelyett hogy kívánnád a megfelelő pillanatot." "Rendben. Akkor maradj, de én megyek." mondja a klingon, elindulva a sziklafolyosóban. "Ne, várj, nem úgy gondoltam. Sajnálom..." a klingon erre megtorpan, és az embernek háttal, mozdulatlanul várakozik. "Valamivel azelőtt hogy megmentettél, sikerült használatba vennem a vidíiai számítógéprendszerét. Megtaláltam azt a programot, ami a hely álcázását végző eroteret vezérli. Csak néhány perc kellett volna hogy ki tudjam kapcsolni." "Akkor a Voyager be tudna mérni, és felsugározna. És Parist is." "Ez az út valamivel könnyebb mint végigküzdeni magunkat az örökön át. És az esély a sikerre is nagyobb. Különösen akkor ha segítesz nekem." "Vagyis..." fordul végre az ember felé a klingon, "Szükséged van rám!" "Nélküled aligha jutnék vissza oda. És valakinek meg kell védenie, amíg dolgozom." "A barakkhoz nem érdemes visszamenni... Ott túl sok az or. De a laborban is vannak terminálok, ahol engem fogva tartottak. És az lesz a legutolsó hely ahol keresnek majd."

"Elvitték... Nem történhetett más." mondja a talaxiai letörten, Torres üres ágya vázának támaszkodva. "Hogy juthatok el a szervraktárba?" kérdezi Paris. A következő pillanatban egy kéz nehezedik a vállára, mire megfordulva fenyegető pillantást vet a mögötte álló vidíiaira: "Vegye le rólam a kezét!" "Ahogy gondolja, Paris. De nem tudom egyedül hogy akar kijutni." mondja a vidíiai, Chakotay hangján, mire a hadnagy hitetlenkedve méregeti egy darabig. "Chakotay?!" "Hol van Torres és Durst?" "Valószínűleg elvitték őket... Hogy kinyerjék a szerveiket." "Miért beszél azzal a fogollyal?!" érkezik egy vidíiai. "Azt a parancsot kaptam hogy vigyem a szervraktárba." fordul felé Chakotay. "Én erről nem kaptam értesítést." "Mondtam bármit arról hogy így kellett volna lennie?!" vág vissza Chakotay. "Magát még nem láttam itt..." "Most hozták rendbe az arcomat." "Hát jó... Vigye. De a jövőben idoben tudni akarok az átszállításokról." "Rendben." bólint Chakotay, mire az or odébbáll, a parancsnok és Paris pedig megindulnak kifelé.

"Itt vagyunk." néz körül a klingon Torres, majd a labor termináljára mutatva védekező pozíciót foglal el az ajtóknál. "Újra fel kell tömöm a biztonsági rendszert hogy hozzáférjek az erotér vezérléséhez. Akkor fogom látni, mit tudok vele kezdeni. ... Ez az..." A klingon odasiet a terminálhoz, és szemügyre veszi a monitorokat. "Mi most... Azt hiszem itt vagyunk..." mondja az

ember. "Ki tudod kapcsolni az eroteret?" "Azon vagyok." Néhány másodperc múlva sziréna szólal meg a helyiségben, és valószínűleg az egész létesítményben. "Na most mi van?!" néz körül a klingon, visszasietve az ajtókhöz. "Ha eddig nem is tudtak rólunk, most már tudnak." mondja az ember, "Nyugalom, mindjárt készen vagyok." "Úgy látom, már nem is félsz. Vagy tévedek?" kérdezi a klingon. "Talán csak nincs rá idom." válaszolja az ember, a terminálra koncentrálna. Ekkor egy vidíiai érkezik, de a klingon elég gyorsan reagál ahhoz hogy ne legyen nagyobb gond a dologból. Az ornek azonban sikerül leadnia egy lövést, ami eltalálja a klingon Torres fegyvert tartó kezét. "Még sérültél?" kérdezi aggodalmasan az ember. "Dolgozz tovább!" "B'Elanna... Állj!" hallatszik egy hang a másik bejárat felől, miközben a klingon épp az elejtett fegyvert akarja felvenni. Sulan áll az ajtóban, fegyverét a klingonra szegezve. "Nem lennél képes ártani nekem..." "Igaza van. De ha nem engedelmeskedik, megölöm... Ot." fordul a vidíiai az ember Torres felé. "Eldobni!" hallatszik egy kiáltás a másik bejárat felől, ahol egy másik vidíiai lép be Parissal a nyomában, fegyvert szegezve Sulanra. "Ki maga?" kérdezi az, miközben a földre ejti a fegyverét. "Ezt én is szeretném tudni!" fordul a klingon az új célpont felé. "Chakotay vagyok." mondja a parancsnok, mire kissé lecsillapodnak a kedélyek, az ember Torres pedig visszafordul a terminál felé: "Mindjárt meglesz a hozzáférés az erotérhez." "Igyekez!" mondja a klingon, begyujtva Sulan fegyverét. "Megvan... Most!" szól hamarosan az ember Torres.

"Kapitány, az erotér megszunt." jelenti Tuvok a Voyager hídján. "Mr. Kim, be tudja mérni Chakotay parancsnokot?" pattan fel Janeway a kapitányi székből. "Chakotay hívja a Voyager-t: hallanak engem?" "Tisztán és érthetően, parancsnok." nyugtázza a hívást Janeway.

"Megvannak, kapitány." jelenti Chakotay. Sulan ekkor elorántja jobb kezét, amit eddig a háta mögött rejtgetett. Egy kisméretű fegyvert tart benne, amivel célba veszi az ember Torrest. A klingon azonban a lövés útjába ugrik, és a sugártól eltalálva mozdulatlanul rogy a padlóra. "Három ember és egy klingon felsugárzásra!" szól Chakotay, készen arra hogy leloje a mellément lövés miatt döbbenten álló Sulant, de az csak a mozdulatlan klingont nézi. A következő pillanatban felragyognak az átvivosugarak.

"Súlyosan sebesült, kapitány..." mondja Chakotay a transzporter emelvényéről, a Tuvok előtt besieto Janewaynek, "Sugározza a gyengélkedobe!" fordul az ügyeletes felé. "Nem... Már késő..." mondja a klingon, majd megragadja a mellette térdelő ember Torres kezét, "Bátran viselkedél... Így a halálom dicsőséges lesz." A klingon az ember szemébe néz, majd teste lassan elemnyed.

"Mintát véve a szöveteiből, teljes klingon DNS készletem lesz arra hogy visszaállítsam a genetikai anyagát a korábbi állapotba." magyarázza a Doktor, a gyengélkedo egyik ágyában fekvő Torresnek, "A sejtszerkezete néhány napon belül visszarendezhető az eredeti állapotába." "Egy pillanat... Vagyis vissza akar változtatni?!" "Igen, erről beszéltem mindaddig." "A sejtei fehérje-eloállító képessége komoly mértékben lecsökkent. Szüksége van a klingon génekre ahhoz hogy életben maradjon." "Szóval... Most még egyszer megmenti az életem..." "Én hozzá is látnék a munkához..." mondja a Doktor elsietve a labor felé. Torres felül, és az ágy mellett csendben állogáló Chakotay felé fordul. "Hogy van?" kérdezi ekkor a parancsnok. "Nem is tudom. Különös tapasztalat volt. Tudom hogy ebben a pillanatban... Amilyen most vagyok... Megbékéltem magammal, jobban mint bármikor ezelőtt. És ez jó érzés." "De...?" "De valami hiányzik... Mintha nem lennék önmagam. Mintha olyan sokáig éltem volna együtt valakivel, hogy most már nem is érzem jól magam, ha nincs velem." "Meg kell mondom, nagyszerű csapatot alkottak odalent." mondja Chakotay, mire B'Elanna könnyekben tör ki. "Tudom... Megtanultam csodálni ot. ... Az erejét... A bátorságát... Azt hiszem, el kell fogadnom a tényt, hogy életem végéig küzdenem kell majd vele." Chakotay többször nekikészül hogy mondjon valamit, de végül csak együtt érzo, szeretetteljes pillantást vet Torresre, majd lassan a kijárat felé indul. Félútról még visszanez a magába roskadva ülo Torresre, majd csendben távozik, B'Elanna pedig végigsimítja a homlokát, ahová hamarosan visszakerülnek majd az ismeros redok.

14. Jetrel – Feloldozás

A fehér golyó lassan megállapodik a pool-asztalon. Neelix boldogtalanul nézegeti egy darabig, majd méltatlankodva megjegyzi: "Egyetlen golyó sem volt amivel kezdek volna valamit is." A bunös, név szerint Tuvok, egykedvűen áll az asztal túloldalán. "Ebben az esetben egy mentolökésre lett volna szükség." jegyzi meg Gaunt Gary, a szimulált poolbajnok, mire Neelix kérden néz a hologram mellett álló Parisra. "Ez egy taktikai húzás. Ha egyetlen golyót sem tud a zsebekbe juttatni, legalább helyezze a fehér golyót olyan helyzetbe, hogy az ellenfele se legyen képes erre, mikor rá kerül a sor." magyarázza Tom. "Nem is tudom... Ez olyan csúnyán hangzik..." mondja Neelix. "Ahogy gondolja..." vonja meg a vállát Gary, "De ha esélyt hagy vulcani barátunknak, attól tartok o nyeri a játszmat." "Ám legyen. Akkor a mentolökés..." adja be a derekát, majd felmérve az asztalt, útnak indítja a golyót. "Hah...! Nos, Mr. Vulcani? Kíváncsi vagyok ebből hogy manoverezik ki. Ez a dolog jobban tetszik mint gondoltam. Ez egy megoldhatatlan helyzet." "A helyzet valóban igényel némi figyelmet, de korántsem nevezném megoldhatatlannak." jegyzi meg Tuvok nyugodtan. "Akkor lássuk. Mutassa meg mit tud." "Nos... Fehér golyó a hátsó falra, azután az oldalsóra, végül a tizenegyes golyó a sarokzsebbe." "Hát ha ez összejön..." rázza a fejét Paris hitetlenkedve. Tuvok nekikészül, lök... És a fehér golyó megpattanva a távoli sarokzseb peremén egyenesen a lyukba pottyan. Gary, Paris és Neelix egy emberként fordulnak Tuvok felé, vigyorgásuk szélessége is ebben a sorrendben növekszik. "Talán valami baj van a hajó stabilizátoraival." mondja Tuvok faarccal. "Vagy Tom felejtette el megemlíteni, hogy Sandrine pool-asztala kicsit lejt kelet felé." jegyzi meg Gary. "Inkább egy mentolökéssel próbálkozott volna..." sétál oda Neelix a vulcanihoz. "Janeway hívja Neelixet: kérem fáradjon a hídra."

"Beszélni kívánt velem, kapitány." áll meg Neelix a kapitányi szék mögött, a híd hátsó részénél levo korlátnál, lepillantva a kapitányi székben ülo Janewayre. "Igen, Neelix. Szubtérízenetet fogtunk egy közeledo hajóról. Ön iránt érdeklötek." "Micsoda?!" "Az ismeretlen hajó látótávolságba ért, kapitány." jelenti Kim. "Impulzussebességre lassulunk. A hajót a képernyore!" A foernyon egy lapos, legömbölyített orrú szürkésfehér hajó jelenik meg. "Ismeros?" kérdezi Janeway. "Ez egy haakoniai sikló..." mondja Neelix elképedve. "Haakoniai?" kérdezi Chakotay. "Háborúban álltunk velük. ... Egy egész évtizeden át. Ok... Megszállták az anyabolygómat. Több mint tizenöt évre." "Van valami ötlete, mit akarhatnak öntöl?" kérdezi Chakotay. "Semmi az égvilágon." csóválja a fejét Neelix. "A sikló hív minket." jelenti Kim. "Nyisson egy csatornát." szól Janeway. "Nyitva." A foernyon egy szürkés hajú, szemöldöke fölött és állán ferde borredokkal rendelkezo humanoid férfi jelenik meg. "Kathryn Janeway vagyok, a Voyager Föderációs hajó kapitánya. Miben segíthetünk?" "Mint az üzenetemben már említettem, kapitány tudomásom szerint van egy Neelix nevu talaxiai a hajójuk fedélzetén." "Én vagyok Neelix. Mit akar?" kérdezi Neelix elöbbre lépve. "Nagyon fontos dologról kell hírt adnom, de... Mégis inkább négyszemközt szeretnék beszélni önnel. Lehet hogy az élete függ ettöl." "Megkérdezhetem, ki maga?" "Bocsásson meg. ... A nevem Jetrel. Dr. Ma'Bor Jetrel." Neelix arcára eloször döbbenet, majd végtelen harag és fájdalom ül ki. A talaxiai néhány másodpercig még a képernyöt bámulja, majd dühtöl remegve kiviharzik a hídról. "Az az ember egy tömeggyilkos!" kiabálja Neelix a kabinjában járkálva fel-alá, Janeway tekintetöl kísérve. "Még sokkal fiatalabb koromban... A szüleimmel egy Rynax nevu holdon éltem. Annak a kolóniának volt a legjobb az éghajlata az összes talaxiai település között... Egészen addig, míg be nem vetették a metreon kaszkádot. ... Milyen dallamos név, nem igaz? Különösen egy tömegpusztító fegyvernek!" "És Jetrelnek valami köze van ehhez a fegyverhez." állapítja meg Janeway. "Dr. Jetrel volt az a tudós, aki megalkotta a metreon kaszkád alapelvét! És késobb annak a tudóscsoportnak a vezetője, ami megépítette!" "Értem..." bólint Janeway elhulve. "Rynaxot egy szempillantása alatt körbevette a halálos felho. És a ragyogó nappalok végtelen, fagyos éjszakává változtak. ... Több mint háromszázezren vették életüket." "De ön túlélte..." "Igen. Az volt a szerencsém hogy akkor épp

Talaxon voltam. A Védelmi Eronél szolgáltam, egy invázióra készültünk, amire végül soha nem került sor. Nem volt már rá szükség. A kaszkád bevetése után Talax feltétel nélkül megadta magát." "A családja...?" Neelix szólni képtelenül csak megrázza a fejét, és kevés híján sírva fakad. "Borzasztóan sajnálom." mondja Janeway halkán.

"Dr. Jetrel..." nyújt kezét Janeway a transzporter-emelvényről lelépő haakoniainak, "O a biztonsági fonököm, Mr. Tuvok." "Hallottam már híreket a transzporter-berendezésükről, de... Személyesen megtapasztalni... Igazán lenyugózó." "Mr. Neelix nem óhajt találkozni önnel." mondja Janeway. "Ez nem lep meg. Tiszában vagyok vele hogy nem örvendek nagy népszerűségnek a talaxiaiak körében." "Elkísérhetem a szálláshelyére?" kérdezi Tuvok. "Indulhatunk." bólint Jetrel, majd mindhárman kilépnek a folyosóra. "Mr. Neelix felhatalmazott hogy képviseljem ebben az ügyben. Ön arra utalt, hogy valamiféle veszély leselkedik rá." mondja Janeway. "Igen. Feltétlenül részletes orvosi vizsgálatnak kell alávetnie magát." "Milyen okból?" "A háború alatt készült jelentéseink szerint tagja volt annak az osztagnak, ami a kaszkád bevetése után segített a túlélőket kimenteni Rynaxról. Nagy koncentrációban jelen levo metreonizotópokkal került kapcsolatba, ami miatt a mentoosztag több tagjánál egy metremia névvel ellátott vérképzőszervi betegség lépett fel." "Valami komoly dolog?" "Az eddigi adatok szerint a betegség sajnos... Halálos." mondja Jetrel, mire a menet megtorpan. "Molekuláris szinten támadja meg az áldozatát. Évekig lappanghat, de amikor kitör, hihetetlen tempóban roncsolja szét a test molekulaszervezetét. ... Kifejlesztettem egy berendezést, ami képes diagnosztizálni a betegséget, még a lappangó stádiumban." "Szabadna megkérdezni hogy miért áll szándékában megvizsgálni Mr. Neelixet?" kérdezi Tuvok. "A mentoosztag több tagját vizsgáltam már meg, és elég sok adatot gyűjtöttem már eddig is. Remélem hogy a kutatásaim hozzájárulhatnak a metremia legyőzéséhez. Kérem... Próbálják meg rábeszélni Mr. Neelixet hogy keressen fel. Minden egyes talaxiai akit megvizsgálhatok, egy lépéssel közelebb visz a megoldáshoz."

"Neelix... Miért nem beszéltél soha arról a háborúról?" kérdezi Kes a konyhában szótlanul serénykedő talaxiait. "Talán mert ez... Olyasvalami amit az ember nem akar megosztani senkivel. Túl... Túlságosan nehéz... Olyasvalakinek mesélni az érzéseimről, aki nem volt ott, akkor. Bocsáss meg..." "Nincs miért bocsánatot kérned." mondja Kes mosolyogva. "Bocsánat a zavarásért..." hallatszik Janeway hangja a kiadópult felől. "Kapitány... Már vissza is tért a doktorral folytatott megbeszélésről?" "Attól tartok, sajnos rossz híreim vannak az ön számára." "Ezt a napot annál jobban már semmi sem tudja elrontani, mint amilyen rossz most." rázza meg a fejét Neelix. Janeway megkerüli a pultot, és megáll Neelixel szemközt: "Jetrel szerint ön... Jelentős nagyságú metreon-dózist kapott. ... És ez egy halálos betegség kialakulását okozhatja. Ezért szeretné megvizsgálni." Neelix hosszan gondolkodik, mielőtt megszólal: "Kapitány... Tudassa Dr. Jetrellel hogy meghat az egészségi állapotom iránti aggodalma, de... Inkább ugrok fejest egy arlakiai kígyókkal teli verembe, mintsem hagyjam hogy o megvizsgáljon." "Neelix, ha tényleg beteg vagy, jobb lenne kideríteni..." mondja Kes, de a talaxiai hajthatatlan: "Nem akarom hogy az az alak a közelemben kerüljön!" "Megértem az érzéseit... De az életéről lehet szó." próbálja meggyőzni Janeway is. "Egy kérdés: senki nem találja különösnek hogy egy olyan ember, akinek az életműve egy fegyver amivel minél több talaxiait lehet kiirtani, hirtelen ennyire érdeklődni kezd egyetlen talaxiai egészsége iránt." "Nem ismerem a szándékát, de talán... Lehet hogy így akarja egy részét jóvá tenni annak, amit az általa kidolgozott fegyver okozott. Nem látok okot arra hogy ne bízzam benne." "Ha tényleg halálos az a betegség, mennyivel lesz jobb attól hogy tudom, beteg vagyok-e vagy sem?" "A Doktor a legjobb orvos a környéken, és ezt te is tudod. És ha valóban beteg vagy, addig nem fog nyugodni míg meg nem gyógyított." mondja Kes. "És ha az derül ki hogy mégsem beteg, legalább a lelki békéje helyreáll." teszi hozzá Janeway. "A lelki béke elég relatív dolog, kapitány." mondja erre Neelix, majd átvonul a konyha egy másik részébe, de Janeway és Kes követik. "Legalább hallgassa meg mit akar mondani. És ha még utána sem akarja alávetni magát a vizsgálatnak, senki nem fogja kényszeríteni." szól Janeway. "Összefogtak, és sarokba szorítottak." morogja Neelix, hol a kapitányra, hol Kesre pillantva, "Na jó, megadom magam."

"A metreon-izotópok különlegesek." mondja Jetrel a félhomályos tanácsteremben, az asztal mellett ülo Janewaynek és Neelixnek, "A felezési idejük széles tartományban szóródik. Úgy tapasztaltuk, hogy néha évek múltán alakul csak ki a metremia, és sajnálatos módon..." "Miért csinálja ezt tulajdonképpen?" kérdezi ekkor Neelix. "Mire gondol?" kérdezi Jetrel. "Csupán tudományos kíváncsiságról van szó? Metreon... Izotópok... Vagy esetleg... Buntudata van amiatt amit hajdan tett?" "Buntudat? ... Nem, nem sajnálom. Tettem amit tennem kellett." "Valóban? Tényleg szükséges volt negyedmillió lakó elporlasztása, és ezrek halála a metreonfertőzés következtében?" "Lenne bármi különbség ha azt mondanám, arra nem számítottunk hogy ki fog alakulni egy ilyen betegség? Azt feltételeztük hogy mindenki, aki a robbanás hatósugarán belül van, azonnal meghal. De sajnos tévedtünk." "Sajnos?! Hallotta ezt, kapitány? Sajnálatos módon tévedtek!" "Neelix... Azt hiszem Dr. Jetrel azt akarja mondani..." "Hagyja csak, kapitány. Megérdemlem. ... Tudós vagyok. Igen, én fejlesztettem ki a fegyvert. De a kormányunk, és a katonai vezetőink döntöttek úgy hogy bevetik. Nem én." "Úgy látom az ön számára ez a különbség lényeges. Igazam van?" kérdezi Neelix, "Ettol jobban alszik?" "Nem aludtam rosszabbul az elmúlt éjszaka, mint bármelyiken az eltelt évek alatt. Tizenöt év alatt." "Mégkérdezhetem, mit akar ezzel mondani?!" "Nem többen, mint hogy együtt kell élnem a tetteim következményével, mint ahogyan önnek is. Ön hányszor ölt a háború alatt?" "Uraim... Ha kérhetném... Megértem hogy ez mindkettejük számára nehéz, de most nem azért vagyunk itt hogy a múltról beszéljünk, hanem hogy Neelix helyzetét vitassuk meg." "Emiatt nem kell aggódnia, kapitány. Dr. Jetrel kénytelen lesz egy másik kísérleti nyulat keresni a kísérletezgetéshez. ... Inkább meghalok, mintsem segítsék magának hogy megbékélhessen a lelkiismeretével." "Nem várom el hogy kedveljen engem, Mr. Neelix. ... És megértem az érzéseit. De hiszem, hogy tudok segíteni! Ha nem magán, a népe más tagjain! Nem lenne ez fontosabb, mint a megbüntetésem?"

"Biztos benne hogy ön nem tudná megcsinálni?" kérdezi Neelix aggodalmasan a Doktort a gyengélkedoben, miközben a berendezése mellett sürgölodo Dr. Jetrelt figyeli. "Az irántam támadt hirtelen bizalma nagyon hízelgo... De Dr. Jetrel eszközei kimondottan talaxiaiak vizsgálatára vannak kidolgozva." "Akkor... Essünk túl rajta." mondja Neelix, hátradolve a vizsgálóasztalon. Jetrel elhelyez a mellkasán egy korong alakú letapogató egységet, majd egy kéziműszerrel is vizsgálni kezdi Neelixet, aki az asztal mellett álló Kes felé fordul: "Meséltem már a rynaxi thalchokokról?" "Még nem." rázza meg a fejét Kes. "Borzasztó kis dögök... Éles karmok, méregfogak... Brr... Egy nyárom, még fiatal koromban, úgy döntöttem, teszek valamit ellenük. Hetekig barkácsoltam egy csapdát, és mikor elkészültem, kivettem a kertbe. Már másnap sikerült elkapnom egyet. ... De még élt. Kínlódott, és visítózott fájdalmában. És hirtelen... Nem is látszott már olyan veszélyes fenevadnak, csak... Egy szegény ártatlan lénynek. ... Tudod, annyira lelkes voltam a csapda miatt, hogy még csak nem is gondoltam arra, mekkora szenvedést fogok okozni ezzel egy élőlénynek." "Befejezte?" kérdezi Jetrel. "Egyelőre." bólint Neelix. "Mert én is. ... Sajnálom, Mr. Neelix." "Sajnálja? Mit?" "Metremiája van. Korai stádium."

Neelix a kabinjában hever az ágyon, a semmibe meredve. A csengo hangjára is csak kissé késve reagál: "Igen, tessék." Kes siet be az ajtón, mire Neelix kicsit felélénkülve felül: "Kes, kedves..." "Hogy érzed magad?" "El kell mondanom, nem ez az első eset hogy a halál torkában vagyok. ... Emlékszem, például pyridiai csatában egy egész haakoniai tűzéregységgel kellett szembeszállnunk. Fedezéket kellett találnunk, de a környéken csak..." "Neelix, már megint mellébeszél. Tudom hogy nem szívesen beszélsz Rynaxról. És akkor nem voltam melletted. De most itt vagyok! És együtt fogjuk végigcsinálni." "Nos... Valami jó mégiscsak van benne... Mikor először találkoztam veled, nem tudtam hogy a te néped csak nyolc-kilenc évig él. Beléd szerettem anélkül hogy belegondoltam volna, milyen magányos leszek azután, hogy eltávozol. De most, mivel én halok meg előbb ketten közül, emiatt már nem kell aggódnom." "Mielőtt találkoztunk, az a nyolc- kilenc éve egy örökkévalóságnak tunt. El sem tudtam képzelni soha hogy lehetne hosszabb ideig is élni. De mióta ismerjük egymást, azt hiszem, bármennyi idonk lenne is hátra, mindig kevés lenne. ... De ami igazán

fontos... Azt az idot ami még megadatott nekünk, együtt töltjük el. Akár egy nap, akár egy évtized legyen is az."

A készenléti helyiség csendjében Janeway az egyik ablak előtt állva a kinti csillagokat fürkészi. A csengo hangjára nagyot sóhajt, majd beinvitálja az ajtó előtt állót. "Remélem nem zavarok..." néz be Jetrel az ajtón. "Kerüljön beljebb. Foglaljon helyet." "Kapitány, el kell mondanom..." áll meg Jetrel Janeway mellett, "Hogy a hajóját egyszerűen hihetetlennek találom. Tanulmányoztam a transzporter-rendszerüket, és..." "A transzportert? Azt hittem, Mr. Neelix problémáján dolgozik." "Már megbocsásson, de pontosan arról beszélek. Azt remélem, hogy bizonyos módosításokkal felhasználhatnánk a transzportert hogy mintát vegyünk a Rynax légkörében lebegő metreonfelhokból." "Milyen célból?" "Mindig is úgy gondoltam hogy ha sikerülne meghatároznom, pontosan melyik izotóp okozza a metremiát, szintetizálhatnék egy az ellen fellépo antitestet." magyarázza Jetrel, odamutatva a kezében tartott jegyzetfüzetet Janewaynek. "Vagyis el lehetne érni hogy a szervezet saját immunrendszere küzdje le a betegséget..." mondja Janeway. "Pontosan, kapitány. És az önök transzportere lehet a megoldás kulcsa." "Elég stabilak az izotópok ahhoz hogy sugározzassuk oket?" "Úgy vélem, igen." "Egy szigetelomezovel biztonságosan elzárhatjuk a mintákat, az orvosunk pedig segíthet az ellenanyag szintetizálásában." "Nagyon hálás lennék..." "Janeway hívja a hidat: vontassák be Dr. Jetrel siklóját a hangárba, és induljunk a Talax rendszerbe." "Ez igen jelentos kitéro, kapitány..." jegyzi meg Chakotay. "Tudom, parancsnok. De lehet hogy ez menti meg Mr. Neelix életét. "Értettem." "Üzenetet küldök Talaxra, és engedélyt kérek a felhobol való mintavételre. Torres hadnagy pedig a segítségére lesz a transzporter átalakításában." "Köszönöm, kapitány." mondja Jetrel megilletodve. "Én köszönöm önnek, Dr. Jetrel. ... Az ötlete nagyon ígéretes." Jetrel a kijárat felé indul, ám hirtelen felnyög, és megtámaszkodik a legközelebbi falnál. "Mi történt?" kérdezi Janeway odasietve. "Semmi... Biztosan csak az izgalom, hogy talán végre sikerrel járok. ... És a Mr. Neelixel folytatott vita is eléggé kimerített." igyekszik Jetrel jelentéktelennek beállítani az eseményt. "Meg kellene nézetnie magát az orvosunkkal..." "Nem, köszönöm. Jól vagyok, és még rengeteg munka áll elottem."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48832.1. Kesnek sikerült rábeszélne Mr. Neelixet, hogy egyezzen bele néhány újabb vizsgálatba, annak reményében hogy ez is hozzájárul az antitestek minél gyorsabb kidolgozásához."

"Szüksége van jelenleg a segítségemre, doktor?" kérdezi a Doktor Jetrelt, aki a gyengélkedonek a rendelkezésére bocsátott részében dolgozik. "Egyelőre nem, csak majd mikor megszereztük az izotópokat." "Mr. Neelix, szüksége van esetleg önnek valamire?" Neelix megrázza a fejét, mire a Doktor kicsit távolabb megy, majd így szól: "Nagyszeru. ... Számítógép, VOH egyes-alfa utasítást törölni, programot leállítani." A számítógép egy hangjelzéssel nyugtázza a parancsot, a Doktor pedig semmivé foszlik. "Bámulatos... Egy hologram ami képes kikapcsolni saját magát." "Van bármi is a tudományon kívül, ami megdobogtatja a szívét, Jetrel?" kérdezi Neelix. "Most már semmi. ... Lenne szíves helyet foglalni?" Neelix felül a legközelebbi vizsgálóasztalra, és miközben Jetrel vizsgálni kezdi, így szól: "Tudja... Ha én lettem volna felelos a kaszkád céljának kiválasztásáért... Azt hiszem egy katonai célpontot választottam volna. ... De nem hiszem hogy épp ártatlan civileket választottam volna céltábla gyanánt." "A katonai vezetok úgy vélték, egy bemutató nem lenne elegendo. Meg akarták mutatni teljes valójában, mire is képes ez a fegyver." "Meg kellett volna állítania oket! ... Miért nem tiltakozott? Biztos hallgattak volna magára." "Ez az egész semmit sem változtatott volna a végkimenetelen! Ha én nem találom fel a kaszkádot, megtette volna más. Hát nem érti?!... Tudományos szempontból elkerülhetetlen volt, az egyik felfedezésbol automatikusan jön a következő. A tudomány elorehaladását nem lehet megállítani, ha egyszer megkezdodött." "Tehát csak a tudomány érdekében tette?" "A bolygóm érdekében. És igen, a tudomány érdekében. Hogy kiderítsem, megcsinálható-e a dolog vagy sem. ... Jó dolog tudni, mitol muködik a világ. Lehetetlenség úgy tudósnak lenni hogy az ember nem hisz abban hogy az univerzum teljes tudása, és

az abból nyerhető hatalom nem értékes a világegyetemben élő összes lény számára. ... Meg kell osztania ezt a tudást mindenkivel, és hagyni hogy használják. ... És készen kell állnia a következmények vállalására." "Következmények...? Honnan veszi a jogot arra hogy a következményekről beszéljen?!" "Ne higgye hogy maga az egyetlen, aki elvesztette a családját a háború alatt." "Megölték a családját?" "Semmi sem olyan egyértelmű, mint a halál... Miután a kaszkád bevetése után hazamentem... A feleségem képtelen volt a szemembe nézni. Mikor feléje nyúltam hogy megérintsem, elhúzódt. Mintha fertőző beteg lettem volna. Pontosan úgy mint maga, o is egy szörnyeteget látott bennem. ... Valamivel később a gyerekeinkkel együtt elment. És azóta sem láttam." "Igazán szomorú történet, Jetrel." mondja Neelix gúnyosan, "De most hadd meséljek el én is egyet. ... Egy férfi visszatér a Rynaxra. A kaszkád után. Túlélőket keresni, ott ahol hajdan a háza állt. De csak tüzek égnek mindenfelé, és a háznak már nyoma sincs. Csak romok. És az égo hús szaga. ... És az elpusztult épületek maradványai között... A mérgező felhőkön keresztül... Testeket lát közeledni... Szörnyetegek... A húsuk elszenesedve... Rémálom volna? ... Az egyik szörnyeteg feléje indul. Feléje nyújtja megcsontolt karjait... A férfi nem bírja tovább, elborzadva fordítja el a fejét. ... Aztán az a lény... Beszélne kezd. És a férfi rájön hogy nem egy szörnyeteget lát... Hanem egy lányt. ... Egy fiatal lányt." "Mr. Neelix, én..." "Palaxia volt a neve. A többi túlélővel visszavittük a Talaxra. A következő heteket az ágya mellett töltöttem. Láttam küzdeni, és... Meghalni. ... Ezek a következmények, Dr. Jetrel." "Nem várhatom el hogy megbocsásson nekem mindezért, Mr. Neelix..." mondja Jetrel könnyes szemmel, "Ezért nem is kértem bocsánatot soha." "Eszébe jutott valaha is hogy a feleségének talán igaza van? Hogy egy szörnyeteg lett magából?" "Igen. ... Azon a napon, mikor eloször lobbant fel a kaszkád vakító fénye, ezernyi napnál fényesebben. Abban a pillanatban pontosan tudtam... Mi lett belőlem." "Remélem, sokáig, nagyon sokáig kell még együtt élnie ezzel." "Attól tartok, csalódást kell okoznom, Mr. Neelix." "Megkérdezhetem, miért?" "Metremiás vagyok. Már csak napjaim vannak hátra."

"Maga jön." mondja Jetrel a félhomályos, füsttel borított helyiségben álló pool-asztal túloldaláról. "Egyetlen golyót sem tudok a zsebbe küldeni..." "Akkor csináljon mentolökést, Neelix. Hát nem ezt teszi egyébként is?!" "Nem vagyok gyáva!" "Én másképp hallottam." mondja Jetrel, majd elkezd a golyókat a zsebekbe lökdösni. "Mi csinál, most én jövök?" "Elkészt, és most veszíteni fog!" kiáltja Jetrel diadalmasan. "Hová ment el? Miért hagyott itt bennünket?" lép elő Janeway a félhomályból. "Csak azt tettem, amit helyesnek tartottam." "Megijedt!" kiáltja Paris a másik irányból. "Neelix...?" hallatszik egy noi hang valahonnan. "Ki vagy te?" fordul arra Neelix. "Nem emlékszel már? Palaxia vagyok." jön közelebb a hang gazdája, az összeégett arcú Kes, "Miért nem voltál ott, hogy segíts nekünk?" Paris és Janeway is felzárkóznak, és három oldalról körülveszik Neelixet, aki a szabadon maradt irányba indulva a neki háttal álló Jetrelre ront: "Maga... Maga tehet mindenről!" Ezzel megfordítja a Jetrelnek vélt alakot, de saját magával kerül szembe. "Híd hívja Neelixet!" hallatszik az interkomból, mire Neelix izzadságban fürödve ül fel az ágyban. "Itt vagyok, kapitány." "Gondoltam szeretné tudni hogy megérkeztünk Rynaxhoz." Neelix döbbenten mered maga elé. "Neelix...?" "Azonnal megyek, kapitány." "Szinkronpályán vagyunk, kapitány." jelenti Paris, épp mikor Neelix megérkezik a hídra. Ránéz a fomonitoron látható bolygóra, melynek sötétszürke légköre vadul örvénylik, majd így szól: "Hihetetlen hogy valaha, ha az ember éjjel felpillantott a Talax egére, láthatta a kolónia fényeit a holdon. ... A kaszkád éjjelén fény gyúlt odafönt. Beragyogta az eget... Olyan fényes volt hogy mindenki a padlóra vetette magát... És minden megállt, mintha az idő megszűnt volna telni. ... Azután mind felnéztünk, a fény forrását keresve. De az ég valahogy olyan üresnek tunt. ... És eltartott egy darabig míg rájöttünk, azért, mert Rynax... Nincs többé. ... A hold még ott keringett... De a metreonfelho eltakarta." A hídon beálló csendbe kiáltásként hasít bele Torres jelentése a gépházból: "A transzportert felkészítettük. Megkezdhetjük a mintavételt." "Értettem." üzeni Janeway. "Túl sok emlék ébredszik bennem. Ha megbocsátanak..." mondja Neelix, gyorsan elhagyva a hidat. "Persze..." bólint Janeway szomorú arccal.

"Nagyobb tárolóban állapotunk meg..." mondja Jetrel a gépházban, megállva Torres előtt. "Javítson ki ha tévednék, de szerintem csak arról volt szó hogy néhány mikrorészecskét fogunk felsugározni." "De igen. Csakhogy az izotóp a felhőnek csak egy nagyon kis töredékét alkotja. Biztos akarok lenni benne hogy eleget tudunk összegyűjteni." "Ne aggódjon. ... Kapitány, megkezdjük a mintavételt." "Rendben." "Célkeresés folyamatban... Bemérve... Sugárzás." mondja Torres, és a tárolóhengerben hamarosan bíbor-fekete köd jelenik meg a szállítószugár nyomában. "Kapitány, minta a fedélzeten. A szigetelomezo stabil." "Szép munka volt. Janeway kilép." "Sok szerencsét, doktor." fordul Torres Jetrel felé, aki lassan megindul a henger irányába.

Kes, mikor becsukódik mögötte az üres, kikapcsolt világítású étkező ajtaja, meglepve torpan meg. "Neelix...? Itt vagy?" kérdezi, majd megindul a konyha felé, ahonnan némi fény szurodik ki. Neelixet a földön ülve, a kiszolgálópultnak támaszkodva találja meg. "Már mindenütt kerestelek... Miért tetted le a kommunikátorodat?" "Egyedül akartam lenni." "Bocsáss meg ha megzavartalak. ... De aggódom miattad. Sejttem, hogy érezheted magad." "Nem... Nem tudod! Mert nem tudsz mindent. ... Nem tudod, hol voltam azon az éjjelen, mikor Rynax elpusztult." "Talaxon. A Védelmi Eronél." "Talaxon voltam... De nem küzdöttem a védők oldalán. ... Nem lettem hos a pyridiai csatában. ... Soha nem is voltam ott." "Ezt nem értem." "Soha nem voltam katona." "Miért?" "Mert igazságtalan háborúnak tartottam. Hogy Talax olyan dolgokért harcol, amikért nem érdemes ölni. Legalábbis ezt próbáltam bebeszélni magamnak. De... Valójában csak túl gyáva voltam. ... Most már tudod." mondja Neelix, majd felkel és az ablakokhoz megy, Kes pedig követi. "Mi történt volna ha kiderül?" "Háborúban a szolgálatmegtagadást szigorúan büntették. Halállal." "Vagyis a meggyozódásod miatt kockára tetted az életed. És még gyávának tartod magad?! Ezt nem értem..." "Hazudtam! Éveken át! Neked, Jetrelnek, magamnak... És most szégyenkezem." "Borzasztó terhet hordoztál éveken át. Nem csoda hogy haragszol Jetrelre." "Persze hogy haragszom! Megölt mindenkit! Apám, anyám, a testvérem..." "Tényleg ez az oka? Mióta Jetrel a fedélzeten van, folyton csak ot bántod. Rázúdítasz mindent ami az évek alatt összegyűlt benned. De tényleg Jetrel az akire dühös vagy? Tényleg o felelos... Mindenért?" "Nem... Nem tudom." "Vagy o csak egy épp jókor felbukkant céltábla, akivel beérve másra már nem is figyeltél." "Úgy érted... Magamra? ... Talán... Igazad van. De akkor is gyűlölöm ot. És nem hiszem hogy fel tudok hagyni a gyűlöletével." "Elobb magad gyűlöletével kell felhagynod."

"Megkezdhetjük a szintézist?" kérdezi a Doktor, miközben Jetrel egy alkatrészt csatlakoztat a gyengélkedoben felállított berendezés egyik aljzatába, amihez a mintavevo henger is kapcsolva van. "Számítógép, VOH egyes-alfa utasítást törölni, programot leállítani." mondja Jetrel. "Ne, várjon..." tiltakozna a Doktor, de a számítógép a kapott parancs értelmében kíméletlenül kikapcsolja. Jetrel aktiválja a berendezést, mire a mintavevo henger aljában lassan formálódni kezd valami sárgásbarna massa, ami mintha mozogni látszana.

Neelix nagy levegot, vesz, majd belép az ajtón, ami előtt egy ideje álldogál. "Dr. Jetrel...?" Az ajtótól nem messze álló Jetrel összerezzen: "Megijesztett..." "Sajnálom... Beszélnem kell önnel. El kell mondanom hogy..." "Lehetne szó arról hogy kicsit elhalasszuk? Már nem sokáig leszek képes dolgozni, és szeretnék elkészülni a munkával, mielőtt meghalok." Neelix bólint, majd kíváncsian Jetrel berendezése felé fordul. "Az meg micsoda?" kérdezi, megpillantva a hengerben növekvő, mozgolódó tömeget, "Elég különös kísérletnek tunik..." "Kérem, értse meg... Segíteni akarok." "Minek nevezi azt ott? Tudományos eredménynek?! Ezt jelentem a kapitánynak!" Jetrel erre gyorsan elöbbre lép, és egy oltópisztolyt nyom Neelix nyakához, majd óvatosan a földre engedi az elernyedo testet.

"Elért már Dr. Jetrel valami eredményt?" kérdezi Janeway a készenléti helyiségből kilépve. "Még semmit, kapitány." rázza meg a fejét Chakotay. "Híd hívja a gyengélkedot! ... Janeway hívja dr. Jetrelt! ... Számítógép, VOH programot aktiválni!" "Kérem pontosítsa az..." hallatszik a Doktor hangja, de Janeway a szavába vág: "Mi az ördög folyik odalent?!" "Dr. Jetrel kikapcsolt... És most

nincs sehol." "Számítógép, hol tartózkodik Dr. Jetrel?" kérdezi Tuvok. "Dr. Jetrel az egyes szállítóhídon tartózkodik." "Mr. Neelix eszméletlenül hever..." üzeni a Doktor, felfedezve a talaxiait. "Öné a híd, parancsnok. Biztonságiakat az egyes szállítóhídra. Tuvok!" indul Janeway a liftek felé. "Kérem lépjen odébb a konzoltól." mondja a szállítóhídra elsoként belépo Tuvok a rendszer beindításával próbálkozó Jetrelnek. "Kérem... Hagyniuk kell hogy befejezzem, életek függenek tole!" "Ezt már többször hallottuk. De kezdi elveszteni a szavahihetőségét." mondja Janeway ridegen. "Kapitány, engedje hogy visszahozzam oket!" "Kiket?!" jelenik meg Neelix az ajtóban, "Kiket, doktor?" "A Rynaxon elpusztultakat." "Biztosan megörült, kapitány..." súgja oda Neelix Janewaynek. "Kérem... Nézze át a számításaimat. Emlékszik még, mit mondtam a metremiáról?" kérdezi Jetrel, átadva a nála levo jegyzetfüzetet Janewaynek, "Ahogyan a test atomszerkezetének szétbomlását eredményezi. Ugyanez igaz a metreon kaskád áldozataira is. Biomolekuláris lebomlás játszódtott le." "Miért hallgatja ezt a zagyaságot?!" kérdezi Neelix, de Janeway csendre inti, miközben hitetlenkedve tanulmányozza az adatokat. "Az elmúlt tizenöt évben azon dolgoztam, hogyan lehetne ilyen módon elpusztult struktúrákat újra összeállítani. Regenerációs fúziónak neveztem az eljárást." "Jól értem... Azon dolgozik hogy újrateremtse a kaskád által szétbontott embereket?" kérdezi Janeway. "Igen." "A lebontás mélységének figyelembe vételével ezt lehetetlennek tartom." "A felho egyedülálló elektrosztatikus töltése egy különleges állapotban tartotta a szétbontott biológiai anyagot. Évek kutatásával jöttem rá hogy ilyen körülmények között az összeállítás lehetséges!" "Ezzel próbálkozott azzal az izével a gyengélkedoben?" kérdezi Neelix. "Igen! Neelix már látta. Az egy vegyülek volt, különböző, teljesen összekeveredett biológiai összetevok egyesítése." "De... Ha ennyire összekeveredtek, hogyan tudna bárkit is újra összeállítani?" kérdezi Neelix. "Megszereztem egy bizonyos áldozat orvosi adatait, és ebbol azonosítottam a genetikai kódját hordozó összetevoket a felhoben. Amint a DNS rekonstrukció és elemzés megtörténik, a transzporter célszkennerével megkereshetjük a testet alkotó töredékeket, és azokból összeállíthatjuk!" "Mi van ha igazat beszél...?" kérdezi Neelix reménykedve. "Kapitány... Dr. Jetrel egy több milliárd részecskére szétbontott biológiai struktúra újra összeállításáról és újjáélesztéséről beszél." jegyzi meg Tuvok. "Nekem is komoly kétségeim vannak." bólogat Janeway, "Ez az egész elég hihetetlenül hangzik." "Pontosan úgy beszélnek mint a világom felelos személyei. ... Arra kértem oket, adjanak támogatást a munkámhoz, hogy bebizonyíthassam, nem vagyok szörnyeteg! Hogy a felfedezésemet nem csak rombolásra lehet használni. De visszautasítottak, talaxiai szimpatizánsnak bélyegezték." mondja Jetrel, a rátöro fájdalommal küzdve, "És számuztek." "Valóban metremiás Neelix, vagy csak így vett rá hogy Rynaxra hozzuk?" kérdezi Janeway. "Jól gondolja, kapitány. ... Nincs metremiája, Neelix. Nem fog meghalni." "Miért nem mondta el az igazat, már az elején?" kérdezi Neelix. "A kapitányuk képzett tudós, de kétségbe vonja az elméletemet, csakúgy mint a kormányom tette. Nem kockáztathattam meg hogy most sem járok sikerrel. Kapitány... Muködni fog!" "Kapitány... Ha a legcsekélyebb esély is van arra hogy sikerrel jár... Meg kellene adnunk neki." mondja Neelix. "Neelix... Nagyon sok itt a változó..." csóválja a fejét Janeway. "Kapitány..." Janeway hosszan nézi Jetrelt, majd így szól: "Tuvok hadnagy... Aktiválja az emelvény körüli biztonsági eroteret!" A vulcani a vezérlopult mögé áll, Janeway is követi hamarosan. "A lehető legszélesebb célrögzítomezovel kell dolgoznunk." mondja Janeway. "Letapogatók újraprogramozva." bólint Tuvok. "Sugárzás!" szól a kapitány, és az emelvényen megjelenik egy nagy átméroju anyagtömeg, ami lassan formálódni kezd a sugárban. Mikor kezdi felvenni egy humanoid alakját, Janeway Tuvokra pillant: "Biogén mezo kész?" "Pozitív." Neelix és Jetrel megbabonázva bámulják a sugarat. "Az atomi összetartás ötvenkilenc százalékra zuhant, kapitány." jelenti Tuvok. "Teljes energiát." "Már a maximumon vagyunk." "Túlterhelést, százhusz százalék!" szól Janeway, miközben a sugárban formálódó alak kezdi magára öltetni egy talaxiai jellegzetességeit. "Terhelés husz százalékkal a névleges fölött. Atomai összetartás tovább zuhan. Harminckilenc százalék. Huszonketto... A minta gyorsan degradálódik." "Növeljék meg a jelpuffer energiaellátását!" mondja Jetrel. "Fel tudjuk erositeni a biogén mezo hatását?" kérdezi Janeway. "A mintaromlás túlságosan nagy mértéku. A rendszert már így is túlterheltük, eredménytelenül."

"Leállunk, Mr. Tuvok." mondja végül Janeway. A sugár lassan kialszik, visszaengedve a ködből begyűjtött anyag maradékát. Jetrel a pult felé fordul hogy mondjon valamit, de csak egy fájdalmas nyögés hagyja el a torkát, majd összeomlik.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48840.5. Dr. Jetrel metremiája a végso stádiumba lépett. Az utolsó óráit a gyengélkedoben tölti."

Neelix csendesen odaballag a mozdulatlanul fekvő Jetrelhez, aki közeledtét megérezve résnyire nyitja a szemét. "Neelix... Gondolom... Megfelelőnek tartja a büntetést." "A kaszkád talán mindannyiunk számára büntetés volt." rázza meg a fejét Neelix, "A gyűlöletünkért és eroszakunkért. ... És el kell még mondanom valami mást is. Korábban is próbáltam már, de..." "Mi volna az?" "Csak azt akarom mondani... Hogy megbocsátok magának." Jetrel halványan elmosolyodik, és megpróbál még mondani valamit, de már nem teheti. Felemelt keze visszahull a mellére, szemei pedig lassan lecsukódnak. Neelix egy darabig még álldogál a haakoniai mellett, aki immár nem százezrek hóhéra, csupán egy megtört, megvetett, de végül békességet talált ember, majd lassan a kijárat felé indul.

15. Learning Curve – Tanulópénz

A tizenkilencedik századot idéző ruhát viselő Janeway kitárja az ablakot, és kipillant a napfényben fürdő kertre. "Jó reggelt, gyerekek. Én vagyok az új tanítótok, Mrs. Dawenport." mondja, majd a száját elhúzva hozzáteszi: "Nem, ez túl hivatalos." Miközben a következő ablakhoz indul, egy új köszöntéssel próbálkozik: "Henry, Beatrice, örülök hogy végre találkoztunk, más sok jót hallottam rólatok. Biztos vagyok abban hogy nagyon jó barátok leszünk. ... Túlságosan bizalmaskodó." Kathryn mögött kinyílik a szobába vezető egyik ajtó, és két hat-hétéves forma gyerek érkezik, miközben Janeway újra próbálkozik: "Üdvözetem, a nevem Mrs. Dawenport. Az édesapátok engem bízott meg a tanításotokkal." "Anélkül, hogy nekünk egy szót is szólt volna elotte." mondja az egyik gyerek sértődötten, mire Kathryn meglepetten fordul feléjük. "Jó reggelt, gyerekek. Örülök hogy ilyen hamar találkoztunk. ... Te biztosan Henry vagy, te pedig Beatrice." megy közelebb Janeway, majd kezét nyújt a fiúnak. Az azonban inkább udvariasan meghajol: "Henry Burleigh vicomte. ... A testvérem, Beatrice kisasszony. Uramnak, és asszonyomnak szólít minket." "Természetesen, uram. ... Nos, eloször azt hiszem, össze kellene ismerkednünk. Talán ülünk le. Én Mrs. Dawenport vagyok, és remélem hogy legalább annyira a barátotok, mint tanítótok leszek." Henry latinul válaszol, mire Janeway összevont szemöldökkel pillant a szimulációra. "Talán elfelejtett más latinul?" kérdezi Henry. "Attól tartok..." "Akkor hogyan fog latinra tanítani?" "Uram, bár a latitudásomat a jelek szerint fel kell frissítenem, de matematikában és természettudományokban különösképp járatos vagyok. ... És te, Beatrice, te mit szeretnél tanulni?" "Semmit." "Esetleg festészetet... Kézimunkát?" "Egy kendot hímezttem, épp tegnap fejeztem be." "Valóban? Szívesen megnézném." "Már nincs meg. Odaadtam anyának." Kathryn meglepetten pillant a lányra, hiszen a program szerint a gyerekek anyja meghalt. "Beatrice...!" pillant Henry helytelenítően a testvéreére, "A testvérem kicsit össze van zavarodva. Még azelőtt adta a kendot anyáknak, hogy az meghalt." "Ez nem igaz. Tegnap este adtam oda neki." "Beatrice!" "Beszéltem is vele." "Beatrice még nem tudta igazán feldolgozni anyánk halálát." magyarázza Henry. "Beatrice... Tudom, szörnyű csapás volt elveszteni az édesanyátokat..." mondja Kathryn. "Nem halt meg! Tegnap este láttam!" kiabálja a lány, ám a hologram a következő pillanatban szertefoszlik. Janeway meglepetten hoköl hátra, Henry pedig felpattan a fotelbol: "Mit csinált a testvéremmel?!" A következő pillanatban azonban az o alakja is törlik. "Számítógép, a Janeway lambda-egy program szimulált szereploit visszaállítani!" "Parancs nem végrehajtható. Energiaellátási hiba merült fel a béta-négyes hálózati szakaszban." "Janeway hívja a hidat: jelentést!" "Energia-kimaradások vannak a teljes hatodik szinten, kapitány." üzeni Chakotay a holodeckbe, "Mr. Tuvok már elindult hogy utánanézzzen." "Tájékoztassanak az elorehaladásról. Janeway kilép."

Tuvok, befordulva egy sarkon, felvont szemöldökkel veszi szemügyre a folyosó oldalában a felnyitott szervizpanelt, és egy szerszámos táskát, aminek tulajdonosa azonban nincs sehol. "Tuvok hívja Torres hadnagyot: kapott valaki engedélyt a hatodik szinten javítási munkák végzésére?" "Negatív. Mi történt?" érkezik Torres válasza. "Egy pillanat..." üzeni Tuvok, majd lehajol hogy bebújjon a szervizfolyosóba. "Vigyázat!" hallatszik belülről, majd egy technikus dugja ki a fejét a nyílásból, "Bocsánat, majdnem egymásba szaladtunk." "Dalby technikus, mit csinál itt?" "Az egyik bio-neurális gélcsomag megadta magát. Ki kellett cserélnem." mutatja fel a Maquis legénység hosszúkás rangjelzését viselő technikus a kezében tartott sötét színű csomagot. "Értesítette errol Torres hadnagyot?" "Még nem. De éppen a gépház felé tartok ezzel, hogy alaposabban megvizsgáljam." "Ezen a hajón van egy szabályzat az efféle ügyek kezelésére vonatkozóan." jegyzi meg Tuvok. "Éppen erre jártam, észrevettem a hibát, és gyorsan rendbe hoztam. Mi ezzel a baj?" "A javítás következtében több rendszer ideiglenesen leállt. Ez vele a baj." "Én máshoz vagyok szokva. Ha a hajónkon nem működött valami, megjavítottuk, amint tudtuk." "Szeretném felhívni a figyelmét, hogy már nem egy Maquis hajón szolgál." "Errol tudomásom van, hadnagy. És bánom is

kelloképpen, a nap minden percében. ... Csak megpróbáltam végezni a munkám, hasznossá tenni magam. Ha ezzel megsértettem a Csillagflotta szabályzatát, zárasson el. De ha nem, akkor hagyjon engem békén! Értve vagyok?" mondja a technikus, majd felszerelését összepakolva elviharzik.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48846.5. Hétköznapi körülmények között egy gélcsomag elvesztése jelentéktelen eseménynek számítana. A Delta Kvadránsban azonban emlékeztet bennünket arra, milyen kényes is a helyzetünk."

"Ezt nem értem. A gélcsomagok nagyon megbízhatóak, nem szabadna hogy komolyabb gond legyen velük, sőt még ártani se nagyon lehet nekik. Akkor miért ment ez tönkre mégis?!" méltatlankodik Janeway a készenléti helyiségben, az asztal túloldalán álló Chakotay és Tuvok felé mutatva a kezében tartott jegyzetfüzetet. "Ismeretlen. Torres hadnagy jelenleg az egység vizsgálatát végzi." válaszolja Tuvok. "Mennyi van még tartalékban?" kérdezi Janeway. "Negyvenhét darab." "A gélcsomagok sok létfontosságú rendszer részei. Ha kifogyunk belőlük, akkor lement a függöny. Nem tudunk újakat előállítani." "Néhány áramkört átalakíthatunk a hagyományos, izo-lineáris felépítésre." veti fel Chakotay, mire Janeway elégedetten fordul felé: "Jó ötlet! Ehhez hozzá is lehetne fogni." "Lenne itt még valami, amirol szeretnék beszámolni." mondja Tuvok, "Aggódok Dalby technikus miatt. O cserélte ki a szóban forgó gélcsomagot, engedély nélkül. Mikor emiatt felelősségre vontam, elvesztette az önuralmát." "Mennyire?" "Fölöttébb dühös lett, a magatartása már a függelemsértés határát súrolta." Dalby... Azt hiszem, hallottam már a nevét korábban is, ilyesmiből kifolyólag." "Minden bizonnyal. Mr. Dalbynak nem ez az első esete. A múlt héten a nyilvántartórendszerbe történő beavatkozással megnövelte egy barátja replikátor-fejadagját. És az utóbbi időben többször késett." "Parancsnok, ön jobban ismeri Mr. Dalbyt. Mit gondol, mi lehet vele?" fordul Janeway Chakotay felé. "Dalby mindig is eléggé agresszív volt. Szerintem kissé ideges, nincs hozzászokva a Csillagflotta szabályaihoz, és a protokollhoz." "Egy csillaghajó nem létezhet szabályok nélkül. Mr. Dalby zavart okoz a hajó működésében." mondja Tuvok, mire Chakotay felvont szemöldökkel fordul felé: "Halljam, mit javasol? Talán olvassuk a fejére az ide vonatkozó szabályokat?" "Azt hiszem, lehetne tanulni belőle." mondja a vulcani. "Kétlem hogy ez lenne a megoldás." rázza meg a fejét Janeway, "Dalby nem az egyetlen Maquis aki nehezen tud beilleszkedni. És ez nem csak hozzáállás kérdése..." néz kissé helytelenítően Tuvokra, "Hanem a tapasztalatoké, és a képzésé is. Nem tartom helyénvalónak szabályszerű viselkedést elvárni valakitől, aki nem végezte el az Akadémiát." "Ez esetben mit javasol?" kérdezi Tuvok. "El kell igazítanunk őket a Csillagflotta hajók üzemeltetését illetően. El kell magyaráznunk nekik, miért pont úgy csináljuk a dolgokat, ahogyan tesszük őket. Megbízásokat kell adnunk nekik, esélyt arra hogy a csapat tagjainak érezhessék magukat." Csillagflotta-gyorstalpaló..." mondja Chakotay vigyorogva, "Gyakorlati képzéssel." "Pontosan." bólint Janeway, majd a vulcani felé fordul: "Mi a véleménye, Mr. Tuvok? Elég képzettnek érzi magát néhány új legénységi tag kiképzéséhez?" "Miért én?!" "Tizenhat évig tanított az Akadémián. Szerintem ön a legjobb erre a feladatra." "Chakotay parancsnok logikusabb választás lenne." keresi a kibúvót a vulcani, "O Maquis, és korábban a kapitányuk volt." "Pont ez a baj. Neki nem kell kiérdemelnie a tiszteletüket. Nekünk viszont igen." Tuvok némiképp boldogtalan ábrázattal adja be a derekát: "Rendben, kapitány. Kidolgozok egy oktatási tervet." "Ön pedig, parancsnok, válassza ki azokat a Maquiskat akiknek a legnagyobb hasznára lenne a képzés. Ok a következő szolgálat kezdetekor Tuvok hadnagnál jelentkezzenek." bólint Chakotay, majd a kijárat felé indulva egy pillanatra megáll Tuvok mellett: "Ne aggódjon, megkérem majd őket hogy egy kicsit... Fogják vissza magukat." A megjegyzés hallatán Tuvok szemöldöke a magasba szalad, Chakotay pedig vigyorogva távozik.

"Megvárjuk mi lesz, aztán eldöntjük..." mondja Dalby a mellette álló vörös betétes egyenruhát viselő nonek, aki erre megvonja a vállát. Harmadik társuk, egy kék jelzésű ruhát viselő bajori fiatalember, aki, bár a szabályok nem tennék lehetővé, viseli a hagyományok szerinti, hovatartozását jelző jellegzetes bajori fülbevalót, kicsit odébb álldogál egykedvűen. "Jó reggelt." érkezik Tuvok a

gyülekezőhelyül kijelölt raktárba, "Janeway kapitány úgy véli, a hasznukra válna egy rövid tanfolyam a Csillagflotta módszertanából. Ezen okból kifolyólag..." "Valamit tisztáznunk kell: miért pont minket ért ez a nagy... Megtiszteltetés?!" kérdezi a no. "A kérdésével gyakorlatilag választ is adott önmagának. A felettes szavába vágni nem elfogadható viselkedés. A gyakorlat célja hogy megismerkedjenek a Csillagflotta protokolljával, így elkerülhetik az ehhez hasonló hibákat." "A tény mindazonáltal tény marad..." csatlakozik egy negyedik, kék boru humanoid Maquis a beszélgetéshez, "Már ha szólnom szabad, hadnagy... Hogy az a tény hogy itt vagyunk, azt kell hogy jelentse, valami kivetnivalót találnak a viselkedésünkben. Márpedig én el nem tudom képzelni hogy..." "Chell közlegény... A jelentések szerint ön megbízhatatlan, és rendbontó. Elvállal ugyan feladatokat, de nem teljesíti őket." mondja Tuvok. "Ez eros túlzás!" tiltakozik Chell, "Hiszen épp tegnap..." "Közlegény! Mostantól csak akkor beszél, ha engedélyt kap rá." "De hadnagy, én csak azt próbálom..." "Tizennégy kör a raktérben." szól Tuvok, mire Chell hitetlenkedve mered rá. "Futás! Azonnal!" "De hát..." "Tizenöt kör." szól Tuvok, mire Chell végül beszünteti a tiltakozást, és megkezd az első kört. "Mint már említettem, olyan szabályrendszert állítunk fel, ami szerint a Csillagflotta kadétjai kerülnek kiképzésre. Ez ugyanúgy magában foglal testgyakorlást, mint elméleti oktatást, valamint taktikai helyzetgyakorlatokat, amelyekre a holodeckben kerítünk sort." Tuvok, mondókáját befejezve odalép a bajorihoz: "Közlegény, figyelt rám?" Az egy pillanatra felemeli a fejét, jelezve hogy hallja amit Tuvok mond. "Nem hallottam a válaszát." "Igen." bólint a bajori. "Beszéljen hangosabban." "Azt mondtam: igen!" "Ezentúl rám néz ha hozzám beszél." "Hagyja békén." áll Dalby Tuvok elé. "Hogyan?" "Azt mondtam, hagyja békén. Jóformán még gyerek, semmi keresnivalója nem lenne itt." "Mi másként látjuk." "Ha akar, kiszabhat érte kétszáz kört, de nem érdekel. Nekünk csak egy bajunk van, hadnagy. Az egész helyzet az ellenségünk. Egyikünk sem vágyott erre a hajóra, mégis itt vagyunk. De elfogadtuk a dolgot, és a legjobbat nyújtjuk. Maga most meg azzal jön hogy nem vagyunk elég jók maguknak?!" "Így van." "Akkor valószínűleg mellényúltak velünk. Mi megtettük ami tőlünk telik, többet ne várjanak. Halljam, akar valamelyikük is itt lenni?" fordul Dalby a társai felé. "Nem hiszem hogy bármi hasznosat tanulhatnék itt." mondja a no. "Le csak nem lonek bennünket, szóval én azt mondom, inkább a fogda mintsem ez itt. Úgyhogy menjünk." mondja erre Dalby, majd a kijárat felé indul. A no és a bajori követik, Chell pedig épp valahol a raktér másik vége felé jár, így ő nem csatlakozhat hozzájuk. "Ez nyílt függetlensérv. Parancsolom hogy maradjanak." "Chell!" kiált vissza Dalby, "Gyere már, lelépünk!" A kék boru hamarosan felbukkan, majd Tuvokra vigyorogva kísértél az ajtón a többiek nyomában. "Nem is tudom... Lehet hogy mégsem volt olyan jó ötlet csak így lelépni." pillant a többiekre a bajori az étkezőben, "Nem fogják ennyiben hagyni a dolgot." "Ugyan mit tehetnének velünk? Talán fogdába dugnak hetven évre?" kérdezi a no, "Mindenkire szükségük van. Semmit sem fognak tenni." "Ez nem lázadás. Végezzük a munkánkat, ugyanúgy mint eddig." szögezi le Dalby, "De nem fogunk keresztülgugolni mindenféle karikákon amit a Csillagflotta tart az orrunk elé." Chakotay, aki pár másodperccel korábban érkezett, megáll az asztaltársaság mellett, majd megveregeti Chell vállát. Az felmordul, és felállva hagyja hogy a parancsnok átvonszolja a székét a no és Dalby közé. "Halljam a maguk verzióját is." néz Chakotay valamikori legénységére. "Elvégezzük a munkákat mint bárki más. De nem fognak tejfelesszájú kadétként bánni velünk." monda Dalby. "Értem." bólint Chakotay komolyan. "Egyszerűen nevetséges volt. Tuvok körbe-körbe futtatta Chellt a raktérben." mondja a no. "És rászállt Geronra." biccent Dalby a bajori felé, "Azt pedig nem szeretem." "Mit nem mond..." sandít rá Chakotay. "Figyeljen, parancsnok. Ugyanolyan jól tudja mint én, hogy mi máshoz vagyunk szokva. Mert van a Csillagflotta-módi és van a Maquis megoldás." folytatja Dalby. "És önök a Maquis megoldásnál maradnának." mondja erre Chakotay. "Eddig is bevált." bólogat Dalby. Chakotay amolyan 'ha mindenáron ezt akarják' arcot vág, majd balját meglendítve kiüti Dalbyt. Az esemény láttán döbrent csend lesz úrrá az étkezőben, és miközben Dalby az állkapcsát igazgatva feltápáskodik, Chakotay megjegyzi: "Ez is Maquis megoldás, nem igaz? Ha továbbra is így akarnak dolgozni, felölem tegyék. Eljátszhatjuk ezt holnap is, meg azután, és így tovább, egészen addig míg nem jelentkeznek újra Tuvok hadnagynál. Megértettek?" kérdezi Chakotay Dalby elé lépve, mire az

bólogatni kezd. "Mi?" mered rá Chakotay, arcon csapkodva a férfit: "Hogy válaszol egy Csillagflotta-tiszt ha kérdezik?!" "Igen, uram." Chakotay felállítja Dalby eldolt székét, belenyomja a férfit, majd körülnéz: "Van még valakinek valami gondja-baja?!" Végül a szórványos fejrázást látva nyugodt léptekkel távozik.

"Ezek az elméleti anyagok a következő hétre." sétál végig Tuvok a fegyelmezett sorban álló négy Maquis előtt, "Kérem tartsák szem előtt hogy a számonkérés idopontja bizonytalan, elozetes figyelmeztetés nélküli. ... Most pedig egyenruha ellenorzés." folytatja a vulcani, megállva a csapat notagja mellett, "Henley, a hajpántja fölöttébb csinos." "Köszönöm, uram." "Mindazonáltal nem egyeztethető össze az eloirásokkal. Kérem nézzen utána az ezen esetre engedélyezett megoldásoknak." Tuvok tovább lép, Chell következik. A vulcani egy medált emel ki az egyen ruha kivágásából: "Ez mi?" "Egy kazleti medál. Mikor a bolygójukon jártam, sokáig tanulmányoztam a készítését. Hetekig tartott míg sikerült megfeleloen megcsinálnom. Lehet hogy elso pillantásra nem tunik túl bonyolultnak, de..." "Ez az ékszer megsérti a ruházatra vonatkozó szabályokat." jelenti ki Tuvok. "Hiszen alig lehet látni..." "Távolítsa el azonnal." mondja Tuvok, majd miután Chell nem épp boldogan engedelmeskedett, tovább lép Geronhoz. "Tudom, a fülbevalóm." húzza el a száját a bajori, levéve a jellegzetes bajori viseletet. "Helyes." bólint Tuvok, "Azonkívül a cipoje is koszos. A jövőben kifényesített cipoben jelenjen meg." A sorban negyedikként álló Dalby bosszankodva méregeti Tuvokot, mire az, bár itt nem talál semmi kivetni valót, megkérdi: "Talán valami gondja van?" "Nem, uram." "Nagyszeru. Tizenkilenc nulla nullakor mindannyian jelentkeznek nálam a tizenegyes szinten. Lelépni." "Mit tervez velünk?" kérdezi Henley. "Meg fogják tudni. Tizenkilenc nulla nullakor, a tizenegyes szinten. Lelépni!"

"Végig fogom csinálni a kiképzést. Ahogy parancsolták." pillant Dalby Torresre, a gépterem egyik muszerpultjáról, "Még akkor is ha nem tartom különösen hasznosnak. Pedig inkább büntetésszámba megy..." "Vagyis attól tart, nem fog sikerülni. Hogy kudarcot vall." mondja Torres. "Mi?! Nem ezt mondtam. És nem is gondoltam." Torres Dalbyra sandít, mire az így szól: "Mi van? Csak nem hiszi hogy nem tudom megcsinálni azokat a nevetséges feladatokat?!" "Nagyszeru. Akkor bizonyítsa be." A következő pillanatban figyelmeztető jelzés hangzik fel, mire Torres gyorsan szemügyre veszi a muszereket: "Energia-kimaradás..." "Már megint azok a gélcsomagok." állapítja meg Dalby. "Négyes szint, 'C' kilences szektor." "Híd hívja a gépházat, jelentést!" üzeni Janeway. "Újabb meghibásodás a bio- neurális hálózatban. Azonnal kiküldök egy javítóosztatot. Torres kilép. ... Dalby, cserélje ki a gélcsomagot, és ellenorizze az összes kapcsolódó rendszert. Gyozodjon meg arról, nem egy láncvisszacsatolás okozta-e a hibát. Nem cserélgethetjük folyton az alkatrészeket." Dalby a szerszámraktár felé indul, Torres pedig a hibás gélcsomagot felkapva egy közeli polcra, az egyik technikusra pillant: "Zászlós, ügyeljen a dolgokra. Ezzel meglátogatom a Doktort."

"Mi ez?" méregeti Kes kíváncsian a vizsgálóasztalon heverő gélcsomagot. "A legújabb betegük." válaszolja Torres, "A hajó bio-neurális gélcsomagjainak egyike." "Igen... Ismerem ezeket az egységeket." bólogat a Doktor, kézbe véve a 'beteg', "De látni még nem láttam egyet sem ez idáig." "Meghibásodott, de szerkezeti hibát nem találtam. Azt gondoltam, esetleg megvizsgálhatnák a biológiai összetevőket." mondja Torres. "Érdekes..." mondja a Doktor, majd visszatéve a gélcsomagot az asztalra, rázárja a nagyfelbontású bioletapogató érzékelőit. "Letapogatás folyamatban." mondja Kes. A Doktor egy darabig tanulmányozza az eredményeket, majd elégedetten hümmögni kezd. "Mit talált?" kérdezi Torres. "Valóban beteg..." bólint a Doktor. "Pontosítana egy kicsit?" "A beteg állapotának megvitatása a beteg jelenlétében az orvosi etikát sértő cselekedet." mondja erre a Doktor faarccal, mire Torres és Kes összenéznek. "Tanúsíthatnának kicsit nagyobb tapintatot is a beteggel szemben." folytatja a Doktor elvigyorodva, majd a letapogató alatt heverő gélcsomagra pillant: "Ne aggódj, kis barátom..." "Doktor!" emeli fel a hangját Torres. "Ahogy óhajtja. Az egység biológiai összetevőjét fertőzés érte. Ragályos fertőzés." mondja a Doktor, mire Kes azonnal vizsgálni kezdi Torrest egy orvosi trikorderrel. "Talán a legénységre is veszélyes?"

kérdezi Torres aggodalmasan. "Fertőzésnek semmi nyomát nem tudtam megállapítani önnél, hadnagy." nyugtatja meg Kes. "Humanoid élőlényekre veszélytelen. És ha mégsem így lenne, már jelentkeztek volna nálam az első betegek. Viszont a veszélyeztetett gélcsomagokat karantén alá kell helyezni, amíg ki nem dolgozok egy gyógymódot." "Akkor ki kell kapcsolnunk az első ellátórendszert. Elveszítjük a replikátorokat, de a főbb rendszereket meg tudjuk táplálni. ... Mennyi időre van szüksége?" kérdezi Torres. "Nem tudom. Ha a fertőzés forrását nem tudjuk megállapítani, nem akadályozhatjuk meg a továbbterjedést." "Rendben." bólint Torres, "Értesítem a kapitányt."

"Tíz kilométeres menetgyakorlatot tartunk. A tizenharmadik szintet már kiürítettem." mondja a sűrű gyakorlót viselő, felmálházott Tuvok a mögötte siető, hasonlóan felszerelt Maquisnak, "Húzzák szorosra a csomagok szíjait, hogy elkerüljék az ebből adódó problémákat." "Nem kaphatnám inkább öle Henleyt? A súly nagyjából ugyanaz volna..." mondja a Tuvok mögött haladó Chell, mire az őt követő nő felnevet. A menet egyébként nem kis feltűnést kelt a folyosón, illetőleg, mikor áthaladnak rajta, a gépházban. "A tizenhárom szintet a Jeffries-folyosókon át értjük el." mondja Tuvok, belépve a folyosórendszer bejárat helyiségébe. "Elvégre csak két szint lefelé..." mondja Dalby, megkezdve az ereszkedést a létrán. "Nem arra, közlegény. A kaszinón keresztül." mondja erre Tuvok. "Hiszen az a második szinten van..." fordul Henley hitetlenkedve a vulcani felé, "Több mint ötven folyosón kell átmásznunk hogy elérjük!" "Pontosan. Örömmel látom hogy kellemesen elmélyítette ismereteit a hajó belső felépítését illetően. ... Geron közlegény, ön vezeti a menetet." A csapat szakaszjatókat nyitogatva, létrákon fel és leúszva, szűk szervizjáratokon keresztülúszva végzi a Tuvok által kieszelt gyakorlat első részét. Mikor már komoly távolságot hagytak maguk mögött, Geron, felúton két szint között, egy létrafokba kapaszkodva megáll hogy kifújja magát." "Köszö." szól fel a mögötte haladó Chell, "Részemről addig lóg ott ameddig akar. Ez a hátizsák olyan nehéz mintha latinummal lenne tele." "Geron közlegény, mi a baj ott elöl?" érkezik a menetet záró Tuvok hangja, "Haladjon tovább!" "Remélem leesik, és összetöri magát." morogja Chell, miközben a bajori nekiindul.

Mire a csapat az étkezőbe ér, a felállás már némiképp megváltozott. Ahogy futólépésben átvágnak a helyiségen, Tuvok halad elöl, a köpcös Chell pedig kissé lemaradva liheg a többiek mögött. Az egyik asztalon megpillantva egy pohár vizet, megtorpan, és kérdőn néz az asztalnál ülő nőre. "Csak tessék." bólint a nő, mire Chell hálás pillantást vetve rá felkapja a poharat, nagyot kortyol belőle, majd a maradékkal a kezében a másik ajtó felé indul, amerre a többiek elhagyták az étkezőt. Egy kivétellel, Tuvok ugyanis az ajtóban álldogál, és mikor Chell mellé ér, kinyújtja a kezét a félig teli pohárért. Chell a kezébe nyomja, majd a fejét rázva a többiek után siet.

"Most pedig megkezdjük a tíz kilométert." mondja Tuvok, gyorsabb tempójú futásra váltva a tizenhárom szinten. "A lábaim mintha ólomból lennének..." mondja Henley. "Koncentrálj valami másra." tanácsolja Dalby. "Talán a vállamban érzett szaggatásra?!"

Geron és Chell hitetlenkedve figyelik, ahogy Tuvok rakétasebességgel húz el mellettük, miközben egy kereszteződésben a falnak dőlve próbálnak levegőhöz jutni. Dalby és Henley sincsenek jobb állapotban, de ők még úgy-ahogy tartják a tempót. Mielőtt befordulva a következő sarkon eltűnének Chellék szeme elöl, Geron megveregeti a kék ború vállát, és a többiek nyomába erednek. "A menetgyakorlat hossza közelítőleg tíz egész egytized kilométer volt." mondja Tuvok, mikor a többiek megérkeznek a kereszteződésbe, amiben álldogál. "Ez nem menetgyakorlat volt hanem lassított kivégzés..." lihegi Henley. "Elképzelték hogy azért érezték ilyen nehéznek, mert a szint gravitációját tíz százalékkal megnöveltettem." mondja Tuvok, mire Dalby hitetlenkedve mered rá: "Micsoda?!" "Az ember soha nem tudhatja, milyen körülményekkel találkozik. Mindenre fel kell készülniük. ... Chell és Geron közlegény... A megfigyelésem szerint önök háromszor rövidítettek a távon. Fejezzék be a tíz kilométert." A kék ború és a bajori nekiveselkednek, miközben Tuvok így szól: "Holnap megismétljük. Remélem javul a teljesítményük."

"Megtalálták már a baktérium nyomait?" siet be Torres az egyik szállítóhídra, ahol Kim a vezérlopuznál dolgozik, Chell pedig egy kis, zümmögő eszközzel pásztázza végig gondosan az

emelvény sugárzási pozícióit. "Átnéztem a transzportnaplót egy hónapra visszamenőleg. A biofilterek nem regisztráltak semmi gyanúsat." rázza meg a fejét Kim. "Megálltunk a Napenne nevu bolygónál..." tunodik Torres, "Hogy Neelix vezetésével élelmiszert vegyünk fel. Némelyik elég furán nézett ki." "Meglehetősen. De mindet ellenőriztem a naplóban, és mind rendben van." "Akkor nézzük meg a környezetszabályozó rendszert. Talán a levegőben van valami." Torres a kijárat felé indulva megáll, és kérdezőleg Chellre, majd Kimre pillant. "Már akkor is itt dolgozott mikor megjöttem." vonja meg a vállát Kim. "Chell, mit csinál?" kérdezi Torres. "Mr. Tuvok parancsba adta a teljes szállítóhid demagnetizálását." "De... Egy mikrozónátort használ..." "Tudom." bólint Chell boldogtalan ábrázattal. "Miért nem hoz egy demagnetizáló egységet? Azzal öt perc alatt elkészülne." "Tuvok mondta neki hogy mikrozónátort használjon." jegyzi meg Kim. "De így órákig vacakolhat vele..." fordul felé Torres. "Mr. Tuvok úgy becsülte, huszonhat egész háromtized óra alatt fogok végezni." "Tipikus Tuvok-féle becslés." mondja Kim. "Akkor... Jó munkát." mondja Torres, tovább folytatva útját a kijárat felé, Kimmel a nyomában. A zászlós az ajtóból visszafordul, és vigyorogva megjegyzi: "Ott kimaradt egy folt..."

"A Voyager hajónaplójába, Tuvok biztonsági fonók bejegyzése. Kiegészítés. Elkészítettem a Voyager hídjának szimulációját az egyik holodeckben, ahol harci gyakorlatokat fogunk végrehajtani. Remélem hogy ez segít majd a képzésem alatt állókban erősíteni a csapatszellemet."

"A hídon abból az alapfeltevésekből indulunk ki hogy minden poszt teljes hatékonysággal működik." mondja Tuvok, a szimulált hídon járkálva, "Önök a kapitány szemei, fülei és kezei. Ennek eléréséért tökéletesen együttműködő eszként kell funkcionálniuk. ... Mr. Dalby..." fordul a vulcani az első tiszt széke mögötti korlátnak támaszkodó férfi felé, "Önök ha jól tudom, vannak irányítói tapasztalatai." "Igen, uram." húzza ki magát Dalby. "Öné a híd. A program egy sorozat különböző helyzet elé állítja majd, amire önnek és a legénységének reagálnia kell, oly módon, ahogyan azt ön szükségesnek ítéli." "Értettem." "A szimuláció kezdetét veszi, amint megadja az új útirányt." mondja Tuvok, majd kihúzódik a híd oldalsó részére. "Mindenki felkészült?" pillant Dalby a társaira, Henleyre a hátsó-középső általános terminálnál, Geronra a muveleti tiszt poszton, végül Chellre a kormányállásba. "Igen, uram!" hangzik a többiek válasza. "Mr. Chell, hatos görbület, irány 159.7." szól Dalby, majd leereszkedik az első tiszt székébe, "Mr. Geron, melyik az utunkba eső legközelebbi naprendszer?" "Egy vörös óriás, három egész héttized fényévnnyire a jelenlegi helyzetünktől. Nyolc bolygó, 'M' típusú nem észlelhető." "Automatikus vészjelzést fogtam." jelenti Henley. "Eredete?" "Ismeretlen. Számos szubtérinterferencia észlelhető." "Geron, be tudja mérni a forrást?" fordul Dalby a bajori felé. "A szenzorok egy ferengi hajót jeleznek, lövések okozta súlyos sérülésekkel. Nyolc életjel észlelhető, de gyengék." "Hívjuk őket." szól Dalby. "Nincs válasz." "Szabadjon megjegyezni uram, a ferengik kedvelt taktikája hogy sérüléseket színlelve csapdát állítanak a hajóknak." mondja Chell. "Kötelességünk a segítségnyújtás. Chell, elfogópálya." "Útirány módosítva." "Romulan warbird a bal oldalon, kikapcsolódó álcázóval." jelenti Geron. "Vörös készenlétség! Hívja őket, és tudassa hogy mentoakciót hajtunk végre." "Aktiválják a fegyvereiket." jelenti Henley. "Nincs válasz." teszi hozzá Geron. "Kitéromanover, Mr. Chell!" "Beta kilenc-hármas manover indul." A romulanok ekkor tüzet nyitnak, a lövés telibe találja a kissé lassan reagáló hajót. "Az oldalsó fézerrendszert találat érte, pajzsok nyolcvanegy százalékon." jelenti Henley. "Elülso fézerek készenléte!" "Uram, egy második romulan hajó érkezik." jelenti Geron, "Torpedókat indított." A híd megrázkódik a becsapódásoktól. "Károk a tizenegyestől tizenötösig terjedő szinteken. Sebesülteket jelentettek." "Minden fegyvert készenléte. Mr. Chell kitéromanover. További parancs nélkül tüz!" A hajó újra megrázkódik. "Elvesztettük a pajzsot, a burkolat felnyílt a kilences szinten." jelenti Geron. "Folytassa a tüzelést Henley. Tépjük meg őket!" szól Dalby. "Számítógép, programot befejezni." mondja Tuvok, mikor a szimulált hajó további találatokat kap, "Az első közös bevetésük nem volt épp a legsikeresebb. Mindannyian meghaltak." "Kilátástalan helyzet volt." ereszkedik vissza Dalby az első tiszt székébe, "Mi az ördögöt tudtunk volna csinálni?!" "Tud valaki válaszolni a kérdésre?" néz körül Tuvok. "Azt hiszem, mindent szabályszerűen csináltunk." mondja

Henley, rövid csend után. "Én legalábbis mindenképpen." jelenti ki Chell. "De legalább visszavágtunk nekik." szól újra Henley. "Mr. Geron, önnek nincs hozzáfuznivalója?" "Ugyan mit számít az?" "Nagyon is sokat. Ha nem tanulnak a hibáikból, újra el fogják követni oket." "Én voltam az irányító, engem hibáztasson!" pattan fel Dalby, "A legénység csak a parancsaimat követte." "És ön felismerte a hibáját?" "Megtettük amit lehetett. De alulmaradtunk." "Értem. Visszavonulásra nem gondoltak?" vonja fel a szemöldökét Tuvok. "Visszavonulás?!" hitetlenkedik Henley. "Hihetetlen hogy ilyet mond." rázza meg a fejét Dalby. "A legjobb taktikai döntés mindig az, ahol a legnagyobb a nyereség a legkisebb áldozatok mellett. Csatában elpusztulni hosies dolognak tunhet, de ettől eltekintve haszontalan. A visszavonulás ez esetben ésszerűbb lett volna." "Nos, Mr. Tuvok, megint egyszer igaza van. Nem vagyunk megfeleloek a Csillagflotta számára. ... Leléphetünk? Uram." "Lelélni. Számítógép, kijáratot!" szól Tuvok. A Maquisk távoznak, a vulcani pedig elgondolkodva néz utánuk.

"Úgy érzem, itt szükség van a hangulatfelelosre." telepszik le Neelix az étkezo egyik asztala mellol az ablakokon túl ragyogó csillagokat fürkészo Tuvok mellé. "Biztosíthatom hogy téved." "Tényleg? Lássuk csak... Elso jel: sehol a csésze tea. Második jel: sehol a jegyzetfüzet. Harmadik jel: még csak nem is a szokásos helyén ül! Ez pedig számomra azt jelenti, valami bántja. Szinte látom a rosszkedv felhojét, ahogy egyre csak terjeszkedik, és surusodik maga körül." "Nem létezik olyan kisugárzás ami alapján következtetni lehetne a hangulatomra. Vad elméleteket gyárt." "A Maquisk kiképzésével vannak gondjai?" kérdezi Neelix. "Nyilvánvalóan nem tartják sokra az oktatásomat." "Mi lehet a baj? Hmm?" "Éppen erre próbálok fényt deríteni. De attól tartok, eredménytelenül. Ezernyi kadét kiképzésében vettem már részt, de még nem találkoztam ehhez hasonló nehézségekkel. A módszereim megalapozottak, és elismertek. Tartom magam a szabályokhoz és a protokollhoz, soha nem térek el tőlük. Sikerral csináltam Csillagflotta-tisztet minden eddigi kadétomból." "Jöjjön csak velem..." veregeti meg Neelix Tuvok karját, "Mutatnék valamit." A vulcani kíváncsian követi Neelixet, aki a kiadópulton álló néhány vázányi virághoz megy: "Ezek itt veela virágok. Csodaszépek. És figyelemre méltóan erosek. Nézze csak..." Ezzel Neelix kivesz egy szálat a virágok közül, és meghajlítja a szárát: "Látja, nagyon hajlékony. Nem lehet eltörni. De van köztük egy fajta... Lássuk csak... Ott van egy!" emel ki Neelix egy másik virágot, "Ami nem ennyire hajlékony. Ha megpróbálja meghajlítani, eltörik." "Azt akarja ezzel mondani hogy a Maquis legénység makacs és rugalmatlan? Hogy nem tudom rávenni oket a szabályok követésére?" kérdezi Tuvok, mire Neelix helytelenítő pillantást vet rá: "Nem, Mr. Vulcani. Azt akarom mondani hogy ön az aki makacs és rugalmatlan! Ha megtanulna egy kicsit engedékenyebb lenni, azt hiszem nagyobb sikere lenne." mondja a talaxiai az elképedt Tuvoknak, majd visszatérve a pult mögé, folytatja: "A Maquisk nem kadéto, ne is próbáljon velük akként bánni. ... Ismerje meg oket! Derítse ki mi van a szívükben és a fejükben. ... Akkor talán kitalálhat egy jobb tanítási módszert." "Nem hiszem hogy képes lennék kideríteni mi van... A szívükben." mondja Tuvok, majd gyanakodva egy zöldes kupacra pillant azon a tányéron, amit Neelix épp a kezében tart: "Mi az?" "Prill-sajt. Abból a tejfélébol csináltam, amit a múlt héten szereztünk. Ashmore zászlós egy 'sajtos makaróni' nevu ételt kért tolem." "Sajt..." tunodik Tuvok, "A sajt eloállításhoz baktériumtenyésztetre van szükség..." "Persze." bólogat Neelix. Tuvok a plafon felé emeli a tekintetét, Neelix pedig követi a példáját. Így végül mindketten a tuzhelyek fölött levo szellozorácsokat bámulják egy darabig.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48859.3. Tuvok hadnagy rájött, mi lehetett a kiváltó oka a gélcsomagokat megtámadó fertőzésnek. Torres hadnagyot és a csapatát megkértem hogy vizsgálják át Neelix konyháját."

"Mérjék fel az összes légáramlatot." járja be Torres a konyhát, majd a kiadópulton álló 'bunjelhez' megy, amit egy erotérrel védett tárolóhengerbe zártak: "A sajt tele van baktériumokkal. Jobb ha egyelőre ebben a szigetelomezoben marad." "Ez meg micsoda?" kérdezi az egyik technikus, trikorderét a tuzhelyek egyikén rotyogó edény felé fordítva. "Lauriliai puding. Még van neki hátra

vagy négy óra..." hessegeti el Neelix a technikust. "A baktériumok bekerültek a szellozorendszerbe azon az elszívón át, és elterjedtek az egész hajón." méregeti Torres a Tuvok által felfedezett szellozonyírást. "Azután pedig megfertőzték a bio-neurális rendszereket." bólogat a vulcani. Neelix bunbánó arccal nézegeti a bebörtönzött sajtot, majd így szól: "Szörnyen sajnálom, Én igazán nem gondoltam..." Az étkezo világítása ekkor hunyorogni kezd mire Torres rezignáltan megállapítja: "Még egy gélcsomag... Ha a létfenntartás is megadja magát, hirtelen nagyon rossz lesz a helyzet. ... Neelix, ez nem az ön hibája. Ami a lényeg, megállapítottuk, mi okozta. ... Na vigyük azt a sajtot. A Doktor vizsgálja meg amint lehet." fordul Torres a társai felé, ezzel elhagyják az étkezőt.

"A kezdölökés, Mr. Dalby?" nyújtja oda Tuvok a fehér golyót Dalbynak, Paris szimulációjának pool-asztalánál. "Legyen..." bólint Dalby elvéve a golyót, majd az asztal túloldalára meg, és megkezd a játékot. Tuvok némi aggodalommal figyeli a zsebekbe sorjázó golyókat: "Gyakran játszik poolt?" "Manapság már nem. Fiatalabb koromban..." "Van családja?" kérdezi Tuvok, miközben Dalby eltüntet még néhány golyót. "Mi akar ez lenni?" kérdezi amaz. "Hogyan?" "Ez a kis akció? A magánéletem is érdekli? A Csillagflottának erre is vannak szabályai?" "Úgy gondoltam, kicsit megismerhetnénk egymást, hogy zökkenomentesebbé tegyük a közös munkát." "Megismerni egymást? Hát jó. Íme Kenneth Dalby rövid története. ... A bajori határ közelében éltünk. Nem könnyű életet. Csak nehezen tudtam elviselni, ellenséges voltam mindennel és mindenkivel. Míg aztán találkoztam egy novel, aki megmutatta, mi az igazi szerelem. Egy darabig nem voltam annyira kibírhatatlan. ... A cardassiaiak megeroszakolták és halálra verték. Én pedig csatlakoztam a Maquiskhoz, hogy annyit intézzek el közülük, amennyit csak tudok. ... És magával mi van? Van családja?" "Igen, van. De én semmi olyasmit nem mondhatok el, ami akár távolról is összemérhető lenne az ön történetével. ... Felfigyeltem arra hogy igyekszik védelmezni Mr. Geront. Jó barátok?" "Nem igazán. ... Nagyon zárkózott. Mikor eloször találkoztam vele, azt mondtam magamnak: pont olyan mint te voltál ebben a korban. Azt gondoltam, kellene neki egy barát hogy ne legyen olyan, mint amilyen én lettem. De nem jártam különösebb sikerrel. Aztán egyszer csak itt voltunk. ... Ilyen messze lenni otthonról egyáltalán nem könnyű egy ilyen fiatalembernek. Ezért nagyon hálás lennék ha nem tenné számára még nehezebbé a dolgot." "Chakotay kifejezett javaslatára vettem be a fiatalembert a képzésbe. Úgy vélte, értékes képességek ébredhetnek fel benne, új célokat tuzhet ki magának. És ez hosszútávon jótékonyan hatna az öntudatára." "Erre van ez a csapat?" "Az volt a szándékunk hogy olyasvalamit csináljunk, ami a hasznukra válik." "Lehet hogy ön ezt gondolja. De szeretnék valamit mondani: én nem akarom megismerni. És semmi esetre sem akarok a barátja lenni." mondja Dalby, a letakarított asztalra lökve a dákót, majd elhagyja a szimulációt.

"Ez a legrosszindulatúbb kórokozó amit valaha láttam." morogja a Doktor, az erotérbe zárt sajtot méregetve, "Módszeresen megtámadta a gélcsomagok minden egyes sejtjét." "Kitettük minden antibakteriális hatóanyagnak. Semmi eredmény." rázza meg a fejét Kes. A gyengélkedo világítása hunyorogni kezd, és a mesterséges gravitáció is bizonytalanná válik egy pillanatra. "Doktor hívja a hidat: mi történik?" "Hullanak a bio-neurális áramkörök, Doktor. Az összes rendszer veszélyben van. Kérem, mondja hogy jutott valamire..." üzeni Janeway. "Nos, hogy szinte legyenek, nem igazán. De nem adjuk fel." "Semmit se hagyjanak kipróbálatlanul. Janeway kilép." "Különösnek találom hogy semmiféle ellenorzo rendszer nem mutatta ki a baktériumokat. De ha mégsem a sajt a bunös, akkor mitol fertozodtek meg a gélcsomagok?!" fordul a Doktor Kes felé. "Mintha valami olyasmit olvastam volna egyszer hogy a baktériumokban is élhetnek vírusok..." tunodik Kes, mire a Doktor elképedve bámul rá: "Hát persze. Egy vírus! Lehet hogy a baktériumok csak táptalaj a fertozést okozó vírusoknak. Márpedig a vírusok jó része olyan kicsi, hogy csak célzott kereséssel lehet rájuk bukkanni." "Akkor ki kelen próbálnunk néhány vírusölo anyagot is a gélcsomagokon." javasolja Kes. "Egy próbát megér a dolog." veregeti meg a lány vállát a Doktor. A hajó, mintegy végszóra, újra megrázkódik.

"Mintha ez egy tehetetlenségi tompító lett volna." jegyzi meg a gyakorlóruhát viselo Dalby az egyik raktérben, a legutöbbi remegés hatására. "Meg egy pár egyéb dolog." bólogat Henley. "Osztály,

lelépni. Térjenek vissza a posztjukra." mondja Tuvok, mire a négy Maquis az ajtó felé indul. Az azonban nem nyílik ki a közeledésükre, mire Dalby visszafordul: "Hadnagy..." Tuvok a vezérloterminálhoz lép hogy utánanézzon a dolognak.

"Kapitány, a bio-neurális hálózat összeomlik. Gyorsabban veszítjük el a rendszereket, mint ahogy pótolni tudnánk őket." jelenti Kim a hídon. "Mi a helyzet az izo-lineáris rendszerre való átállással?" kérdezi Chakotay. "Torres dolgozik rajta, de még el fog tartani egy darabig. De jelenleg már a létfenntartás is akadozik." "A hajtómu leállt." dol hátra Paris a kormányospult székében. "Mint ahogy minden az elsodleges hálózaton. Kommunikáció, transzporterek, turbóliftek, létfenntartás..." sorolja Kim. "Híd hívja a gépházat: irányítsanak minél több energiát a létfenntartásba, és próbáljanak meg beindítani minél több izo-lineáris összeköttetést." "Értettem." üzeni Torres.

"A kézi vezérlés nem működik, uram." pillant fel Geron a felnyitott szerviznyílás mellől, amiben az ajtó kioldórendszere rejtőzik. "A másik ajtót sem lehet kinyitni." érkezik vissza Dalby és Henley a raktér másik végéből. "Tuvok hívja a hidat! ... Itt Tuvok hadnagy, veszi valaki az adást?" próbálkozik Tuvok a kommunikátorral. "Úgy látszik, nélkülünk kell boldogulniuk." jegyzi meg a vulcani, mikor nem érkezik válasz.

"Kapitány, a létfenntartás leállt. A tizenötös szinten megszunt az energiaellátás, a hetes pedig elvesztette a mesterséges gravitációt." jelenti Kim. "Gyengélkedo hívja a hidat: kapitány, azt hiszem nyomon vagyunk." "Hallgatom Doktor." üzeni Janeway felélenkülve. "A gélcsomagok nem képesek úgy reagálni a fertőzésre mint például az emberi szervezet." "Lázzal..." ismeri fel Janeway.

"Pontosan. Végeztünk néhány kísérletet a csomagok anyagának felmelegítésével, és az eredmények biztatók. De sajnos a teljes hajó szükséges mértéku felmelegítését nem tudjuk megoldani." Janeway gondolkodik egy darabig, majd kapcsolatba lép a gépteremmel. "Itt Torres." "Ha meg akarnánk növelni a gélcsomagok homérsékletét... Mit tehetnénk?" "Egy szimmetrikus görbületi mezo létrehozásával, és egy plazmaimpulzussal túlterhelhetnénk őket." "Viszont ezt a mezot a hajó ellenében kell létrehoznunk." "Pontosan. Nyolcvan százalék körüli keverokamra-terhelést kellene elérnünk úgy, hogy a hajó mozdulatlan maradjon. Akkor indíthatnánk a plazmaimpulzust." "El tudjuk ezt érni a hajó jelenlegi állapotában?" "Ha el tudunk vezetni egy kis energiát a keverokamrából, meg lehet oldani. De elég kockázatos játék." "Tudom. De meg kell próbálnunk. A létfenntartás kivételével vegyék el az összes energiát." "Értettem." "Mr. Paris, válassza le a hajtómugondolákat az ellátórendszerrol, és készüljön föl a görbületi hajtómu beindítására." "Gondolák leválasztva. Készen állunk." "Akkor kezdjük."

"Mi ez a zaj?" fülel Chell a raktérben. Az egyik szerviznyílás fedele ekkor levágódik, és láthatóvá válik a mögötte levo, túlterhelt plazmavezeték. "Ebbol csak úgy dol a meleg." állapítja meg Dalby.

"Az egész helyiség melegszik." mondja Henley. "A kapitány valószínűleg lépéseket tett a rendszerhibák leküzdésére. De mivel nem tudjuk, mik lehetnek a módszer velejárói, fel kell készülnünk a legrosszabbra." mondja Tuvok, "De nem hagyhatjuk hogy úrrá legyen rajtunk a félelem. ... Mr. Geron, elképzelhető hogy az ellenorzo helyiség konzoljai még működnek." pillant fel Tuvok a raktér oldalán körülfutó galériára, "Kérem próbálja meg onnan kinyitni az ajtót." Igen, uram." "Mi eközben megkísérünk bejutni az elülso résszel párhuzamosan futó Jeffries-folyosók egyikébe."

"Nem tudom hogy a baktériumok hogy érzik magukat, de én mindjárt hogutát kapok." törölgeti a homlokát Paris. "A hajtómu teljesítménye elérte a hetvennégy százalékot." állapítja meg Chakotay, "Ez még nem elég a plazmaimpulzushoz." "Mr. Paris, növelje tovább az antianyagbeáramlást." szól Janeway. "Müködni látszik, de csak lassan. Tudunk még emelni rajta?" kérdezi Kim. "Mr. Paris, vigye valahogy nyolcvan százalék fölé." "Megpróbálom..." "Hetvenkilenc százalék. Szerintem mennie kellene." mondja Chakotay. "Híd hívja a gépházat: indítsák az impulzust!" "Értettük. Vigyázzanak, néhány vezeték fel fog robbanni." "Értettük kezdjük."

A plazmavezeték hutoköpenye felhasad, épp abban a pillanatban, mikor Dalbynak és Tuvoknak sikerül kirángatni az egyik szerviznyílás fedelét a helyéből. "A gázkoncentráció hamarosan mérgezo

lesz. El kell hagynunk a helyiséget." mondja Tuvok. "És Geron?" kérdezi Dalby. Tuvok a galéria felé pillant, ahol a bajori eszméletlenül lóg a korláton. "Induljanak a Jeffries-folyosóba. Nem menthetek meg egyszerre mindenkit." "Erre mit mond a szabályzat?!" kiabálja Dalby. "Még mindig igaz a kisebb veszteség a nagyobb szemben elve." "Nekem aztán mindegy hogy több vagy kevesebb. Ebben a helyzetben nem fogadom el a taktikai visszavonulást!" mondja Dalby, és elindulna a galériára vezető létra irányába, de Tuvok lefogja: "Mr. Dalby, eltöröm a karját ha nem engedelmeskedik." "Ezt megjegyzem magamnak. Nem hagyhatja meghalni!" "Nyomás, befelé!" mondja Tuvok, betuszkolva Dalbyt a nyíláson, majd a raktérben maradván visszateszi a fedelet, és elindul a galéria irányba.

"Janeway hívja a gyengélkedőt: mi a helyzet?" üzeni Janeway a kemencévé változott hídról. "A baktériumszám csökken. Még pár perc és tiszták leszünk." válaszolja a Doktor. "Folyamatosan tájékoztasson. Utána amilyen gyorsan lehet, be kell indítanunk a létfenntartást." "Értettem. Hamarosan jelentkezem."

Tuvok, immár a vállán egyensúlyozva Geron ernyedtestét, lefelé ereszkedik a létrán, ám az egyre növekvő gázkoncentráció nincs rá különösebben jó hatással. Néhány fokkal a létra alja fölött köhögőroham vesz rajta erőt, olyan erős, aminek hatására mindketten a padlóra zuhannak. Tuvok megpróbálja a lezárt folyosó felé vonszolni Geront, de már nincs elég ereje.

"Gyengélkedő hívja a hidat." hallatszik a Doktor hangja az interkomból, de a hídszemélyzet álétan hever szerteszét. "Híd, hallanak engem?! ... Hall valaki?" "Beszéljen, Doktor..." szólal meg végre Chakotay. "A baktériumok elpusztultak." "Mr. Kim, kezdjék meg a rendszerek élesztését." mondja Janeway. "Értettem, kapitány." emelkedik fel Kim a pultjáról.

A raktár biztonsági ajtajának szárnyai megmoccannak, és előbb egy fémrúd vége, valamivel később pedig kezek jelennek meg a résben. Chell, Dalby és Henley egyesült erővel szétfeszégetik az ajtószárnyakat, majd míg Chell a fémrúddal kiékelve tartja a nyílást, két társa bekúszik Tuvokért ér Geronért. Miután kivonszolták őket, Chell kilöki a rudat az ajtószárnyak közül, mire azok újra összezárulnak, bent rekesztve a mérgező gázok nagyobb részét, ami pedig kijutott a folyosóra az gyorsan eloszlik. "Azt hittem a Csillagflotta szabályzata szerint elfogadhatatlan kockázat lenne megmenteni..." mondja Dalby. "Mint ahogyan az is. De az utóbbi időben el kellett ismernem hogy vannak pillanatok, amikor kénytelenek vagyunk eltérni a szabályoktól." válaszolja Tuvok.

"Hadnagy... Ha maga megtanulta megszegni a szabályokat... Azt hiszem mi is megtanulhatjuk betartani őket. ... Na jöjjön, kirándulunk egyet a gyengélkedőbe." mondja végül Dalby, majd feltámaszkodva a vulcanit, mindannyian elindulnak a gyengélkedő felé.